

CĂRȚI ROMANTICE

gianninajollys

AMINTIRI ȘI SECRETE

SANDRA
BROWN

prolog

Șobolanul era mort, dar cu nimic mai puțin oripilant decât dacă ar fi fost viu.

Bellamy Price își înăbuși strigătul în spatele mâinilor pe care și le apăsă cu putere peste gură, îndepărtându-se cu spatele de cutia împachetată în hârtie lucioasă și cu panglică din satin. Animalul zăcea întins pe o hârtie subțire, argintie, cu coada lungă și roz răsucită în jurul corpului gras.

Când ajunsese lângă zid, Bellamy se lăsă să alunece pe lângă el, până când atinse podeaua. Aplecându-se în față, își luă mâinile de la gură și-și acoperi ochii. Dar era atât de îngrozită, încât nu putea nici măcar să plângă. Suspinele îi erau uscate și aspre.

Cine să-i facă o farsă atât de crudă? Cine? Și de ce?

Evenimentele zilei începură să i se deruleze în minte, ca o înregistrare dată pe repede-înainte.

- Ai fost grozavă!

- Mulțumesc.

Bellamy încerca să păstreze pasul rapid stabilit de reprezentanta editurii, o femeie care funcționa ca și cum ar fi consumat viteză la micul dejun.

- Emisiunea are cea mai mare audiență în acest interval orar.

Vorbea repede, în același ritm cu țacănitul tocurilor cui de la pantofi.

- Cu mult înaintea concurenței. Vorbim de o audiență de peste cinci milioane. Tocmai ai primit o expunere națională extraordinară.

Ceea ce era exact ce și-ar fi dorit Bellamy să evite. Dar nu se obosea să-i spună acest lucru. Din nou. Pentru a nu știu câta oară. Nici reprezentanta editurii, nici impresarul ei, Dexter Gray, nu îi înțelegeau dorința

de a îndrepta publicitatea înspre romanul ei de succes, nu înspre ea.

Dexter, strângându-i cu putere cotul în mâna lui, o conducea prin coridorul de marmură al zgârie-norului din Manhattan.

- Ai fost superbă. Fără nici o greșeală, dar caldă. Umană. Numai interviul ăsta probabil că a vândut o mie de exemplare din *Înainte de furtună*, ceea ce este de altfel scopul nostru.

O îmboldi înspre ieșire, unde un ușier în uniformă își atinse borul șepcii cu degetele în clipa în care Bellamy trecu pe lângă el.

- Cartea dumneavoastră m-a ținut treaz câteva nopți, domnișoară Price.

Abia avu timp să-i mulțumească înainte de a fi împinșă prin ușa rotativă, care o azvârli afară, în piață. Un strigăt se ridică dinspre mulțimea strânsă ca să îi zărească pe invitații interviurilor de dimineață, care intrau sau ieșeau din sediul televiziunii.

Reprezentanta editurii era exuberantă.

- Dexter, ajută-o să discute cu mulțimea. Mă duc să aduc un fotograf aici. Putem să facem din asta încă o știre pentru micul ecran.

Dexter, ceva mai sensibil vizavi de lipsa dorinței de celebritate a clienței sale, se ridică pe vârfuri și vorbi direct în urechea lui Bellamy, ca să se facă auzit peste zgomotul infernal produs în timpul orei de vârf, în Midtown.

- Nu ar strica să profităm de ocazie și să dai câteva autografe. Cei mai mulți autori lucrează întreaga viață...

- ... și nu se bucură de o asemenea atenție mediatică, îi termină ea fraza. Mii de scriitori și-ar da mâna dreaptă pentru așa ceva. Mi-ai mai spus. De mai multe ori.

- Nu strică să-ți repet.

O bătu ușor pe braț în timp ce o îndruma spre mulțimea de admiratori nerăbdători care se îngrămădeau în spatele grilajelor.

- Zâmbește! Publicul te adoră și te așteaptă.

Cititori care deveniseră pe loc fanii ei se îngrămădeau să-i strângă mâna și să-i ceară autografe pe exemplarele

lor din *Înainte de furtună*. Purtându-se cât putea ea de amabil, Bellamy le mulțumi și zâmbi camerelor atașate telefoanelor mobile.

Un admirator îi scutura cu entuziasm mâna în clipa în care Bellamy îl zări cu coada ochiului pe Rocky Van Durbin. Reporter la tabloidul cotidian *EyeSpy*, Van Durbin stătea ușor în afara mulțimii, avea un zâmbet îngâmfat și dădea instrucțiuni fotografului care îl însoțea.

Van Durbin fusese cel care descoperise și anunțase cu surle și trâmbițe că autorul T.J. David, a cărui primă carte generase o considerabilă agitație atât în domeniul publicațiilor, cât și la Hollywood, era, de fapt, Bellamy Price, o atrăgătoare femeie de trezeci de ani.

„De ce dorește oare această texană voluptuoasă, cu ochi albaștri și picioare lungi – exact cum ne place nouă – să se ascundă în spatele unui pseudonim tern, eu, unul, nu îmi pot da seama. Dar, în ciuda discreției și a timidității autoarei, *Înainte de furtună* a ajuns în topul celor mai bine vândute romane, iar acum se pare că domnișoara Price a ieșit din ascunzătoare și se implică și ea în joc. Și-a ascuns pintenii și pălăria, a renunțat la imaginea de cowboy singuratic și locuiește acum într-un penthouse cu vedere spre Central Park, în Upper West Side, scăldându-se în strălucirea bruștei sale celebrități.“

Cea mai mare parte din ce scrisese era minciună, cu doar frânturi de adevăr care să îl pună pe autor la adăpost de acuzațiile de calomnie. Bellamy avea, cei drept, ochi albaștri, dar era de înălțime medie, în nici un caz deosebit de înaltă, după cum sugera descrierea. Și nu ar fi putut trece drept „voluptuoasă“ după standardele nimănui.

Avea o pălărie de cowboy, dar nu o mai purtase de ani buni. Nu avusese în viața ei cizme cu piteni și nici nu cunoscuse pe cineva care să aibă. Nu își abandonase locuința de până atunci, așa cum insinuase Van Durbin, ci se mutase în New York cu câțiva ani în urmă, cu mult înainte să-i fie publicată cartea. Locuia într-adevăr în Upper West Side, vizavi de parc, dar nu într-un penthouse.

Însă cel mai mare neadevăr era afirmația lui Van Durbin că se bucura de noua ei celebritate, pe care, personal, o considera mai degrabă o ceață apăsătoare decât o aură strălucitoare. Apăsarea se accentuase după ce Van Durbin scrisese un al doilea articol de primă pagină, care conținea încă o dezvăluire șocantă.

Deși fusese publicată ca roman, *Înainte de furtună* era de fapt o relatare ficționalizată a unei povești adevărate. Povestea ei. Povestea tragică a familiei ei.

Cu viteza unei rachete, această dezvăluire o propulsase într-o nouă dimensiune a celebrității. Detesta acest lucru. Nu scrisese *Înainte de furtună* cu intenția de a deveni bogată sau celebră. Fusese un exercițiu terapeutic.

Recunoștea, sperase că povestea va fi publicată și primită bine de critici, însă publicase romanul sub un pseudonim neutru tocmai pentru a evita atenția care era acum îndreptată asupra ei.

Înainte de furtună fusese un roman așteptat cu nerăbdare încă înainte de a fi pus în vânzare. Foarte încrezătoare în potențialul cărții, editura o susținuse puternic financiar, făcându-i reclamă cu postere în marile orașe, cu anunțuri în reviste și ziare și pe internet. Spiritele se încinseseră cu luni întregi înaintea datei oficiale de lansare. Toate recenziile fuseseră spectaculoase. T.J. David era comparat cu cei mai buni autori ai genului, fie că era vorba de ficțiune sau de nonficțiune. Bellamy se bucurase de succesul cărții din spatele pseudonimului protector.

Dar, odată ce Rocky Van Durbin eliberase duhul din sticlă, nu îl mai putuse băga la loc. După părerea ei, editura, Dexter și toți cei care aveau de profitat în urma vânzărilor se bucurau în secret de faptul că identitatea ei și povestea care stătea la baza cărții fuseseră dezvăluite.

Acum aveau nu numai o carte de promovat, dar și o persoană, care fusese numită „visul oricărui editor”.

Era descrisă ca o femeie atrăgătoare, educată, cu un limbaj elevat, nu atât de tânără cât să fie frivolă, dar nici atât de bătrână cât să plictisească. Moștenitoarea unei averi considerabile, transformată în autoare de mare succes. Erau multe elemente care o nemulțumeau,

în principal faptul că își dorise să rămână în anonim. În schimb, încercarea ei de a se ascunde în spatele unui pseudonim o făcuse cu atât mai interesantă. Rocky Van Durbin susținea frenezia mediatică din jurul ei, la a cărei creare avusese o considerabilă contribuție, și, niciodată mulțumit, continua să alimenteze curiozitatea nepotolită a cititorilor publicând zilnic detalii suculente despre ea, cele mai multe cătuși de puțin adevărate, speculative sau scandalos de exagerate.

În timp ce continua să dea autografe și să se fotografieze alături de admiratorii ei, Bellamy se prefăcea că nu îl observase, însă în zadar. Van Durbin își croi grosolan drum înspre ea, făcându-și loc cu coatele prin mulțime. Văzându-l că se apropie, Dexter o preveni în șoaptă:

- Nu-l lăsa să te enerveze. Ești privită. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să te determine să spui ceva ce să poată fi folosit apoi, în afara contextului.

Când așa-zisul jurnalist ajunsese față în față cu ea și nu mai fu cu putință să îl ignore, Van Durbin îi zâmbi, dezvăluind două șiruri de dinți strâmbi și îngălbeniți, care creau impresia unui rânjet de carnivor. O măsură cu privirea, apoi întrebă:

- Ați mai slăbit, domnișoară Price? Nu pot să nu observ că păreți mai subțire.

Cu câteva săptămâni în urmă, fusese voluptuoasă. Măine avea să sufere de o tulburare de alimentație.

Fără să răspundă în vreun fel întrebării viclene a reporterului, Bellamy începu o conversație cu o femeie îmbrăcată într-un tricou cu Ohio State și o coroană în gen Statuia Libertății, făcută din spumă de cauciuc verde.

- Citim chiar acum cartea dumneavoastră la clubul nostru, îi spuse femeia, în timp ce pozau împreună pentru un instantaneu făcut de soțul ei, la fel de entuziast.

- Apreciez foarte mult acest lucru.

- Nu o să mă creadă că v-am întâlnit.

Bellamy îi mulțumi din nou și trecu mai departe. Fără să se lase descurajat, Van Durbin se ținu după ea, notând zelos ceva într-un caiet cu spirală. Apoi, pășind

între ea și următoarea persoană care aștepta să i se acorde atenție, o întrebă:

- Pe cine vedeți interpretând rolurile principale în film, domnișoară Price?

- Nu văd pe nimeni. Nu mă ocup de filme.

- Dar o veți face, cât de curând. Toată lumea știe că producătorii stau la coadă să arunce cu banii ca să obțină drepturile pentru *Înainte de furtună*. Se zvonește că actori și actrițe de top se întrec deja pentru rolurile principale. Canapelele din anticamerele de distribuție nu au fost niciodată atât de muncite.

Bellamy îi aruncă o privire încărcată de dezgust.

- Nu aveți nici o părere în legătură cu acest subiect?

- Nici una, spuse ea, accentuând în așa fel cuvântul încât să descurajeze alte eventuale întrebări.

Chiar în acea clipă, un bărbat își făcu loc printre două tinere și îi aruncă în față un exemplar al cărții. Bellamy îl recunoscuse numaidecât.

- Ei, salutare din nou. Hmm...?

- Jerry, spuse el, zâmbind larg.

- Jerry, da.

Avea o față deschisă, prietenoasă, și păr rar. Venise la mai multe sesiuni de autografe și îl zărise în public în timpul unui discurs pe care îl ținuse la o bibliotecă din campusul Universității New York.

- Îți mulțumesc că ai venit în dimineața asta.

- Nu ratez nici o ocazie să vă văd.

Bellamy se semnă pe pagina cu titlul, pe care bărbatul i-o ținu deschisă.

- Câte exemplare ai cumpărat, numărându-ți și pe acesta, Jerry?

Bărbatul râse.

- Cumpăr cadouri pentru Crăciun și zile de naștere.

Bellamy bănuia și că avea o pasiune pentru celebrități.

- Ei bine, eu și editura îți mulțumim.

Bellamy trecu mai departe și, în timp ce Jerry dispărea înapoi în mulțime, Van Durbin își făcea cu neobrăzare loc printre oameni, ca să rămână aproape de ea. Însista cu întrebările despre posibila ecranizare a cărții ei.

- Haideți, domnișoară Price! Dați-le un indiciu cititorilor mei despre actorii pe care-i vedeți interpretând personajele importante. Pe cine ați distribui în rolurile membrilor de familie? Făcu cu ochiul și se aplecă spre ea, întrebând cu voce joasă: Pe cine vedeți în rolul ucigașului?

Îi aruncă o privire scurtă.

Van Durbin rânji și-i spuse fotografului:

- Sper că n-ai ratat-o!

Restul zilei fusese la fel de agitat.

Participase împreună cu Dexter la o întâlnire la editură, pentru a discuta momentul propice de lansare a ediției necartonate din *Înainte de furtună*. După un îndelungat schimb de opinii, se hotărâse că romanul se vindea atât de bine în ediție cartonată și în format electronic, încât nu ar fi fost practic să schimbe ceva mai devreme de cel puțin șase luni.

După ședință, merseseră la prânz la o întâlnire cu un producător de film. După ce serviseră salată de homar și sparanghel rece în intimitatea apartamentului de hotel al producătorului, acesta le vorbise entuziasmat despre filmul pe care intenționa să-l producă, garantându-le că, dacă îi vindeau lui drepturile, avea să respecte cu strictețe cartea. Când plecaseră, Dexter spusese în glumă:

- Ce n-ar da prietenul tău, Van Durbin, să știe de întâlnirea asta!

- Nu e prietenul meu. Identitatea lui T.J. David ar fi trebuit să fie un secret bine păstrat. Pe cine a mituit Van Durbin ca să ajungă la numele meu?

- Pe cineva care lucrează la editură, vreun asistent sau cineva care lucrează în departamentul de contracte. Ar fi putut fi oricine.

- Cineva din agenția ta?

O bătu prietenește pe mână.

- Probabil că nu vom ști niciodată. Ce mai contează cine a fost?

Bellamy oftă, resemnată.

- Nu mai contează. Răul a fost făcut.

- Răul e doar o chestiune de opinie, răsă Dexter.

Dexter o lăsase la apartamentul ei, cu un avertisment:
- Măine va fi încă o zi haotică. Odihnește-te în seara asta. O să fiu aici la șapte dimineța, să te iau.

Își luase rămas-bun de la el cu promisiunea că nu o să întârzie, apoi intrase în holul clădirii. Portarul o strigase din spatele biroului.

- A sosit un pachet pentru dumneavoastră, cu puțin timp în urmă.

Nu îi păruse deloc suspicios atunci când îl așezase pe masa din sufragerie, lângă un vraf de corespondență. Cutia fusese sigilată cu scotch transparent. Observase eticheta pe care fuseseră tipărite numele și adresa ei, dar pe care nu era trecută nici o informație despre expeditor. Era ciudat, dar nu dăduse prea multă importanță acestui amănunt atunci când tăiasc scotchul, deschisese pachetul și scosese dinăuntru cutia împachetată ca un cadou.

N-ar fi fost niciodată pregătită pentru surpriza hideasă care o aștepta înăuntru.

Acum, stând pe dușumea cu spatele lipit de perete, își coborî mâinile de la ochi și privi cutia din care marginile de hârtie fină se ridicau asemenea petalelor unei flori. Aspectul festiv era în asemenea discordanță cu conținutul, încât, fără îndoială, fusese introdus anume, ca parte din farsă.

Farsă? Nu. Nu era amuzant. Era diabolic.

Dar nu se putea gândi la nici o persoană pe care să o fi jignit sau care să aibă vreun motiv ca să o urască într-atât. Oare Rocky Van Durbin, oricât ar fi fost ȃl de mârșav, ar fi fost în stare să facă ceva atât de josnic și să-i trimită un șobolan mort?

Cu mișcări încete, se ridică pe lângă perete, sprijinindu-se cu spatele de el până când reuși să se țină cât de cât pe picioare. Din picioare, putea vedea șobolanul ghemuț în mijlocul hârtiei lucioase. Încercă să facă un efort ca să se detașeze și să se poată uita la el. Încercă să vadă în el doar un obiect oarecare, dar, pentru că fiecare trăsătură era atât de grotescă, părea extraordinar de detaliată.

Înghiți, simțind gustul amar de fiere, își trecu mâna peste broboanele ce i se ridicaseră pe braț și se forță să își vină în fire. La urma urmei, nu era decât un rozător mort. Vedea frecvent șobolani în stațiile de metrou. Nu avusese niciodată o reacție atât de violentă când văzuse câte unul alergând bezmetic pe șine.

O să pună capacul peste cutie și o să o ducă la toboșarul de gunoi, din capătul holului. Apoi gata. Putea să uite totul și să-și vadă de treburile ei, refuzând să lase un demont să o intimideze.

Își luă inima în dinți și făcu un pas în față. Apoi încă unul și încă unul, până ce fu aproape lângă cutie.

Și atunci, coada șobolanului zvâcni.

gianninajollys

capitolul 1

Dent răspunse la telefon cu un mârâit:

- Ce-i?
- Ești încă în pat?
- Cât e ceasul?
- Pari beat.
- Trebuie să fiu treaz?
- Dacă vrei treaba.
- Azi?
- Imediat ce ajungi aici.
- Mă temeam că o să spui asta. Merită deranjul?
- De când îți permiți să refuzi ceva?
- Bine, bine. Cât?
- Două mii, dus întors.
- Unde?
- Houston Hobby.
- Rămân peste noapte?
- Nu.

Dent se ridică în capul oaselor și-și puse picioarele pe dușumea, testând să vadă cât era de treaz. Își trecu degetele prin păr, apoi își lăsă mâna acolo, apăsându-și capul amețit.

- Două mii cinci sute, plus benzina.
- Tipul e bolnav. Se duce la doctorul Anderson, pentru chimioterapie.

- Două mii cinci sute, plus benzina.

Câteva cuvinte bombănite despre lăcomie, apoi:

- Cred că pot să aranjez.
- Dacă poți, ne-am înțeles. Cum e afară?
- Căldură, zăpușeală - Texas în luna mai.
- Precipitații?
- Posibile furtuni pe arii restrânse, înspre seară. Nimic ce să nu poți ocoli sau de care să-ți fie frică. După o clipă de ezitare: Sigur ești în stare să zbori?

- Alimentează avionul!

În drum spre baie, piciorul lui gol se prinse în firul lămpii și o trase de pe noptieră. Se izbi de podea, dar, din fericire, becul nu se sparse. Dădu cu piciorul la o parte din drum lampa și vreo câteva haine aruncate pe jos și intră împleticindu-se în baie, înjurând lumina rece în clipa în care aprinse becul.

Se bărbieri pe pipăite în timp ce făcea duș, se spălă pe dinți aplecat peste chiuvetă și se hotărî să-și lase părul să se usuce de la sine, mai degrabă decât să folosească uscătorul. Orice inconveniență minoră rezultată din aceste măsuri era de preferat ideii de a se privi în oglindă.

Se întoarse în dormitor și se îmbracă în uniforma de zbor: blugi, cămașă albă, cravată neagră, căreia îi făcu nodul, dar o lăsă largă pe lângă guler. Își îndesă picioarele în ghete, apoi își luă portofelul, cheile și ochelarii de aviator de pe noptieră. La ușă, se opri să arunce o privire femeii goale din patul lui. Ea, oricum ar fi chemat-o, dormea încă dusă. Se gândi să îi lase un bilet și să o roage să încuie ușa când pleca din apartamentul lui.

Apoi își roti în jur ochii injectați și își spuse: „La ce bun?” Nu exista absolut nimic ce s-ar fi putut dovedi tentant pentru un hoț.

Aglomeratia de dimineată se terminase așa că se circula rezonabil. Singura reminiscență din viața de altădată a lui Dent era roșie, echipată cu un motor tunat de 530 CP, cutie cu șase viteze, pistoane lungi și țevă de eșapament Corsa, din titan. Apăsând la podea accelerația Corvette-ului ori de câte ori găsea un spațiu liber, trecu prin Austin depășind cu mult limita de viteză legală, îndreptându-se spre aerodromul privat.

Și-ar fi putut ține avionul într-un loc mai pretentios, care să aibă turn de control, dar era la mijloc o chestiune de loialitate. În plus, asta îi convenea mai mult.

Avionul lui era parcat pe pista care forma un șorț de beton în fața hangarului din metal, păraginit. Văzuse și zile mai bune. Văzuse zile mai bune cu vreo douăzeci

de ani în urmă, când Dent începuse să piardă vremea pe-acolo.

O fâșie de iarbă împrejmuită de pereții ruginiți ai hangarului. Dispozitivul antivânt portocaliu, decolorat, era singurul pe care îl văzuse Dent vreodată acolo și, după părerea lui, era cel original și fusese atașat de stâlp la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial.

Parcat în spate, în discordanță cu aspectul păraginit al clădirii și al camionetei de remorcă a lui Gall, era un Escalade strălucitor, cu geamuri fumurii.

Dent intră direct în hangar cu scârțâit de frâne, opri motorul și coborî. Gall stătea în spatele biroului acoperit de hârtii din încăperea micuță din spate, formată dintr-un perete de sticlă mată înspre interiorul hangarului și alți trei pereți din rigips, nezugrăviți. Era un spațiu de patru metri pătrați, cât se poate de înghesuit.

Hărți, diagrame, tabele topografice și articole îngălbenite, decupate din ziare, despre povești de aviație - toate decorau pereții, prinse în piuneze. Reviste vechi de aviație, cu coperte răsucite, erau aruncate pe orice suprafață disponibilă. Așezat pe un fișet ruginit, trona un raton împăiat, cu pânze de păianjen peste ochii de sticlă și blana roasă în mai multe locuri. Calendarul de deasupra era din 1978 și rămăsese la Miss Martie, care zâmbea îmbietor purtând nimic altceva decât un fluturaș strategic poziționat.

Când Dent intră în birou, Gall se ridică în picioare. Își puse pumnii în șolduri și îl măsură din priviri, apoi mormăi ceva evident dezaprobat și își mută trabucul neaprinș dintr-un colț al buzelor pătate în celălalt.

- Arăți ca dracu'.

- Ai banii?

- Da.

- Atunci scutește-mă de insulte și să trecem la treabă.

- Nu te grăbi, campionule. Eu am aranjat zborul ăsta și am o răspundere față de siguranța celor trei pasageri.

- Pe toți dracii, pot să pilotez nenorocitul ăla de avion!

Gall Hathaway nu păru cătuși de puțin mișcat de tonul lui Dent. Era singurul om de pe pământ în fața

căruia Dent dădea socoteală, pentru că părerea lui Gall era singura care conta pentru el. Bătrânul îl fixă cu o privire mâhnită, și Dent dădu înapoi.

- Haide, Gall! Aș zbura eu dacă nu m-aș simți în stare?

Gall mai ezită preț de câteva clipe, apoi scoase un cec împăturit din buzunarul salopetei pătate de ulei și îl întinse lui Dent.

- Un cec?

- E valid. Am sunat deja la bancă.

Dent deschise cecul, văzu că era pentru o bancă din Georgetown, pentru două mii cinci sute de dolari pe numele lui și semnat. Totul părea să fie în ordine. Băgă cecul în buzunar.

- Ți-am pus nouăzeci de galoane de combustibil, spuse Gall. O să achite ea factura, când te întorci.

Dent îi aruncă lui Gall o privire mijită.

- Am încredere în ea. A lăsat cartea de credit drept garanție.

Gall deschise sertarul biroului de metal. Înăuntru erau niște creioane boante, câteva agrafe îndoite, chei desperecheate, un pix Bic fără capac și o carte de credit American Express Platinum.

- Ma asigură că este validă. Am verificat oricum. Este. Pentru încă doi ani. Ce FBO vrei să folosești? A lăsat la latitudinea ta.

Dent îl numi pe cel pe care îl prefera.

- Combustibil mai ieftin? întrebă Gall.

- Ce ai mai proaspăt. Transport la sol?

- Mi-a cerut să aranjez să o aștepte o limuzină. S-a rezolvat.

- Așteaptă afară?

- Doamna a spus că este prea cald și înăbușitor în hangar.

- Doamna pare să dea ordinele aici.

- Presupun că se poate spune așa.

Brusc, Gall părea să aibă dificultăți în a-l privi în ochi.

- Bătrânul este extrem de bolnav. Fii drăguț.

- Întotdeauna sunt drăguț.

Gall pufni.

- Ține minte - calul de dar nu se caută la dinți.

- Altceva, mamă?

Gall mârâi, dar Dent avu grijă să schimbe subiectul cu o întrebare despre cafea:

- Mai e caldă?

- Nu e mereu?

- Spune-le că am nevoie de douăzeci de minute, apoi decolăm. Dacă între timp au nevoie de ceva, să meargă la baie, în fine...

- Știu cum stă treaba.

Gall mormăi ceva, dar Dent nu-l înțelese, ceea ce era probabil mai bine, apoi adăugă:

- Înainte să te vadă, dă-ți cu niște apă rece pe față. Parcă ar fi niște hărți scrise cu roșu.

Dent se întoarse în hangar și se așeză la o masă pe care computerul era deschis la site-ul lui meteorologic preferat. Examină previziunile de furtună pentru seara aceea, dar cerul era momentan senin.

Făcuse de multe ori zborul spre Houston Hobby. Cu toate acestea, citi din nou informațiile despre zona de zbor și despre aeroport. Îl avea pe Garmin în cabină. Directorul de facilități de aeroport pentru fiecare stat, plus datele FBO erau descărcate în iPad-ul lui, pe care îl putea accesa din cabina avionului. Dar, ca măsură de siguranță, tipărea întotdeauna și lua cu el informațiile referitoare la decolare, la aeroportul de destinație și încă un aeroport alternativ. În cele din urmă, sună la ATC și înregistrează un plan de zbor.

Îeși din hangar și verifică avionul înainte de zbor, deși știa că Gall făcuse deja acest lucru. Se strecură sub aripi și scurse motorină din cinci locuri diferite și verifică să se asigure că nu se strânsese apă în rezervoarele de combustibil. Era o treabă care lua timp, dar știa un individ care nu o făcuse. Se prăbușise și murise.

Mulțumit că avionul era pregătit, îi făcu semn lui Gall ridicând degetul mare.

- Gata de placare, dacă sunt și ei.

Se duse la baie unde își aruncă apă rece pe față și înghiți trei pastile de aspirină cu ce-i mai rămăsese din

cafeaua care nu fusese atât de fierbinte pe cât se lăudase Gall, însă fusese de două ori mai tare decât una normală. Și, după cum fusese sfătuit, își picură în ochi soluție salină care, garantat, avea să reducă considerabil roșeața. Chiar și așa, își puse ochelarii de soare.

Când ieși din clădire, cei trei pasageri îl așteptau pe pistă, stând umăr la umăr.

Îi fu ușor să recunoască pacientul. Era un bărbat înalt și demn, dar avea acea tentă gălbuie a bolnavilor de cancer supuși tratamentului cu chimicale. Purta pantaloni și jachetă sport, amândouă părând să fie cu cel puțin două numere prea mari. O șapcă îi acoperea capul chel.

La mijloc era o femeie atrăgătoare, ceva mai tânără decât bărbatul, dar și ea trecută de șaizeci de ani. Era ceva la ea...

Pașii lui Dent încetiniră, apoi se opriră în loc. Privirea îi alunecă din nou spre bărbat și încercă să și-l imagineze într-o stare de sănătate mai bună. *Pe toți dracii!* Era Howard Lyston.

Cu siguranță nu se înșela, pentru că lângă el era soția lui, Olivia, cu același aer ferm și controlat pe care și-l amintea Dent dintotdeauna. Era o femeie drăguță, care își alocă timp și făcea eforturi ca să rămână așa. Era încă subțirică, deși greutatea îi era acum altfel distribuită, era mai rotundă în jurul taliei. Părul avea o nuanță mai deschisă. Pielea din jurul gurii și de sub bărbie era mai puțin elastică decât fusese cu aproape douăzeci de ani în urmă. Însă expresia ei superioară era neschimbată.

Dent îi privi lung preț de câteva clipe, apoi întoarse capul. Gall privea din ușa biroului, în mod evident dornic să afle cum se va derula scena. Sub privirea lui Dent, se întoarse în biroul lui și închise ușa. Dent avea câteva cuvinte de dulce pentru el, dar puteau să aștepte.

Se întoarse și adresă o privire disprețuitoare soților Lyston.

- Este o glumă? Pentru că, dacă e, nu e amuzantă.

Olivia întoarse capul și vorbi cu tânăra care stătea lângă ea, de cealaltă parte.

- Ți-am spus că este o mare greșeală.

Tânăra făcu doi pași înspre el.

- Nu este o glumă, domnule Carter. Trebuie să ajungem la Houston.

- Este o autostradă foarte bună care duce până acolo.

- Tata nu poate călători atât de mult cu mașina.

- Tata?

Femeia își scoase ochelarii mari de soare care îi acopereau cel puțin o treime din față.

- Sunt Bellamy. Mă mai ții minte?

Da, sigur că o ținea minte, dar ea era Bellamy? Surioara lui Susan? Cea care semăna cu o pisică nervoasă ce se făcea mereu nevăzută ori de câte ori apărea el? Slăbănoagă, dezlănătă, cu aparat dentar și coșuri pe față. Ea era?

Silueta slăbănoagă se umpluse între timp exact acolo unde trebuia. Tenul îi era acum impecabil, dinții dreapți. Era îmbrăcată lejer, dar în haine scumpe, și nu vedea nici un fir despicat în părul negru și lucios, prins într-o coadă căzută pe umăr. Una peste alta, nu arăta rău deloc.

Dar nu puteai topi un cub de gheață pe fundul ei.

Emana aceeași atitudine bătoasă ca și părinții ei. Direcționată în mod special înspre Denton Carter. Olivia îl privea ca și cum nu s-ar fi spălat în acea dimineață. Bătrânul era fie prea bolnav, fie prea indiferent ca să vorbească. Cât despre Bellamy, ea avea o atitudine de comandă care îl scotea din sărite. Și nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

Nu avea de gând să le suporte toanele. Nu a doua oară.

- Există un aeroport comercial în sud-estul orașului, spuse Dent, adresându-i-se lui Bellamy. Poate c-ai auzit de el? Cu avioane mari și strălucitoare? Au mai multe zboruri pe zi, către și dinspre Houston.

Răspunse la sarcasmul lui cu un zâmbet la fel de acid.

- Da, mulțumim pentru sugestie. Dar este un chin pentru tata să tracă prin atâtea puncte de securitate. Mi s-a spus... Privi dincolo de el, înspre hangar, unde

Gall se juca de-a v-ați ascunselea. Mi s-a spus că aveți un avion de închiriat. Am fost de acord cu condițiile și v-am achitat serviciile în avans.

La dracu', avea nevoie de banii ăștia.

Două mii și jumătate erau bani de buzunar pentru familia Lyston. Pentru el, însemnau curent electric, alimente și rata la ipoteca pusă pe avion. Îi venea să-și tragă palme pentru că nu le ceruse mai mult. Îi venea să-i tragă palme și lui Gall, pentru că nu-i spusese despre cine era vorba. Să îl trimită așa, cu capul înainte... ce era în mintea gogomanului ăștia bătrân?

Și, că veni vorba, ce era în mintea soților Lyston? De ce îl aleseseră tocmai pe el dintre toate opțiunile, printre care se numărau și avioane private de lux, pe care sigur și le puteau permite? Nu credea că voiau să reia relațiile de prietenie.

El, unul, cu siguranță nu voia să aibă nimic de a face cu ei.

Din nefericire, ce spusese Gall despre calul de dar se aplica în acest caz. Dacă ei îl puteau suferi în preajma lor, îi putea suporta și el. Nu era un zbor lung până la Houston.

Dent se întoarse spre Howard Lyston, obligându-l să îi observe existența.

- La ce oră aveți programarea?

- La două.

- Veți fi acolo cu timp de rezervă.

- Bine, spuse Bellamy. Dacă nu mai e și altceva, am putea pleca?

Tonul ei superior era mult prea familiar și Dent avu o mare dorință să scrâșnească din dinți. În schimb, zâmbi și arătă spre treptele care conduceau în cabina avionului său.

- După dumneavoastră.

Fu un zbor ușor. Singura problemă fu să îl urce și să îl coboare pe Howard Lyston din avion. Nu numai că era atât de slab încât abia avea putere să se miște, dar lui Dent îi era evident că avea și dureri mari. Când se așeză pe bancheta din spate a limuzinei care îi aștepta când sosiră, părea lamentabil de ușurat că ajunsese până

acolo. Olivia se strecură lângă el, grijulie și protectoare, așa cum fusese întotdeauna.

Bellamy rămase lângă Dent, strigând ca să se facă auzită peste zgomotul motoarelor și al brizei din golf.

- În mod invariabil, personalul și doctorii depășesc programul, așa că nu-ți pot spune cât o să dureze.

Ochelarii de soare erau la locul lor, dar partea de jos a feței ei era încordată, lucru care, presupunea Dent, putea fi pus pe seama grijii față de tatăl ei. Sau poate că avea același dispreț față de el ca și părinții ei. Dumnezeu știe ce îi spusese despre el în ultimii optsprezece ani.

- Sunt la dispoziția voastră, așa că voi fi aici la orice oră vă veți întoarce. Îi întinse una dintre cărțile lui de vizită. Ai aici numărul meu de mobil. Dacă mă anunțați în clipa în care plecați de la spital, avionul va fi gata în momentul în care ajungeți și vom putea decola imediat.

- Mulțumesc.

Ezită preț de o clipă, apoi deschise geanta adâncă pe care o purta pe umăr, scoase o carte cu coperte de carton și i-o întinse.

- Ai citit-o?

Îi luă cartea din mână.

- Înainte de furtună. T.J. David.

- Adică Bellamy Lyston Price. Știi că am scris un roman?

- Nu.

Și ar fi vrut să adauge: „Și nu mă interesează“. Dar se stăpâni pentru că Bellamy se uita la el, cu capul înclinat într-un gest de întrebare. Nu îi putea vedea ochii prin lentilele întunecate ale ochelarilor, însă avu senzația că îi cântărea cu atenție răspunsul.

- Nu, repetă el. Nu știam că ai ajuns scriitoare. Price, ai zis?

- Numele de căsătorie.

- Și T.J. în fine...?

- L-am luat dintr-o carte de telefon.

- De ce?

Olivia o strigă prin portiera deschisă a limuzinei.

- Bellamy! Vii?

Bellamy privi spre Dent și spuse:

- S-ar putea să te ajute să treacă timpul mai repede cât ne aștepți.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și se duse lângă părinții ei, în limuzină.

În timp ce se îndepărtau, Dent privi în urma mașinii, înjurând printre dinți. Când intră în clădire, își scoase mobilul și îl apelă pe Gall cu tasta rapidă. Acesta îi răspunse:

- Zi repede, am treabă.

- Ce mama dracului, Gall?

- Îți permiți să faci nazuri la pasageri? Pe criza asta?

- Eu ar trebui să hotărâsc pe cine iau. Dacă știam că sunt ei, aș fi rămas în pat.

- Ți-e frică de ei.

- De ce încerci să mă enervezi și mai mult?

- Aveai nevoie de un zbor. Banii lor sunt foarte buni. Spune-mi dacă n-am dreptate.

După un moment de tăcere, mârâi satisfăcut și zise:

- Am treabă.

Apoi închise.

Cândva, lui Dent îi plăcuse să piardă vremea prin aeroporturi de orice fel, fie ele mari sau doar niște opriri în mijlocul câmpului, cu piste acoperite cu iarbă, folosite mai mult pentru avioanele agricole. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să stea la palavre cu ceilalți piloți.

Acum, evita conversațiile cu ei. Nu că vreunul ar fi vrut să stea de vorbă cu el, după ce se prezenta. Se duse în rezerva piloților doar cât să ia niște ziare, apoi se așeză confortabil într-un fotoliu dintr-un colț al sălii. Citi ambele secțiuni sportive. Încercă să rezolve o integramă, dar nu ajunse prea departe. Urmări fără interes un meci de fotbal de copii, transmis la televizor.

Când se făcu ora mesei, își luă un cheesburger și ieși într-o curte interioară, în care se putea mânca. Mânca în timp ce urmărea avioanele decolând de pe Hobby. De câte ori unul se desprindea de pistă, simțea acel fior bine cunoscut în adâncul stomacului. La fel de mult ca orice, ba poate chiar mai mult, îi lipsea adrenalina

propulsiei, acel impuls care era aproape sexual. Fusesse ca un drog pentru el, de care se lăsase dintr-odată.

În cele din urmă, căldura din Houston îl trimise înapoi în clădirea cu aer condiționat. Se întoarse pe fotoliul lui și, din pură plictiseală, deschise romanul lui Bellamy Price și începu să citească.

Prologul îl lăsă împietrit. După cinci capitole, era furios. Când ajunsese la ultimul capitol, vedea roșu în fața ochilor.

capitolul 2

Era calmul de dinaintea furtunii, cunoscut și ca orele de dinaintea cinei, la Maxey's.

Restaurantele surori din New York și Boston îi stabiliseră deja reputația, așa că, aproape imediat ce se deschisese Maxey's Atlanta, cu cincisprezece luni în urmă, în zona pretențioasă din Buck-head, devenise locul preferat al celor frumoși și bogați – și al aspiranților – pentru a vedea și a se face văzuți.

Coproprietarul Steven Maxey stătea la barul din crom, uitându-se peste specialitățile maestrului bucătar pentru acea seară și pregătindu-se sufletește pentru asaltul ce avea să înceapă de îndată ce se deschideau ușile, la 17.30. Când telefonul mobil vibră, se uită să vadă cine îl sună și răspunse cu un sentiment de groază:

- Bună, mamă.

- Știu că ești ocupat.

- Nu contează. E vorba de Howard?

- Suntem în Houston. Am venit să vedem ce opțiuni avem pentru continuarea tratamentului.

Opțiunile erau din ce în ce mai puține, dar nici unul din ei nu avea inima să o spună cu voce tare.

- Transmite-i toate cele bune din partea mea, spuse Steven.

- Voi avea grijă să o fac. Doarme acum. Bellamy e cu el. Eu am ieșit doar ca să te sun.

Își dădea seama că avea mai multe să-i spună, deși, preț de câteva clipe, nici unul nu zise nimic, creând o tăcere apăsătoare. Apoi:

- Am venit cu un avion particular.

Propoziția aceasta, deși aparent nevinovată, era încărcată de subînțelesuri. Steven așteptă.

- Bellamy a aranjat zborul. Ghicești cine a fost pilotul?

Steven simți cum i se pune un nod în stomac.

- Te rog, spune-mi că nu a fost...

- Dent Carter.

Steven își sprijini cotul pe bar, își înclină capul înspre mână și își frecă fruntea cu vârfurile degetelor, în încercarea de a preveni migrena pe care această veste avea cu siguranță să i-o producă.

- Am încercat să o fac să se răzgândească, continuă Olivia. Era hotărâtă.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

- A zis ceva despre o încheiere, despre îndreptarea trecutului... Știi cum e sora ta vitregă.

- Mereu face pe mediatorul.

- Vrea ca totul să fie... plăcut.

- Și a fost?

- Cine, Dent? Nu. Nu a fost cu nimic mai bucurios să ne vadă decât am fost noi să-l vedem pe el.

- Atunci, de ce a acceptat să vă ducă?

- Bătrânul acela care deține aerodromul...

- Mai trăiește?

- El a aranjat zborul, se pare că fără să-i spună lui Dent cine-i sunt clienții. Când și-a dat seama cine eram, a fost la fel de neplăcut și de arogant ca întotdeauna. Nu există simpatii de nici o parte.

- Știa de cartea lui Bellamy?

- Din câte a spus ea, nu. Dar e posibil să se prefacă sau să nu fi înțeles aluziile. Cine știe? Trebuie să ne întoarcem tot cu el, după ce terminăm aici.

Steven auzi un suspin și își dădu seama exact cât de supărată era mama lui.

- Nu voiam să îl mai văd vreodată.

Continuă să se plângă în legătură cu imposibilitatea situației. Steven o înțelegea perfect. Propriile lui emoții oscilau între uimire, alarmă și furie, așa cum se întâmplase din ziua în care fusese publicată *Înainte de furtună*. Neliniștea lui crescuse în clipa în care identitatea lui Bellamy și caracterul biografic al cărții fuseseră făcute publice.

William Stroud, partenerul lui de afaceri, îl bătu pe umăr și-i făcu semn că era timpul să deschidă. Recepționera își ocupase locul de lângă ușă. Personalul era împrăștiat prin tot salonul, adăugând ultimele retușuri aranjamentelor de pe masă. Somelierul era în apropiere, gata să răspundă la întrebări legate de vasta gamă de vinuri oferite.

- Mamă, spuse Steven, întrerupând-o, îmi pare rău, dar trebuie să închid. Ne pregătim să deschidem pentru cină.

- Iartă-mă, ar fi trebuit să-mi dau seama...

- Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Firește că ai fost afectată. Bellamy nu ar fi trebuit să te pună în situația de a da ochii cu Dent Carter. De parcă nu ai deja destule probleme.

- Și-a cerut scuze de mii de ori, Steven. Nu a avut niciodată intenția să se știe că povestea ei se bazează pe... o realitate.

- Sunt sigur că scuzele ei sunt sincere, dar cui mai folosesc? A ales să scrie cartea asta. A riscat să i se descopere identitatea. Dar a riscat și să ne expună pe noi, ceilalți. Asta nu a fost deloc în regulă.

- Își dă seama acum, spuse Olivia, cu un oftat adânc. În orice caz, răul a fost făcut.

- Da, așa e. Dar ultimul lucru de care aveai nevoie era să-ți amintești încă o dată de Dent Carter. Scoate-ți-l din minte și concentrează-te asupra lui Howard. Nu uita să-i transmiți salutarile mele.

Închise înainte să se mai spună ceva, apoi se duse la capătul barului, ca să facă loc primilor clienți nerăbdători. În mod discret, îi ceru unui chelner să-i toarne o votcă cu gheață. Privi cum se umple restaurantul, cum se aglomerează barul. După ce trecu valul inițial

de agitație, William veni lângă el și își dădu seama – probabil după paharul din mână și după dispoziția lui – că telefonul îl tulburase.

- Tatăl tău vitreg se simte mai rău?

Steven îl puse la curent cu evoluția stării lui Howard.

- Asta e trist, dar nu e tot. Dent Carter a apărut în peisaj.

William știa povestea, așa că nu era cazul să-i dea detalii sau să-i explice de ce îl supăra acest lucru.

- La invitația lui Bellamy, una peste alta.

Steven îi povesti cum se desfășurase revederea. William clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Ce i-o fi venit să îl contacteze acum? De când a plecat din New York și s-a întors în Texas, a suspendat întreaga campanie publicitară pentru cartea ei și practic a dispărut de pe scena publică. De ce începe iar să facă valuri?

- Să mă bați dacă știu.

Îngrijorat, William îl întrebă:

- Ce-ai de gând să faci?

- Ce-am făcut aproape toată viața, zise Steven, dând pe gât ce mai rămăsese în pahar. O să minimizez efectele.

Bellamy își dădu seama că Dent se uitase după limuzină din interiorul clădirii. Chiar înainte ca mașina să apuce să se oprească, era acolo, făcându-i semn șoferului să deschidă portiera din spate. Bellamy își dădu acordul și, în clipa următoare, Dent îi îndesă sub nas exemplarul din *Înainte de furtună*.

- Vreau să știu de ce ai scris chestia asta, pentru numele lui Dumnezeu!

Se întrebă dacă faptul că spumega de furie era un semn bun sau rău. Bun, presupunea, pentru că dovedea că nu mințise atunci când îi spusese că nu știa nimic despre cartea ei, ceea ce însemna că probabil nu el fusese cel care îi trimisese șobolanul împachetat ca un cadou.

Dar era furios, și Bellamy trebuia să îl calmeze înainte să atragă atenția celor din jur și cineva să o recunoască.

Se întorsese în Texas ca să scape de atenția mediatică. Până acum, reușise. Îl ocoli și intră pe terminal.

- Îmi cer scuze că nu te-am sunat când am plecat de la spital. Pur și simplu am uitat. Remarcând mesele de lângă bar, spuse: O să aștept aici până faci toate pregătirile necesare pentru decolare. Anunță-mă când ești gata.

O porni înspre bar, dar, de data asta, Dent făcu un pas lateral și îi blocă drumul.

- Nu schimba subiectul. Vreau să știu de ce ai scris asta.

Bellamy privi în jur, stânjenită.

- Vrei să cobori vocea, te rog?

- Ca să faci bani? Nu îți ajunge averea lui tăticu'? Sau soțul ți-a risipit deja toată moștenirea?

- Nu o să vorbesc cu tine despre asta, nu într-un loc public și nu atâta vreme cât îmi țipi în față.

- Vreau să știu...

- *Nu este momentul acum, Dent!*

Poate din cauza vocii ei ridicate și a tonului răstit, poate pentru că îi spusese pe nume sau poate că văzuse lacrimile care începuseră să i se strângă în ochi și își dăduse seama că era supărată și că se întorsese singură.

Dădu înapoi, aruncă o privire pe fereastră înspre limuzina care se îndepărta, apoi se întoarse spre ea și remarcă cu voce tare ceea ce era evident:

- Părinții tăi nu sunt cu tine.

- Tata a fost internat în spital. Olivia a rămas cu el.

Dent nu mai spuse nimic, și Bellamy profită de acest moment de calm.

- O să te aștept acolo.

Îl ocoli și nici măcar nu privi în spate ca să vadă dacă venea după ea. La cât era de furios, nu era exclus să plece fără ea, lăsând-o baltă, să se întoarcă în Austin cu un avion comercial. Și asta ar fi fost în regulă. Ba poate că ar fi fost chiar mai bine.

Așa cum remarcase Olivia de mai multe ori în acea zi, reîntâlnirea cu el după atâția ani fusese o greșală. Bellamy crezuse că era ceva necesar pentru liniștea ei sufletească, însă acum regreta faptul că nu ascultase sfatul

Oliviei de a lăsa lucrurile așa cum erau. Își făcuse încă un dușman.

Își umplu un pahar de carton cu cola dietetică de la un automat, apoi se așeză la una din mese, ușurată să constate că, momentan, nu mai era nimeni altcineva la bar. Fusese o zi care o epuizase emoțional. Își simțea nervii întinși la maximum. Avea nevoie de câteva momente de liniște ca să își recapete forțele pentru inevitabila înfruntare cu Dent.

Prin ferestrele mari, îl vedea cum face verificările dinaintea zborului, cu cartea ei strânsă sub braț. Bellamy nu știa nimic despre avioane, dar al lui era alb, cu dungă albastră, și avea două motoare, câte unul pe fiecare aripă. Dent supraveghe alimentarea și verifică ceva pe aripa stângă. Se aplecă să inspecteze roțile și echipamentul de aterizare. Apoi se ridică, își scutură mâinile de praf și înconjură aripa, îndreptându-se spre coada avionului. Toate mișcărilor lui erau exersate și eficiente.

Câți ani avea acum? Treizeci și șase? Treizeci și șapte?

Cu doi ani mai mult decât ar fi avut Susan.

Bellamy fusese curioasă să vadă cum îl afectase trecerea anilor. Dacă făcuse burtă, dacă avea chelie, dacă începuse să se îndrepte spre confortabila vârstă mijlocie. Dar nu avea nici un semn evident de îmbătrânire.

Părul șaten deschis era încă des și răvășit. La colțurile ochilor, avea riduri fine, apărute ca o consecință a faptului că privise în soare, prin geamul cabinei, cea mai mare parte a vieții lui. Maturitatea – și fără îndoială anii de viață grea și de nopți pierdute – îi făcuse fața mai subțire și mai ascuțită. Dar nu era cu nimic mai puțin atrăgător acum decât fusese la optsprezece ani, când o făcea să i se încurce limba în gură și să se simtă jenată de coșurile de pe față și de aparatul dentar.

După ce termină verificarea, făcu echipei un semn cu degetul mare ridicat, apoi, cu pași lungi și hotărâți, se îndreptă spre clădire. O rafală de vânt îl însoți înăuntru, făcându-le pe tinerele din spatele biroului de recepție să își oprească activitatea și să îi arunce priviri apreciative, în timp ce își punea nervos cravata la loc și o întindea peste abdomenul încă plat. Își scoase ochelarii de soare,

își trecu nepăsător degetele prin părul răvășit de vânt, apoi se îndreptă înspre locul în care îl aștepta Bellamy.

Își luă o cafea și veni cu ea la masa la care îl aștepta Bellamy. Se așeză în fața ei și trânti cartea pe masă. Ateriză cu o bufnitură de nicovală.

Preț de câteva clipe rămase fără să spună un cuvânt, încă fumegând. Își amintea ochii lui gri-verzui. Presărați cu pete maronii, aveau culoarea mușchiului sălbatic. Culoarea lor îi era cunoscută. Furia din ei era ceva nou. În cele din urmă, spuse:

- E rău de tot?

- Tata? Foarte. Medicul oncolog i-a prescris încă o rundă de chimioterapie, dar tratamentul este atât de dur, încât el și Olivia se întreabă dacă mai merită. În orice caz, doctorul a considerat că e prea slăbit ca să se întoarcă acasă în seara asta.

- Încă o serie de chimioterapie s-ar putea să-l ajute.

- Nu, spuse ea încet. N-o să-l ajute. Cu sau fără, o să moară curând.

Dent privi în altă direcție și se foi stânjenit în scaun.

- Îmi pare rău.

Bellamy sorbi din cola și îl așteptă să se uite din nou la ea, înainte să spună:

- Nu spune lucruri pe care nu le simți.

Dent își trecu mâna peste gură și peste bărbie.

- Scoatem mânușile? Bine. E păcat ca un om să moară în felul ăsta, dar tatăl tău nu mi-a făcut niciodată vreo favoare.

- Nici tu lui.

- Ce i-am făcut eu vreodată? Oh, stai. Dacă vreau să aflu, pot să-ți citesc cartea. O să aflu acolo.

Împunse furios cartea cu un deget.

- Dacă citești din ea...

- Am citit destul.

- ... o să vezi că personajul modelat după tine...

- Modelat după mine? Doar numele nu mi l-ai folosit.

- ... Este și el prezentat ca o victimă.

- Pe dracu'!

Se aplecase peste masă, înspre ea, dar, după această replică succintă, se trânti înapoi pe spătarul scaunul

și își întinse picioarele, fără să-și ceară măcar scuze când o lovi pe sub masă.

- De ce ai zgândărit iar povestea asta?
- De ce-ți pasă ție? i-o întoarse ea.
- Chiar trebuie să întrebi?
- S-a întâmplat acum mult timp, Dent. Te-a afectat, cât, vreo câteva săptămâni? Două luni? Ai mers mai departe, ți-ai văzut de viața ta.

Dent scoase un sunet disprețuitor.

- Ai familie?

- Nu.

- Nu te-ai căsătorit niciodată?

- Nu.

- Ai avionul tău.

- Încă muncesc ca să fie al meu.

- În mod evident, ești încă apropiat de domnul Hathaway.

- Da. Am fost, până azi. În momentul de față, i-aș putea adresa lui Gall toate înjurăturile pe care le-am auzit vreodată.

- Nu ți-a spus că e vorba de noi?

- Nu. Nici măcar atunci când mi-a dat cecul.

- Numele Bellamy Price nu ți-a spus nimic?

- M-am uitat doar să văd dacă era suma corectă.

- Mă gândeam că poate m-ai văzut la televizor.

- Ai apărut la televizor?

Dădu ușor din cap.

- Ca să vorbești despre asta?

Arătă cu bărbia înspre cartea de pe masă.

Din nou, Bellamy îi răspunse înclinând din cap.

- Grozav. Nemaipomenit.

Ridică la gură ceașca de cafea, dar o așeză înapoi pe masă fără să bea și o împinse la o parte cu un gest atât de brusc, încât vărsă cafeaua din ea.

- Timp de câteva săptămâni, a fost o companie publicitară destul de intensă, spuse ea, apoi adăugă, murmurând: Nu știu cum de n-ai văzut.

- Îmi imaginez că am avut noroc.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic preț de un minut întreg.

Oameni care aveau treabă prin zonă dintr-un motiv sau altul, treceau pe lângă bar fără să se oprească, de parcă ar fi simțit ostilitatea dintre ei și le-ar fi oferit intimitate pentru a-și rezolva problemele. De câte ori se uita înspre femeile de la bar, Bellamy le surprindea privindu-i, pe ea și pe Dent, cu o curiozitate pe care nu se oboseau să o mascheze.

El fu cel care rupse în cele din urmă tăcerea adâncă:

- Și? De ce ai ales să zbori cu mine? Puteai să găsești și altă metodă de a-l aduce pe tatăl tău aici. Cu alt avion privat. Nu aveai nevoie de mine și de micuța mea Cessna.

- Am vrut să văd ce s-a întâmplat cu tine. Nu am mai auzit nimic despre tine de când cu povestea cu... linia aeriană.

- Ah! Deci, știi despre asta?

- A ajuns la știri.

- Știu, zise el sec. Vrei să scrii o carte și despre asta?

Îl săgetă cu privirea.

- Pot să îți ofer foarte mult material. Să vedem... Își mângâie bărbia cu un gest gânditor. Ce zici de ziua în care tânăra văduvă m-a angajat ca să o duc în Nantucket? La mare distanță de aici. Când am ajuns pe coasta statului Massachusetts, se făcuse noapte și începuse furtuna. Nimeni nu a fost ucis, însă doamna și-a dat toată silința să mi-o tragă până am rămas fără suflare.

Bellamy se încordă la aceste cuvinte, dar refuză să îl lase să o intimideze, știind prea bine că asta era intenția lui. Fără să trădeze nici o emoție și cu o răbdare intenționată, zise:

- Te-am luat pe tine pentru că am vrut să aflu dacă mi-ai citit cartea și, dacă da, care a fost reacția ta.

- Ei bine, acum știi. Te-a costat două mii jumate plus combustibil ca să afli. A meritat?

- Da.

- Bine. Îmi place ca pasagerii să simtă că nu au dat banii degeaba. Cu văduva a fost foarte clar.

Îi rânji răutăcios, dar Bellamy îl ignoră. Apoi rânjetul se transformă în încruntare și Dent mormăi o înjurătură.

- Dacă Gall își imaginează că-și va mai vedea partea din banii de pe zborul ăsta, se înșală amar.

- Poate că nu ți-a spus pentru că...

- Pentru că știa că aș fi refuzat!

- Pentru că a crezut că ți-ar face și ție bine să ne vezi.

- Cum îți imaginezi că mi-ar putea face bine?

- Ne-a dat ocazia să îndreptăm lucrurile.

- Să îndreptăm lucrurile?

- Da. Să lăsăm totul în urmă. Să uităm...

- Să uităm? Se aplecă din nou înspre ea, de data acesta cu un gest atât de brusc, încât făcu masa să se clatine. Asta tot fac de optsprezece ani încoace! Cel puțin asta încerc să fac. Ai spus că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ei bine, nu destul de mult, cucoană. Nu destul de mult ca eu să pot lăsa totul în urmă. Ca să pot să uit. Ca să uite toți cei din jurul meu. Și acum tu, tu vii și scrii nenorocita asta de carte, în care acțiunea se petrece fix de Ziua Comemorării...

- A fost publicată ca ficțiune. Nu am avut nici o clipă intenția...

- ... Și toată tărșenia este din nou expusă pe tapet, ca să se poată zgâi la ea întreaga lume. Ai vrut să scrii o poveste? Foarte bine! De ce nu ai inventat una? Lovi cartea cu pumnul. De ce a trebuit să scrii povestea asta?

Nu îi plăcea că trebuia să îi dea socoteală și că se trezea nevoită să îi răspundă cu aceeași furie.

- Pentru că și eu vreau să uit!

Dent râse fără umor, cu un sunet ce-i amintea de lătratul unui câine.

- Ciudat mod de a uita, punând totul pe hârtie.

- Aveam doisprezece ani când s-a întâmplat. Întreaga poveste a avut un efect dramatic asupra mea. Am reușit să depășesc momentul, în mare, dar aveam nevoie să-l expulzez din mine.

- Să-l expulzezi? făcu Dent, ridicând dintr-o sprânceană. Numai cuvântul ăsta face cinci dolari. L-ai folosit în carte?

- Am avut nevoie să scriu totul ca să devină ceva tangibil, ceva ce să pot apoi arunca la gunoi.

- Ei, așa mai merge. Ești invitata mea. Împinse cartea înspre ea. Poți să începi cu exemplarul ăsta. Aruncă-l

în primul tomberon pe care îl găsești. Se ridică în picioare și se întoarce spre ușă, spunându-i peste umăr: Să mergem!

- Vezi...? Dent? Suntem bine?

Erau primele cuvinte pe care pasagera lui le rostise de când urcase la bord. În eventualitatea în care avea nevoie să îi spună ceva în timpul zborului, o instruisese cum să folosească echipamentul.

- Tot ce trebuie să faci este să bagi firul ăsta aici și pe ăsta aici. Îi demonștră, legând firele la cască. Pune microfonul lângă gură, așa. Îl apropie de față, aproape atingându-i buza de jos. Și vorbește. Ai înțeles?

Bellamy încuviințase din cap, dar Dent își spusese că nu conta dacă înțelesese sau nu. Oricum, nu ar fi avut nimic să-i spună. Ceea ce îi convenea de minune.

Dar acum, după ce trecuseră aproximativ douăzeci din cele patruzeci de minute de zbor, întâlniseră niște turbulențe minore și Bellamy i se adresa pe un ton nelinistit. Întoarce capul, ca să poată vedea în cabină. Strângea cu putere brațele scaunului și privea speriată pe fereastră. Se vedeau câteva fulgere în partea de vest, sfâșiind o pătură de nori negri. Zburau în paralel cu furtuna, dar Bellamy stătea ca pe ace.

Știa foarte bine care era situația meteorologică, putea vedea pe radar unde anume era furtuna, în ce direcție se îndrepta și cu ce viteză. Își făcuse planul de zbor ținând cont de aceste aspecte.

- Nu avem nici un motiv de îngrijorare, spuse el în microfon. Furtunile astea sunt la mile depărtare și oricum nu sunt cine știe ce.

- Mă gândeam... am putea să urmărim altă rută?

- Am completat un plan de zbor.

- Știu, dar... Nu am putea zbura undeva mai departe de furtuni?

- Am putea. Dar prefer să mă feresc de o furtună decât să mă trezesc că mă mușcă de fund un MD80 care nu știe că sunt acolo. Se întoarce, ca Bellamy să îi poată vedea fața și nu ceafa. Dar așa sunt eu.

Îl săgetă cu o privire de gheață, smulse cablul din prizele de lângă scaun și își scoase căștile. Dent se concentra la ce avea de făcut, dar, când turbulențele deveniră mai violente, privi în spate, ca să vadă cum se simte. Avea ochii închiși și buzele i se mișcau. Fie se ruga, fie făcea incantații. Sau poate că îl blestema.

Gall, pe care îl anunțase că se apropie, aprinsese luminile de pe pistă. Ateriză cu ușurință și îndemânarea unui pilot experimentat și se îndreptă spre hangar, în a cărui gură larg căscată putea vedea silueta lui Gall.

Opri avionul și stinse motoarele. Gall veni să pună piedici roților. Dent se ridică de pe scaun și trecu în cabină, deschise ușa, ieși primul din avion, apoi se întoarse ca să o ajute pe Bellamy să coboare treptele dificile. Aceasta ignoră mâna pe care i-o întinsese. Chestie care îl enervă. Îi apucă mâna și îi îndesă un bon în ea.

- Îmi datorezi banii pentru alimentarea din Houston.

- Domnul Hathaway are cartea mea de credit. Scuză-mă, am nevoie la baie.

Intră grăbită în clădire. Gall apărură din spatele aripilor și privi în cabina goală.

- Unde-s ai ei?

- Au rămas la Houston.

- Nu mă surprinde. Bătrânul părea să fie cu un picior în groapă. Dincolo de asta, cum a mers?

- Nu te gudura pe lângă mine, Gall. Nu-ți imaginezi ce furios sunt pe tine.

- Ești mai bogat în seara asta decât...

- Vreau un răspuns direct. Știi de cartea ei?

- Carte?

- O carte. Știi tu, din aia care se citește.

- Are poze?

- Nu.

- Atunci nu știu nimic de ea.

Dent privi adânc în ochii lui Gall - erau apoși, dar lipsiți de orice umbră de înșelăciune.

- O să te omor mai târziu. Acum vreau să-mi pun avionul la culcare și să mă retrag.

În timp ce-și punea lucrurile în ordine, Bellamy și Gall își încheiau afacerile în biroul hangarului. Dar rămăsese cu ochii pe ei și, în clipa în care Bellamy ieși din birou, îi tăie calea. Bățoasă, îi spuse:

- Mulțumesc.

Nu avea de gând să o lase să scape atât de ușor.

- Poate că nu folosesc eu cuvinte sofisticate, dar știu să zbor. Sunt un pilot bun. Nu ai avut nici un motiv să te temi.

Fără să îl privească direct în ochi, spuse:

- Nu de zbor mi-era frică.

capitolul 3

Împreună, Dent și Gall duseră avionul în hangar. Dent urcă din nou, ca să-și recupereze ochelarii de soare și iPad-ul, și zări exemplarul din *Înainte de furtună* rămas pe scaunul pe care îl ocupase Bellamy.

- Pe toți dracii!

Apucă nervos cartea și, de îndată ce ieși pe ușa avionului, se îndreptă direct spre mașină. Gall, în fața ușii deschise a frigiderului său zgomotos, se întoarse spre el cu un bax de șase sticle de Budwiser.

- Mă gândeam să deschidem vreo două... Unde te duci?

- După ea.

- Cum adică, *după ea*?

Dent urcă la volan și porni motorul, dar, în clipa în care se pregătea să trântască portiera, Gall apăru lângă el, cu baxul de bere într-o mână, cu cealaltă ținând deschisă ușa mașinii.

- Nu te duce s-o cauți cu lumânarea, campionule.

- Oh, asta-i chiar tare! Tu mi-ai aranjat întâlnirea cu ei.

- Am greșit.

- Crezi?

Trase de portieră.

- Dă-i drumul.

- De ce te duci după ea?

- Și-a uitat cartea. Vreau să i-o dau înapoi.
- Trase și mai tare de portieră, și Gall îi dădu drumul.
- Ar trebui s-o lași baltă.

Dent nu luă în seamă avertismentul. Băgă maneta schimbătorului în viteza întâi, apoi ieși din hangar cu scrâșnet de roți. Cunoștea drumul, ceea ce era bine, pentru că, în timp ce ținea volanul cu o mână, și-o folosi pe cealaltă pentru a-și scoate portofelul din buzunarul de la spate. Scoase cecul și, după ce citi adresa, accesă o aplicație GPS de pe iPad. În doar câteva minute, avea harta înspre adresa ei.

Orașul Georgetown, la mai puțin de patruzeci și cinci de kilometri nord de Austin, era renumit pentru arhitectura sa victoriană. Piața mare și aleile mărginite de copaci etalau structuri dichisite, făcute parcă din turtă dulce.

Bellamy locuia într-o astfel de casă. Ascunsă în mijlocul unui pâlcc de nuci, avea o verandă adâncă, ce se întindea pe toată lățimea casei. Dent parcă pe aleea din față și, luând cartea cu el, o apucă pe o cărare pietruită, mărginită cu flori, ce ducea la scările spre verandă. Le urcă câte două odată și se întinse pe lângă o ferigă în ghiveci pentru a ajunge la sonerie. Văzu apoi că ușa de la intrare era larg deschisă. Ciocăni.

- Bună?

Auzi un zgomot, dar nu era un răspuns.

- Bună... Bellamy?

La cât de repede condusesese, nu putea să fi ajuns cu mult înaintea lui.

- Mă auzi?

Apăru în deschizătura ușii, lăsându-i impresia că se sprijinea de toc pentru a se ține pe picioare. Avea ochii mari și umezi și fața palidă, creând un contrast puternic cu pistruii presărați pe nas și pe obraji, pe care nu îi observase mai devreme.

Își umezi buzele.

- Ce cauți aici?

- Ești bine?

Dădu din cap în semn că era, dar Dent nu o crezu.

- Arăți... Făcu un gest spre fața ei. Din cauza zborului? Atât de tare te-a dat peste cap?

- Nu.
- Atunci, ce s-a întâmplat?
- Nimic.

Ezită, întrebându-se de ce nu îi dădea pur și simplu cartea, cu sugestia să o îndese în acea parte a corpului pe care nu o vede niciodată soarele, așa cum avusese intenția atunci când venise acolo, după care să se răsucească pe călcăie și gata. Gata pentru totdeauna. În vecii vecilor, amin.

Avea un presentiment puternic că, dacă mai rămânea și numai o secundă în plus, avea să regrete. Dar, în ciuda impulsului de a pleca dracului de acolo și de a se depărta de orice avea legătură cu familia Lyston, împinse încet în ușă. Bellamy nu se dădu la o parte. Împinse mai tare, până când cedă și ușa se deschise de perete.

- Ce mama dracului? exclamă el.

Holul central din spatele ei arăta ca și cum ar fi fost scena unei parade. Podeaua din lemn lăcuit era acoperită cu bucățele de hârtie. Dent se strecură pe lângă ea, intră în casă, se aplecă și ridică de jos una dintre bucățile mai mari. Era colțul unei pagini, pe care era tipărit numele T.J. David, împreună cu un număr de pagină.

- Ai găsit casa așa când ai ajuns?

- Am ajuns cu doar câteva minute înaintea ta, răspunse Bellamy. Nu am trecut mai departe.

Primul gând al lui Dent fu că intrusul ar fi putut să mai fie încă în casă.

- Sistemul de alarmă?

- Casa nu are alarmă. M-am mutat de doar două săptămâni. Arată înspre cutiile sigilate, înșirate pe lângă perete. Nici n-am apucat să-mi desfac toate lucrurile.

- Soțul tău nu e aici?

Întrebarea păru să o nedumerească la început, apoi îi răspunse, bâlbâindu-se.

- Nu. Adică... eu nu... sunt divorțată.

Ha! Dent își propuse să reflecteze mai târziu asupra acestui amănunt.

- Sună la 911. Mă duc să arunc o privire.
- Dent...
- Nu pătesc nimic.

Așeză exemplarul din cartea ei pe măsuta de la intrare, apoi înaintă de-a lungul holului, trecu de sufragerie și de camera de zi, care se deschideau de-o parte și de cealaltă a coridorului. Holul îl conduse în spatele casei, unde găsi bucătăria și debaraua. Ușa care dădea în curte era deschisă. Sistemul de închidere atârna dintr-o gaură rotundă în ușă.

O pisică vărgată întinse curioasă capul de pe pervazul ferestrei. Când îl văzu pe Dent, se sperie și alunecă. Atent să nu atingă nimic, Dent păși pe veranda de beton, unde un sac mare de pământ de flori și mai multe ghivece stăteau sprijinite de zidul exterior al casei. Unul dintre ghivece fusese spart. Bucățile de teracotă erau înșirate pe treptele care coborau în grădină. Curtea împrejmuită de gard era goală.

Dent nu credea că spărgătorul mai reprezenta în acel moment o amenințare, dar voia totuși să verifice și încăperile de la etaj. Se întoarse pe unde venise, prin bucătărie și înapoi în coridorul larg. Bellamy stătea în același loc în care o lăsase, cu telefonul mobil în mână.

– Cred că a intrat și a ieșit prin camera de serviciu. Mă duc să verific la etaj.

Urcă repede. Prima ușă pe stânga era a unui dormitor de oaspeți, pe care Bellamy avea în mod evident intenția să îl folosească pe post de birou. Computerul așezat pe masa cu picior nu părea să fi fost atins, dar, la fel ca la intrare, pagini întregi din cartea ei fuseseră transformate în confetti și aruncate peste tot. Se uită în dulap, dar nu era nimic acolo, doar cutii pline cu echipamentul standard de birou.

La jumătatea holului, două uși nostime, din sticlă, erau deschise de perete. Dent păși prin ele și ajunse în dormitorul lui Bellamy. Acolo, rămase împietrit. Încăperea fusese vandalizată, dar nu cu confetti.

Verifică în grabă dulapul, în care găsi haine și pantofi, câteva cutii nedesfăcute și un miros floral ce părea să plutească în jur. Baia era și ea goală, cu excepția sticlelor de săpun și șampon de culoare crem, a unor prosoape pufoase și a câtorva obiecte tipic feminine pe măsuta de toaletă.

Se întoarse în ușa dublă a dormitorului și îi strigă:

- Nu e nimeni, dar cred c-ar fi mai bine să urci.

Peste câteva momente, Bellamy păși în dormitor și avu aceeași reacție pe care o avusese și Dent în clipa în care intrase în încăpere. Rămase înmărmurită, cu ochii măriți.

- Înțeleg că nu face parte din decor.

- Nu, spuse ea, cu voce răgușită.

Pe un perete, cineva mângălise cu vopsea roșie: „O să-ți pară rău”.

Vopseaua se scursese, lăsând în partea de jos a fiecărei litere niște dâre care aminteau izbitor de mult de sânge. În loc de pensulă, cel care scrisese mesajul folosisese o piesă din lenjeria ei intimă. Semnificația acestui gest era clară pentru amândoi.

Dent arată înspre bucata de mătase îmbibată cu vopsea și aruncată pe podea.

- Sunt ai tăi?

Când Bellamy îi confirmă înclinând din cap, continuă:

- Ce bolnav nenorocit! Poliția e pe drum?

Bellamy se ridică, își dezlipi privirea de la mesajul de pe perete și se uită la el.

- Nu am chemat poliția.

- De ce dracu' nu?

- Pentru că nu vreau să se facă mare caz din povestea asta.

Dent era convins că nu o auzise bine și probabil că expresia lui trăda acest lucru.

- A fost o farsă, zise ea. Când m-am mutat, un vecin m-a prevenit că se întâmplă astfel de lucruri în zonă. A fost o adevărată explozie. Niște adolescenți fără ocupație. Poate vreun fel de ritual de inițiere. Împrăștie gunoae pe peluze. Dărmă cutiile poștale. Am înțeles că au lovit un cartier întreg într-o noapte, luna trecută.

Dent se uită la peretele vandalizat, la lenjeria de pe jos, apoi se întoarse spre ea:

- Ți-a folosit chiloții ca să scrie un mesaj de amenințare pe peretele dormitorului tău și tu crezi că e totuna cu a împrăștia gunoae sau a răsturna cutii de scrisori?

- Nu chem poliția. Nu au luat nimic. Cel puțin, nu din câte pot să-mi dau seama. A fost doar... o glumă foarte proastă.

Se răsuci repede pe călcâie și ieși din încăpere. Dent se duse după ea, coborând cu zgomot scările în urma ei.

- Când am ajuns aici, tremurai ca o frunză. Acum vrei să crezi că a fost doar o farsă?

- Sunt convinsă că doar atât a fost.

Ocoli stâlpul de susținere și se îndreptă spre bucătărie, cu Dent la doar jumătate de pas în spatele ei.

- A-a. Nu te cred. Pentru ce anume o să-ți pară rău?

- Habar nu am.

- Ba eu cred că ai.

- Nu e treaba ta. Și, chiar așa, ce cauți aici?

Târî un scaun de la masa din bucătărie până în debara și îl sprijini de ușă, ca să o închidă.

- Pisica vecinilor vine în vizită neinvitată.

Când se întoarse, Dent era acolo, blocându-i drumul.

- Mai că-mi vine să chem chiar eu poliția.

- Să nu îndrăznești! Presa ar afla cu siguranță și-atunci ar însemna să mai am încă o problemă pe cap.

- Încă o problemă? Pe lângă ce anume?

- Nimic. Doar... te rog, lasă lucrurile așa. Aștept telefonul care să mă anunțe că tatăl meu a murit. Nu pot suporta mai multe acum. Nu poți să înțelegi asta?

Dent înțelegea că femeia din fața lui era pe punctul să se prăbușească. Ochii îi erau umbriți de ceva. Teamă? Vocea îi tremura, gata să clacheze. Se ținea cu unghiile de marginea prăpastiei, dar se ținea, și Dent trebuia să o admire pentru asta. Continuă pe un ton mai blând:

- Ascultă, mulțumită familiei tale, nici eu nu mă dau în vânt după poliști. Dar tot cred că ar trebui să raportezi ce s-a întâmplat.

- O să vină cu sirene și semnale luminoase.

- Probabil.

- Nu, mulțumesc. Prefer să mă lipsesc de spectacol. Nu chem poliția.

- Bine, atunci sună un vecin.

- Pentru ce?
- Întreabă dacă poți să dormi acolo.
- Nu fi ridicol.
- Un prieten? Cineva care să vină și...
- Nu.
- Atunci cheamă poliția.
- Vrei s-o chemi tu, n-ai decât! Dar te descurci tu cu ei. Eu n-o să mai fiu aici. Îl împinse la o parte și ieși din nou în hol. Mă duc acasă la ai mei.
- Cu ideea asta sunt de acord. Ar însemna să fii ne-bună să rămâi singură aici. Dar așteaptă o oră. Lasă să vină poliția și...
- Nu. Vreau să ajung înainte să înceapă furtuna.
- Nu ajunge furtuna aici.
- Bellamy aruncă o privire înspre fereastră.
- S-ar putea să ajungă.
- Se aplecă să-și ia geanta de umăr de pe jos, unde se pare că o lăsase atunci când venise. Își trecu bareta peste umăr.
- Tot nu mi-ai spus de ce-ai venit după mine.
- Ca să-ți aduc nenorocita aia de carte.
- Arată înspre măsuta pe care o lăsase. Apoi își răsuci vârful ghetei prin mormanul de pagini rupte.
- Se pare că mai e cineva care o apreciază chiar mai puțin decât mine.
- Păru că vrea să-i spună ceva, dar se opri și întoarse capul, apoi se răsuci brusc și deschise ușa de la intrare. Dent întinse o mână peste umărul ei și o închise la loc. Bellamy se răsuci înspre el, nervoasă, dar Dent vorbi primul:
- Povestea asta are legătură cu cartea, nu-i așa?
- Nu îi răspunse, dar nici nu era nevoie. Expresia ei vorbea de la sine.
- Ești speriată până în măduva oaselor, așa e?
- Eu...
- Pentru că știi la fel de bine ca mine că asta nu a fost o farsă de adolescent.
- Nu știu nimic de genul ăsta.
- Pentru ce altceva să-ți pară rău? Ai scris cartea asta și se pare că cineva s-a supărat extrem de tare.

- N-am spus niciodată...
- Suficient de tare cât să te amenințe și se pare că tu
iei această amenințare în serios. Îmi dau seama, pentru
că ești speriată. Nu nega. Se vede. Deci, ce se întâmplă?
Care-i treaba?

- Ce-ți pasă ție?

- Să zicem că sunt băiat bun.

- Dar nu ești!

Aici nu putea să o contrazică. Preț de câteva secun-
de se săgetară cu privirile, apoi Bellamy își lăsă capul
în față și rămase așa câteva momente. Când îl ridică,
dădu la o parte o șuviță de păr care îi scăpase din coada
de la spate.

- Dent, am avut o zi cum nu se poate mai proastă.
Mai întâi, a trebuit să mă întâlnesc cu tine, care ai avut
o atitudine evident ostilă și ai refuzat să accepți orice
ofertă de împăcare. A trebuit să stau deoparte, fără să
pot face nimic, în spitalul ăla nenorocit și să-l privesc
pe tata, pe care îl iubesc mai mult decât pe oricine alt-
cineva pe lume, cum suferă dureri și umilințe inimagi-
nabile. Nu am vrut să plec, dar a inventat o problemă
de afaceri care trebuie neapărat rezolvată mâine-dimi-
neață, imediat ce se deschide firma. Dar adevărul motiv
pentru care m-a trimis înapoi a fost ca să nu mă lase
să îl văd în felul ăla. Apoi, pe drumul de întoarcere, a
trebuit să fac eforturi considerabile ca să-mi reprim un
uriaș atac de panică nu doar înfricoșător, ci și umili-
tor, pentru că erai și tu de față. Am ajuns acasă și
mi-am găsit locuința devastată, după care ai apărut tu
și ai început să-mi ții predici. Mi-a ajuns. Plec. Tu poți
să rămâi, sau să pleci, sau să te duci dracului. Sincer,
puțin mă interesează.

Când ieși, apăsă butonul principal, care stingea lumi-
na în toată casa, lăsându-l pe Dent cufundat în beznă.

Ray Strickland era un bărbat de evitat și făcea efor-
turi pentru a păstra această impresie.

Înfățișarea răutăcioasă apăruse de la sine, dar își dez-
voltase în mod intenționat un comportament pe măsura.
Fruntea îi era încrețită într-o cută permanentă, care-i

ținea în umbră ochii afundați în orbite. Umerii largi și brațele musculoase i-ar fi dat un aspect impresionant, dacă picioarele nu i-ar fi fost la fel de îndesate.

Nu se rădea în cap, dar îl tundea cu grijă, la zero, cu aparatul electric în fiecare dimineață. O cruce de fier, ca medalia de război germană, îi era tatuată pe ceafă. Brațele și pieptul îi erau la rândul lor decorate de alte tatuaje. Era deosebit de mândru de șarpele cu colții dezgoliți din care picura venin, care i se răsucea în jurul brațului stâng, de la umăr până la încheietură.

Șarpele ascundea cicatricile.

La centură, avea o teacă din piele în care ținea în permanență un cuțit, pregătit pentru cazul în care cineva nu ținea seama de avertisment și hotăra să se pună cu el.

Emana o aură ce părea să spună: „Lasă-mă dracului în pace!“ Aproape toți cei cu care se intersecta păreau bucuroși să-i facă pe plac în această privință. În această seară, era într-o dispoziție deosebit de proastă.

Barul în care se oprise ca să se relaxeze era aglomerat și înăbușitor, trupa cânta prea tare și prost. Fiecare persoană care intra prin ușa cu geam opac nu făcea decât să-i sporească iritarea lui Ray. Îi limitau spațiul și îi luau aerul. Își lăsase vesta din piele deschisă, dar tot se simțea încorsetat.

Îi făcu semn chelneriței să-i mai aducă un pahar de tequila. Fata purta o pălărie neagră de cowboy, un sutien din piele neagră și blugi cu talie joasă. În buric avea un inel de argint de care era prins un lăntșor care atârna direct înspre *acolo*.

Ray o lăsă să vadă că observase.

– Îmi place lăntșorul.

– Mersi, îi răspunse fata, cu o privire tăioasă ce adăuga: „Las-o moartă!“

După ce-i turnă băutura, se întoarse cu spatele la el și se îndreptă, unduindu-și șoldurile, spre celălalt capăt al barului, lăsându-l să-i admire nestingherit posteriorul în formă de inimă.

Respingerea îl înfurie dincolo de orice limită. Nu că n-ar fi fost obișnuit. Femeile nu păreau să îl agreeze,

cu excepția cazurilor în care le îmbiba cu suficient lichior ieftin cât să smulgă puțină prietenie și cooperare din partea lor. Nici una nu îl găsea vreodată atrăgător.

Pur și simplu nu avea acest dar. Nu ca fratele lui mai mare, Allen. Ei da, Allen era un adevărat donjuan. Nu trebuia decât să îndrepte degetul către o femeie și aceasta îi pica la picioare. În doar câteva minute, Allen știa să o îmbrobodească și să-i dea jos chiloții. Iubea femeile, și femeile îl iubeau la rândul lor.

Una singură îl respinsese vreodată pe Allen.

Susan Lyston.

După nenorocita aia, nu mai existaseră femei pentru Allen. Nu mai existase nimic.

Ray întinse mâna după pahar și dădu peste cap lichidul care-i arse gâtul.

Dacă nu ar fi fost Susan Lyston, Allen ar fi fost cu el în seara asta, alergând după fete, îmbătându-se, distrându-se așa ca altădată. Sigur, pe atunci fuseseră doar niște copii nebuni, dar Ray nu avea nici un motiv să creadă că treaba nu ar fi fost la fel de distractivă acum pe cât fusese cu optsprezece ani în urmă. Dar nu avea să afle niciodată, nu? Nu. Din cauza lui Susan Lyston.

Acum sora ei mai mică o apucase pe aceeași cale distrugătoare. Scrisese o carte despre toată povestea, pe toți dracii! Sigur, schimbase numele, și-l schimbase chiar și pe al ei. Totul se întâmpla într-un oraș fictiv. Dar toate aceste camuflaje subțiri nu foloseau la nimic dacă știai ce se întâmplase cu adevărat. Personajele erau prea ușor de asociat cu persoanele reale.

Ray simțea cum îl arde furia de câte ori își amintea cum descrisese personajul care îl reprezenta pe Allen. Îi spusese „lingușitor“. Ray nu era sigur ce însemna-asta, dar nu suna bine. Fratele lui era ridiculizat și insultat de nenumărate ori în paginile nenorocitei ăleia de cărți. Și, ca și cum nu ar fi fost de ajuns, sora lui Susan, care era mare acum și ar fi trebuit să-și dea seama ce face, apărrea la televizor și scotea bani din povestea care îi distrusese viața lui Allen.

Pe toți dracii, asta nu putea fi corect. Ray nu avea de gând s-o lase să scape așa ușor.

De cum auzise că se întorsese în Austin, pornise o campanie pentru a-i face viața liniștită mai puțin tihnită. Voia să o știe îngrijorată, agitată, speriată, așa cum se simțise Allen atunci când fusese arestat. Așa cum se simțise Ray atunci când fusese arestat Allen.

Apoi, după ce se distra cu ea, avea s-o facă să regrete faptul că scrisese chiar și un singur cuvânt despre fratele lui.

Astăzi se hotărâse să-i transmită un avertisment. Deși ura gândul că o ajuta să scoată și mai mulți bani din cartea asta, cumpăraseră un exemplar și se distraseră făcându-i paginile fâșii cu cuțitul. Cumpăraseră o cutie de vopsea roșie și o pensulă de la un magazin Ace Hardware. Fusese ușor să intre în casa ei, la fel și să-i găsească dormitorul.

Și aici venea partea cea mai bună: în ultima clipă, îi venise ideea de a folosi o pereche de chiloți de-ai ei în loc de pensulă. Îi găsisese lenjeria frumos împăturită într-un sertar al comodei. Nu se grăbise, alesese perechea care îi plăcea cel mai mult. Chiloții nu absorbiseră prea bine vopseaua, dar își făcuse treaba cu ei.

Când terminase, se dusesse în bucătărie și se așezase comod, să o aștepte până venea acasă. Temperatura crescuse, la fel și umiditatea, dar nu pornise aparatul de aer condiționat. Nu-și putea explica de ce, dar i se părea important să nu se simtă confortabil. Nu voia să fie ușor. Făcea asta pentru Allen.

Venise noaptea, dar temperatura nu scăzuse odată cu apusul soarelui. Până când îi auzise mașina intrând pe alee, blugii i se udaseră de transpirație și vesta i se lipise de corp. O ascultase descuind ușa de la intrare și știuse exact clipa în care văzuse dezastrul din hol. Strigătul ei îl făcuse să vrea să izbucnească în râs.

Fusese tentat să iasă în trombă din bucătărie, cu un răcnet de Tarzan care să îi provoace un atac de inimă. În schimb, fusese isteț. Așteptase, cu auzul încordat ca să-și dea seama unde avea să se ducă sau ce avea să facă, înainte să-și hotărască următoarea mișcare.

Apoi îi ajunsese la urechi huruitul înfundat al unui motor de mașină. O portieră trântită. Pași pe alee.

„La dracu'!” Ray înșfăcase punga de plastic în care pusese cutia de vopsea și o ștersese dracului de acolo. Nu se opriese nici măcar să închidă ușa. Sărise peste ghi-veciul pe care îl spărsese când forțase intrarea din spa-te. Sărise dintr-un salt peste gard și străbătuse în fugă curtea din spate a unei case învecinate.

În cele din urmă, reușise să străbată cele câteva străzi până în locul în care își lăsase mașina. Gâfâia și transpi-ra din toți porii în momentul în care ajunsese la camio-netă, dar era mai degrabă furios decât speriat. Cineva se amestecase în planul lui.

Riscase trecând cu mașina prin fața casei ei, dar oa-menii de genul lui riscau și sfidau pericolul în fiecare zi. Întâmplător, de data asta chiar meritase. Îl identificase pe nenorocitul care-i stricase distracția.

Dent Carter.

La început, lui Ray nu-i venise să-și creadă ochilor în clipa în care îl văzuse scăldat în lumina din fața ușii de la intrarea casei lui Bellamy Price. Dar el era, fără îndoială.

- Îngâmfatul dracului, mormăi acum Ray, aplecân-du-se peste bar și răsucind paharul gol între mâini.

Simțea furia bolborosind în el. Dent Carter era unul dintre nenorociții ăia pe care puteai să-i târăști oricât prin rahat, că la sfârșit tot a trandafiri miroseau. Ray știa că suferise niște lovituri grele de-a lungul anilor. Fusese dat afară de la o companie aeriană. Ceva legat de o pră-bușire evitată în ultimul moment.

Dar, ca de fiecare dată, Dent aterizase în picioare. În fața casei lui Bellamy, era parcată o mașină Corvette roșie și Ray îl văzuse cu ochii lui pe Dent urcând la-vo-lan. Și ce era de mirare? La urma urmei, în cartea ei Bellamy prezentase personajul lui Dent ca pe un adevă-rat armăsar.

Întreaga poveste îl umplea de furie pe Ray.

Îi făcu semn chelneriței și scoase un teanc de bani din buzunarul din față. Îmblânzindu-se la vederea bani-lor, fata veni numaidecât lângă el, aducând cu ea sticla de Patron.

- Mai vrei una, frumosule?

Oh, acum era frumos? Cu siguranță, banii aveau darul de a schimba perspectiva oamenilor. Se întrebă cât de departe îl puteau ajuta să ajungă cu fata asta. Cât de prietenoasă ar fi fost dacă ar fi întins mâna și ar fi tras-o de lanț? Tare. Probabil că ar fi urlat ca din gură de șarpe.

- Toarnă-mi un dublu.

Chelnerița întinse mâna după un al doilea pahar și îl umplu și pe acesta.

- Ce sărbătorești?

- Sunt la un priveghi privat.

- Oh, îmi pare rău. Cine a murit?

- Nimeni. Își ridică paharul spre ea. Încă.

capitolul 4

Dent scotoci după mobilul care începuse să sune, miji ochii ca să vadă cine îl apelează, apoi răspunse mârâind.

- Îți bați joc de mine? Două dimineți la rând?

- Mișcă-ți fundul aici.

Gall închise fără să mai spună nimic, ceea ce nu-i stătea în fire. El trăia ca să se certe. Era în elementul lui atunci când se certa cu Dent. Ceva se întâmplase.

Dent aruncă la o parte cearșaful și repetă procedura din ziua precedentă, doar că nu se bărbieri și își puse o cămașă cambrată de cowboy în locul cămășii albe, cu cravată. Ieșea pe ușă în cinci minute.

În mai puțin de douăzeci de minute, era la pista de decolare. Gall îl aștepta în hangar, lângă avionul lui Dent. Avea mâinile în șolduri și molfăia de zor între dinți trabucul umezit.

În timp ce Dent se îndrepta spre el, Gall arătă cu un gest dezgustat înspre aparatul de zbor, însă Dent văzuse avaria din clipa în care coborâse din mașină. Parbrizul din fața pilotului fusese crăpat. În fuzelaj erau adâncituri mari cât niște mingi de tenis. Roțile fuseseră înțepate. O lamă a unei elice fusese îndoită. Cele mai grave

erau tăieturile de pe fiecare aripă, făcute parcă cu un desfăcător de conserve uriaș.

Înconjură încet avionul, examinând daunele făcute intenționat și cu răutate, simțind cum furia începe să se ridice în el. Când ajunsese din nou lângă Gall, trebui să facă un efort să-și descleșteze maxilarul și să întrebe:

- Defecțiuni mecanice?

- Nu am verificat nimic încă. M-am gândit să las totul așa, până când vin băieții de la asigurări. Am sunat și la biroul șerifului. Au spus că trimit pe cineva. Numai aripile sau elicea în sine, cu oricare ar fi fost destul de greu. Dar amândouă...

Dent se uită la el. Gall ridică din umeri, apoi spuse cu tristețe:

- O lună, cel puțin. Probabil mai mult.

Dent înjură cu patimă. Pentru el, nu era doar un avion. Sau doar ce făcea ca să-și câștige existența. Era *viața* lui. Dacă ar fi fost atacat cu un ciocan sau cu o sabie ascuțită, nu ar fi simțit-o mai personal.

- Cum a intrat?

- A tăiat lacătul cu cleștele. Aveam de gând să îl înlocuiesc cu un model mai nou, dar știi tu... N-am mai apucat.

- Nu te învinovăți, Gall. Nu tu ai făcut asta. Dacă pun vreodată mâna pe cel sau pe cei responsabili...

- Promite-mi să-l lași pe nenorocit puțin și pe mâna mea. Își aruncă trabucul în canistra de benzină de o sută cincizeci de litri, care-i servea pe post de tomberon. Uite că vine și detectivul de serviciu.

Următoarele nouăzeci de minute le petrecură împreună cu ajutorul de șerif trimis să investigheze cazul, care părea destul de capabil, însă Dent își putea da seama că incidentul nu avea să ocupe un loc de maximă prioritate pe lista cazurilor de rezolvat. Întrebările ofițerului sugerau că actul de vandalism fusese un gest de răzbunare față o situație de care Dent se făcea responsabil.

- Aveți vreo datorie neplătită, domnule Carter?

- Nu.

- Nu mă refer la datorii oficiale, la bancă. Vreun agent de pariuri, poate? Vreun cămătar...?

- Nu.

- Dușmani? Ați avut vreo altercație în ultima vreme? Ați călcat pe cineva pe bătăturei? Știți pe cineva care să vă poarte pică?

- Nu.

Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, ca și cum nu ar fi fost convins de acest fapt, dar, descu-
rajat de expresia încruntată a lui Dent, nu insistă. Înce-
pu să îi adreseze întrebări lui Gall, în timp ce Dent se
duse să discute cu reprezentantul agenției de asigurări,
care sosise la scurt timp în urma ajutorului de șerif.

Era un bărbat bățos, cu cămașă apretată încheiată
până în gât, genul de jucător de echipă corporatist pe
care Dent îl disprețuia. Îi puse o mulțime de întrebări,
cele mai multe dintre ele inutile sau stupide, după păre-
rea lui Dent. Își notă multe detalii într-un carnetel, făcu
multe fotografii și completă multe formulare, punând
apoi totul în servieta lui cu o eficiență enervantă, dar
fără a-i adresa măcar un singur cuvânt de compasiune.

- O să mă tragă pe sfoară, îi spuse Dent lui Gall, în
timp ce mașina individului se îndepărta. Stai numai
să vezi.

- Ei bine, te ajut eu cu costul pieselor și cu reparații-
le, așa că n-o să ieși în pierdere.

Dent zâmbi trist, recunoscător că avea măcar un aliat
care înțelegea cât de profund îl afecta această întâmpla-
re, și nu doar din punct de vedere financiar. Nu avea so-
ție și copii, nici măcar un animal de companie. Avionul
era pușorul lui, dragostea vieții lui.

- Du-te și ia-l la puricat. Te sun mai târziu să-mi spui
cum stăm.

Dent se îndreptă spre mașină, însă Gall îl opri.

- Nu te grăbi. Intră o clipă în birou.

- De ce?

- Nu ți-ai băut cafeaua încă.

- După ce-ți dai seama?

Gall se mulțumi să pufnească și să se îndrepte în-
spre biroul său improvizat, făcându-i semn cu brațul lui
Dent să îl urmeze. Acesta ardea de nerăbdare să plece,
dar știa că Gall se simțea prost în legătură cu lacătul

care fusese prea ușor de spart. Putea să sacrifice câteva minute pentru el.

Umplu o cană ciobită și pătată cu lichidul aproape negru și tare de a-i fi crezut că-i o substanță chimică, o luă cu el în birou și se așeză pe scaunul din fața mesei, având grijă să nu se lase prea mult pe piciorul șubred din spate.

- Știu ce i-ai spus șerifului, zise Gall. Acum spune-mi mie dacă ai idee cine ar fi putut face asta.

Evita să îl privească în ochi și se trăgea de lobul lung al urechii, semn sigur că lăsa ceva nespus.

- La ce te gândești?

Gall își desfăcu un trabuc nou și îl plasă în colțul gurii.

- Înainte să plec de acasă azi-dimineață, am văzut-o la televizor. La o ediție extrem de matinală. Ziceau că e un interviu preînregistrat.

Dent nu spuse nimic.

- Cartea asta pe care a scris-o... *Înainte de furtună...*?

- Da.

Bărbatul mai în vârstă oftă din greu.

- Da.

Dent sorbi din cafea. Gall își mută trabucul în celălalt colț al gurii, apoi spuse:

- N-am știut nimic despre asta, altfel nu aș fi aranjat niciodată cursa. Mă crezi, nu-i așa?

- Nu te stresa, Gall. Oricum aș fi aflat de carte, mai devreme sau mai târziu. De fapt, a spus că nu știe cum de am reușit să nu aud nimic despre ea până acum.

- Drăguț din partea ta să mă ierți atât de ușor, zise Gall, dar mie, personal, îmi vine să-mi dau palme că nu i-am închis în nas în clipa în care m-a sunat și mi-a cerut să-i aranjez o cursă cu tine. După o pauză, întrebă: Ai citit prostia aia?

- În mare. Așa, mai pe sărite.

- Spune toată povestea?

- Destul de fidel. Sfârșitul este ambiguu. Dent se opri o clipă. Exact ca în realitate.

- Nu a fost deloc ambiguu, dacă e să mă întrebi pe mine, mormăi Gall.

- Știi la ce mă refer.
- Gall dădu din cap, cu o expresie posacă.
- Nu mă mir că păreai pe punctul să o strângi de gât aseară, când ai plecat valvârtej de aici. Ai prins-o?
- Da, dar nu a mers așa cum mă gândisem.
- Dent îi povesti ce găsise acasă la Bellamy.
- Nenorocitul folosise o pereche de chiloți de-ai ei ca să scrie cuvintele pe perete.
- Dumnezeu! Gall își trecu degetele de la ambele mâini prin părul rar. Crezi că ce s-a întâmplat aici are vreo legătură?
- Sigur. Casa ei. Avionul meu. Aceeași noapte. Ar fi prea de tot să credem că e o coincidență.
- Își așază cana goală pe birou și se ridică.
- Unde te duci?
- Să vorbesc cu ea despre asta.
- Dent...
- Știu ce o să spui. Nu te mai obosi.
- Ți-am spus acum optsprezece ani să stai la distanță de fata aia. Nu m-ai ascultat.
- Acum e vorba de altă fată.
- Care se pare că este la fel de otrăvitoare ca și sora ei mai mare.
- Chiar despre asta vreau să vorbesc cu ea.

Bellamy își simți inima sărindu-i în piept în clipa în care sună telefonul. Îl ținuse la îndemână întreaga noapte, la fel și dimineața, îngrozită la gândul de a primi un telefon de la Olivia, pe de altă parte nerăbdătoare să afle ce se mai întâmplase.

- Alo?
- Unde ești?
- Cine este?
- Nu catadicsi să-i răspundă.
- Ce vrei, Dent?
- Avionul meu a fost vandalizat noaptea trecută.
- Poftim?
- Unde ești?
- La biroul tatei.

- Ajung în mai puțin de jumătate de oră. Vin acolo și urc la tine și să nu te gândești că o să poți să mă ții la poartă.

Inchise.

Lyston Electronics avea sediul într-o clădire de sticlă, cu șapte etaje, ce făcea parte dintr-un grup de clădiri cu arhitectură contemporană ale unui parc de afaceri MoPac. Produsele lor de comunicare erau de cea mai înaltă tehnologie și foarte râvnite de concurență, așa că, toți cei care lucrau acolo purtau ecuson de identificare, și paza era strictă.

Bellamy sună la poartă și aranjă ca Dent să fie lăsat să intre.

- Vă rog să îl direcționați spre biroul tatălui meu.

Douăzeci de minute mai târziu, era adus în birou de asistenta tatălui ei, căreia Bellamy îi făcu semn să plece, înclinând capul în gest de mulțumire. Rămase așezată în spatele biroului în timp ce Dent examina pe îndelete încăperea, privirea oprindu-i-se asupra capului de elan prins pe perete și a vitrinei de sticlă în care era expusă neprețuita colecție de sculpturi în jad a tatălui ei. Portretul de familie care domina unul dintre pereții biroului păru să-i atragă în mod deosebit atenția. Se duse în dreptul lui și îl studie în detaliu.

Fotografia fusese făcută cu ocazia ultimului Crăciun în care familia fusese completă. Howard, așezat în fața unui brad uriaș, încărcat de luminițe, era din cap până-n picioare imaginea patriarhului mândru. Olivia, splendidă în catifea roșu-închis și cu diamante galbene, avea un braț trecut printr-al lui. Steven, un adolescent recalitrant de paisprezece ani, își ținea mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor gri, de bumbac. Susan stătea pe covorul oriental, în fața celorlalți, cu toată fusta întinsă în jurul ei. Zâmbea larg, încrezătoare în frumusețea și farmecul ei. Bellamy era lângă ea. Nu zâmbea, din cauza aparatului dentar și era practic ascunsă în spatele terrierului scoțian cu blană neagră pe care îl ținea în brațe.

Dent se întoarse spre ea.

- Ce s-a întâmplat cu câinele? Cu Scooter?

- A trăit până la treisprezece ani.

- Și fratele tău? Ce mai face acum?

- Tehnic vorbind, Steven este fratele meu vitreg. Eu aveam zece ani, el doisprezece și Susan paisprezece atunci când s-au căsătorit tata și Olivia. În orice caz, Steven s-a mutat din Austin după ce a terminat liceul. S-a dus să facă facultatea în est și a rămas acolo.

Dent răspunse doar cu un *ha* indiferent.

- Și ce-ai vrut să spui cu „avionul meu a fost vandalizat“?

Dent veni lângă birou, se așează - se trânti, mai degrabă - într-unul din scaunele din fața acestuia, părând să nu conștientizeze sau să nu-i pese de nota discordantă pe care o făcea cu blugii lui și cămașa western, ieșită din pantaloni, într-un loc în care toți directorii erau îmbrăcați la sacou și cravată. Pe de altă parte, nu ținuse el niciodată prea mult seama de etichetă. Își împreună degetele și își așează mâinile pe stomac.

- Ce anume nu ai înțeles?

- Termină cu prostiile, Dent. Spune-mi ce s-a întâmplat cu avionul tău.

- Cineva a intrat prin efracție în hangar noaptea trecută și l-a lovit cu o bâtă. Îi descrise daunele. Și asta e doar ce am putut vedea la suprafață. Gall nu a verificat încă sistemele.

- Îmi pare foarte rău.

- Ție-ți pare rău, dar eu sunt ținut la sol. Asta înseamnă că nu pot să iau curse. Ceea ce înseamnă că nu voi avea venituri. Pentru tine... La dracu', probabil că tu nici măcar nu înțelegi conceptul.

Disprețul lui ustura pentru că adevărul era că Bellamy nu suferise în viața ei din cauza lipsei de bani. În familia ei, banii nu fuseseră niciodată o problemă.

- Banca nu o să mă lase în vacanță cât timp avionul este la reparat. O să plătesc rate pentru un avion pe care nu pot să-l pilotez. Asta până când o să rămân complet fără bani și n-o să mai pot să plătesc deloc, și atunci o să vină să-mi ia avionul. Dacă îmi iau avionul, voi rămâne la sol definitiv. Așa că părerile tale de rău nu-mi sunt de mare ajutor, nu crezi?

- Regret din tot sufletul. Știu că ai nevoie să lucrezi.

O săgetă cu o privire intensă, apoi râse sec și întoarse capul. Dar, când se uită din nou la ea, ochii îi erau înțepoșați de furie.

- Carevasăzică, m-ai verificat. Ai descoperit că abia mă târâsc de la o zi la alta. Ți-a fost milă. Asta s-a întâmplat ieri? I-ai aruncat un os bietului Dent?

- Ți-am spus motivul pentru care te-am contactat.

Continuă să o sfredelească cu privirea până când bătu în retragere.

- Bine, da. Am citit că ai fost dat afară de la compania aeriană în urma incidentului.

- Greșit. Să știi că mi-am dat singur demisia, în urma incidentului.

- Pensie? Ajutoare sociale?

- Au trebuit sacrificate atunci când le-am spus să și le vâre pe toate undeva. Își trase picioarele lungi și se aplecă înspre ea. Dar nu despre problemele mele financiare o să vorbim acum. O să discutăm despre motivul pentru care cineva mi-a vandalizat avionul, după ce a intrat în casa ta și ți-a lăsat amenințări pictate pe pereții dormitorului.

- Ce te face să crezi că există vreo legătură?

Îi aruncă din nou o privire încărcată.

- Recunosc, este ciudat.

- Nu, dă-mi voie să-ți spun eu ce-i ciudat. Ciudat este că aseară, când am ajuns la tine acasă, erai leșinată de frică. Îngrozită. Dar sub nici o formă n-ai vrut să chemi poliția. Asta e ciudat. Și nu mă lua cu bazaconiile alea despre publicitate, nu după ce ai apărut la televizor ca să trâncănești despre cartea ta. Gall ă văzut un interviu preînregistrat azi-dimineață.

- Nu mi-am dorit publicitatea! exclamă ea.

Îi spuse de Rocky Van Durbin de la EyeSpy.

- De când mi-a dat numele și fotografia în porcăria aia de ziar și a anunțat lumii întregi că romanul meu se bazează pe o întâmplare adevărată, nu am mai avut o clipă de liniște. Nu mi-am dorit celebritatea.

- Ei, haide acum, pufni el. Ajută la vânzarea cărții, nu-i așa?

- Nu neg că vânzările au crescut în mod impresionant de când am apărut în peisaj și am început să promovez cartea. M-am pricopsit cu o mulțime de admiratori.

- Și cu un dușman.

Bellamy se ridică repede și ieși din spatele biroului pentru a se duce la fereastră. Preț de câteva momente, urmări traficul aglomerat de pe ambele sensuri ale arterei principale, apoi se întoarse cu fața spre încăpere. Privirea lui Dent era fixată asupra lui Bellamy, în timp ce aceasta se îndreptă spre canapeaua de piele de sub portretul de familie cu scena de Crăciun și se așeză. Miji privirea și spuse încet:

- Știi cine-ți face toate astea.

- Nu, nu știu. Ți jur că nu știu. Dacă aș fi știut, nu crezi că aș fi luat măsuri până acum, ca să-l fac să înceteze?

- Să înceteze? Ce anume să înceteze? S-a mai întâmplat și altceva, înainte de seara trecută? Ce? Când?

- Nu e problema ta, Dent.

- Pe dracu' nu e!

Se ridică din scaunul pe care stătea și îl târî până lângă canapea, îl puse direct în fața ei, apoi se așeză cu greutate pe el. Își așeză antebrațele pe genunchii larg depărtați și se aplecă înspre ea.

- Cineva mi-a aranjat urât de tot avionul. Prin urmare, este problema mea.

- Îmi pare extrem de rău că te-am implicat.

- Da. Și mie.

Bellamy oftă.

- Sincer. Îmi pare rău. Înțeleg de ce ești furios. Ai tot dreptul să fii. Dacă aș putea să schimb lucrurile...

- Dar nu poți. Sunt implicat și, pe legea mea, o să aflu cine e răspunzător de treaba asta, și atunci poți fi sigură că n-o să mă bazez pe justiția locală ca să-l pedepsească pe nenorocit. O să mă ocup personal de treaba asta. Acum, hai, spune-mi ce se petrece.

Bellamy se simțea prinsă, dar își dădea seama că nu avea să renunțe până când nu-i dădea mai multe informații. Își dădea seama în același timp ce ușurare ar fi fost pentru ea să poată în sfârșit spune cuiva coșmarul pe care îl trăia de câteva săptămâni.

- A început în New York.

Își trecu palmele umede în sus și-n jos pe coapse, uscându-le pe materialul pantalonilor largi. Când observă că Dent o privea, urmărindu-i cu interes mișcările, își strânse mâinile în pumni și-și cuprinse talia cu brațele. Mesajul gesturilor ei nu-i scăpă lui Dent.

- Ți-e frică de mine?

- Nu.

Îi examinează chipul preț de câteva clipe, apoi o întreabă ce se întâmplase la New York. Ezitând, poticnindu-se, Bellamy reuși în cele din urmă să-i povestească despre cutia împachetată ca un cadou care fusese livrată la apartamentul ei.

- Un șobolan mort era destul de oribil, dar când am văzut că mișcă din coadă și mi-am dat seama că era viu...

Chiar și acum, amintirea momentului o făcu să se cutremure. Dent se ridică. Cu mâinile în șolduri, se învârti într-un cerc strâmt și își trecu o mână peste ceafă.

- Ce persoană bolnavă...?

Se opri în mijlocul propoziției și mormăi un șir de obscenități.

- Nici nu mi-am mai strâns lucrurile, zise ea. Am fugit. Numai așa s-ar putea descrie. Mi-am înșfăcat geanta și am ieșit ca o nebună din apartament. M-am oprit în holul clădirii doar cât să îl întreb pe portar ce-mi putea spune în legătură cu pachetul livrat. Nu observase numele vreunei companii, nu văzuse vreo mașină. Doar „un bărbat în uniformă și șapcă cu echipa Yankees“. Nu mi-a putut da mai multe detalii. L-am spus că trebuia să cheme deratizarea în apartamentul meu, i-am spus că voi fi plecată pentru o perioadă nedeterminată, apoi am luat din stradă un taxi până la aeroport și am urcat în primul avion disponibil. L-am sunat pe Dexter, impresarul meu, din taxi și i-am spus să-mi anuleze toate aparițiile și interviurile programate. A trebuit să închid în timp ce el încă mai continua cu tornada de argumente pentru care eram nebună să abandonez un asemenea val de publicitate. Nu am mai dat nici măcar un singur interviu de atunci. Am evitat presa locală. În cele din urmă, reporterii au încetat să mai încerce să mă contacteze.

Ridică din umeri. Au renunțat. Sau a apărut o poveste mai bună. Nu-mi pasă. Mă bucur doar că am scăpat de sub lumina reflectoarelor.

Dent analiză în gând toate acestea.

- Bine, așadar, te-ai întors valvârtej în Austin. Cu siguranță tatălui și mamei tale vitrege trebuie să li se fi părut ciudat să te vadă apărând așa, din senin. Le-ai povestit faza cu șobolanul?

- Nu. Și au fost într-adevăr surprinși de decizia mea de a părăsi New Yorkul o vreme. Chiar și mai surprinși când am închiriat casa din Georgetown, chiar a doua zi după ce m-am întors. Sincer, și pe mine asta m-a luat ușor prin surprindere, adăugă ea, gânditoare. Le-am spus că mă săturasem de oraș și că aveam nevoie de o pauză. Nu mi-au cerut alte explicații pentru că știu care este adevăratul motiv. Că vreau să fiu aici, aproape de tata, până când moare. Dar este mai bine pentru toată lumea să nu stau la ei. Se ridică și se duse la un bar încastrat în peretele opus. Apă?

- Sigur.

Îi aduse o sticlă și deschise încă una pentru ea, așezându-se înapoi pe canapea. Dent se sprijini de spătarul scaunului.

- Când s-a întâmplat asta?

- Acum aproximativ trei săptămâni. Când am plecat din New York, am crezut că las în urmă vreun nebun care mă urmărea. În lipsă de alt cuvânt. Cineva care să-mi poarte pică sau cineva pe care să îl fi ofensat în mod neintenționat.

Când se opri, Dent se aplecă din nou spre ea.

- Dar?

Își strânse brațele în jurul taliei.

- Dar am avut adesea sentimentul că sunt privită. Urmărită. La început, nu i-am dat atenție. Am crezut că povestea cu șobolanul îmi stârnise în minte tot felul de scenarii melodramatice, că mă afectase prea tare, că devenisem paranoică. Apoi, acum vreo săptămână, cineva mi-a spart mașina în timp ce eram într-un supermarket. Nu a luat nimic, dar aproape că-mi doresc să o fi făcut.

- Poate că hoțul a fost întrerupt. A reușit să deschidă mașina, dar i s-a făcut frică și a fugit.

Bellamy clătină din cap.

- A intrat în mașină. Am simțit numaidecât. Mirosea a transpirație înăuntru. Foarte tare.

Simțea un val de greață ridicându-i-se în stomac chiar și acum, când își amintea mirosul. Dent se încruntă.

- A vrut doar să-ți violeze spațiul personal. Să te sperie.

- Ceea ce este chiar mai sinistru decât un furt.

Dent se lăsă pe spătarul scaunului și luă câteva înghițituri de apă. În timp ce pune la loc capacul sticlei, o întrebă:

- Și nu ai idee cine e ciudatul ăsta urât mirositor?

- Nu. Dar, cum ai spus și tu aseară, trebuie să fie cineva căruia nu-i place cartea mea. *Chiar* nu-i place.

Întoarse capul, dar nu reuși să ascundă expresia vinovată.

- Oh, înțeleg acum, zise el, trăgându-l pe cuvintele. Ai crezut că eu eram. De-asta m-ai angajat pentru cursă. Toate rahaturile alea despre cum ai vrut să vezi ce s-a întâmplat cu mine au fost exact asta - rahaturi! Ai vrut să vezi dacă eu eram nenorocitul care se juca cu nervii tăi.

- Dent, eu...

- Nu te obosi, spuse el nervos, ridicându-se din scaun. Nu-i de mirare că te zbârlești toată ori de câte ori mă apropii de tine. Ți-e frică să nu te pocnesc.

Îi aruncă o privire piezișă.

- Așa, ca să știi, nu am fost la New York în ultima vreme. Nu aș atinge niciodată un șobolan, fie el mort sau viu. În cea mai mare parte a timpului mă spăl și mă dau cu deodorant și, categoric, nu aveam cum să fiu în două locuri deodată ieri. Am fost în Houston, cu tine, nu în Austin, la tine-n dormitor. Și dacă mâna mea o să-ți atingă vreodată o pereche de chiloți, crede-mă că n-o să fie ca să pictez cu ei.

Bellamy simți valul de căldură ridicându-i-se în obraji și blestemă în gând tendința ei de a roși ușor.

Urmări câteva clipe lungi de tăcere, timp în care aproape că putea simți valurile de furie radiind dinspre el. În cele din urmă, îl întrebă încet:

- Ai terminat?
 - Mai importat, tu ai terminat?
 - Ce vrei să spui?
 - Aici. Făcu un gest larg înspre cameră. Ai terminat treaba pe care o aveai aici?
 - Da, răspunse ea, ușor reținută. De ce?
- Se aplecă spre ea și îi cuprinse brațul cu mâna, ridicând-o de pe canapea.
- Lista persoanelor pe care le-ar fi putut supăra cartea ta nu e lungă. Vreau să ne întoarcem la tine acasă și să văd scena pe lumină. Poate găsim vreun indiciu care să ne ajute să identificăm vinovatul.

Bellamy se prefăcu de amorul artei că protestează, dar, de fapt, chiar asta avea și ea de gând să facă, fără el, așa că îl lăsă să o scoată pe ușa biroului. În clipa în care urcară în ascensor, Dent o întrebă dacă avea vreo veste din Houston și, când îi spuse că nu, zise că probabil că asta era un lucru bun.

Conversația banală îi ajută să depășească momentele stânjenitoare de a se afla unul lângă altul într-un spațiu îngust, apoi ajunseră la parter.

Aflară, soarele era atât de puternic încât o orbi în prima clipă, așa că nu îl văzu pe Rocky Van Durbin până când reporterul nu-i răsări direct în cale.

- Bună ziua, domnișoară Price. Nu ne-am văzut de mult.

Îi zâmbi îngâmfat, apoi îl măsură din priviri pe Dent, încet și fără vreo jenă, din cap până-n picioare. Înclinând capul înspre el, o întrebă pe Bellamy:

- Cine-i cowboy-ul?
- Cine-i bădăranul?

capitolul 5

Trecuse abia o fracțiune de secundă între întrebarea lui Van Durbin și replica lui Dent. Bellamy nu le răspunse nici una, în schimb îl întrebă pe Van Durbin:

- Ce cauți aici?

- E o țară liberă. Privi în spatele lor, la fațada de sticlă a clădirii. Așadar, acesta este sediul afacerii familiei.

- Este o întrebare? Pentru că, în acest caz, cred că știi deja răspunsul.

Van Durbin își dezgoli dinții în caracteristicul lui zâmbet îngâmfat.

- Ce m-a trădat?

Cu evidentă repulsie, Bellamy trecu pe lângă el.

- Scuză-ne.

Dar reporterul era insistent.

- Vreau doar câteva clipe din timpul tău. Te rog frumos! Au trecut câteva săptămâni. Avem multe de recuperat.

În noaptea în care Bellamy fugise din New York, un star rock internațional fusese găsit mort în apartamentul unui hotel din Manhattan, aparent victima unei supradoze de droguri. Speculațiile dacă fusese sau nu o sinucidere dominaseră zile întregi cotidienele de scandal de genul *EyeSpy*.

Povestea asta fusese urmată de afirmația unui super-model cum că un membru al familiei regale, al cărui nume nu era dezvăluit, era tatăl gemenilor ei. Se dovedise că acuzațiile nu erau decât o manevră publicitară, menită să îi lanseze cariera, dar îi ținuse ocupați pe Van Durbin și pe colegii lui, care se plimbaseră de pe un continent pe altul pentru a-și vâna victimele.

Bellamy sperase că, ocupat cu alte subiecte, interesul jurnalistului față de ea mai scăzuse, dacă nu chiar dispăruse cu desăvârșire. Faptul că apăruse astăzi aici demonstra că se înșelase.

Încercând să nu lase să se vadă cât de mult o deranja prezența lui acolo, spuse rece:

- Nu am nimic de zis.

Apoi trecu pe lângă el.

Dent o urmă mai încet. Îl privea pe Van Durbin cu o expresie neîncrezătoare și încărcată de dispreț, iar Bellamy spera din tot sufletul să nu facă sau să spună ceva ce să-i stârnească curiozitatea reporterului. Răsufală ușurată în clipa în care Dent o ajunsese din urmă, fără să se fi întâmpnat ceva.

Totuși, Van Durbin n-avea de gând să se dea bătut cu atâta ușurință. Mai ales că venise după ea până în Texas.

- O să menționez din nou cartea ta în rubrica mea de mâine, spuse el. În ciuda inexplicabilei tale dispariții din zona publicitară, cartea ocupă încă o poziție de vârf în topul celor mai bune vânzări. Dorești să comentezi?

Bellamy i se adresă peste umăr:

- Știi politica mea în ceea ce privește rubrica ta. Fără comentarii.

- Ești sigură?

Nota scâitoare din vocea lui fu îndeajuns cât să o facă să se răsucescă pe călcâie, cu fața spre el. Își lovea carnetul cu un creion, cu un aer de evidentă satisfacție.

- Adevărat sau fals? zise. Te-ai întors în Texas ca să-ți îngrijești tatăl aflat pe patul de moarte.

Avu impulsul de a se năpusti asupra lui și de a-l strânge de gât pentru că îi punea o întrebare atât de lipsită de orice urmă de bun-simț. Dar se răzgândi, sperând că, dacă îi oferea ceva, poate s-ar fi mulțumit și nu ar fi insistat asupra subiectului.

- Tatăl meu urmează un tratament pentru o tumoare malignă. Este tot ce sunt dispusă să spun pe această temă, cu o singură excepție: cât timp va fi bolnav, sper că vei respecta intimitatea familiei mele.

- Bine, zise reporterul, notându-și ceva în carnet.

- Acum cară-te! mârâi Dent, luând-o ușor de braț pe Bellamy și conducând-o spre parcare.

- Încă o întrebare?

Nu se opriră.

- Au trimis pe cine trebuia la închisoare, în cazul crimei surorii tale?

Bellamy se întoarse atât de repede, încât se împiedică de Dent. Van Durbin rânjea.

- Voi ridica această întrebare mâine, în rubrica mea. Dorești să comentezi?

- Olivia?

Închise telefonul și se întoarse spre patul de spital al lui Howard.

- Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că vorbesc atât de tare cât să te trezesc.

- Nu dormeam. Mă odihneam doar.

Se lupta cu somnul, pentru că se temea că n-o să se mai trezească. Voia să scape de durere și de trupul acesta care se autodevora, dar nu era încă pregătit să moară. Înainte să renunțe la viață, existau chestiuni tulburătoare pe care le voia rezolvate și întrebări îngrijorătoare la care voia răspunsuri.

- Cu cine vorbeai?

- Cu Bellamy.

- Este la birou?

- A terminat treaba acolo și mi-a spus să-ți transmit că totul este în ordine. Îi luă mâna și o strânse între ale ei. Mă tem că nu ai reușit să o păcălești.

- Nici nu credeam c-o să pot. Dar am știu că o să pretindă că mă crede și o să-mi facă pe plac, ca să mă scutească de mai multă suferință.

- Încercați să vă scutiți unul pe celălalt, și o știți amândoi.

- Nu vreau să stea aici și să mă privească cum mor. Îi strânse mâna cu toată forța de care era în stare. Nici pe tine n-aș vrea să te pun să treci prin asta.

Olivia se așează pe marginea patului și se aplecă și-l sărută pe frunte.

- Nu te las. Nici măcar o clipă. Și dacă m-aș putea lupta cu boala asta cu mâinile goale, aș face-o cu plăcere.

- Nu am nici cea mai mică îndoială.

Preț de câteva clipe, nu spuseră nimic, privindu-se în ochi și pretinzând că lacrimile din ochii lor nu erau lacrimi de disperare.

Nu îi puneau la îndoială iubirea și devotamentul absolut. Nici astăzi, nici în ziua în care stătuseră în fața altarului, însoțiți de copiii lor, și își rostiseră unul celuilalt jurămintele. Ziua în care își uniseră familiile și viețile fusese una dintre cele mai fericite pe care le trăise.

Se cunoscuseră cu un an în urmă, la un eveniment caritabil cu ținută festivă. Howard era unul dintre principalii donatori, a cărui generozitate fusese recunoscută

în acea seară. Olivia era una dintre voluntarele care primeau invitații.

În clipa în care îi întinsese cartonașul cu masa la care fusese așezat, remarcase că papionul îi stătea strâmb. Howard îl pipăise, stânjenit.

- N-am o soție care să verifice detaliile de genul ăsta când plec de acasă.

- Soțul meu, Dumnezeu să-l ierte, spunea că mă pricep destul de bine să-i îndrept cravatele. Îmi permiți?

Nu îi lăsase senzația că flirtează, nici nu făcuse vreun gest nepotrivit în clipa în care venise din spatele biroului și îi aranjase cu eficiență papionul. Apoi se dăduse un pas în spate și îi zâmbise.

- Nu se cade ca unul dintre invitații de onoare ai serii să fie văzut cu papionul strâmb.

Lui Howard i-ar fi plăcut să continue conversația cu ea, însă fusese chemat în sala principală, unde programul era pe cale să înceapă. Nu o mai văzuse în seara aceea.

Îi trebuise o săptămână să-și facă curaj să sune la fundația de caritate și să întrebe cum o chema. În cei șapte ani de când îi murise soția mai ieșise din când în când la întâlniri. Cu câteva dintre femeile cu care ieșise ajunsese până în dormitor, deși nu le adusese niciodată acasă, unde erau Susan și Bellamy.

Dar nu se îndrăgostise până în seara în care o întâlnește pe Olivia Maxey, iar atunci se întâmplase brusc și până peste cap.

Mai târziu, Olivia îi mărturisise că fusese la fel și pentru ea. Când spusese „Dumnezeu să-l ierte“ după ce se referise la soțul ei, o făcuse anume ca să-i dea de înțeles că era disponibilă.

- Când am venit și ți-am îndreptat papionul, a fost cel mai curajos lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar pur și simplu trebuia să te ating, ca să văd dacă erai adevărat.

După un an de întâlniri, se căsătoriseră.

Howard nu se temea în mod deosebit de moarte. Dar nu putea suporta gândul de a pleca de lângă ea. Trebui să-și dreagă vocea înainte să poată vorbi.

- Și despre ce altceva ai mai vorbit cu Bellamy?

- Oh, m-a întrebat dacă am reușit să mă odihnesc vre-un pic azi-noapte. Voia să știe...

- Olivia! Îi rostise numele încet, dar pe un ton care o demonstra pentru că încerca să îi ascundă ceva. Nu sunt chiar atât de amețit de medicamente. Te-am simțit încordată în timp ce vorbeai cu ea. Ce s-a întâmplat?

Olivia oftă în semn de resemnare și își coborî privirea asupra mâinilor lor împreunate.

- Reporterul ăla îngrozitor...

- Rocky Van Durbin? E prea mare onoare pentru el să-i spui reporter.

- A sărit pe Bellamy când ieșea de la birou.

- Este în Austin? Credeam că a scăpat de el, că am terminat cu povestea asta.

- Din păcate, se pare că nu. Încă mai e în vizorul lui. În rubrica de mâine, vrea să pună o întrebare cititorilor. Și ei, într-un fel.

- Ce întrebare?

- A fost pedepsită persoana cu adevărat vinovată pentru uciderea lui Susan? Au închis pe cine trebuia? Ceva de genul ăsta.

Howard analizează informația, apoi oftă din greu.

- Dumnezeu știe la ce speculații o să mai dea și asta naștere!

- A fost destul de rău când i-a deconspirat identitatea lui Bellamy.

Săptămâni întregi după aceea fuseseră asaltați de telefoane, li se solicitaseră comentarii și interviuri. Câțiva reporteri locali apăruseră chiar în fața casei lor sau la birou. Refuzaseră toate invitațiile și, în cele din urmă, delegaseră un avocat să îi reprezinte în aceste situații.

- Ce mă supără pe mine cel mai mult este faptul că viața noastră va fi iar sub lupă, luată la bani mărunți de tabloidul ăla nenorocit.

Se ridică de pe pat și, evident prea agitată ca să poată sta jos, începu să se plimbe în spațiul îngust din fața ferestrei.

- Secretarul de comerț a desemnat Lyston Electronics ca fiind o corporație model. Unde era Van Durbin atunci? Sau atunci când ai implementat programul

de împărțire a profitului cu fiecare angajat? Nici unul din aceste evenimente nu a ajuns la știri.

- Pentru că nu sunt subiecte incitante.

- Dar circumstanțele legate de moartea lui Susan sunt?

- În mod tragic.

- Poate pentru noi. Pentru toți ceilalți, e un subiect de distracție. Și, de acum înainte, tot ce-și va aminti lumea despre familia Lyston va fi acea crimă savuroasă din Austin. Începu să plângă de-a binelea. Simt că însăși fundația vieții noastre se prăbușește sub mine. Pur și simplu, simt că nu pot să mai fac față.

Howard bătu ușor cu mâna pe pat, lângă el, făcându-i semn să se întoarcă. Olivia veni lângă el și își așeză capul pe umărul lui.

- Poți să faci față, zise el blând. Poți să faci față la orice. Iar de tine lumea își va aminti ca de cea mai iubitoare, cea mai minunată, cea mai frumoasă soție la care ar putea visa un bărbat. Când te-am făcut soția mea și mama fetelor mele, a fost cea mai deșteaptă hotărâre pe care am luat-o vreodată. Întoarse capul și îi sărută părul. Toate astea o să dispară. Îți promit.

Preț de câteva momente, rămaseră îmbrățișați, sprijinindu-se unul de celălalt. Îi spuse toate lucrurile pe care știa că vrea să le audă. Îi spuse că Van Durbin și colegii lui vor exploata cât de curând tragedia altcuiva și că, până atunci, aveau să își găsească forța unul în celălalt, cum o făcuseră întotdeauna.

În cele din urmă, Olivia se ridică și își șterse ochii.

- Mai este ceva. Nu știu dacă să-ți spun, pentru că este aproape la fel de deranjant ca și povestea cu Van Durbin.

- Ce-ar putea fi atât de rău?

- Bellamy este cu Denton Carter.

Nu se așteptase la asta. Fusese la fel de șocat ca și Olivia când Bellamy îi informase că îl angajase pentru cursa spre Houston. Existau unele situații pe care era mai bine să nu le zgândări. Dar, după ce simțise animozitatea de ambele părți, fusese convins că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Denton Carter.

- Când spui că este „cu” el, la ce te referi, mai exact?

- Nici nu vreau să mă gândesc. Mi-a spus că Van Durbin i-a confruntat, pe ea și pe Dent, în timp ce ieșeau din clădire. Cred că nu avea de gând să-mi spună, dar i-a scăpat, pentru că i-a tremurat vocea, apoi a început să vorbească repede despre altceva și nu a mai adus vorba de el.

Howard îi strânse mâna, într-un gest liniștitor.

- S-ar putea să existe o explicație foarte simplă pentru motivul pentru care se afla acolo. Poate venise să-și colecteze plata pentru zbor? Nu căuta probleme cu tot dinadinsul.

Olivia îl privi cu subînțeles.

- Ce este? Întrebă el.

- Mi-ai spus exact același lucru când Susan a început să iasă cu el și eu am vrut să o opresc. Nu trebuie să caut problemele, Howard. El însuși este o problemă. Iar eu, personal, încă îl mai consider vinovat pentru ce s-a întâmplat cu fata noastră.

- Asta ar trebui să țină.

Lăcătușul testă încuietoarea nou instalată de la camera de serviciu, apoi se dădu la o parte și îl invită pe Dent să o testeze și el. Mulțumit, acesta dădu din cap.

- Vă mulțumim că ați venit atât de repede. Cât costă?

Dent plăti cu banii jos și îi dădu și zece dolari bacșiș pentru că acceptase să considere situația o urgență. După ce îl văzu pe lăcătuș dispărând pe ușa din spate, se duse în camera de zi, unde Bellamy discuta cu doi ofițeri de poliție, care răspunseseră apelului lor.

Era așezată pe canapea. Ofițerii stăteau în picioare, printre cutiile cu cărți și tot felul de nimicuri pe care nu apucase încă să le despacheteze. Dent, care avea o puternică aversiune față de polițiști, nu se aventură mai mult în încăpere, ci își propti umărul în cadrul ușii, loc care îi oferea un punct bun de observare.

O urmăse pe Bellamy acasă de la Lyston Electronics, cu un ochi la drum și cu celălalt în oglinda retrovizoare. Nu credea că Van Durbin se ținuse după ei, dar probabil că nici nu avea nevoie s-o facă. Fără îndoială

că EyeSpy avea o întreagă armată de trepăduși de internet prost plătiți care să le facă toate cercetările necesare. Cu siguranță nu ar fi fost o problemă să găsească noua adresă a lui Bellamy.

Când intraseră în casa ei și văzuseră din nou dovada celor întâmplare cu o seară în urmă, Dent spusese:

- Cu Van Durbin în oraș, ai mai multe probleme decât felul în care va prezenta presa locală toată problema. Cheamă poliția.

Bellamy capitulase fără să se mai împotrivească, aparent convinsă că nu era totuși o idee rea ca spargerea să fie în mod oficial înregistrată. Doi ofițeri în uniformă sosiseră zece minute mai târziu. Le puseseră întrebări amândurora, intraseră prin toate camerele, ieșiseră în grădină, își băgaseră nasul peste tot. Chemaseră încă un ofițer ca să caute amprente. Acesta venise și plecase deja.

Întrebările care îi erau acum adresate lui Bellamy erau asemănătoare cu cele pe care ajutorul de șerif i le pusese lui Dent ceva mai devreme, la aerodrom, părând să sugereze că actul de vandalism era urmarea a ceva ce făcuse ea.

- Ați avut vreun schimb acid de replici cu vreun vecin? Cu menajera? Cu grădinarul?

Bellamy clătină din cap în semn că nu.

- Cu vreun coleg de la serviciu?

- Eu nu am colegi.

Unul dintre polițiști se uită spre Dent.

- Spuneți că ați urmat-o acasă seara trecută?

- Am dus-o ieri până la Houston și înapoi. A uitat ceva în avion. Am venit să-i returnez acest obiect.

Polițistul dădu din cap și, cu o sprânceană elocvent ridicată, schimbă o privire cu subînțeles cu partenerul lui. Întorcându-se la Bellamy, spuse:

- Am... ăă... am luat obiectul de lenjerie. Reprezintă o probă în dosar. Faptul că a folosit un obiect vestimentar atât de intim pentru a scrie pe perete... Ei bine, doamnă, sugerează că persoană în cauză vă cunoaște în mod intim.

- Sau că mi-a citit cartea.

Chipul unuia dintre ofițeri se luminează și bărbatul pocni din degete:

- Mi s-a părut mie că vă știu de undeva. Sunteți autoarea aia...

Se întoarse spre partenerul lui și spuse:

- E celebră.

Bellamy îi dădu un exemplar din *Înainte de furtună* ofițerului care nu o recunoscuse.

- Este povestea unei crime. Bazată pe un fapt real. Victima a fost sora mea. Chiloții ei au devenit un element-cheie în investigație.

- Aveți idee la ce anume se referă avertismentul?

- Nu este evident? zise Dent, începând să-și piardă răbdarea. Individul ăsta reprezintă un pericol.

Nici unul din cei doi ofițeri nu răspunse în vreun fel la remarca lui, însă unul dintre ei o întrebă pe Bellamy dacă mai primise și alte astfel de amenințări sau avertismente. Le spuse despre șobolan și despre faptul că cineva îi intrase în mașină.

- Ați raportat aceste incidente?

- Nu. Nu păreau să aibă legătură. În state diferite... Am crezut că au fost întâmplătoare. Dar, după asta, cred, într-adevăr, că este posibil ca totul să fie legat. Iar elementul comun este cartea mea.

- De ce credeți asta?

- Din cauza momentului, pentru început. Nu mi s-a întâmplat niciodată nimic de genul ăsta înainte să fie publicată cartea. În plus, nu mă pot gândi la nimic din ceea ce-am făcut care să genereze astfel de reacții malițioase.

După o pauză considerabilă și încă o privire aruncată lui Dent, unul dintre ofițeri spuse:

- Poate că nu are nici o legătură cu cartea dumneavoastră. E posibil să vă poarte pică cineva din viața personală? Fostul soț? Un iubit de care să vă fi despărțit recent? Cineva de genul ăsta?

Dent era și el curios să afle răspunsurile la aceste întrebări.

- Fostul meu soț locuiește în Dallas, le spuse Bellamy. Divorțul nostru a fost amiabil. S-a recăsătorit. Tocmai m-am mutat aici din New York. Nu mă văd cu nimeni.

- Dar acolo?

- Nu. Am avut doar relații extrem de platonice.

Cei doi schimbă o privire și părură să cadă de acord că acoperiseră totul.

- Vom trece casa dumneavoastră pe ruta de patrulă. Ofițerii noștri vor sta cu ochii pe ea. Sunați-ne numai decât dacă se întâmplă ceva, oricât de ne semnificativ ar părea.

- Mulțumesc, așa voi face.

- Ar trebui să vă instalați un sistem de alarmă.

Bellamy le spuse că va face asta, apoi se ridică și îi conduse. În clipa în care ofițerii trecură pe lângă Dent, își atinseră borurile pălăriilor, dar expresiile lor nu-i creară o stare prea plăcută. Plecară cu promisiunea de a o anunța pe Bellamy dacă investigațiile lor se concluzionau cu o arestare.

- Mai repede o să înghețe iadul, mârâi Dent, după ce Bellamy închise ușa în urma lor. Dar cel puțin spargerea este înregistrată la poliție și este posibil să fi lăsat vreo amprentă. Având în vedere ce dezastru au făcut, sper să iasă ceva din asta.

Își trecu degetul prin dâra care rămăsese pe piciorul scării spiralate, apoi se șterse pe un crac al blugilor.

- Au luat amprente și din avionul meu. Dacă nenorocitul ăsta va fi vreodată arestat, o să-l poată lega de ambele incidente și poate și de povestea cu șobolanul.

- Poate că ar fi trebuit să le spunem și despre avionul tău.

- Și să intrăm în atâtea detalii?

Dent clătină din cap.

- Nici eu n-aș fi vrut asta.

- Lasă-i să găsească mai întâi un suspect. După aceea, putem să facem noi legăturile pentru ei.

Bellamy își cuprinse mijlocul cu brațele, strângându-și coatele cu mâinile în timp ce privea în susul scării, în direcția dormitorului ei.

- Chiar începea să-mi placă aici. Acum totul e murdărit.

- O să se curețe. Dar proprietarul? N-ar trebui să-l anunțăm?

- Nu e aici.

- E plecat din oraș?

- E în Afganistan. Când a fost trimis pe front, soția s-a dus să stea la părinții ei, în Arizona. Am închiriat pe un an. Nu văd nici un motiv să îi îngrijorez. Voi acoperi eu cheltuielile.

Dent scoase o carte de vizită din buzunarul cămășii.

- Cumnatul lăcătușului se ocupă de curățenii generale în case și apartamente. Inclusiv zugrăveli. Pentru un preț cinstit și un exemplar cu autograf din cartea ta, casa o să arate ca nouă. Și mi s-a spus că, pentru o nimica toată, instalează și un sistem de alarmă.

Bellamy luă cartea de vizită.

- O să-l sun.

- Mai întâi, vino în bucătărie.

- Ce-i acolo? Alte probleme?

- Nu. Mi-e foame.

Cinci minute mai târziu, încropiseră un prânz din sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și pahare cu ice-tea. Dent deschise o pungă de Fritos pe care o găsisese în cămară și, când Bellamy refuză chipsurile, își îndesă mâna până la cot. Printre îmbucături, întreabă:

- Ceva vești din Houston?

- Am sunat-o pe Olivia în drum spre casă. Tata a optat pentru încă o rundă de chimioterapie. Se agață de speranța că, de data asta, va folosi la ceva.

- I-ai spus ce s-a întâmplat aici?

- Nu, nu am vrut să o împovărez cu încă o griją. Dar i-am spus despre Van Durbin. N-aș fi vrut să o fac, dar cel puțin i-am pregătit. Nu vor fi luați prin surprindere de articolul de mâine.

- I-ai spus de avionul meu?

- Nu.

- Așadar, din câte știe ea, ne-am despărțit aseară, după ce am aterizat.

- De fapt, când i-am povestit cum am fost acostată de Van Durbin, m-am dat de gol că eram cu tine.

- Hmm. Mă întreb ce o fi supărat-o mai mult. Faptul că iar te-ai pricopsit cu nemernicul ăla sau că eram și eu acolo.

- Nu fi provocator, Dent.

- Nu am provocat nimic. Ieri m-am purtat cu maximum de profesionalism, dar mama ta vitregă s-a purtat mereu cu mine de parcă aș fi fost o mizerie dintr-un bol de puncti, ceva care să-i contamineze viața. Ziua de ieri nu a făcut excepție. Nu că mi-ar păsa vreun pic.

- Ei, vezi, tocmai atitudinea asta este provocatoare.

Iar fi putut spune mai multe despre Olivia, dar se hotărî să nu o facă. La urma urmei, soțul femeii era pe moarte. În plus, nu se perpelise niciodată de grijă în legătură cu ce credea Olivia Lyston despre el, și nu avea de gând să o facă acum.

- Cum a reacționat când i-ai spus de articolul de mîine al lui Van Durbin?

- Nu prea bine. Ciupi o bucătică de coajă de pâine și o răsuci între degetul mare și arătător, privind intens cocoloșul care se forma. Nu pot spune că o învinovățesc în privința asta.

- Dacă nu voiai să-ți superi familia, nu trebuia să publici o carte în care să speli toate rufele voastre murdare.

Îi aruncă o privire rece.

- Ți-am spus de ce am scris-o.

- Da, ca să transformi o perioadă nasoală din viața ta în ceva concret, pe care să-l poți atinge, apoi arunca. Ca să poți să uiți. O fi o terapie bună pentru tine. Dar foarte neplăcută pentru toți cei din jur. De ce nu ai scris tot ce aveai pe suflet într-un jurnal pe care să-l încui și-apoi să arunci cheia, sau să-l îngropi în grădina din spatele casei, sau să-l arunci în mijlocul oceanului? De ce a trebuit să-ți transformi terapia într-un bestseller?

Dând la o parte farfuria goală din fața lui, își puse brațele pe marginea mesei și se aplecă înspre ea.

- Noi, restul care am trăit povestea pe viu, suntem destul de iritați să ne vedem expuși așa, în lumina reflectoarelor.

Bellamy se ridică de pe scaun.

- Mi-ai mai spus. Nu e nevoie să repeți.

Dent se ridică și ocoli masa, oprindu-se la doar câțiva centimetri în fața ei.

- Ba da, este. Pentru că cineva a depășit faza de iritare. Cineva este de-a dreptul scos din sărite. Și o să fie și mai rău mâine, când cineva o să-i sugereze că poate cazul nu a fost chiar atât de bine rezolvat pe cât își imaginează el. Cazul lui Susan o să fie readus în prim-plan și reexaminat în detaliu. Am o bănuială că treaba asta n-o să-i prea convină individului care ți-a mângălit mesajul de pe perete.

Îl privea sfidător, negând fiecare cuvânt.

- Crezi că mă înșel? o întrebă.

Deschise gura să vorbească, dar, dintr-odată, toată rigiditatea o părăsi. Își coborî capul și își frecă tâmpilele cu vârful degetelor.

- Aș vrea tare mult, dar nu, nu cred.

Dent dădu înapoi.

- Bine, zise el pe un ton mai blând. Cine este musafirul misterios?

- Nu știu.

- Trebuie să afli, înainte să apuce să se întreacă cu gluma.

Bellamy își coborî mâna de pe față și se uită la el.

- Genială idee. Și cum sugerezi să facem asta?

- Plecăm de la persoanele care au fost direct implicate. Pornim de la jucătorii principali și îi eliminăm unul câte unul, până când nenorocitul rămâne singur, expus.

- Noi să facem asta? Și poliția?

- Crezi că ăia doi caraghioși de mai devreme o să se-apuce să scormonească într-un dosar vechi de optsprezece ani?

- Se investighează și cazuri mai vechi.

- Nu și când vinovatul a fost prins și condamnat.

- N-ar fi prima oară când se revine asupra unei condamnări.

- Dar trebuie să aibă un motiv al dracului de bun ca să redeschidă dosarul. Poți să le oferi unul?

Bellamy clătină din cap.

- Exact. Să-ți spun ce cred eu? O să aștepte până când ești agresată fizic sau ucisă înainte să ia amenințarea asta în serios, pentru că au tras probabil concluzia că trebuie să aibă legătură cu mine. Și crezi și tu că am dreptate. Altfel le-ai fi spus întreaga poveste când au fost aici. Nu te-ai mai obosea pentru că nu ai mai multă încredere decât mine că vor da de capăt poveștii ăsteia. Ceea ce înseamnă că depinde de noi.

- Ce știi tu despre investigațiile de poliție?

- Doar că nu am încredere în ele.

- Ești dispus să lași baltă totul și...

- Oricum sunt consemnat la sol, ai uitat? Nu am nimic altceva de făcut. În plus, am un interes legitim să-l găsesc pe nenorocitul ăsta. Și, când o să dau de el, o să-i crăp capul pentru ce a făcut avionului meu.

- Minunat. Și te aștepți să-ți fii complice?

- Pricepe un lucru. Făcu un pas, apropiindu-se și mai mult de ea. Nu sunt un băiat drăguț, Bellamy. N-am fost niciodată.

După un moment încordat, Bellamy fu cea care întoarce capul.

- Bine. Momentan cel puțin, ne vom ajuta reciproc. Dar de unde să începem? Cu cine să începem?

Dent se duse la scaunul de pe care Bellamy se ridicase cu câteva clipe în urmă și i-l trase, invitând-o să ia loc.

- Începem de la tine.

capitolul 6

- *De la mine?* exclamă Bellamy.

- Ai fost la fel de apropiată de Susan ca oricine altcineva. Ai fost cu ea tot timpul în acea zi, până cu puțin înainte de a fi ucisă. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat, din perspectiva ta.

- Am făcut asta cu personajul principal din cartea mea. Am scris întreaga poveste din perspectiva unei fete de doisprezece ani.

- Am sărit peste paragrafele mai lungi și am citit doar dialogurile.

- Totuși, știi ce s-a întâmplat.

- Nu și detaliile din spatele scenei.

- Alea erau în paragrafele mai lungi.

- Există ceva ce nu vrei să știu?

- Nu, firește că nu.

- Bine atunci. Eu nu am fost la petrecere, mai știi? Îmi trebuie detaliile.

- Ai putea să iei iar cartea și să citești paragrafele pe care le-ai sărit.

- Sau ai putea să-mi spui tu.

Bellamy își mușcă buza. Dent își lăsă capul într-o parte, îndemnând-o să vorbească. Apoi, începu dintr-odată, ca și cum s-ar fi temut să nu se răzgândească dacă nu spunea totul chiar atunci.

- Tata începuse tradiția petrecerii de Ziua Comemorării cu doi ani în urmă. Era prima petrecere pe care o găzduia împreună cu Olivia, de când se căsătoriseră. Tata voia să profite de ocazie ca să consolideze poziția de noua doamnă Howard Lyston a Oliviei și ca să-l prezinte pe Steven drept fiul său adoptiv.

Dent ridică mâna.

- Detaliu. Dacă tatăl tău l-a adoptat, de ce nu și-a schimbat numele în Lyston?

- Cred că Olivia ar fi preferat să o facă. Dar Steven voia să-și păstreze numele, în onoarea tatălui său.

- Hmm. Bine. Așadar, grătarul devenise un eveniment anual. Cotele și costițe, baxuri de bere, muzică live, dans. Bannere în roșu, alb și albastru.

- Înghețată Blue Bell. Artificii la nouă și jumătate.

- Un eveniment în toată regula.

- Totuși, nu era chiar totul roz. Bellamy urmări cu vârful degetului o dără de condens care se scurgea pe paharul de ceai. Ne certasem de dimineață, la micul dejun. Steven nu voia să vină la petrecere. Zicea că toată șarada e o prostie. Olivia i-a spus că trebuia să vină,

prostie sau nu. Susan era cât se poate de nesuferită, din cauza... Ridică privirea spre el. Din cauză că se certase cu tine.

- Venisem pe motocicletă dimineața devreme...

- Și treziseși toată casa...

- Cineva trebuia să activeze poarta, ca să pot să intru.

- Eu ți-am deschis.

- Vezi? Un detaliu pe care nu-l știam. În orice caz, fusesem nevoit să vin devreme, pentru că Susan nu răspunsese la telefon. Nu voiam să-i las un mesaj, dar trebuia să-i spun că o să întârzie la eveniment.

- Te duceai să zbori cu Gall.

- Făcuse niște reparații la un avion și voia să îl ridice în aer, să vadă cum merge. Mă întrebasese dacă vreau să vin cu el. Nu puteam rata așa o ocazie. I-am spus lui Susan că ne vedem direct la grătar, după ce ne întorcem la sol.

- Și n-a primit prea bine vestea.

- Puțin spus. A făcut o criză și mi-a dat un ultimatum. Să vin cu ea la petrecere de la bun început sau să nu mai vin deloc. I-am spus că mă duceam să zbor cu Gall. A zis că era în regulă, că o să se distreze mai bine fără mine.

- Era nervoasă. Mi-a spus... Bellamy ezită, apoi continuă: Mi-a spus că mai bine moare decât să fie pe locul doi în fața moșului ăluia. Aceste cuvinte fură urmate de câteva momente de tăcere, apoi Bellamy reluă povestea: Era hotărâtă să-ți dea o lecție. Deși tata nu îi dăduse voie, și-a luat mașina și s-a dus în parc. A plecat înaintea noastră și-mi amintesc câte de frumoasă mi s-a părut în timp ce ieșea furioasă pe ușă. Avea o rochie nouă, pe care i-o cumpărase Olivia special pentru petrecere. Era albastră și îi scotea ochii în evidență. Avea picioarele fine și bronzate. Părul îi era ca de aur – sclipitor, perfect. De fapt, mie mi se părea perfectă din toate punctele de vedere. Răse încet. Probabil pentru că eu eram atât de imperfectă.

- Te-ai schimbat. Mult.

Își însoți complimentul cu o privire șagalnică, dar își dădu seama că aceasta o făcea să se simtă frustrată.

- Nu încercam să-ți smulg un compliment.

- Ei bine, l-ai primit oricum.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere. Îi adresă un rânjat răutăcios, apoi se întoarse la natura serioasă a subiectului. Deci, Susan a plecat înainte.

- Da. În ciuda dorinței exprese a tatei și a Oliviei de a sosi împreună și de a prezenta imaginea unei familii unite. A insistat să facă așa cum voia ea. Îi admiram îndrăzneala, pentru că eu eram exact opusul. Nu eram niciodată neascultătoare, făceam mereu ce voiau părinții mei de la mine, ce se așteptau să fac. Eram cumintica familiei.

- Ai o fire cooperantă?

- Sau poate sunt doar lașă. Eram atât de fericită să am în sfârșit o mamă, încât nu voiam să fac nimic care să perturbe armonia noii familii.

- Câți ani aveai când a murit mama ta?

- Trei. Susan avea șapte. Mama ne-a lăsat cu menajera și s-a dus la supermarket. S-a prăbușit pe un culoar din magazin. Un anevrism cerebral. Au spus că a murit pe loc. După câteva clipe de pauză, adăugă: Sper că așa a fost. Sunt sigur că ar fi fost groaznic pentru ea să-și dea seama că moare și că ne lasă fără mamă.

- Ți-o amintești?

- Uneori, mi se pare că da, spuse Bellamy, cu gândul dus. Dar s-ar putea să fie doar imagini formate din poze cu ea și povești pe care mi le-a spus tata despre ea. Când am început școala, faptul că nu aveam mamă mă făcea diferită de ceilalți. Nu-mi plăcea. Am fost încântată când tata s-a căsătorit cu Olivia.

- Dar Susan?

- Ea era mai reținută, pentru că era mai mare și și-o amintea pe mama noastră. Dar trebuie să recunosc că Olivia a avut foarte mult tact și a fost foarte răbdătoare cu noi. Și cu Steven, de altfel, care, dintr-odată, nu mai era singurul copil și trebuia să-și împartă mama cu două surori. Acum, ca adult, îmi dau seama cât de dificilă

trebuie să fi fost întreaga situație. Dar nu au existat evenimente majore.

Povestea de familie a lui Dent nu era nici pe departe atât de plăcută. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi ales de el dacă Gall nu l-ar fi luat sub aripa lui. La figurat vorbind. Se foi în fotoliu și își încrucișă brațele la piept.

- Cumînțica familiei se duce la petrecere...

Bellamy tresări.

- Nu într-o rochie nouă, atenție, ci într-o pereche de pantaloni albi, largi, cu turul prea jos, și un maiou roșu, cu dungi, care-mi tot cădea de pe umerii slabi. Râse cu autoironie. N-am avut cea mai grațioasă adolescență.

Dent zâmbi, amintindu-și cât de ciudat arăta pe atunci.

- Îmi amintesc că, o dată, am trecut cu Susan pe lângă bucătărie. Erai la masă, îți făceai temele. Susan ți-a strigat că ești o tocilară și că stai prea mult cu nasul în cărți. Lai spus să-și țină gura. Dar nu s-a oprit. Ai luat o pungă...

- Cu creioane colorate. Lucram la o hartă a Europei.

- Ai tras mâna în spate ca s-o arunci spre ea, dar ți-ai dărâmat în schimb paharul cu lapte. Ai izbucnit în lacrimi și ai ieșit în fugă din cameră.

- Nu pot să cred că-ți amintești asta. Își îngropă fața în mâini. A fost atât de umilitor!

- De ce? Susan merita să și-o ia peste nas pentru că râsese de tine. Chiar te-am admirat pentru că ai luat atitudine în fața ei.

- Dar nu am reușit decât să vărs laptele. În fața ta. Asta era cel mai rău.

- Pentru că erai îndrăgostită de mine, în secret.

Fața ei prinse o culoare roz aprins.

- Știai?

Dent ridică un umăr.

- Simțisem.

- Oh, Dumnezeu! Acum chiar că sunt jenată. Nu credeam că știi nici că exist.

Știuse. Dar pasiunea ei adolescentină nu avuse se mare importanță până în acea Zi a Comemorării,

și atunci căpătase o semnificație care îl deranja chiar și acum.

Dar nu voia să vorbească despre asta. Nu înaintea ei. În schimb, îi zâmbi.

- Ce-ți plăcea la mine?

- Erai mult mai mare. *Optsprezece ani!* Aveai motocicletă, zburai cu avioane, foloseai cuvinte urâte. Încălcai toate regulile, iar părinții mei ziceau că ești nesăbuit, bătăran și indisciplinat.

- Și aveau dreptate.

Bellamy râse ușor.

- Erai băiatul rău și periculos. Visul oricărei fete cuminti.

- Așa? Se aplecă spre ea și coborî vocea. Și ce părere ai despre mine acum?

Numaidecât, Bellamy își reveni și îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi răspunse încet:

- Cred că încă ești periculos.

Repede, își trase scaunul și începu să strângă masa. Dent o urmări învârtindu-se prin bucătărie și observă cât de bine umplea acum turul pantalonilor. La fel și maioul din material moale și elastic. Nu prea mult. Doar cât trebuie.

Astăzi își purtase părul lăsat. Era negru, des și strălucitor și, ori de câte ori se mișca, șuvițele mai lungi îi atingeau sâniul nici prea mari, nici prea mici și, de câte ori se întâmpla asta, simțea o furnicătură caldă și plăcută sub curea.

Ieri, după ce își scosese ochelarii, observase că avea ochii de culoare albastru-deschis, conturați de gene negre. Avea tenul deschis și începeau chiar să-i placă pistrii ei, presărați pe nas și pe pomeții obrazilor, care creau un contrast obraznic cu un chip altfel foarte solemn. Când va veni momentul, o să-l distreze s-o necăjească în legătură cu pistrii aceștia, la fel și cu felul copilăresc în care roșea. Se întrebă ce oare nu mersese bine între ea și fostul ei soț și dacă divorțul lor fusese într-adevăr atât de amiabil pe cât susținea.

Se întoarce la scaunul ei, de cealaltă parte a mesei, în fața lui, și, ca și cum și-ar fi dat seama că o urmărea și i-ar fi ghicit gândurile, își reluă numaidecât povestea.

- Grătarul a fost exact așa cum l-ai descris. Susan a fost sufletul petrecerii, dar asta era ceva obișnuit. Dar în acea zi părea să facă eforturi deosebite ca să atragă atenția.

- Voia să se asigure că o să aud eu.

Bellamy înclină scurt din cap.

- Rădea tare la orice glumă și se desfășura pe ringul de dans cu fiecare bărbat care o invita, nu conta cât de tânăr sau de bătrân.

- Allen Strickland.

- Da. Dar nu s-au cuplat decât abia mai târziu, după ce Susan băuse destul de mult. Ea și un grup de copii mai mari părăsiseră pavilionul principal și coborâseră la debarcader. Aveau niște beri ascunse acolo și Susan era amețită rău. Fiindcă eram curioasă și, recunosc, puțin geloasă, m-am dus după ei, să-i spionez. Susan m-a văzut furisându-mă și m-a amenințat că mă omoară dacă îi spun Oliviei sau lui tati. I-am răspuns că nu trebuia să le spun eu, că dacă mai bea mult în ritmul ăla o să-și dea și singuri seama, după comportamentul ei. Mi-a zis să dispar. Așa am făcut.

- Le-ai spus părinților?

- Nu. De data asta, când se cufundă în gânduri, urmări cu vârful degetului buza paharului. Mai târziu, am regretat că n-am făcut-o. Dacă nu ar fi fost pe jumătate beată, nu s-ar fi uitat niciodată la un individ precum Allen Strickland.

- De ce spui asta?

- Era dintr-o clasă inferioară.

- Și eu nu?

- Tu... ei bine, tu erai altfel.

- Eu aveam motocicletă și pilotam avioane. El conducea camioneta de la serviciu. Din câte văd eu, diferența dintre noi consta în vehicule.

- Când vine vorba de un iubit în adolescență, este o diferență uriașă.

- Bine, continuă.

- Unde rămăsesem?

- Te învinovăteai pentru ceea ce a făcut Susan. N-ar trebui. A făcut propriile alegeri în acea zi.

- Dar era sora mea. Ar fi trebuit să am grijă de ea.

- Ea avea grijă de tine?

Bellamy coborî privirea și probabil că hotărî să nu insiste prea mult asupra acestui aspect, pentru că trecu peste el.

- M-am întors în pavilion și am încercat să atrag cât mai puțină atenție cu puțință. Prietenii lui Susan au început în cele din urmă să se întoarcă de la debarcader. M-am îngrijorat când n-am văzut-o împreună cu ceilalți. M-am întrebat dacă nu cumva se îmbătase atât de tare încât să i se facă rău. M-am dus înapoi la debarcader, să văd ce-i cu ea. Sau... Închise ochii și își frecă tâmplile. Sau poate că asta s-a întâmplat mai târziu? Clătină încet din cap. A trecut atât de mult timp, încât, uneori, îmi este greu să-mi amintesc ordinea evenimentelor.

Privind-o atent, Dent spuse:

- N-ai avut problema asta când ai scris cartea. Acolo, fata nu se întoarce la debarcader decât după ce începe tornada.

- Da, zise ea vag. Apoi, cu mai multă hotărâre: Da. Totuși, se încruntă și făcu o pauză înainte să continue: Susan a fost printre ultimii care s-au întors în pavilion. Arăta mai plină de viață și mai frumoasă ca niciodată. Majoritatea femeilor nu se țin prea bine atunci când exagerează cu băutura, dar pe ea alcoolul o făcea parcă... să strălucească. Allen Strickland a invitat-o la dans. Era un dansator excelent. Unul dintre acei oameni care chiar știu să se miște, care fac ca pașii să pară fluizi și fără efort. Cu un control total asupra lui și a parteneriei. Știi genul?

- Nu prea, zise el sec. Nu am obiceiul să privesc bărbați dansând.

- Atunci crede-mă pe cuvânt. Era bun. Și Susan la fel. Un cântec a trecut în altul, și Allen Strickland a rămas partenerul ei. Felul în care se mișcau împreună era ostentativ de sexy și toată lumea a observat. Măinile lui erau pe tot corpul ei, iar Susan nu făcea nimic ca să-l

descurajeze. Ba chiar dimpotrivă. Făcu o pauză lungă, pierdută în amintiri. Apoi, cu voce înceată, spuse: Având în vedere cum s-au frecat unul de celălalt pe ringul de dans, nu-i de mirare că Allen Strickland a fost prima persoană pe care a interogat-o poliția.

– Aici te înșeli, scriitoareo, zise Dent, pe un ton amar. Eu am fost primul.

La câteva sute de kilometri depărtare, fostul detectiv la Criminalistică al Poliției din Austin, Dale Moody, își amintea și el primul interviu cu Denton Carter. După atâția ani, își amintea de parcă ar fi fost ieri. Parcă ar fi derulat o înregistrare în minte.

– Băiete, te-ăș sfătui să ne spui adevărul, pentru că oricum o să iasă totul la iveală, mai devreme sau mai târziu. Ai scăpa de multă bătaie de cap și ai beneficia de bunăvoința noastră dacă ai mărturisii de pe acum. Ce zici?

– Nu am avut nimic de a face cu asta.

– Tu și Susan v-ați furișat în pădure ca să fiți singuri, am dreptate? Lucrurile s-au încins. Apoi, cum făc uneori fețele, ți-a cerut să te oprești. La dracu', înțeleg cât de tare te-a enervat chestia asta, Dent. Și eu urăsc când mi se întâmplă așa ceva.

– Sunt convins. Și sunt convins că ți se întâmplă des. Dar nu mi se întâmplă mie. Și poți fi sigur că nu mi s-a întâmplat useară, la grătar, pentru că nici măcar nu am fost acolo.

– Ba ai fost, Dent, ai fost.

– Abia după ce s-a dezlănțuit tornada. Înainte de asta, am fost la un zbor cu Gall. Întrebați-l.

– Am trimis un ofițer care discută chiar acum cu el.

– În cazul ăsta, ar trebui să se termine aici. Nu am fost la petrecere și nu am omorât-o pe Susan. Era iubita mea.

– Cu care te certaseși chiar în acea dimineață.

Tăcere.

– Familia ei mi-a spus despre cearta voastră, Dent. Au zis că a fost foarte aprinsă. Susan a trântit ușa când s-a întors în casă. Tu ai plecat ca din pușcă pe motocicletă, într-un nor de praf. Am sau nu dreptate?

– Ai. Și ce dacă?

- De ce v-ați certat tu și Susan?
- Pentru că nu veneam la petrecere împreună cu ea. Asta încerc să-ți spun. Ce mama mă-sii, nu am fost acolo!
- Ai grijă cum vorbești, băiete. Știi cu cine stai de vorbă?
- Oh, scuze. Dă-mi voie să reformulez. N-am fost acolo, ce mama mă-sii... dobitocule!

Dale plescăi din limbă, ca și cum ar fi închis un aparat video. Știa întreg dialogul pe dinafară. Nu îl uitase niciodată, cum nu uitase nimic în legătură cu cazul lui Susan Lyston. Era blestemat cu o memorie extraordinară. Dar, dacă exista vreun detaliu asupra căruia să nu fie complet sigur, nu avea decât să-și consulte exemplarul bine răsfodit din *Înainte de furtună*.

Ceea ce și făcu acum, dând paginile până când găsi pasajul în care personajul construit după el încerca să smulgă o mărturisire de la prietenul victimei. Bellamy Lyston nu fusese în camera de interogatoriu, dar felul în care prezentase scena era cutremurător de aproape de adevăr.

De fapt, fiecare scenă din cartea ei era straniu de precisă. Și avea un talent de a spune povestea într-un mod care-l ținea pe cititor lipit de paginile cărții. Dale își dorea doar ca această poveste captivantă să nu fi fost tocmai povestea lui.

Aflase despre carte doar dintr-o pură întâmplare. Avea televizorul pornit pe o emisiune matinală. Aștepta să se facă cafeaua și nu acordase mare atenție la ce spuneau gazda emisiunii și invitata acelei dimineți. Dar, când își dăduse seama că autoarea cea drăguță era Bellamy Lyston Price, acum mare și al naibii de atrăgătoare, se opri din ceea ce făcea ca să asculte mai bine.

Spunea că romanul ei era despre uciderea unei fete de șaisprezece ani la o petrecere dată de Ziua Comemorării. În acel moment, stomacul lui Dale începuse să bolborosească și, când în cele din urmă interviul se încheiase, făcea eforturi considerabile să nu dea afară whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă. I se ridica se totuși din stomac, cu gust acru și arzându-i gâtlejul.

Se adunase și se dusese la cel mai apropiat Walmart, cumpărase un exemplar din carte și începuse să citească de îndată ce se întorsese acasă. Nu era atât de rău pe cât se temuse.

Era mai rău.

Se simțea ca și cum burta i-ar fi fost spintecată cu unul dintre acele instrumente de tortură folosite în Evul Mediu, cu măruntaiele expuse pentru ca oricine avea chef să vâre mâinile până la cot și să vadă ce găsește printre ele.

Mâinile îi tremurau acum în timp ce-și aprinse țigara, își turnă un pahar de Jack, își ridică pistolul și îl luă, împreună cu paharul de whisky, pe veranda din față – veranda fiind un nume prea pretențios pentru platforma de lemn tristă și bătută de vreme. Se potrivea cu restul cabanei: veche, neglijată și deteriorându-se considerabil de la o zi la alta.

Caracterizare care îl descria de altfel pe însuși Dale Moody. Ar fi fost interesant să vadă ce avea să cedeze mai întâi: veranda, plămânii sau ficatul lui.

Dacă avea noroc și veranda se prăbușea sub el, era posibil să-și rupă gâtul și să moară pe loc. Dacă ar fi avut cancer la plămâni, ar fi lăsat boala să-l pună la pământ fără să se împotrivescă. La fel și cu ciroza. Dacă nici una, nici cealaltă nu se întâmpla curând... Ei bine, acesta era motivul pentru care avea mereu la îndemână revolverul S&W 357.

Într-o bună zi, poate că reușea să-și facă destul curaj cât să pună țeava în gură, apoi să apese pe trăgaci. De câteva ori, când fusese foarte beat, jucase Ruleta rusească cu el, dar de fiecare dată câștigase. Sau pierduse. Depinde din ce perspectivă privea.

Era o după-amiază incinsă și apăsătoare, tăcerea sufocantă întreruptă doar de zumzăitul insectelor. Umbra pe care o găsea sub acoperișul de tablă de deasupra verandei îi oferea un mic adăpost față de zăpușeală. Printre chiparoși, suprafața nemișcată a lacului Caddo părea o placă de alamă.

Cabana în care locuise singur timp de cincisprezece ani era situată pe o peninsulă acoperită cu o pădure

deasă. Golfulețul pe care îl forma părea întunecat și neprimitor, cu bolta joasă a copacilor acoperiți de mușchi și apele vâscoase ale mlaștinii. Puțini pescari se aventurau în intrândul neprimitor. Lui Dale Moody îi plăcea asta. Căutase singurătate atunci când cumpărase locul ăsta, cu banii jos, completând actele cu un nume pe care îl luase de pe o piatră de mormânt veche de o sută de ani.

Se așează în balansoarul de răchită fragil și care scârțâia, sorbi din whisky, trase din țigară și simți cu plăcere greutatea liniștitoare a revolverului pe care și-l așezase pe picior.

În timp ce stătea așa, de-abia făcând efortul de a mișca balansoarul, se întrebă, așa cum făcea aproape în fiecare zi, cum ar fi arătat viața lui acum dacă Susan Lyston nu ar fi fost ucisă în acea zi. S-ar fi remarcat ca detectiv de criminalistică, ar fi primit felicitări și străngeri de mână din partea primarului, ar fi rămas la poliția din Austin până când ar fi ajuns la pensie? Ar mai fi fost căsătorit și ar fi păstrat legătura cu copiii lui? Ar fi știut cum îi arată nepoții?

Dar Susan Lyston fusese ucisă în acea cumplită Zi a Comemorării, cu optsprezece ani în urmă. Data nu marca doar moartea ei, avea și o semnificație meteorologică. Prima tornadă care lovise Austinul în aproape jumătate de secol făcuse ravagii prin oraș și îl transformase într-un adevărat infern, lăsând în urmă numai distrugere și moarte. Unul dintre locurile cel mai puternic afectate fusese parcul în care familia Lyston dădea petrecerea anuală pentru angajații companiei.

Participanții la eveniment se distrau atât de bine, încât puțini observaseră norii amenințători și nu erau îngrijorați decât de faptul că ploaia ar fi putut să anuleze focul de artificii programat pentru acea seară. În cele din urmă însă, oamenii începuseră să se îngrijoreze când văzuseră că cerul se întunecă prea devreme, când remarcaseră scăderea puternică a presiunii barometrice, nemișcarea nefirească și culoarea verzuie a cerului.

Părinții începuseră să-și adune copiii care se împrăștiaseră în diferite zone ale parcului pentru a profita

de jocurile și de activitățile organizate de familia Lyston. Doamna care îi picta pe față își strânsese pensulele și vopselurile. Membrii formației opriseră interpretarea și își încărcaseră instrumentele și boxele în dubă, ca să aștepte furtuna. Cei de la firma de catering acoperiseră răvile cu salată de cartofi și fasole la cuptor.

Dar toate aceste mărunte măsuri de siguranță nu mai folosiseră la nimic în momentul în care se dezlănțuise urgia. Chiar dacă ar fi fost timp să se facă mai mult, experții au căzut de acord mai târziu că nu ar fi contat prea mult în fața tornadei late de un metru și mănătă de vânturi care atingeau aproape trei sute de kilometri la oră.

Austin era situat la sud de zona geografică pe care o cunoșteau sub numele de Alea Tornadei, așa că mulți dintre locuitori nu erau la fel de familiarizați cu astfel de pericole precum vecinii lor din nord. Sigur, văzuseră imagini cu ce rămânea în urma unui astfel de fenomen. Văzuseră filme la televizor și se minunaseră de cruzimea și imprevizibilitatea acestei progenituri a mamei natură.

Dar niciodată nu poți fi cu adevărat pregătit pentru puterea și furia de care este capabil un nor de tornadă. E ceva ce trebuie să trăiești pe propria piele pentru a-ți da seama ce înseamnă cu adevărat, iar mulți dintre cei care au avut această experiență n-au mai apucat s-o povestească. Câțiva nesăbuiți ignoraseră sirenele de alarmă și ieșiseră să vadă norul. Doi dintre ei dispăruseră pentru totdeauna. Nimic nu se mai găsisese vreodată din ei.

În întregul oraș se înregistraseră șaizeci și șapte de morți. Nouă victime se număraseră printre participanții la grătarul organizat în parc.

La douăsprezece ore după furtună, orașul era nemișcat și în stare de urgență. Întreg Travis County fusese declarat zonă calamitată. Toți angajații poliției căutau și salvau victime, împreună cu cei de la departamentul de pompieri, de la secția șerifului, de la Garda Națională și de la Crucea Roșie, pe lângă o mulțime de voluntari.

Erau ocupați până peste cap încercând să reunească familii, căutând persoane dispărute sau moarte, ducând răniții către unitățile medicale, restaurând legea și ordinea

acolo unde vandalii se pusese ră pe treabă, organizând adăposturi pentru supraviețuitorii ale căror case fuseseră distruse și dând la o parte resturile care blocau drumurile, ca să poată trece vehiculele de urgență și mașinile utilitare.

Spre zorii dimineții următoare, după o noapte petrecută în mijlocul pandemoniului, Dale fusese chemat la morgă, chestie care, ținând cont de situația în care se aflau, îl deranjase peste măsură.

Dar răspunsese apelului. Când ajunsese acolo, fusese întâmpinat de medicul legist-șef, care părea și el sleit de puteri și la un pas să cadă din picioare. Întreg personalul era copleșit de numărul de cadavre care încă mai erau aduse, unele în bucăți, făcând ca identificarea să fie o provocare ce întindea la maximum chiar și obiectivitatea celor mai experimentați profesioniști.

Amănunt care îl lăsase pe Dale și mai nedumerit cu privire la motivul pentru care medicul ceruse un detectiv, insistând să lase baltă orice făcea și să vină de urgență.

- Suntem amândoi ocupați, domnule detectiv, așa că voi fi scurt. Avem o fată aici, o adolescentă, al cărei cadavru a fost găsit în parc.

- A fost la petrecerea Lyston Electronics?

- Făcea parte din familia Lyșton. Este vorba de fiica lor, Susan.

- Iisuse!

- Mi s-a spus că i-au găsit cadavrul sub crengile unui copac scos din rădăcini. Doar că, vedeți dumneavoastră, domnule detectiv, și acesta este motivul pentru care v-am chemat, nu copacul a ucis-o. Rănille apărute în timpul tornadei sunt post-mortem.

- Cum ați spus?

- A murit prin asfixiere. A fost strangulată.

- Sunteți sigur?

Medicul îi arătase cadavrul.

- Urmele de aici, de pe gât, indică strangularea. Acolo unde a zgâriat-o sau a tăiat-o copacul când a căzut nu a sângerat. Are traume severe asupra mai multor

organe, ceea ce ar fi putut fi fatal, dar era deja moartă când au fost făcute.

Fusese sarcina lui Dale să le dea vestea părinților fetei, deja copleșiți de durere și în stare de șoc în urma pierderii fiicei lor, pe care o considerau însă o victimă a furtunii. Îi văzuse pe Howard și pe Olivia Lyston prăbușindu-se. Să afle că fiica lor fusese ucisă le sporise înșutit durerea.

Tragedia lor îl pricopsise pe Dale Moody cu un caz de crimă.

Fusese de o zădărnicie aproape ilară să cerceteze locul crimei în speranța de a găsi vreo dovadă. Tornado făcuse ravagii în întreaga zonă. Copacii care nu fuseseră complet smulși din rădăcini rămăseseră fără nici o frunză, cu crengile golașe rupte și aplecate înspre pământ ca niște scobitori. Investigatorii trebuiseră să sape printre resturi doar ca să ajungă la scena crimei. Zona mai fusese și călcată în picioare de cei care ajunseseră primii la fața locului sau de supraviețuitori cuprinși de panică, în căutarea celor dragi.

Dacă fusese o crimă premeditată, ucigașul nu ar fi putut aranja ceva mai bun decât o tornadă uriașă care să măture locul în care fusese omorâtă Susan Lyston.

Dale și ceilalți detectivi încercaseră să stea de vorbă cu toți cei care participaseră la eveniment și fuseseră în apropiere în momentul crimei. Intervievaseră cât mai multe persoane putuseră găsi. Dar atât pavilionul, cât și casa debarcaderului fuseseră culcate la pământ. Parcarea cu pietriș, unde fuseseră mai bine de două sute de vehicule, se transformase într-un peisaj apocaliptic, cu bucăți de oțel răsucite și cioburi de sticlă împrăștiate peste tot.

Prin urmare, zeci de oameni dintre cei care scăpaseră de moarte ca prin urechile acului suferiseră răni grave. Mulți erau internați în spital cu leziuni interne, traume craniene, fracturi multiple, tăieturi și contuzii sau în stare de șoc. Fusese nevoie de săptămâni în șir ca să-i găsească pe toți și să discute cu toată lumea.

Între timp însă, Dale îl pistonase pe Denton Carter.

Iubitul lui Susan cu care fata avusese o ceartă violentă chiar în acea zi trecuse numaidecât în capul listei posibililor suspecti. De la bun început, Dale și echipa lui de detectivi îl crezuseră vinovat. Puștanul de optsprezece ani era o pramatie obraznică și avea probleme cu recunoașterea autorității. Dale aflate acest lucru de la personalul liceului pe care Dent îl absolvise cu doar o săptămână în urmă.

- Este un băiat inteligent, îi spusese lui Dale consilierul școlar. A terminat cu o medie destul de mare și probabil că ar fi putut și mai mult dacă ar fi vrut. Dar asta era problema. Nu voia. Avea o atitudine îngrozitoare. Băiatul ăsta e mereu cu capsă pusă.

Dale descoperise acest lucru, la rândul lui, când îl chemase pentru prima oară pe Dent Carter la interogatoriu. După ce folosise un limbaj vulgar, Dale îl băgase după gratii, gândindu-se că o noapte la închisoare i-ar putea îmbunătăți bunele maniere. Dar, a doua zi dimineața, îl întâmpinase cu un zâmbet îngâmfat și ridicase spre Dale degetul mijlociu, atunci când detectivul venise să îl elibereze.

Dale strânsese din dinți în timp ce îl privise plecând, dar nu avea nici o dovadă în a cărei bază să-l poată reține. Cum nu avea să aibă nici multe zile mai târziu, după o investigație amănunțită și interogatorii repetate. Povestea puștiului nu devia niciodată cu nici măcar un milimetru de la varianta pe care le-o spusese prima oară. Nimeni nu putea depune mărturie că îl văzuse la petrecerea din parc, iar bătrânul de la aerodrom îi oferea un alibi. Dale nu avusese încotro și trebuise să-l lase în pace.

Interesul i se mutase asupra lui Allen Strickland.

Acum, Dale cântări pistolul în mână, enumerând în minte toate faptele care indicaseră vinovăția lui Strickland. Fuseseră destule cât să fie pus sub acuzație. Dar nu existase nici măcar o singură dovadă solidă care să demonstreze că o omorâse pe fată.

Procurorul desemnat să urmărească respectivul caz, Rupert Collier, un dement hotărât să obțină cu orice preț o condamnare, construisese cazul doar din dovezi

circumstanțiale. Își susținuse pledoaria finală cu patosul unui evanghelist care predică Sfânta Scriptură. Ca și cum s-ar fi temut că vor ajunge direct în iad dacă nu îl găseau vinovat pe acuzat, jurații avuseseră un verdict în mai puțin de două ore.

Allen Strickland fusese închis.

Dale Moody se apucase de băut.

Optsprezece ani mai târziu, Bellamy Lyston Price scriese o carte care adusesse în prim-plan toate îndoielile pe care Dale le avusesse vreodată cu privire la ce se întâmplase în acea zi în pădure, chiar înainte să lovească tornada istorică.

Și lucrul care îl enerva și mai tare era faptul că se putea ca nenorocita asta de carte să trezească îndoieli și în mințile altora. Se termina în coadă de pește, lăsând loc unor multitudini de speculații. Cititorii puteau să înceapă să se întrebe dacă nu cumva detectivul care investigase cazul fusese neglijent, dacă nu cumva ambiția covârșitoare a procurorului îl intimidase pe avocatul desemnat din oficiu, dacă nu cumva nu Allen Strickland fusese totuși ultima persoană care o văzuse pe Susan Lyston în viață.

Una era ca Dale să analizeze în minte cazul lui Susan Lyston întreaga zi. Zi după zi. Dar nu voia să facă și alții treaba asta.

Nu se simțise decât puțin mai bine atunci când aflase că romanul lui Bellamy Price îl neliniștise și pe Rupe. Rupe Collier ajunsese acum mare șmecher în Austin. Cu siguranță nu-i pica bine să fie înfățișat în carte ca un tânăr procuror nemilos, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să obțină o condamnare, deși exact asta fusese și exact asta făcuse.

Și acum îl căuta pe Dale.

Donald Haymaker, un prieten de pe vreme când Dale încă mai lucra la poliția din Austin și una dintre puținele sale cunoștințe care știa unde să-l găsească, îl sunase cu câteva săptămâni în urmă, la numai câteva zile după ce identitatea lui T.J David fusese deconspirată.

După clasicul schimb de politețuri, îl întrebase:

-Ăă, Dale, ai aflat de cartea asta?

Nu era nevoie să-i spună la care carte se referea. Dale îi spusese că citise *Înainte de furtună*, de Bellamy Price.

- Și eu, recunoscuse Haymaker, cu evidentă stânjenală. Cred că a citit-o toată țara. Inclusiv Rupe Collier. M-a... m-a sunat, Dale. A bătut apa în puiă preț de vreo zece minute, apoi, pe un ton indiferent - mult prea indiferent - m-a întrebat dacă știam unde ești și cum putea lua legătura cu tine.

- Sper că nu i-ai dat numărul meu, nu?

- Evident că nu! Dar ce crezi că vrea secătura aia viclană de la tine, după atâția ani? Trebuie să aibă legătură cu cartea asta, nu crezi?

Și exact asta credea și Dale. Cu siguranță, cartea lui Bellamy Price era un mare ghimpe în stomac pentru Rupe. Sigur detesta întreaga poveste și toată vâlva făcută pe lângă ea, chiar mai mult decât Dale. Iar Dale le detesta din toată ființa lui.

Bellamy Lyston Price, fata aia urâtică și slăbănoagă, cu mutră de șoricel, declanșase o mare dandana. Și avea tot potențialul să ajungă cireașa de pe tortul detestabil în care se transformase viața lui Dale Moody.

Își termină whisky-ul dintr-o sorbitură, aruncă mușul de țigară pe verandă, își cântări pistolul în palmă și își dori cu fiecare celulă a trupului său ca o dată, o singură dată înainte să moară, să poată savura acel moment în care să știe cu absolută certitudine că ajutase la condamnarea adevăratului criminal.

capitolul 7

- Eu am fost primul, spuse Dent încă o dată, accentuând cuvintele.

O privi fix în ochi pe Bellamy preț de câteva momente, apoi, mormăind o înjurătură, se ridică și începu să se miște agitat prin bucătărie. Lovi cu pumnul într-o ladă cu ustensile mici pe care nu o despachetase încă și în cele din urmă se duse lângă chiuvetă și rămase sprijinit de ea. Își îndesă mâinile, cu palmele în afară, în buzunarele

din spate ale blugilor și privi pe fereastră în grădina din spatele casei ei.

- Este un ghiveci spart pe trepte, spuse. L-am găsit aseară.

- Cred că a fost îngrozitor pentru tine.

- Ei, nu chiar, era doar un ghiveci. Am depășit momentul.

- Mă refeream la faptul că ai fost considerat suspect.

Întoarse capul și îi vorbi peste umăr.

- Am depășit momentul.

- Oare?

Sesizând îndoiala din spatele întrebării, Dent întoarse din nou capul spre fereastră, își scoase mâinile din buzunare și le așeză pe marginea chiuvetei, sprijinindu-se de aceasta.

- Ai fost vreodată interogată de poliție?

- În afara situațiilor în care m-au oprit pentru viteză, nu.

- Te fac să te simți vinovat, chiar dacă nu ești. Este cel mai rece, cel mai cumplit sentiment. Te simți singur pe lume.

- Tatăl tău...

- Nu s-a sinchisit să vină cu mine la secție.

- L-ai avut pe Gall Hathaway de partea ta.

- Poliția ne-a interogat separat. Nu a participat la interogatoriile inițiale.

- Dacă-mi amintesc eu bine, ți-a făcut rost de un avocat.

- Nu de la început. Nu a crezut că va fi nevoie de un avocat. Atunci, la primele discuții cu ei, am fost singur.

- Și au fost duri?

- Se poate spune asta, da. Era convins că eu am omorât-o pe sora ta.

- Cine, detectivul?

- Moody. Tu i-ai spus Monroe în cartea ta, dar îl cheama Dale Moody. De îndată ce mi-a aflat numele de la părinții tăi - care mă credeau, la rândul lor, vinovat - a venit la mine acasă, ne-a trezit pe mine și pe tata și a întrebat dacă puteam discuta despre Susan. Dar nu și-a exprimat cererea sub forma unei întrebări politicoase.

În momentul ăla, nici nu știam că fusese ucisă. Am aflat asta de la el, în timp ce încerca să mă facă să mărturisesc.

- Cum a fost? Să se facă presiuni asupra ta ca să recunoști o crimă?

Dent plecă de la fereastră și se duse la frigider, luă carafa de ceai și o aduse înapoi pe masă. Bellamy clătină din cap în semn că nu voia, atunci când o ridică deasupra paharului ei, apoi Dent își turnă doar lui și se așează din nou pe scaunul din fața ei. Totuși, în loc să bea, își așează degetele ambelor mâini pe sticla paharului și începu să le miște în sus și-n jos.

- Dent?

- Ce e?

- Te-am întrebat ceva.

- Te-am auzit.

- Ei? Cum te-ai simțit?

- Tu cum crezi? Ca dracu'. Ajunge.

- Nu prea cred.

- De ce?

- Pentru că este o ocazie să-ți exprimi furia și cred că vrei să o faci.

- După tot timpul ăsta? E cam târziu.

- Ieri spuneai că nu a trecut timp destul.

Își luă mâinile de pe pahar și își șterse degetele ude de pantaloni. Se încruntă iritat spre Bellamy, însă aceeași păstră o expresie calmă și întrebătoare. Mârâi încă o înjurătură, apoi spuse:

- Fata cu care mă sărutam cu două zile în urmă era acum pe o targă, la morga de stat. O chestie de genul ăsta îți cam dă mințile peste cap, nu crezi?

- Ba da, cred.

- Făceam eforturi să accept faptul că Susan fusese ucisă de tornadă, când acest detectiv aspirant spre glorie apare în casa mea și începe să mă întrebe din ce motiv ne-am certat, când o văzusem ultima oară, unde mă aflu în timp ce Susan murea strangulată. Observând grimasa lui Bellamy, Dent arătă spre fața ei. Da, exact așa. Așa m-am simțit.

- Am încercat să redau emoțiile astea conflictuale în cartea mea.

- Ai descris foarte bine întreaga scenă, chiar și atunci când nu l-ai amestecat pe taică-meu.

- Nu am introdus personajul pentru că nu știam ce să spun despre el.

Dent râse sec.

- Nu ești singura. Eu am locuit cu el și nici eu n-aș ști ce să-ți spun despre el. Din toate punctele de vedere practice, omul parcă ar fi fost o fantomă.

Lui Bellamy i se păru interesantă formularea.

- Explică-mi ce vrei să spui cu asta.

- De ce? Strângi material pentru încă o carte?

Bellamy lovi cu palmele în masă în timp ce se ridica repede în picioare.

- Bine, atunci nu-mi explica. Tu ai sugerat să facem plimbarea asta printre amintiri, nu eu. Știi unde e ușa.

În clipa în care trecu pe lângă el, Dent ridică brațul și o prinse de încheietură, oprind-o brusc, foarte aproape de el.

Contactul o surprinse, o făcu să i se taie respirația. Rămaseră așa preț de câteva clipe, fără ca vreunul din ei să se miște, apoi Dent își relaxă brațul și îl retrase încet, atingându-i spatele cu vârful degetelor. Îi spuse încet:

- Stai jos.

Bellamy înghiți și începu din nou să respire.

- Ai de gând să te porți ca un bădăran?

- Probabil. Dar tu ai vrut să auzi.

Îi făcu semn din cap înspre scaun. Bellamy se așeză la loc, își puse cuminte mâinile în poală și îl privi, așteptând. Dar, după câteva clipe, Dent ridică din umeri.

- Ei? Întrebă-mă.

- Trebuie să scot eu povestea de la tine? Nu spui nimic de bunăvoie?

- Ce vrei să știi?

- Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Întrebarea îl luă prin surprindere și Bellamy se bucură să vadă că, pentru moment, Dent era cel care părea că nu știe ce să spună. Își mută privirea, se foi în scaun, ridică din umeri într-un gest defensiv.

- Mi s-a spus că a murit când eram încă bebeluș.

Continua să se uite la el, cu o expresie ce cuprindea zeci de alte întrebări. În cele din urmă, Dent spuse:

- N-am văzut niciodată vreun certificat de deces. Bătrânul nu m-a dus niciodată la mormântul ei. Nu aniversam niciodată ziua ei de naștere sau ziua în care murise. Nu am avut bunici din partea mamei. Nimic. Nu știu nici măcar cum arăta, pentru că nimeni nu mi-a arătat vreodată o fotografie. Era ca și cum nu ar fi existat niciodată. Așa că eu cred că m-a lăsat cu el. A fugit. Și-a luat tălpășița. Pur și simplu tata nu a avut curajul să-mi spună.

- Poate că nici el nu s-a împăcat niciodată cu ideea.

- Nu știu. A rămas un mister nerezolvat. De câte ori îl imploram să-mi spună ceva despre ea, zicea doar: „A murit”. Și aici se termina discuția.

- Așadar, erați doar voi doi?

- Da, dar n-aș spune că era un mediu prea intim.

- Vorbești despre el la trecut. Nu mai trăiește?

- Nu. Apoi, pe un ton amar: Nu că felul în care a trăit s-ar fi putut numi viață.

- Era o fantomă, spuse Bellamy, folosind cuvintele cu care Dent își descrisese ceva mai devreme tatăl.

- Știi, dacă mă gândesc mai bine, nu e o descriere potrivită. Pentru că ocupa spațiul. Nu era invizibil. Pur și simplu nu era *acolo*. Îmi oferea ce-mi trebuia. Un acoperiș deasupra capului, mâncare pe masă, haine... Avea grijă să ajung la școală în fiecare zi. Ochii de culoarea mușchiului de pădure se întunecară. Dar nu a participat niciodată la vreun eveniment școlar. Nu mi-a cunoscut nici un prieten. Nu a venit niciodată să mă vadă jucând vreun sport, și le jucam pe toate. Îmi semnam singur carnetul de note. Funcționa. Atâta tot. Nu avea vreo pasiune pentru sporturi, femei, religie, grădinărit, colecții de timbre, coșuri de răchită. Nimic. Nu bea, nu fuma. Conversațiile cu el se compuneau din cel mult trei propoziții, inclusiv cele pe care le avea cu mine. Se ducea la serviciu în fiecare zi, venea acasă, punea masa, se uita la televizor preț de vreo două ore, apoi se ducea la el în dormitor și închidea ușa. Nu am mers niciodată în vreo vacanță. Nu mergeam niciodată

nicăieri. Nu la film, nu la meciuri, la biliard sau oriunde altundeva.

Se opri și trase aer în piept.

- Nu făceam nimic împreună. Făceam prostii, uneori lucruri chiar foarte rele, doar ca să văd dacă pot obține ceva de la el, măcar să-i schimb expresia feței. Nu spunea nimic când făceam ceva rău. Dar nici când făceam ceva bun. Nu-i păsa, nici într-un fel, nici în celălalt. A fost un ticălos consecvent, trebuie să recunosc. Când a murit, era o enigmă pe care știu că nu o s-o rezolv niciodată și, sincer, a încetat de mult să-mi mai pese. Tot ce știu despre el este că, oricare ar fi fost motivul care l-a făcut să se închidă definitiv, l-a închis și față de restul lumii.

- Inclusiv față de tine.

Dent ridică din umeri.

- Nu contează.

Bellamy nu credea că acest dezinteres parental îi era chiar atât de indiferent pe cât se prefăcea, dar, pentru moment, nu insistă.

- Când l-ai întâlnit prima oară pe domnul Hathaway?

- Nu i-ar plăcea să te audă că-i spui așa.

- Bine, când l-ai cunoscut pe Gall?

- Pe la doisprezece, treisprezece ani. Cam așa. Într-o zi, după școală, nu voiam să mă duc acasă, așa că m-am dus să hoinăresc cu bicicleta. Fără vreo destinație anume. Voiam doar să pun o distanță între mine și casa mea. Când am ajuns destul de departe, am văzut un avion micuț plonjând și dispărând preț de câteva clipe, apoi apărând din nou la orizont. Am luat-o înspre el și m-am trezit la aerodrom, unde Gall dădea instrucțiuni unui elev. Exersau ridicările. Doamne, cât i-am invidiat! Îmi doream nespus să fiu în avionul ăla.

- Dragoste la prima vedere?

Îndreptă degetul arătător înspre ea.

- La fix, autoareo. Se vede că-ți știi meseria.

- Te-ai îndrăgostit de zbor în acea zi.

- M-am îndrăgostit nebunește. Am rămas acolo, privind-i, până au aterizat. Tipul care lua lecția a plecat. Gall mă observase, mi-a făcut semn să intru în hangar. Am crezut că o să-mi spună că sunt pe proprietatea lui

și că o să-mi ceară să mă car de acolo. În schimb, mi-a oferit un Dr Pepper. M-a întrebat dacă-mi plăceau avioanele și i-am spus că da – deși nu o știusem până în acea după-amiază. A arătat cu mâna afară, înspre avionul cu care zburase, și m-a întrebat dacă fusesem vreodată într-un avion cu un singur motor. Nu fusesem în nici un fel de avion, dar am mințit și i-am spus că da. Mi-a arătat fiecare piesă în parte și mi-a spus cum se numește. M-a lăsat să stau pe scaunul pilotului și mi-a explicat pe scurt la ce foloseau instrumentele de pe bord. L-am întrebat dacă era greu să pilotezi. S-a uitat la mine și a râs. Dacă era greu, m-ar mai fi interesat? Apoi m-a întrebat dacă voiam să ne ridicăm în aer. Am crezut că o să fac pe mine. M-a întrebat dacă părinții mei ar avea ceva de spus și i-am zis că nu. Era adevărat. Așa că am făcut schimb de locuri și am decolat, zburând direct înspre soarele la apus. Am făcut un cerc larg și eram înapoi pe pământ în mai puțin de cinci minute. Dar fuseseră cele mai frumoase minute din viața mea de până atunci.

Zâmbea amintindu-și și rămase pierdut în gânduri preț de câteva clipe, înainte să continue.

– Gall m-a lăsat să îl ajut să securizeze avionul. Până am terminat, se întunecase. Când m-am urcat pe bicicletă, m-a întrebat unde stau și când i-am explicat, în mare, a spus: „Așa departe? Zău așa, puștiule, nici măcar nu ai far la bicicleta aia. Cum o să ajungi acasă?” Cred că i-am răspuns ceva de genul: „Am reușit să ajung până aici, nu?” A zis că sunt un puști zezec, cu gură mare, a urcat în camionetă și a condus în spatele meu, ca să pot vedea drumul la lumina farurilor. A fost prima oară...

Se opri, lăsându-și ideea neterminată. .

– Prima oară când ce?

Privi în altă direcție și mormăi:

– Prima oară când cineva a fost îngrijorat pentru mine.

Bellamy presupunea în sinea ei că zborul nu fusese singura iubire pe care Dent o găsisese în acea zi. Fusese ziua în care începuse să îi iubească pe Gall, care îi acordase atenție, vorbise cu el, avusese o atitudine protectoare față de el. Dar știa că bărbatul în care

se transformase adolescentul neglijat ar fi respins orice discuție pe această temă, așa că reveni la subiectul lor original.

- Detectivul Moody te-a strâns zdravăn cu ușa.

Revenindu-și din reveria nostalgică, Dent se încruntă.

- De mai multe ori. I-am spus în repetate rânduri că eu și Gall făcusem niște teste de zbor cu un avion, că nu fusesem la petrecere și că nu ajunseseam în parc decât abia după tornadă.

- Dar de ce ai mai venit în parc?

- Erau furtuni în jur, care ne-au forțat, pe mine și pe Gall, să ne întoarcem mai devreme decât era prevăzut. Așa că m-am gândit să încerc să dreg lucrurile cu Susan. Totuși, dacă aș fi avut de ales, aș fi rămas în aer. Fiecare clipă pe care am petrecut-o în avionul ăla era mai frumoasă decât orice moment pe pământ.

- Mai frumoasă chiar decât clipele pe care le petreceai cu Susan?

Dent rânji.

- Grea alegere.

- Era chiar atât de bună? Te fascina la fel de mult ca zborul?

- Susan, nu. Sexul... hrm. Este singurul lucru care se apropie.

- La ce oră ai ajuns în parc?

- Stai o clipă. Își puse brațele pe masă și se aplecă înspre ea. Hai să dezvoltăm puțin subiectul ăsta.

- Ce subiect?

- Sexul și zborul. Sexul și orice altceva. Sexul și, să zicem... scrisul. Își aținti privirea asupra gurii ei. Dacă ai avea de ales, chiar în clipa asta, ce ai prefera să faci?

- Flirtezi cu mine?

- Tu ce crezi?

Bellamy credea că obraji îi erau atât de fierbinți, încât probabil că Dent le putea observa roșeața. Rânjetul lui era sugestiv și lipsit de orice remușcare și o făcea să se simtă ca și cum ar fi avut din nou doisprezece ani.

- N-o să-ți folosească la nimic, îi spuse. Pentru că, și dacă aș fi deschisă către o comparație între sex și munca mea, nu mi-aș dori să fiu comparată cu fosta mea soră.

Rânjetul lui Dent dispăru, privirea i-o căută din nou pe a ei.

- Nu aş face asta.

- Ba sigur că da.

- Ba nu. În orice caz, nici măcar nu-mi mai amintesc cum era cu ea.

- Pentru că au fost atât de multe de atunci?

- Sunt burlac şi am un apetit sexual normal. Le explic foarte clar femeilor cu care mă culc că nu există sfori ataşate de patul meu. Ne potolim reciproc hormonii, apoi fiecare îşi vede de drumul lui. Nimeni nu are de suferit.

- Eşti sigur? Le-ai întrebat vreodată?

Dent se lăsa să alunece încet înapoi pe scaun. După o clipă, spuse:

- Uite ce-ţi propun eu. Îţi spun mai multe despre viaţa mea sexuală după ce-mi spui tu ce nu a mers în căsnicia ta.

Refuzând să muşte momeala, Bellamy zise:

- La ce oră ai ajuns în parc?

Dent pufni, apoi râse încet.

- Evident. Apoi continuă: La ce oră am ajuns în parc? Nu ştiu. Nici lui Moody nu am putut să-i dau niciodată o oră exactă, lucru pe care acesta l-a luat drept un element incriminatoriu. În timp ce mă îndreptam spre parc, am văzut norul în formă de pâlnie. Mi-am dat seama că parcul era în calea tornadei. Eram la doar câteva minute în spatele ei şi, când am ajuns acolo, iadul se dezlănţuise deja. Arăta ca şi cum - ei, ştii foarte bine cum arăta. Oamenii ţipau. Mulţi dintre ei erau plini de sânge şi aveau fracturi. Isterie. Panică. Șoc. În afară de război, e cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată.

- Ai fost în război?

- Forţele aeriene. Irak. Baza noastră a fost atacată cu rachete şi nenorociţii au avut noroc cu ţinta. Ne-au lăsat nouă, supravieţuitorilor, mult de curăţat. Expresia îi deveni gânditoare. Războiul arată cu totul altfel de la o altitudine de câţiva kilometri decât atunci când strângi de pe jos un terci roşu care a fost cândva copilul tău.

Întinse mâna după paharul de ceai și luă o gură. Nu se uită unul la celălalt și nici unul nu spuse nimic o vreme, apoi Bellamy întrebă ce altceva își amintea să fi văzut în acele prime momente de după tornadă.

- Pe tatăl tău. Alerga de jur împrejur ca un apucat, cu mâinile pâlnie la gură, strigându-vă pe voi. Steven a apărut primul. Arăta ca un zombi și se purta ca unul. Howard l-a zgâlțâit, a încercat să-l scoată din starea de șoc. Apoi a apărut Olivia. Era... Ei bine, a fost prima oară când am văzut emoție autentică pe chipul femeii asteia. L-a înșfăcat pe Steven și l-a strâns cu putere la pieptul ei, ca și cum nu ar fi avut de gând să-i mai dea vreodată drumul. Tatăl tău îi îmbrățișa pe amândoi. El și Olivia plâneau de ușurare că se găsiseră unul pe celălalt nevătămați. Dar îmbrățișarea nu a durat prea mult, pentru că tu și Susan nu fuseserăți încă găsite. Când m-au văzut, Olivia a venit în fugă la mine. Fusesem cu Susan? O văzusem? Unde era? Țipa în fața mea, nu era foarte coerentă, mă certa că nu venisem la întâlnirea pe care o stabilisem cu Susan, mă învinovăța pe mine pentru faptul că nu o mai găseau, mă acuza că le creasem probleme, ca întotdeauna.

- Probabil că era înnebunită de grijă.

Dent tăcu și privi în gol preț de câteva clipe, apoi spuse:

- Da, dar mai târziu, după ce a fost descoperit cadavrul lui Susan, m-am gândit la ce-mi spusese. Și, într-un fel, avea dreptate. Dacă aș fi fost cu Susan atunci, așa cum era planul, nu s-ar mai fi dus în pădure cu Allen Strickland. Poate că ar fi fost rănită sau chiar ucisă de tornadă, dar cel puțin nu ar fi fost strangulată până la moarte.

- Presupun că suferim amândoi puțin de remușcarea supraviețuitorului.

- Poate. Dar nu i-am spus niciodată lui Moody asta. Ar fi interpretat greșit. Era destul de rău că mă aflam la treizeci, patruzeci de metri de trupul lui Susan când l-a găsit pompierul. Căutam prin pădure, împreună cu echipa. La fel și alți încă vreo zece bărbați, dar nici unul dintre aceștia nu a devenit suspect. Doar eu. Mai

târziu, Moody a spus că era ca și cum m-aș fi întors la scena crimei, așa cum fac ucigașii. Rahaturi dintr-astea, adăugă Dent, mormăind. În orice caz, când mi-am dat seama că Susan era moartă, nu doar leșinată, am vomitat. Apoi m-am dus să-i caut pe ai tăi, dar, când i-am găsit, m-a lăsat curajul. Nu le-am putut spune. Le-am indicat doar direcția în care fusese găsită.

Aici Dent se opri și, când deveni evident că nu mai avea de gând să continue, Bellamy îl îmboldi:

- Și apoi?

- Apoi nimic. Eram supărat că iubita mea murise, dar știam că ai tăi nu ar fi dorit să primească condoleanțe din partea mea și nu ar fi vrut să rămân pe acolo, ca și cum aș fi făcut parte din familie. Așa că m-am dus acasă și m-am culcat. A doua zi dimineată, Moody a venit la ușa noastră. Știi restul. Discutase cu părinții tăi și ajunsese la concluzia că eu eram ucigașul. Nu avea nici un fel de dovadă fizică împotriva mea, dar am fost tratat ca un criminal. Săptămâni la rând, numele meu a apărut la fiecare ediție de știri și pe prima pagină a tuturor ziarelor. Zi după zi. Eram „suspectul în cazul uciderii lui Susan Lyston“. La naiba, nici măcar la înmormântarea ei nu am putut să vin, de teamă să nu fiu asaltat de mulțime. Își strânse degetele de la o mână și bătu cu pumnul în blatul mesei. Partea cea mai a drăcului este că nu s-a terminat. Nici după ce Allen Strickland a fost arestat, nici după ce a fost condamnat, spuse Dent, strângând din dinți. Vezi, scriitoareo, cum merge treaba? Chiar dacă ești, în mod oficial, achitat de orice bănuială, stigmatul de a fi fost cândva suspect îți rămâne întipărit pe frunte. E ca un miros urât de care nu poți să scapi. Oamenii trebuie să accepte faptul că ești nevinovat, dar rămâne în permanență o îndoială dacă, într-adevăr, nu ai avut chiar nici un amestec. Am aflat asta în timpul investigației de la Comisia pentru Siguranța Transporturilor. Cineva a dat peste articolele astea vechi și le-a împrăștiat pe peste tot. După aceea, companiei aeriene i-a fost rușine cu mine. Nu dă deloc bine la public să ai ca angajat un presupus criminal.

Bellamy se simțea foarte stânjenită sub apăsarea privirii lui și se văzu nevoită să admită că, da, din păcate, avea dreptate.

- Îmi pare rău, Dent.

- Poți să fii mai specifică? Pentru ce-ți pare rău, mai exact? Pentru grămada veche de rahat din care mă zbat să ies de atunci sau pentru cea proaspătă, din care trebuie să ies acum? Ți ceri scuze în avans pentru ce o să se întâmple atunci când ziarul lui Van Durbin o să ajungă mâine pe tarabe și toate speculațiile o să înceapă să se învârtă din nou în jurul meu?

- De ce s-ar întâmpla asta?

- Trebuie să mai întreb? Înainte să renunțe la povestea asta, poți fi sigură că Van Durbin o să încerce să identifice „cowboy-ul”. Probabil că o să dea pe spate când o să afle că este nimeni altul decât „suspectul principal”.

- Care a fost reabilitat.

- Poate că în cartea ta, nu și în realitate.

- Gall ți-a oferit alibiul care a dovedit că nu tu ai ucis-o.

- Moody a crezut că Gall a mințit.

- Nu avea nici o dovadă împotriva ta.

- Sigur. Singurul lucru care m-a salvat a fost faptul că nu au fost găsiți chiloții lui Susan asupra mea.

capitolul 8

Rupe Collier își verifică imaginea în oglinda de înălțimea unei persoane de pe spatele ușii biroului său. Își aranjă cu degetele părul rar, ca să acopere chelia din ce în ce mai extinsă din creștetul capului, se asigură că diamantele montate în butonii de aur în forma statului Texas străluceau satisfăcător, zâmbi larg pentru a se asigura că nu-i rămăsese resturi de mâncare între dinții rari, apoi, mulțumit de ceea ce vedea, ieși din birou.

Întră nonșalant în camera de prezentare, unde mai multe reflectoare strategic poziționate își aruncau razele de lumină pe noile modele, proaspăt ieșite din fabrică.

În mod normal, nu se ocupa personal de vânzări, dar unul dintre oamenii lui îi spusese că un client insistă să discute direct cu „omul de sus”, iar acesta era cu siguranță Rupe.

Clientul, pe care agentul de vânzări îl arătase lui Rupe, era aplecat și privea prin geamul din sticlă fumurie – o opțiune disponibilă contra unui cost suplimentar – în interiorul de lux al unui sedan vârf de serie.

- Rupe Collier. Cu cine am plăcerea să fac cunoștință?

Clientul își îndreptă spatele și îi zâmbi la rândul său lui Rupe în timp ce îi strângea mâna întinsă. Rupe constată cu plăcere că butonii lui de aur nu trecuseră neobservați. Celălalt bărbat nu era nici pe departe la fel de bine îmbrăcat sau la fel de dichisit. Și exact așa îi plăcea lui Rupe să fie. Îi oferea un avantaj distinct, atunci când începea tocmeala. Pentru a fi câștigător, era necesar să arăți ca atare.

Bărbatul interesat de o achiziție îi lăsă mâna lui Rupe și arătă înspre mașină.

- Cu cât m-ar da înapoi minunăția asta?

- Face până la ultimul bănuț din prețul afișat, dar eu vă pot face cea mai bună ofertă din țară.

- Garanție de treizeci de zile?

- Pentru oricare dintre mașinile vândute de noi. Am încredere în marfa mea.

- Continui să susțin politica de relație cu clienții pe care și-a întemeiat afacerea tatăl dumitale, acum patruzeci de ani.

Zâmbetul lui Rupe se lărgi.

- Sunteți bine informat.

- Reclamele voastre apar întruna la televizor.

- Cred în publicitate, în a ne face numele cunoscut.

Rupe îl împinse ușor pe interlocutorul său cu pumnul în umăr.

- Și eu la fel, domnule Collier. Gândim la fel.

- Spuneți-mi Rupe.

- Îmi pare bine să te cunosc, Rupe. Numele meu este Rocky Van Durbin.

Rupe avu senzația că îi arsese un pumn în stomac.

Ziaristul de articole de tabloid scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept al sacoului sport cumpărat dintr-un magazin de duzină și i-o întinse. Recunoscând pe loc numele, Rupe își dădu seama că fusese prins cu dibăcie în capcană. Se hotărî însă să intre în joc și preținse că citește cartea de vizită.

- New York City? Nu ne vin prea mulți clienți tocmai de acolo. Sunt onorat.

Băgă cartea de vizită în buzunar cu toată indiferența de care era în stare.

- Dacă doriți într-adevăr să vă cumpărați o mașină nouă, domnule Van Durbin, nu ați putea face o alegere mai bună decât...

- Nu, mersi. Mă uitam doar.

- Sigur, sigur, zise lejer Rupe. Stați cât doriți. Bob, băiatul care v-a întâmpinat când ați venit, vă va răspunde bucuros la orice întrebare și vă va ajuta cu tot ce-i stă în putință. Pe mine însă va trebui să mă scuzați. Din nefericire, întârzii la o întâlnire.

Van Durbin răs.

- Am des parte de reacția asta. Apoi miji din ochii mici, ca de dihor. De la oamenii care se tem să discute cu mine.

Practic îi spusese direct în față că e laș, iar Rupe nu primi prea bine insulta. Simți impulsul de a-l prinde pe ziaristul ăsta jegos de gâtul slăbănog și de a-l zgâlțâi până începeau să-i zdrăngănească creierii în cap. Dar nu-și exersa degeaba zâmbetul în oglindă în fiecare dimineață. Reuși să îl păstreze intact.

- Îmi face plăcere să discut cu oricine din New York. Dar aștept cât de curând pe cineva. Să stabilim o întâlnire...

Van Durbin i-o reteză:

- Ei, vezi, asta este problema, Rupe. Cât de curând, trebuie să fiu și eu în altă parte. În plus... Îl lovi în umăr, imitând gestul pe care Rupe îl făcuse mai devreme. Ai scris practic manualul despre cum să finalizezi o vânzare. Dacă tot sunt aici? Doar câteva momente din timpul tău? Ce zici?

Rupe simțea că încep să-i amortească buzele din cauza efortului de a menține zâmbetul forțat.

- Ce-ar fi să discutăm în biroul meu?

- Grozav! Mersi.

Rupe o luă înainte și, deși păstra atitudinea detașată de dragul aparențelor, în special pentru Van Durbin, nu era nici pe departe relaxat. Vizitatorul nedorit flueră încet în clipa în care pași în sanctuarul personal al lui Rupe.

- *Drăguuu!* Se pare că afacerile cu mașini merg bine.

- Nu mă plâng.

- Mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, a încercat să-mi spună că nu mi-am ales bine cariera. „Nu poți scoate bani din jurnalism.“ Cred că mi-a spus-o de mii de ori. Îi aminteam că Hearst a scos bani frumoși. Murdoch la fel. Dar - oftă - mama avea dreptate. Ei au fost excepția de la regulă.

Încercând să nu pară prea nerăbdător, Rupe spuse:

- Cu ce vă pot ajuta, domnule Van Durbin?

Atenția lui Van Durbin fusese deja atrasă de exemplarul romanului *Înainte de furtună*, de pe birou. Rupe scrâșni din dinți, frustrat. Ar fi trebuit să arunce afurisita aia de carte după ce o citise. Cel puțin nu ar fi trebuit să o lase așa, la vedere. Van Durbin se îndreptă acum spre biroul și luă cartea, apoi, cu gesturi teatrale, frunzări ca un evantai cele patru sute și ceya de pagini.

- Ei uite, fata asta de pe aici s-a descurcat destul de bine ca autoare, nu crezi? Cartea ei se vinde ca pâinea caldă.

Rupe era un actor înnăscut și-și folosisese la maximum acest talent, întreaga sa viață. Spera din tot-sufletul să nu-l trădeze tocmai acum. Se duse în spatele biroului său și se așeză în fotoliul din piele de vacă, făcându-i semn lui Van Durbin să ia loc pe scaunul din față.

- Am o bănuială că nu ai venit tocmai din New York pentru a discuta despre mașini. Cartea asta te-a adus aici. Merg chiar mai departe și presupun că știi deja că eu am fost procurorul în cazul crimei lui Susan Lyston și că despre asta vrei să discutăm.

Van Durbin ridică brațele.

- M-ai prins. Pot să-ți pun câteva întrebări în legătură cu cazul împotriva lui Allen Strickland? Voi analiza acest aspect în rubrica de mâine.

Rupe simți fierea ridicându-i-se în gât, dar încercă să nu trădeze nimic.

- S-a întâmplat acum mult timp. Voi face un efort să-mi amintesc cât pot mai bine.

- Mulțumesc, Rupe.

Van Durbin scoase un caiet mic, cu spirală, și un creion galben, pe care se vedeau nenumărate urme dezgustătoare de dinți.

- Nu ține seama de asta. Trebuie să îmi notez câteva, altfel uit.

Rupe se îndoaia profund că așa era cazul. Se îndoaia că nenorocitul din fața lui uita vreodată ceva. Era viclean și era periculos. Rupe se gândi o clipă să cheme agenții de pază ai firmei și să le ceară să-l conducă pe Van Durbin afară din clădire. Atunci însă ar fi lăsat impresia că avea ceva de ascuns. Ar fi pierdut totodată orice urmă de control asupra a ceea ce urma să scrie Van Durbin despre el.

Nu, mai bine să-și joace rolul în continuare, să lase impresia că e cooperant și să-i dea ceva ziaristului, în speranța că Rupert Collier va fi descris în mod favorabil în rubrica lui. Începu prin a-i spune lui Van Durbin că era un mare admirator al presei.

- S-ar putea spune că sunt dependent de știri. Așa că vă voi răspunde bucuros la orice întrebare. Dați-i drumul!

- Foarte bine, foarte bine. Să începem cu motivul pentru care ai ieșit din procuratură.

- Oh, asta e ușor. Din vânzarea de mașini se scot mai mulți bani. Mult mai mulți. Nu aș avea nici pe departe un birou atât de *drăguuut* la procuratură.

Van Durbin răsă înfundat.

- Te-ai hotărât dintr-odată că e mai profitabil să culegi roadele muncii tăticuțului?

Rupe înțelese pe deplin zeflemeaua înțepătoare, dar ridică degetele mari, într-un gest de bună dispoziție.

- Tăticuțul nu a crescut copii proști.

- Așa este. Ai fi fost un fraier să rămâi în serviciul public.

Era una dintre acele întrebări capcană, care nu sunt atât o întrebare cât mai degrabă o afirmație. Rupe era suficient de versat cât să sesizeze capcana.

- Acum servesc comunitatea într-un alt mod.

- Oh, sunt convins de asta. Van Durbin îi adresa un rânjel nesuferit. Pe vremuri însă, erai hotărât să „cureți străzile din Travis County de toate elementele criminale”. Am trîșat. Am citit undeva cuvintele astea.

- Mi-am făcut treaba cât am putut eu de bine.

Van Durbin dădu în spate câteva pagini din caietul pe care-l ținea în mână și citi ceva ce scrisese mai demult:

- Oh, mi-am notat câteva întrebări pe care vreau să ți le pun. Oh, uite. Cartea domnișoarei Price a fost corectă? Strickland a fost condamnat pentru ucidere din culpă? Nu omor?

- Exact.

- De ce nu omor?

- Am ajuns la concluzia că nu a fost un fapt premeditat.

- Cu alte cuvinte, nu a plănuit să o omoare. Tipa a făcut ceva care l-a scos din sărite și a murit din cauza asta.

Încă o capcană atent camuflată. -

- Domnule Van Durbin, sunt sigur că nu vreți să sugerați că „a căutat-o cu lumânarea”.

- Nu, nu. Nici măcar nu aș insinua vreodată una ca asta.

Dar rânjetul lui răutăcios părea să spună exact contrariul.

- Strickland și-a pierdut controlul, a ucis-o într-un moment de pasiune? Asta vrei să spui?

- Dacă doriți să vă clarificați diferența dintre acuzațiile de ucidere din culpă și omor, intrați pe internet și accesați codul penal al statului Texas.

- Mersi, s-ar putea să fac asta. Doar așa, ca să-mi fie mie clar. Își lovi ușor tâmpla cu guma din capătul

creionului. Dumneata și detectivul ăla de la Criminalistică... Cum îl cheamă?

- Hm, cel care a investigat cazul? Rupe se încruntă, ca și cum ar fi făcut un efort să-și amintească. Nu-mi aduc aminte acum. Eram procuror, lucram șaptezeci, optzeci de ore pe săptămână. Îmi aruncau cazuri pe cap din toate direcțiile. Multe de natură penală. Am colaborat cu mulți polițiști, cu nenumărați detectivi...

Van Durbin pocni din degete.

- Moody! Dale Moody!

„La dracu’! La dracu’! La dracu’!“ Cu voce tare însă spuse:

- Cred că aveți dreptate. Parcă Moody îl cheamă.

- Așa-l cheamă. A verificat asistenta mea și a încercat să dea de el. L-a căutat la poliția din Austin, dar s-a pensionat, și cei de-acolo nu i-au dat nici o informație în legătură cu el. Nu are o adresă în Austin. Nu îi apare numele nici la Fisc. Nu știi, din întâmplare, dumneata, unde l-aș putea găsi, nu?

- Până acum câteva secunde, nu-mi mai aminteam nici cum îl cheamă.

- Vrei să spui că nu?

- Vreau să spun că îmi pare rău, mi-ar plăcea să vă pot ajuta, dar nu pot.

Van Durbin tăie ceva în agenda lui.

- Așadar, dacă aș vrea să-l întreb ceva în legătură cu investigația și cu procesul lui Strickland, să înțeleg că n-aș avea noroc?

- Mă tem că nu.

Van Durbin își puse glezna pe genunchiul opus și începu să bătaie din picior.

- Dacă nu cumva vrei să mă ajuți dumneata. Să-mi spui dumneata toată povestea.

Rupe arată înspre carte.

- Domnișoara Price a acoperit destul de bine toate aspectele.

Van Durbin se încruntă.

- Dar nu ți s-a părut...? Desigur, e foarte posibil să fie doar o interpretare personală, dar nu ți s-a părut

că a lăsat finalul cam deschis? Oarecum interpretabil? Nu ți-a lăsat aceeași impresie?

Rupe își forță trăsăturile într-o expresie gânditoare preț de câteva clipe, apoi clătină din cap.

- Nu. Naș putea spune acest lucru.

- Hmm. Van Durbin își trecu privirea peste tot ce-și notase, înainte să închidă caietul. Îl puse, cu tot cu creion, înapoi în buzunarul de la piept, apoi se ridică. Ei bine, cred că asta e tot. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru cele câteva minute pe care mi le-ai oferit din prețiosul dumitale timp.

- Cu plăcere. Deși nu am senzația că v-aș fi ajutat prea mult.

Mereu cu zâmbetul pe buze, Rupe se duse la ușă și o deschise. Van Durbin aproape că trecuse pragul, când se răsuci și împunse cravata de mătase a lui Rupe cu degetul arătător.

- Dacă aș fi în locul tău, Rupe, știi ce nu mi-ar da pace?

Rupe avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu dea la o parte acel deget, cu cuticulele neîngrijite și cu unghia roasă până în carne.

- Ce anume?

- Nu mi-ar da pace faptul că arma crimei nu a fost niciodată găsită. Tu și Moody ați ajuns la concluzia că fata a fost strangulată cu proprii ei chiloți, nu-i așa?

Rupe dădu din cap, cu o expresie care nu trăda absolut nimic.

- Dar nu ați găsit niciodată chiloții respectivi, nu-i așa? Și nu pentru că nu ați fi depus toate eforturile ca să-i căutați.

- În mod evident, jurații nu au fost de părere că ar fi fost o probă absolut esențială pentru condamnare.

- În mod evident, zise și Van Durbin, încruntându-se. Dar nu-mi place când o problemă rămâne așa, nelămurită. Nu ești de aceeași părere, Rupe?

Subiectul chiloților lui Susan părea să fi ridicat temperatura în bucătăria lui Bellamy. Fusesse inevitabil să introducă acest element vital în discuția lor despre

crima care avusese loc, dar Dent își dorea să o fi lăsat pe Bellamy să deschidă subiectul.

Prea agitat ca să mai poată sta locului în tăcerea încordată, se ridică de la masă și înconjură încă o dată bucătăria, până când atenția îi fu atrasă de un bol de ceramică de pe blat, în care se găseau mai multe instrumente de bucătărie, fiecare reprezentând pentru Dent un mister în parte. Scoase unul, îl ridică și îl învârti între degete.

- La ce folosește asta?

- La scos cotorul din măr.

- Tu nu mănânci în jurul cotorului?

Dar, fără să uite despre ce discutau, Bellamy întrebă:

- Ți-au percheziționat casa?

Dent puse ustensila înapoi în bol.

- Dacă prin asta se înțelege că mi-au dat întreaga casă peste cap, atunci da, au *percheziționat-o*. Moody și o armată de polițiști au apărut cu un mandat, căutând în mod specific o pereche de chiloți ai lui Susan. Au făcut un adevărat dezastru. Mi-au confiscat până și motocicleta. Au demontat-o bucată cu bucată. Am dus-o la reasamblat, dar nu a mai fost niciodată la fel și până la urmă a trebuit să o vând.

Ridică privirea spre Bellamy, care părea să-i soarbă fiecare cuvânt. Dar nu spuse nimic, și Dent continuă:

- Perechea aia de chiloți era Sfântul Graal pentru investigația lui Moody. Era convins că bărbatul în a cărui posesie vor fi găsiți era perversul care îi folosise ca să o sugrume.

Bellamy privi gânditoare în gol.

- Dintre toate umilințele, toate aspectele crude pe care tata și Olivia au fost nevoiți să le îndure după moartea lui Susan, cred că asta a fost cel mai greu pentru ei. Cu siguranță, a fost cel mai jenant. Aducea după sine tot felul de implicații oribile. Fie că fusese agresată, fie...

- Fie, accentuă Dent, că îl lăsase de bunăvoie pe bărbatul respectiv să îi scoată. Sau că și-i scosese singură. Eu, unul, asta tind să cred.

- De ce?

Dent se opri din mers și îi aruncă o privire cu subînțeleș.

- Prima oară când am ieșit cu ea.

Bellamy își coborî privirea înspre fața de masă.

- Și nu s-a găsit nici o urmă de molestare sexuală, continuă Dent. Nu avea vânătăi, nici vreo leziune acolo. Nu s-au găsit urme de mușcături. Nici spermă. Orice a avut loc înainte să fie ucisă a fost de comun acord. Până și Moody credea asta.

- Chiar și așa, chiloții dispăruți au adăugat un element lasciv întregii povești, ceea ce a făcut ca totul să fie cu atât mai oribil.

- Și totuși... Dent își așează cu greutate palmele pe masă, se aplecă înspre Bellamy și îi spuse în șoaptă: Fata din cartea ta este strangulată în același mod.

- Pentru că așa s-a întâmplat.

- Și în același timp condimentează povestea, iar asta duce la mai multe cărți vândute.

Ochii lui Bellamy aruncau fulgere de mânie.

- Du-te la dracu'!

- Am fost deja la el, i-o întoarse Dent.

Bellamy se ridică atât de brusc, încât scaunul i se răsturnă pe spate, izbindu-se cu zgomot de dușumeaua care vibră, făcându-i pe amândoi să tacă, șocați.

Bellamy se întoarse să ridice scaunul, dar Dent ocoli masa și îl așează la loc înaintea ei. O adusesse în stadiul în care fierbea mocrnit. O provoca în mod intenționat și nu ar fi putut spune de ce, dar putea spune cu siguranță că nu se plăcea pentru ceea ce făcea. Începu să observe cât arăta de obosită. Ținând cont de starea tatălui ei și de felul în care își găsisese casa la întoarcerea din Houston, se îndoia că dormise prea multe ore noaptea trecută. Semicercurile vineții de sub ochii ei trădau că trecuse mult timp de când avusese ultima oară un somn bun. Dintr-un impuls, spuse:

- Vrei să luăm o gură de aer?

Ridică spre el o privire întrebătoare.

- Afară. Aer curat. Hai să facem o plimbare!

Bellamy se duse la fereastră, trase perdeaua și privi cerul.

- E înnorat.
- Un strat superficial.
- Mie mi se pare destul de gros.
- Clima nu e la fel de bună aici.

Îi luă brațul și o scoase pe ușa din spate, nelăsându-i timp să protesteze. Odată ajunși pe trotuar, începură o plimbare în pas lejer. Ba chiar trase adânc aer în piept, cu o expresie mulțumită.

- Vezi? zise Dent. Aveai nevoie să ieși câteva minute de acolo. Atmosfera devenise prea încărcată.

- Se pare că ne călcăm pe bătăturei unul pe celălalt.

O privi mijind ochii.

- Am putea să încercăm să ne călcăm și în alt fel.

Așteptă să o vadă roșind și nu fu dezamăgit. Avea nevoie de o pată de culoare în obraji. Îi stătea bine.

- Te las pe tine prima, se oferi el, necăjind-o. Dacă nu cumva vrei să o iau eu înainte. Mă ofer cu mare plăcere.

Bellamy își dădu ochii peste cap.

- E un parc la câteva străzi de aici.

Cinci minute mai târziu, erau așezați unul lângă celălalt în niște leagăne de model vechi, cu pat de scândură și suspendate cu niște lanțuri masive. Erau singurii oameni de lângă leagăne. Puțin mai departe, doi bunici de vârstă mijlocie se jucau cu nepoțelul cu mingea.

- Aruncă-i mingea lui bunicu'! spunea femeia.

Și mai departe, patru adolescente în pantaloni foarte scurți și maiouri mulate își exersau mișcările de majorete. Cel mai aproape de Dent și de Bellamy erau doi îndrăgostiți, așezați sub o bancă la umbra unui copac, privind pierduți unul în ochii celuilalt.

Dent își mișcă leagănul într-o parte ca să lovească ușor într-al lui Bellamy.

- Eu ți-am povestit experiența mea din acea zi și tot ce s-a întâmplat după aceea. Dar tu te-ai oprit în punctul în care Susan s-a întors în pavilion de la debarcader și a început să danseze cu Allen Strickland.

Bellamy își făcu vânt în leagăn.

- Ce vrei să știi?

- Ai văzut-o cu ochii tăi pe Susan ieșind din pavilion împreună cu el?

- Da.

- Te-ai luat după ei?

- Nu.

- Bine...

Lungi cuvântul, invitând-o să continue. Bellamy își făcea vânt mai departe și ajungea din ce în ce mai sus, de fiecare dată.

- Bine, ce?

- Ce ai făcut?

Deschise gura de mai multe ore, până ce reuși să articuleze cuvintele.

- Am luat-o spre debarcader.

- De ce spre debarcader?

- Cred... Cred că m-am dus după Steven.

- Crezi că te-ai dus după el?

Leagănul mai pendulă de câteva ori, înainte ca Bellamy să spună:

- Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Îl văzusem pe Steven îndreptându-se spre lac și voiam să fiu sigură că își dăduse seama că venea furtuna. Mă gândeam că ar trebui să se întoarcă în pavilion.

- Însă nici unul din voi nu ați mai apucat să vă întoarceți la timp. Tornada a picat direct din nori, v-a prins pe amândoi la debarcader și v-ați adăpostit acolo.

Bellamy dădu din cap.

- Și Susan?

Bellamy întoarse capul spre el în clipa în care leagănul trecu prin dreptul lui.

- Ce-i cu ea?

- Nu îți făceai griji și pentru ea?

- Ba sigur că da.

- Dar nu te-ai dus să o cauți.

- Era cu Allen.

- Un motiv în plus să te duci după ea.

- Poate că m-am dus. Am...

- Ai spus că te-ai dus după Steven.

- Da, da. Așa ca în carte.

- Mai las-o naibii de carte.

Dent se ridică brusc din leagănul care începuse să se răsucescă nebunește. Se așază în fața lui Bellamy și prinse lanțurile, făcând leagănul să se oprească brusc, și își înfipse o coapsă între picioarele ei ca să îl țină sus în aer.

- Ce faci?

- Mai corect ar fi să-mi spui ce faci tu, zise el. Este a doua oară pe ziua de azi când te împotmolești în punctul ăsta. De ce? Cum se face că ai reținut atât de multe detalii despre hainele purtate în acea zi, despre bretele care cădeau de pe umeri, dar te bâlbâi și vorbești evaziv când e vorba să-ți amintești ce ai făcut și unde ai fost din momentul în care ai văzut-o pe Susan întorcându-se de la escapada cu băutura de la debarcader și clipa în care te-au scos de sub acoperișul care se prăbușise peste tine?

Bellamy îl privi cu ochi mari.

- Am depus mărturie la procesul lui Allen Strickland că m-am dus să îl caut pe Steven. Eram în casa de la debarcader în clipa în care a lovit tornada. Nu am fost foarte grav rănită, dar eram traumatizată de spaimă, în stare de șoc. De aceea am fost printre ultimele persoane găsite, la câteva ore după furtună, chiar și după ce fusese descoperit cadavrul lui Susan. Auzeam oameni - îmi auzeam părinții - strigându-mi disperați numele, dar nu puteam să răspund. Eram literalmente paralizată de frică.

- Se potrivește cu ce ai scris în carte.

Bellamy dădu din cap.

- Atunci, de ce nu te cred?

Îi văzu bărbia ridicându-i-se o idee.

- Poți să mă crezi sau nu, este problema ta.

- Poți fi sigură că este. Cineva mi-a distrus avionul și este numai vina ta și a cutiei ăstei de viermi pe care ai deschis-o. Iar viermele ăsta îndeosebi este mare și gras și se zvâcolește. Te poticnești de câte ori te întreb dacă te-ai dus sau nu după Susan și Allen Strickland.

- Nu m-am dus.

- Ești sigură?

- Nu. Adică - da, sunt sigură. Nu, nu m-am dus după ei. M-ai zăpăcit mai devreme și asta încerci să faci

și acum. Când am ieșit din pavilion, m-am dus în goană spre debarcader.

- Bine, și de ce ai ales să îl previi pe Steven că se apropie furtuna și nu și pe sora ta?

- Nu am ales așa ceva! exclamă ea.

- Ba ai ales, Bellamy. Tocmai ai spus. Te-ai dus la debarcader pentru că îl văzuseși pe Steven luând-o în acea direcție.

- Așa este.

- Oare?

Se lăsa în jos pe marginea leagănelui, încercând să atingă pământul cu vârful picioarelor.

- L-ai găsit pe Steven? Ai putut să îl avertizezi să caute adăpost?

- Nu.

- Ești sigură de asta?

- Firește că sunt sigură. De-asta eram singură atunci când m-au găsit printre dărâmături.

- Nu te-ai dus după Susan? Nu ai mai văzut-o după ce a ieșit din pavilion?

- Nu și nu.

- Și în legătură cu asta ai depus mărturie cu mâna pe Biblie?

- Nu a fost nevoie.

- Pentru că?

- Pentru că nu m-a întrebat nimeni. Până acum, zise ea, evident nervoasă.

- Așadar, ținând cont că nu ai spus altceva sub jurământ, este posibil să te fi ținut după Susan și Allen, în pădure.

- Dar n-am făcut-o.

- Nu?

Înceleșă dinții cu încăpățănare și refuză să răspundă. Dent zgâlțâi lanțurile leagănelui.

- Scriitoareo? zise el, pe un ton sacadat. Ți-ai înghițit limba?

- De ce încerci să mă intimidezi?

- Încerc doar să aflu adevărul absolut.

- Ți-am spus adevărul absolut.

- Nu te-ai dus după Susan?

- Nu.
- Nu sunt convins.
- Păcat.
- De ce te deranjează amănuntul ăsta?
- Nu mă deranjează.
- Ba da. De ce? Trebuie să existe un motiv.
- Lasă-mă jos, Dent!
- Te-ai dus după Susan?
- Nu.
- Nu te-ai dus?
- Nu!
- Bellamy?
- Nu știu!

Rămase cu gura deschisă, uluită de propria mărturisire și, preț de câteva clipe, stătură amândoi înlemniți, cu fețele la doar câțiva centimetri una de cealaltă, privindu-se fix în ochi. Apoi își lăsă capul să-i cadă în față și repetă, pe cel mai chinuit ton cu putință.

- Nu știu. Și asta este adevărul absolut.

O presase ca să obțină o lămurire, dar nu se așteptase la astfel de consecințe. Dacă ar fi fost să o ia de la capăt, poate că ar fi lăsat-o baltă. Acum însă, trebuia să se lămurească ce era cu toate implicațiile îngrijorătoare ale acestei mărturisiri.

Își desprinsese degetele din jurul lanțurilor și, cu aceași mână, o prinse de sub bărbie și îi ridică fața spre el. Lacrimile curgeau pe pistruii de pe obraji ei. Ochiul îi erau umezi, adânc tulburați, bântuiți.

- Nu pot să-mi amintesc, spuse ea, cu voce răgușită. Dumnezeu mi-e martor că am încercat. Timp de optsprezece ani am încercat să umplu acest gol. Dar acea porțiune de timp pur și simplu nu există în mintea mea.

- Exact, ce anume îți amintești?

- Exact? Îmi amintesc că am coborât la debarcader și am văzut-o pe Susan bând cu prietenii ei. Îmi amintesc că s-a întors, a dansat cu Allen Strickland și s-a dat în spectacol. Îmi amintesc că i-am văzut cum părăseau pavilionul împreună. Se uită la el și spuse neajutorată: Dar este... ca linia întreruptă de pe autostradă. Există

porțiuni de timp în care nu-mi amintesc ce am făcut sau ce am văzut. Suspină cu un sughiț. Ieri ți-am spus că am scris cartea ca să pot să o arunc și să uit totul. Dar am mințit. Am scris-o în speranța că o să-mi amintesc. Și ce cred acum... de ce mă tem acum... este că cineva a citit cartea și știe pasajele pe care le-am omis. Știe acele lucruri pe care eu nu mi le pot aminti. Și nu vrea să mi le amintesc.

capitolul 9

Dent ar fi vrut să o poată liniști, însă și el ajunsese la aceeași concluzie îngrijorătoare. Cineva se temea că repetarea constantă a poveștii va aduce la suprafață o amintire ce fusese închisă adânc în subconștientul lui Bellamy timp de aproape douăzeci de ani.

Bellamy-copilul, cu memoria afectată, nu reprezentase o amenințare serioasă pentru respectivul individ. Dar Bellamy-femeia, care scrisese o carte ce se vindea în sute de mii de exemplare, cu siguranță da. „O să-ți pară rău” părea acum mai puțin o amenințare și mai degrabă o promisiune.

Totodată Dent se temea ca nu cumva această amintire pe care Bellamy își dorea cu atâta disperare să o recapete să nu fie una care era de preferat să rămână închisă în străfundurile subconștientului. Există un motiv pentru care psihicul ei o blocase. Era posibil ca mai târziu să regrete că aflate motivul pentru care mintea ei încercase să o protejeze.

Dent avea însă motive egoiste pentru care își dorea totuși ca Bellamy să-și amintească, în principal propria lui reabilitare. Așa că, pentru moment, avea să păstreze îngrijorările pentru sine și să continue să o ajute.

Îi șterse lacrimile de pe obraz cu degetul mare, apoi, ținând leagănul în loc cu coapsa, o prinse de subsuori, o ridică și o așeză încet pe pământ. Chiar și atunci, avu o ezitare în clipa în care își retrase mâinile.

Privi cu băgare de seamă în jur. Trecuseră cinci minute de când cei doi îndrăgostiți se opriseră ca să respire.

Tataie și soția lui abandonaseră jocul cu mingea, își urcaseră nepotul în mașină și plecaseră. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în cămașă și pantaloni, își parcase sedanul prăfuit la marginea parcului, coborâse din mașină și se dusesese direct la o masă de picnic, la care se așezase și își deschisese imediat atât gulerul de la cămașă cât și telefonul mobil. În timp ce vorbea la telefon, le privea languros pe majoretele care exersau mișcărilor de spectacol. Dent era sigur că își programase vizita în parc pentru momentul când știa că vor fi acolo.

Nimeni nu era interesat de el și de Bellamy. Se întoarse spre ea și o întrebă:

- Cine mai știe de blocajul tău de memorie?

Îl privi cu o expresie mai mult decât grăitoare. Când înțelese ce îi spunea de fapt, Dent rămase cu gura căscată.

- Îți bați joc de mine!

- Nu, zise ea încet. Doar tu. N-am spus niciodată nimănui. Părinții mei erau atât de supărați din cauza pierderii lui Susan, din cauza întregii povești... nu am vrut să complic situația. Când Moody a venit să discute cu mine, i-am povestit varianta pe care am scris-o până la urmă și în carte și, din câte știam eu, era foarte posibil ca acesta să fie adevărul. Am încercat să-mi amintesc. Îți jur că am încercat. Apoi însă l-au arestat pe Strickland. Moody și Rupe Collier păreau siguri că au rezolvat cazul, așa că nu mi s-a mai părut atât de important să-mi amintesc totul. La procesul lui Strickland nu mi s-a cerut să depun mărturie decât în legătură cu felul în care au dansat, cât de senzuale fuseseră mișcărilor lor, iar la întrebările acestea am putut să răspund sincer. Nu aș fi putut să îl arăt cu degetul pe Strickland și să spun cu totală certitudine că el era ucigașul surorii mele. Dar nici nu aș fi putut nega acest fapt. Nici eu, nici nimeni altcineva din sala de judecată.

- A fost condamnat strict pe baza unor dovezi circumstanțiale.

- Un număr foarte mare de astfel de dovezi.

- Dar nici o dovadă fizică.

- ADN-ul s-a potrivit, argumentă ea.

- Câteva fire din părul lui. Dar pe hainele lui Susan s-au mai găsit și câteva urme din mătreața domnului. Așa-și-asa și câteva celule din pielea domnului. Cum-i-o-mai-zice. A dansat cu mulți bărbați. Ara acoperită cu foarte multe urme de ADN.

- Dar saliva lui Strickland...

- A recunoscut că a sărutat-o și că și-a pus gura pe sânii ei.

- Vrei să spui că tu nu crezi că Allen Strickland a omorât-o?

- Nu. Spun doar că a fost cea mai bună soluție a lui Moody. Dar, dacă Allen Strickland a fost într-adevăr vinovat și a fost trimis la Huntsville să-și ispășească pedeapsa timp de douăzeci de ani, înseamnă că s-a făcut dreptate, nu? În cazul ăsta, de ce încearcă cineva să te bage în sperieți pentru că ai atras atenția lumii asupra acestei povești? Și că veni vorba... Își trecu brațul peste umerii ei și o trase lângă el, apoi începu să se îndepărteze de leagăne. Mă întreb cine o fi individul din camionetă.

- Care individ? Unde?

- Nu te uita. O strânse mai tare lângă el, ca să o forțeze să privească în față. Continuă să mergi.

- Ne urmărește cineva?

- Nu sunt sigur. Dar aceeași mașină a trecut de două ori pe aici în ultimele cinci minute. Nu i-aș fi dat prea mare importanță, doar că văd că vine acum pentru a treia oară. Este un parc frumos, dar nu cred că admiră iazul cu rățuște sau foișorul. Nu pare genul.

- Ce gen pare?

- Nu pot să-i disting trăsăturile, dar mașina pare să fie de băiat rău. Multe amortizoare, autocolante cu cranii și oase încrucișate, cauciucuri care te avertizează să nu-i stai în cale. Aș putea să pun pariu că are și o armă în bord.

- Ai remarcat toate astea?

- Sunt obișnuit să cercetez orizontul, ca să depistez eventuale aparate de zbor pe care să le evit, care de cele mai multe ori nu se văd decât ca niște puncte în mișcare. Un model de camionetă mare cât aproape tot

apartamentul meu este ușor de observat. Cunoști pe cineva care să conducă o astfel de mașină?

Îi aruncă o privire.

- Nici nu credeam.

Se opri și se aplecă, lăsând impresia că vrea să culeagă o păpădie, dar profitând de ocazie ca să arunce o privire în lungul străzii, la timp pentru a vedea mașina cu pricina dând colțul la câteva străzi distanță.

- A plecat.

Bellamy privi în direcția în care se uita Dent, dar prea târziu ca să mai apuce să vadă ceva.

- Ar fi putut fi oricine, dar cred că am ajuns să sufăr grav de paranoia.

- Cred că suferim amândoi de paranoia.

- Nu încerca să faci pe grozava cu mine, scriitoareo. Ai avut un moment de colaps acum câteva minute. Ești speriată și pe bună dreptate. Singură ai spus că individul nostru nu vrea să-ți amintești ce s-a petrecut cu adevărat în acea zi.

- Am spus asta, da, fiindcă eu știu că e ceva ce nu-mi amintesc. Dar el nu știe.

- Ceea ce înseamnă că este cu atât mai disperat să înțeleagă ce se petrece și care este motivul pentru care nu ai spus nimic până acum.

- Dacă aș fi știut ceva de importanță crucială pentru caz, aș fi spus totul în momentul investigației. Aș fi povestit tot ce văzusem.

- Nu și dacă ceea ce văzuseși te speriasse de moarte.

Privi adânc în ochii ei și-i spuse ceva ce probabil că știa, dar nu avea curajul să recunoască, nici măcar față de ea însăși.

- Cum s-ar fi putut întâmpla dacă erai martoră la uciderea surorii tale.

Bellamy se dădu înapoi.

- Dar n-am fost!

- Cineva crede că e posibil să fi fost. Și eu cred același lucru.

- Ei bine, te înșeli. Mi-aș fi amintit asta.

- Bine, zise el, nevrând să o tulbure și mai mult. Dar trebuie să verificăm tot ceea ce-ți amintești sau crezi că-ți

amintești. Trebuie să găsim pe cineva care a fost acolo, care să umple golurile pe care nu le putem umple nici tu, nici eu. Ezită. Trebuie să vorbim cu părinții tăi.

- Despre asta? În nici un caz, Dent!

- Trebuie să știe.

- Nu o să le readuc în minte cele mai cumplite clipe din viața lor.

- Ai făcut-o deja.

- Da, și mulțumesc frumos că mi-ai amintit, pufni ea. Când am început să scriu *Înainte de furtună*, nu știam că o să fie publicată în momentul în care tata avea să lupte pentru viața lui.

- E foarte posibil să lupți cât de curând și tu pentru a ta, iar asta e un amănunt pe care și-ar dori să-l știe.

- Ai văzut un băiat rău într-o mașină tunată. De parcă ar fi o raritate în Texas! Dar, dintr-odată, viața mea e în pericol! Exagerezi cu toată povestea asta.

- Oh, ai trecut la faza de negare? Foarte sănătos.

Avu bunul-simț să-și ferească privirea, în semn de mărturisire.

- Părinții tăi trebuie să știe de potențialul pericol.

Bellamy scutură cu fermitate din cap.

- Howard are mulți bani. Ți-ar putea angaja o gardă de corp.

- Ți-ai pierdut mințile? N-am de gând să-mi iau o gardă de corp.

Dent nu insistă asupra acestui aspect.

- Spune-le, Bellamy.

- Nu.

- Dacă discuți cu ei despre asta, s-ar putea să-ți amintești ceva.

- Am spus nu. Și cu asta, basta! Încetează.

Nu își imaginase că o să o convingă, însă încăpățănarea ei era enervantă. Își puse mâinile în șolduri și suflă aerul din piept.

- Bine, atunci vorbește cu Steven. Și, înainte să-i dai zor cu toate motivele pentru care nu vrei să faci asta, ascultă-mă. Voi doi ați fost cel puțin în aceeași zonă în clipa în care a lovit tornada, moment care coincide cu punctul din care nu-ți mai amintești nimic.

În mod logic, este cea mai indicată persoană cu care să discutăm.

Fără prea multă convingere, Bellamy mormăi:

- Probabil.

- Te-a ajutat să găsești detaliile lipsă când ai scris cartea?

- Ne-am întâlnit o dată, în New York. Am luat prânzul împreună.

Dent aștepta mai multe detalii, dar când Bellamy nu mai spuse nimic, zise:

- Nu mă interesează ce-ai mâncat.

- Steven nu era prea dornic să-mi împărtășească amintirile lui în legătură cu acea zi.

- De ce nu?

- Nici asta nu a fost prea dornic să-mi spună.

Dent se încruntă.

- Nu citi în asta mai mult decât e cazul, spuse ea. A fost un moment cumplit și pentru el. Acum face parte din trecut. S-a terminat. Totul e îngropat. Nu pot să-l condamn că nu a vrut să vorbească despre asta.

- Ai spus că s-a întors în est când a plecat din Austin. Unde s-a dus?

- E în Atlanta acum.

- Atlanta. Se uită la ceas, apoi o luă din nou din loc, dar grăbi pasul. Dacă ne grăbim, încă putem prinde zborul de patru treizeci.

- De unde știi că e...

- Am fost pilot pe cursa asta.

Ray Strickland lăsă în urmă parcul și cartierul lui Bellamy Price. Nu credea că le-a atras atenția, nici ei, nici lui Dent Carter, dar nici nu voia să riște. Voia să aștepte până când era pregătit să-și facă mișcarea. Și atunci, da, atunci cu siguranță o să le atragă atenția.

Ascultându-și stomacul care începuse să protesteze zgomotos, se opri la un 7-Eleven de la intrarea pe autostradă și își cumpără un burrito și un Big Gulp. Se întoarse în mașină și, în timp ce mânca așezat la volan, trecu în revistă ce văzuse pentru a hotărî ce trebuia să facă acum.

N-o mai vedea pe afurisita aia fluturându-și cartea pe ecran ori de câte ori dădea drumul la televizor. Dar oare conta asta? Nu prea. După părerea lui Ray, răul fusese făcut în clipa în care cartea ajunsese pe rafturi. Era acum răspândită prin lume, citită de mii de oameni în fiecare zi.

Muscă nervos din burrito.

Îl descrisese pe fratele lui mai mare ca pe un filfizon, în cel mai bun caz, sau ca pe un criminal, în cazul cel mai rău. Trebuia să moară pentru asta. Dar, fiindcă nu voia ca totul să fie atât de ușor, avea de gând să se joace puțin cu ea, înainte să o omoare.

Îi făcuse deosebită plăcere să urce în mașina ei și să-și frece mâinile de scaunul de piele, cald încă de la fundul ei. Fusese aproape la fel de bine ca atunci când îi umbla prin chiloții din sertar.

Dar, deși toate aceste mici distracții fuseseră amuzante, era acum pregătit să treacă la treabă. Aproape că-l auzea pe Allen șoptindu-i în ureche: „Bate fierul cât e cald“.

Iar Ray asculta întotdeauna sfatul lui Allen.

Pilotul ăla sâcâitor era un motiv în plus să grăbească lucrurile. Ray și-ar fi dat unul dintre tatuaje, cu excepția șarpelui, să-i fi putut vedea fața lui Dent Carter în clipa în care văzuse ce se întâmplase cu avionul lui. Cu siguranță făcuse o criză. Lui Ray nu-i era frică de el. La dracu', normal că nu-i era. Dar era o complicație în plus de care trebuia să țină cont.

Ray îi ținuse casa sub supraveghere întreaga dimineață și, deloc surprinzător, când se întorsese, Dent fusese cu ea. Văzuse poliția venind și plecând, dar Ray nu-și făcea prea multe griji în privința asta. Fusese foarte atent când intrase în casa ei. În plus, nu avea cazier. Nu i se luaseră niciodată amprente.

Ba chiar, în afara locului de muncă, puțini oameni știau măcar că există. Nu s-ar fi putut spune că avea un cerc mare de prieteni. Se ducea la muncă. Se întorcea acasă. Își făcea exercițiile fizice acolo, cu propriul set de greutăți. Dacă ieșea în oraș, să mănânce sau ca să vadă un film, se ducea singur. Dacă simțea nevoia să vorbească

cu cineva, își imagina că Allen era acolo, că-l ascultă, că râde, că-i dă sfaturi.

Continuă să supravegheze casa lui Bellamy în timp ce orele se scurgeau. Ray începu să se întrebe ce făceau înăuntru. Curățau mizeria pe care o lăsase el în urmă, sau făceau ceva mai interesant? Fără îndoială că super-armăsarul Dent își dorea să guste puțin și din sora mai mică, așa, ca să facă o comparație cu cealaltă.

Chestia care-l enervase însă cel mai tare fusese mica lor plimbare în parc. Păreau lipsiți de orice grijă, când ar fi trebuit să se simtă amenințați de el, să-l simtă pândindu-i, chiar dacă nu-l văzuseră.

Se dăduseră în leagăne, ce mama dracului! Ca doi copii care nu au nici o grijă pe lume. Cu capetele apropiate. Ce-și tot şușotiseră acolo? Cât de fraier fusese Allen Strickland? Ray simți cum începe să-i fiarbă sângele.

Voia răzbunare pentru Allen și o voia acum. Gata cu prosteala! Era un om de acțiune. Jean-Claude Van Damme n-ar fi așteptat. Vin Diesel n-ar fi lăsat pe mâine ce putea face azi.

Își îndesă în gură ce-i mai rămăsese din burrito, mototoli șervețelul în mână și-l aruncă pe jos, prin mașină, apoi sorbi jumătate din Big Gulp prin paiul de plastic.

Tocmai se pregătea să pornească motorul când îi sună telefonul. Era șeful lui, îl suna iar. Era cam a zecea oară în acea zi când încerca să dea de el, însă Ray ignorase apelurile pentru că știa de ce îl sună. Voia să știe motivul pentru care Ray nu apăruse la muncă a treia zi consecutiv.

Pentru că Ray Strickland avea treburi mai importante, uite de-asta! Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Hotăra singur pentru el.

Ridică telefonul și mârâi un „Du-te dracului!” înspre ecranul pe care apărea numele, apoi îl dădu pe vibrații ca să nu îl mai sâcăie.

Porni mașina, ieși din parcare de la 7-Eleven și o luă înapoi înspre cartierul pe care îl părăsise recent. Înconjură parcul de două ori. Nu mai erau acolo. O luă apoi înspre casa ei, mânat de setea de sânge, fără vreun plan anume în afară de intenția de a o face pe Bellamy Price

să nu mai respire. Dacă reușea să-l elimine și pe boul ăla de Dent Carter cu ocazia asta, cu atât mai bine. Era un bonus. Allen ar fi fost încântat.

Dar, în clipa în care Ray intră pe strada lui Bellamy, Corvette-ul trecu pe lângă el ca o săgeată roșie. Tot ce apucă Ray să observe fu că erau două persoane în mașină.

Lipi accelerația de podea și făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade cu prima ocazie. Dar camioneta lui nu se putea întrece cu un Corvette la viteză și ușurință în manevrare. Când Ray reuși în sfârșit să se îndrepte în direcția corectă, Corvette-ul dispăruse.

De îndată ce avionul se ridică în aer, Bellamy îi spuse lui Dent:

- Nu pot să cred că te-am lăsat să mă convingi să fac asta.

- Să iei bilete la clasa întâi?

- Să mergem în Atlanta.

- O să ajungem la timp ca să luăm cina, să dormim bine peste noapte, să ne întâlnim cu fratele tău mâine la prima oră și să ne întoarcem. În mai puțin de douăzeci și patru de ore.

- Timp în care voi fi la foarte mare distanță. Mi-e teamă să nu se întâmple ceva cu tata.

- Dacă primești un telefon, ne întoarcem cu un charter privat.

- Ție ți-e ușor să vorbești.

- Ți permiți. Ești bogată și continui să te îmbogățești.

Nu-i răspunse.

- Dar nu mă simt bine că nu le-am spus că plecăm.

O sunase pe Olivia în drum spre aeroportul din Austin și vorbise și cu tatăl ei. Amândoi o asiguraseră că Howard se simțea confortabil, că medicamentele atenuau efectele secundare ale tratamentului recent de chimioterapie și că, pentru moment, se ținea bine. Chiar și așa, oncologul insistase să rămână în spital, ca să poată fi monitorizat îndeaproape.

- Sunt de acord că e cel mai bine așa, îi spusese Bellamy tatălui ei. Dar mi-e dor de tine.

- Și mie mi-e dor de tine, scumpo. M-am obișnuit să te văd aproape în fiecare zi.

Deși adoptase o atitudine curajoasă, lui Bellamy îi păruse slăbit, ceea ce nu făcuse decât să-i sporească sentimentul de vinovăție că pleca din Austin fără să le spună, lui și Oliviei, că se ducea să-l vadă pe Steven.

În ritmul impus de Dent, se întorseseră aproape în fugă din parc la ea acasă, unde nu îi lăsase decât cinci minute ca să arunce un schimb de haine și câteva obiecte de toaletă într-o geantă, înainte să o zorească înspre mașina lui.

Se strecurase prin traficul infernal din Austin cu peste o sută la oră, ceea ce ar fi paralizat-o de frică dacă nu ar fi fost ocupată să navigheze la rândul ei printre liniile de rezervare de la aeroport, la fel de haotice.

Coada de la porțile de securitate nu fusese niciodată atât de lungă și de încheată. Ajunseseră la poarta de îmbarcare cu doar câteva minute de rezervă. Bellamy insistase să stea pe locul de lângă culoar, spunându-i lui Dent că nu-i plăcea fereastra. Spusese că ferească sfântu' să se uite afară și să vadă vreun nor.

De atunci, se ciorovăiseră întruna.

Acum îi spuse:

- Nici nu mi-ai lăsat timp să mă gândesc.

- Dacă te-ai fi gândit, n-ai mai fi venit.

Privi în jurul cabinei de clasa întâi.

- Unde e însoțitoarea de bord?

- N-au stins încă semnul pentru centura de siguranță.

Vorbea absent, pentru că mintea îi era în altă parte.

- Bărbatul din mașină...

- Nu l-am văzut foarte bine.

- Nici eu. Conduceai prea repede. N-am putut să văd decât o frântură dintr-un braț acoperit de tatuaje, fiindcă își scosese cotul pe fereastra deschisă. Făcu o pauză, apoi continuă: Putea fi o coincidență că se ducea în direcția casei mele.

- Putea fi.

- Dar nu crezi că a fost.

- Mașina aia s-ar încadra foarte bine în câteva zone din Austin. Dar în cartierul tău, în parcul municipal... Dent clătină din cap. Ce căuta un astfel de individ la plimbare pe cele mai simandicoase străzi din oraș? Își căuta pitbullul pierdut?

Orice altceva ar fi spus, ar fi fost simple speculații, așa că nu avea rost să discute mai departe. În plus, agitația lui Dent devenise enervantă.

- Ce e cu tine? îl întrebă.

- Nimic.

- Ai nevoie la baie?

- Nu.

- Atunci... Oh. Dintr-odată, își dădu seama de ce era atât de neliniștit. Nu-ți place să fii pasager. Ai vrea să pilotezi avionul.

- Ba bine că nu.

- Mai ești calificat?

- Calificat, da. Dar nu mai am licență pentru un avion de asemenea mărime.

- Dar ai putea să-l pilotezi.

- Oricând.

- Pari sigur pe tine.

- Nu vrei să zbori cu un pilot care nu e sigur pe el.

- Nici cu unul prea încrezător în propriile forțe n-ai vrea să zbor.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe.

- Vrei să mă-ntrebi ceva, scriitoareo?

Ar fi vrut să-l întrebe despre incidentul care îl costase cariera în zborurile comerciale, însă expresia lui dură o intimidă și renunță.

- Vine stewardesa.

- Era și timpul.

Când ajunse în dreptul lor, femeia îi zâmbi ușor lui Bellamy.

- Este o plăcere să vă avem la bord, domnișoară Price. Mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră.

- Mulțumesc.

- Sunteți într-un turneu?

- Nu, mi-am luat ceva timp liber.

- Să nu ne lăsați să așteptăm prea mult cartea următoare. Doriți ceva de băut?

- O cola dietetică, te rog.

Stewardesa se întinse peste ea ca să așeze două șervețele de cocktail pe cotiera dintre Bellamy și Dent.

- Și pentru dumneavoastră, domnule? Ceva mai tare?

- Mi-ai citit gândurile.

- Mă pricep la asta.

- Nu am nici o îndoială, zise Dent, cu un zâmbet languros. Bourbon cu gheață.

- Asta aș fi ghicit și eu.

- Să fie dublu.

- Din nou, aș fi ghicit și asta, spuse fata pe un ton îndrăzneț, apoi se retrase și o apucă înspre capătul culoarului.

Bellamy îl privi ridicând dintr-o sprânceană.

- Dacă tot nu pot să controlez sforile zmeului, spuse Dent, măcar pot să beau.

- Nu-i vorba de asta. E...

Privi în urma stewardesei apetisante care continua să se îndrepte spre capătul culoarului.

- Întotdeauna ți-a fost ușor, nu-i așa?

Înțelegând unde bate, Dent spuse:

- Să flirtez? Și ție ți-ar fi ușor dacă ți-ai da voie.

- Niciodată. Nu sunt echipată pentru asta.

O privi mijind un ochi.

- Echipamentul tău nu are nici o problemă. Ba dimpotrivă. Dar ai aerul ăsta de RTZ care...

- RTZ?

- Restricție temporară de zbor. Parcă i-ai sfida pe toți să nu îndrăznească să intre în spațiul tău. Se întoarse ușor în scaun și o studie mai bine. De unde bariera asta?

- Presupun că așa este firea mea.

- Mai încearcă.

- Bine, dă vina pe gene.

- Adică?

- Susan a moștenit toate genele cu vino-ncoace. Când am apărut eu, nu mai rămăsese nici una.

- Nu cred o iotă din ce spui. Vrei să știi cred eu?

- Sincer, nu.

- Cred că fostul tău soț e de vină.

Stewardesa se întoarse cu băuturile înainte ca Bellamy să aibă ocazia să-i răspundă. Dent îi mulțumi absent pentru băuturi, însă atenția îi rămase concentrată asupra lui Bellamy, pe care privirea lui fixă părea să o deranjeze. Își turnă cola peste gheața din pahar și sorbi. În cele din urmă, pentru că nu ceda, se întoarse cu fața spre el.

- Mori de curiozitate?

- Mhm.

- Era un inginer electronist foarte promițător din compania noastră. Genial. Inovativ. Muncitor. Chipeș în felul lui.

- Cu alte cuvinte, urât.

- Să zicem că avea o frumusețe mediocră.

- Dacă vrei tu...

- Am început să ieșim împreună după ședințele de la firmă, mai întâi cu un grup, apoi doar noi doi, până când, în cele din urmă, ieșirile s-au transformat în întâlniri romantice. Tata și Olivia erau sută la sută de acord. Era o companie plăcută, era bine-crescut, era foarte natural, în orice situație. Ne înțelegeam de minune. Ne-am logodit de Crăciun și ne-am căsătorit în iunie. Nuntă frumoasă cu tot dichisul. Privi în jos, înspre cotieră. Ți se topește gheața.

Nu părea să fi observat înainte să-i atragă ea atenția. Bellamy luă ambele sticlute de Bourbon și i le goli în pahar.

- Mersi.

- Cu plăcere.

Sorbi din cola. Dent luă o gură de bourbon. În cele din urmă, spuse:

- Dacă așa se termină povestea, înseamnă că încă mai ești măritată cu inginerul tău electronist, genial, muncitor și plăcut, care mie personal mi se pare îngrozitor de plictisitor. Probabil că la fel a fost și căsnicia voastră.

Bellamy trase adânc aer în piept înainte să continue:

-Lucrurile au mers într-o legănare plăcută preț de vreo doi ani. Eram compatibili. Nu ne certam niciodată. Zâmbi vag. Dacă stau acum să mă gândesc, poate că ar fi trebuit să ne certăm. Nu eram nefericiți.

-Doar...?

-Doar că nu părea să ne aștepte nimic altceva în viitor, doar ani întregi plini de aceleași lucruri.

-Monotonie.

-M-am gândit că un copil ne-ar fi ajutat relația...

-Să întrerupă plictiseala.

-Să creeze o legătură nouă, mai puternică între noi. A fost de acord. De fapt, ne încânta ideea de a avea un copil. Ne-am pus serios pe treabă și, două luni mai târziu, am fost răsplătiți cu două dungulițe roz pe un test de sarcină făcut acasă. Luă paharul și clătină cuburile de gheață, dar nu bău din el. Tata și Olivia erau în al nouălea cer. Își doreau extrem de mult un nepot. Toată lumea era încântată. Discutam despre cum să decorăm camera copilului, ne gândeam la nume. Apoi... După o pauză lungă, spuse: În a zecea săptămână, am pierdut sarcina.

Se uita în paharul de cola, dar putea simți privirea lui Dent asupra ei. În cele din urmă, se uită la el și ridică din umeri.

-Și asta a fost sfârșitul. Eu m-am ales cu un chiuretaj de urgență. Soțul meu s-a ales cu o nouă iubită.

capitolul 10

Dale Moody își privi suspicios telefonul mobil care suna și se gândi preț de câteva momente dacă să catadicsească sau nu să răspundă. După trei apeluri, se uită să vadă cine îl sună. Haymaker. Care îl avertizase recent că Rupe Collier îl căuta.

În mod normal, treceau luni între discuțiile telefonice dintre el și Haymaker. Nu era semn bun că îl suna din nou atât de curând.

Răspunse.

-Care-i treaba, Hay?

- Rupe Collier a venit iar să adulmece.

- Când?

- Azi după-amiază. Și de data asta n-a mai sunat. A parcat direct în fața casei mele, când eram afară și udam grădina. Nu aveam cum să-l evit. I s-a rărit părul. Nu-ți dai seama de la televizor.

- Ce voia?

- Același lucru ca și data trecută. Pe tine. Spune că este foarte important - *vital*, ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit - să discute cu tine până mâine.

- Ce se întâmplă mâine?

- Ai auzit de *EyeSpy*?

- Jocul ăla de copii?

- Tabloidul.

Dale ascultă cu crescândă disperare cum vechiul lui prieten îi relatează povestea lui Rupe despre un ziarist șmecher care scria rubrici de scandal pentru un tabloid foarte citit. Se părea că Dale Moody era singura persoană vorbitoare de limba engleză de pe planetă care nu citea articolele lui Van Durbin și nu avea măcar idei despre ce era vorba în ele.

- Din câte spune Rupe, articolul de mâine al acestui Van Durbin este despre romanul *Înainte de furtună* și despre povestea reală pe care se bazează cartea. Vrea să ridice publicului întrebarea dacă băiatul care a fost condamnat este sau nu cu adevărat vinovat de această crimă. Îți dai seama că l-a pus pe ace pe Rupe. A zis despre ziarist că este o secătură, ceea ce e chiar amuzant, venind din partea cuiva ca Rupe.

Dale nu reușea să vadă nimic amuzant în tot ceea ce se întâmpla. De fapt, dacă ar fi fost mai puțin bărbat, s-ar fi trântit la pământ și ar fi început să urle.

- În orice caz, continuă Haymaker, e foarte înfierbântat și ține morțiș să discute cu tine, înainte să te găsească ziaristul ăsta din New York.

- Să mă găsească?

- Nu ți-am spus încă partea asta. Rupe zice că Van Durbin s-a interesat de tine. Că l-a întrebat dacă știe unde ești, dacă știe cum ar putea să ia legătura cu tine.

I-a pus pe oamenii din departamentul lor de cercetare să verifice toate piste la care s-a putut gândi.

- La dracu'!

- Dintr-odată, ești un băiat foarte căutat, Dale. Dar, din câte am văzut eu, aș zice că Rupe își dorea mai degrabă să te împiedice să vorbești cu acest Van Durbin, decât să discute personal cu tine.

Cel mai cumplit coșmar al lui Rupe ar fi fost ca Moody să discute cu media despre cazul lui Susan Lys-ton și despre procesul lui Allen Strickland.

- Hei, i-ai spus...?

- Nu i-am spus absolut nimic. După o ușoară ezitare, adăugă: Singura chestie e că... Vezi tu, Dale...

- Ce?

Fostul polițist scoase un sunet dezgustat.

- Rupe mă are la mână cu o hârtie pentru o mașină second-hand pe care am cumpărat-o de la el anul trecut. Nevastă-mea a vrut o mașină mare, de familie. Mie nu-mi place deloc, dar a ținut musai să o cumpărăm. Băncile nu ne-au acordat un împrumut suficient de mare, dar Rupe ne-a ajutat să o luăm direct din lot, fără nici un ban jos. Dobânda s-a ridicat până la cer, dar nevastă-mea... Știi cum e. Apoi, la două luni după ce am devenit mândrii proprietari ai mașinii, a fost dată afară de la muncă. Nu pot s-o vând...

- Ești în urmă cu ratele, și Rupe te strânge cu ușa ca să mă dai de gol.

Tăcerea lui Haymaker era în sine o confirmare. Dale desfăcu dopul sticlei de Jack Daniel's de pe măsuța de televizor și luă o dușcă fără să-și mai toarne în pahar.

- Cât timp ți-a dat?

- Până la opt.

- Dumnezeuule mare, s-ar părea că lui Rupe chiar îi e frică de Van Durbin asta.

- Cred că mai are puțin și face pe el de frică. Se teme că o să te găsească înaintea lui.

- Cât îi datorezi?

- Hei, Dale, nu-ți face griji pentru asta. N-aș vinde un tovarăș polițist nenorocitului ăstuia. Ți-am spus doar ca să înțelegi cât de mult își dorește Rupe să te găsească.

Eu, unul, n-o să-i spun nimic, dar poți fi sigur că nu sunt singura lui sursă. Sunt convins că o să apeleze la toate cunoștințele și o să amintească toate favorurile pe care le-a făcut la procuratura și în primăria din Austin. Nu toți colegii noștri au un ghimpe împotriva lui, așa cum ai tu. Așa că ia-o ca pe un avertisment. Și, Dale, e posibil ca Rupe să nu se oprească la forțări de mână. Când a lucrat în procuratură, a căzut la înțelegere cu tot felul de figuri dubioase. Știu un astfel de individ care lucrează acum pentru el, face muncă de teren. Băiatul are la el o drujbă cu care să-i convingă sursele mai timide și, crede-mă, nu te mint.

Dale înțelege pe deplin avertismentul ascuns din vorbele lui Haymaker. Știa că fostul procuror era în stare de orice.

-Apreciez că mi-ai spus, Hay.

-Mi-ai acoperit spatele de mai multe ori, iar asta e ceva ce nu se uită.

-O să fii în regulă?

-Te referi la mașină? Nu-ți face griji. Băiatul meu o să-mi dea banii.

-Ești sigur?

-Ticălosul ăla mic e mereu bucuros să mă ajute. Are ocazia să-mi aducă aminte că n-am reușit să asigur nicio dată un trai decent familiei mele.

Înainte să închidă, Haymaker promise să-l sune cu detalii, pe măsură ce acestea apăreau. Dale aruncă telefonul pe una din tăvițele de metal de lângă televizor, își aprins o țigară și trase adânc din ea, în timp ce privea gânditor sticla de whisky pe jumătate goală.

Rupe Collier se temea că viața lui era pe cale să o ia razna. Ei, foarte bine. Era și timpul ca nenorocitul ăla să suporte consecințele pactului pe care îl făcuse cu diavolul. Dale trăia cu ele de optsprezece ani.

Pistolul încărcat era o tentație căreia abia îi putea rezista.

Dar, pentru încă o singură seară, rezistă.

-Cum ai spus?

-Atlanta.

- Texas sau GA?

- Georgia.

Dent ar fi putut la fel de bine să-i spună lui Gall că se dusesese în Timbuktu. Stătea pe marginea unui pat dintr-o cameră de hotel, cu coatele pe genunchi, cu privirea fixată pe vârful ghetelor. Dându-și seama că era poziția unui copil care așteaptă un perdea din partea părinților, își îndreptă spatele.

- Ne-am gândit...

- Vați gândit? Tu și mai cine? Sau nu cumva știu deja?

- Ai de gând să mă mai întrerupi mult? Fiindcă, în cazul ăsta, să știi că o să închid.

Dent și-l putea imagina pe mentorul lui mușcând apăsător din trabuc și încruntându-se.

- Mulțumesc, spuse Dent politico, apoi continuă, apăsând cuvintele: Eu și *Bellamy* încercăm să reconstituim cele întâmplate în acea Zi a Comemorării. Cine ce a făcut și când.

- Cum ai ajuns la asta?

Dent îi povesti cum fuseseră acostati de Van Durbin și care avea să fie subiectul rubricii de a doua zi a ziaristului.

- Nu are importanță dacă întrebarea lui este sau nu fundamentată. Simplul fapt că atrage atenția asupra subiectului sugerează că ceva a fost în neregulă. E un nenorocit. Are un rânet enervant, de parcă ți-ar spune că a văzut-o goală pe maică-ta. Îmi vine să-i rup capul. Și ție ți-ar veni să-i rupi capul. Dar rubrica lui este citită în toată țara și, doar prin felul în care prezintă faptele, poate face cuiva foarte mult bine sau extrem de mult rău.

- Povestea asta devine din ce în ce mai drăguță.

- Mie-mi spui? zise Dent, oftând.

- Așa că, ia zi, de ce te-ai băgat și mai adânc în ea? Pleacă acum.

- Ți-am spus, încercăm să...

- Da, da, dar nu a acoperit domnișoara Price toate detaliile astea în cartea ei?

- E o problemă aici.

Gall scoase un mârâit.

- De-abia aștept s-aud. Ia zi-mi!

- Are pierderi de memorie în legătură cu ce s-a întâmplat în acea zi. A pierdut segmente de timp.

Îi relată pe scurt lui Gall tot ce îi povestise Bellamy. Când termină, Gall spuse:

- Așadar, nu e sigură că ceea ce-și amintește este și ceea ce s-a întâmplat?

- Exact.

- Iar ceea ce nu-și amintește...

- Reprezintă, aparent, o amenințare pentru cineva care a păstrat secretul timp de optsprezece ani și care nu vrea ca totul să fie dat în vileag acum. Iar asta o pune pe Bellamy în pericol.

Gall suflă prelung aerul, rămânând fără suflu înainte să rămână fără înjurături.

- Și uite așa, iată-te din nou cufundat până-n gât în rahatul familiei Lyston.

- Este și rahatul meu, Gall.

Bătrânul nu îl contrazise. Cum să o facă? Cazul Lyston avusese un rol semnificativ în felul în care compania aeriană îl tratase pe Dent, după incident.

- Bine, și de ce sunteți în Atlanta?

Dent îi explică de ce se aflau acolo.

- Bellamy voia să îl sune pe Steven și să-l anunțe că venim, dar eu m-am gândit că un atac surpriză ne-ar garanta o reacție mai onestă din partea lui. Nu vreau să-i las timp de gândire.

- Ei bine, e primul lucru deștept pe care l-ai spus de când am început conversația asta. Și când va avea loc această ambuscadă?

- Mâine.

- Aha. Și cum vă veți petrece voi doi timpul între acum și ziua de mâine?

- Asta nu-i treaba ta.

Gall pufni.

- Mă gândeam eu.

- Te gândeai greșit.

- Paturi separate?

- Camere separate. Ești mulțumit?

Gall scoase un sunet ce putea fi interpretat în mai multe feluri. Fiindcă Dent nu voia să mai discute despre asta, închise subiectul.

- Ce mai știi de avionul meu?

- Chiar mă întrebam când o să-ți aduci aminte că ai și tu problemele tale, destul de serioase.

După câteva minute de schimb de replici în același registru, Dent primi o estimare completă a daunelor și a timpului necesar pentru reparații.

- Până atunci, o să ajung la sapă de lemn.

- Nu te duce încă să te arunci de pe vreo clădire, zise Gall. Am discutat deja cu un băiat.

Dent deveni dintr-odată suspicios:

- Ce fel de băiat?

- Un băiat care are acces la fonduri considerabile. M-a sunat acum ceva vreme ca să mă întrebe dacă știu vreun pilot privat.

- Nici gând.

- Ascultă-mă, campionule.

- Nu e nevoie. Răspunsul meu e nu.

- Are un avion incredibil. Un King Air 350i, nou-nouț și strălucitor. Cu toate dotările și toate brizbizurile pe care le poți cumpăra. Frumos de rămâi cu gura căscată. Zău, te-ai da la el dacă ai putea.

- Și cum de nu are încă un pilot pentru el?

- A avut. Nu i-a plăcut.

- De ce nu?

- Nu mi-a spus.

- Semn rău.

- Sau o șansă pentru tine.

- Știi regula mea de aur, Gall. Nu o să mai zbor nici-odată pentru nimeni altcineva decât *pentru mine*. Și, pe toți dracii, nu o să mă transform în șoferul unui bogătan. Probabil că o să vrea să mă îndese într-o uniformă cu șapcă.

- Nu trebuie să lucrezi pentru el toată viața. Doar până ți se repară avionul. Și nici n-ai auzit încă partea cea mai bună.

- Care-i partea cea mai bună?

- Când nu are nevoie de el personal, pentru un procent rezonabil din prețul zborului, te lasă pe tine să-i folosești avionul. Ce zici de asta?

Dent se mușcă de interiorul obrazului.

- Cât de rezonabil este procentul?

- Am zis doisprezece, ca să-l încerc. A fost de acord. Probabil că ar fi fost de acord și cu zece. Bani nu contează pentru el. Vrea ca avionul să fie „dresat“ de un pilot bun.

Era o ofertă mai mult decât rezonabilă, mai ales ținând cont de prețul pe care l-ar fi putut cere Dent pe oră, pentru un zbor într-un avion de un asemenea calibru. Dar rezistă tentației.

- Ar însemna să fiu la dispoziția lui. Și să suport toanele nevastei și ale plozilor lui răzgâiați. Pun pariu că mi-ar aduce și vreo potaie în avion.

- N-am spus că e perfect, mârâi Gall. Dar n-ai muri de foame.

Dent detesta ideea de a avea un șef, de a primi ordine, de a lăsa pe altcineva să-i stăpânească timpul și viața. Dar cele două mii și jumătate de la Bellamy nu aveau să țină prea mult. Putea să strângă centura, la propriu, și să sară peste câteva mese, dar trebuia să continue să achite ratele la bancă, altfel pierdea avionul.

- O să discutăm după ce mă întorc, zise el. Cum aterizăm pe Austin-Bergstorm, vin direct la tine.

- Mă găsești aici. Spre deosebire de alții, eu nu am obiceiul să-mi iau tâlpășița, fără să anunț pe nimeni.

Dent îl ignoră și, în orice alt moment, ar fi închis pur și simplu. Dar mai avea ceva de discutat cu Gall.

- Ziaristul ăsta, Rocky Van Durbin, e foarte alunecos. Nu știa cine sunt azi-dimineață, dar cu siguranță că a aflat până acum și o să încerce să speculeze cât mai mult cu putință situația. Dacă vine să adulmece pe la aerodrom...

- O să-i dau un șut în fund și-o să-l trimit la plimbare.

Dent rânji, fără să se îndoiască măcar o clipă că Gall era în stare să facă exact asta, și chiar cu foarte mare plăcere. Dar zâmbetul îi dispăru repede, pentru că simțea

nevoia să accentueze importanța avertismentului pe care i-l dădea prietenului său.

- Ascultă-mă, Gall. Mă ascuți? Nu este de glumă. Îi descrie camioneta pe care o văzuse ceva mai devreme. Am un sentiment foarte neplăcut. Poate că nu e nimic, dar...

- Dar ai încredere în instinctele tale, și eu la fel.

- Nu ai văzut o mașină ca asta pe lângă casa ta sau pe lângă aerodrom, nu?

- Nu.

- Pe cuvântul tău?

- De ce te-aș minți?

- Pentru că ești încăpățânat ca un catâr. Dintr-o mândrie prost interpretată. Din pură răutate. Să mai zic?

- N-am văzut o mașină ca asta. Îți dau cuvântul meu.

- Bine, dar să fii cu ochii-n patru. Îmi promiți?

- O să-ți promit dacă-mi spui ceva.

- Ce?

- Ce faci tu cu ea?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Gall, de câte ori trebuie să-ți spun?

- Am auzit ce mi-ai spus. Dar, dacă-mi spui adevărul și nici măcar nu te culci cu ea, atunci ce-ai de câștigat?

- Exonerarea.

După o pauză considerabilă, Gall spuse:

- Mi se pare corect, campionule.

Răspunzând unei bătăi ușoare, Bellamy se duse la ușa care lega camera ei de a lui Dent și își lipi palmele și fruntea de lemnul rece.

- Ce este, Dent?

- Trebuie să te întreb ceva.

- Poți să mă întrebi prin ușă.

Fusese ușor surprinsă că nu insistase să-i dea detalii despre motivul pentru care eșuase căsnicia ei, dar, după ce terminase de povestit, se cufundaseră amândoi într-o tăcere apăsătoare și nu mai schimbă decât vreo câteva cuvinte de complezență pe tot parcursul zborului.

Restaurantul aglomerat și zgomotos în care luaseră cina nu fusese un mediu propice pentru conversații

intime, așa că se rezumaseră la subiecte cât mai banale și nepersonale.

Când se cazaseră la filiala locală a unui lanț hotelier, Dent observase că era rezonabil din punct de vedere economic să împartă o cameră, dar Bellamy ignorase remarca și, odată ce ajunseseră în camerele lor adiacente, se despărțiseră.

Era mai bine să lase lucrurile așa. Dar Dent bătu din nou la ușă și spuse:

- Trebuie să te privesc în ochi când te întreb ce vreau să te întreb.

Bellamy numără în gând până la zece.

- Haide, scriitoare! Poți să ții și să mă lovești cu genunchiul între picioare dacă depășesc măsura. Dar n-o să fie cazul.

Bellamy mai ezită încă o clipă, apoi, exasperată, deschide și deschise ușa.

- Ce e?

Îi privi părul prins într-un nod în vârful capului și fața proaspăt curățată de machiaj. Purta un tricou larg și pantaloni de pijama din flanel, care-i cădeau, lungi, peste glezne. Într-un exces de modestie își încrucișă picioarele. Dent își înăbuși râsul.

- Așa te culci tu?

- Asta era întrebarea?

Rânji.

- Nu că n-ar fi sexy.

- Nu voiam să fiu sexy. Voiam să mă simt confortabil.

Și Dent se făcuse confortabil. Era în șosete și ochii lui Bellamy erau acum în dreptul bărbiei, mai degrabă decât al claviculei lui. Câțiva nasturi de la cămașă erau desfăcuți. Făcu eforturi să nu se uite la pieptul lui, care se zărea prin crăpătura cămășii.

- Întrebarea?

Dent duse mâna la spate și scoase o periuță de dinți din buzunarul blugilor.

- Îmi împrumuți niște pastă de dinți?

- De ce n-ai cumpărat și pastă când ai cumpărat periuța?

- Ai sau nu ai?

Se răsuci pe călcâie, intră în baie doar atât cât să ia tubul de pastă din trusa de toaletă, dar, când se întoarse, observă că Dent trecuse pragul și era acum în camera ei. Păstrând distanța dintre ei, îi întinse brațul cu tubul de pastă de dinți. Îl luă, dar, în loc să-l desfacă, să pună niște pastă pe periută și să plece, le puse pe amândouă în buzunar și rămase acolo.

- Îmi trebuie pasta de dinți, dar nu asta voiam să te întreb.

Bellamy își împreună mâinile la piept și-l așteptă să continue.

- Care e planul pentru mâine?

- Oh.

Preț de câteva clipe, simplitatea întrebării o lăsă fără răspuns. Nu se așteptase la ceva practic.

- Maxey's este la zece minute de mers cu mașina de aici. Se deschide pentru prânz la unsprezece și jumătate. M-am gândit să ajungem atunci.

- Ca să nu-i lăsăm timp lui Steven să devină prea ocupat ca să mai stea de vorbă cu noi sau să o șteargă pe ușa din spate.

- Cam așa ceva.

Dent dădu din cap.

- E un plan bun. Vrei să ne vedem la micul dejun mai înainte?

- O să beau doar o cafea aici, în cameră.

- Nu mănânci de dimineață?

- Uneori.

- Dar nu și mâine.

- Dent.

- Bine, bine. Fără micul dejun. Deci, vrei să ne vedem pe la... cât? Unsprezece și un sfert?

- Perfect.

- Aici sau în hol?

- Întotdeauna ceri atât de multe detalii?

- Absolut. Piloții nu au șansa de a repeta un zbor. Avionul poate fi pe pilot automat, dar nu ți-ai dori să fie și pilotul la fel, nu?

Știa că o lua peste picior, dar nu mai spuse nimic.

- În hol.

- Recepționat.

- Asta e tot? Dacă da, e târziu.

Făcu un gest înspre ușa deschisă din spatele lui, dar Dent nu pricepu aluzia.

- Ai vorbit cu Olivia?

- Nici o schimbare.

- Asta e bine.

- Presupun. Tu ai vorbit cu Gall despre avionul tău?

- S-au adăugat încă două săptămâni la timpul necesar pentru reparații.

- Îmi pare rău.

- Da, și mie.

Apoi, preț de câteva momente, rămaseră nemișcați, fără să mai spună nimic. Bellamy înghiți cu zgomot și își dădu seama că probabil auzise și el.

- O să-ți spun noapte bună acum, Dent.

Din nou, făcu semn înspre ușa deschisă.

- Nu ți-am pus încă întrebarea.

- Mi-ai pus mai multe întrebări.

- Dar nu pe cea mai importantă.

- Sunt epuizată. Nu poate aștepta până mâine?

- Ai suferit?

Firește, știa la ce se referă și presupunea că nu avea de gând să renunțe și să plece până când nu primea un răspuns.

- Fiindcă am pierdut copilul, da. A fost groaznic. Fiindcă l-am pierdut pe el, nu. Despărțirea era inevitabilă. Ne despărțiserăm emoțional cu mult înainte să completăm documentele. Și-a anunțat intenția de a se recăsători chiar înainte ca pronunțarea divorțului să fie definitivă. S-a mutat la Dallas împreună cu logodnica lui. Eu m-am mutat la New York și am început să lucrez la carte. Fără explozii, fără artificii. Totul a fost foarte civilizat. După o clipă de gândire, adăugă: Ca și căsnicia noastră.

La un moment dat în timp ce vorbea, Dent micșorase distanța dintre ei. Bellamy dădu înapoi în fața intensității ochilor lui coborându-i pe-ai ei și se trezi acum vorbind către acea deschizătură în formă de triunghi prin

care îi putea zări părul maroniu de pe piept. Cu voce joasă, spuse:

- Îmi pare rău pentru copil.

Bellamy dădu doar din cap. Cu coada ochiului, îl văzu ridicând brațul și, o clipă mai târziu, clama care îi ținea părul îi era dată la o parte. Dent prinse șuvițele care căzură pe umeri și își trecu degetele printre ele.

- Dent? Ce faci?

- Întrec măsura.

Apoi brațul lui o cuprinse pe după talie și capul i se aplecă spre al ei. Buzele îi prinseră suspinul speriat care scăpase de pe ale ei, iar șocul contactului îi readuse cu putere în minte amintirea momentului în care îl văzuse pentru prima oară.

Ea și Susan erau la un drive-in. Își oprise motocicleta lângă mașina lor și privise peste Bellamy, care stătea pe scaunul de lângă șofer, la Susan, care era la volan.

Zâmbetul leneș pe care îl adresase lui Susan stârnise furnicături puternice în tot trupul fetei de doisprezece ani. Era o senzație pe care o recunoscuse drept sexuală chiar și cu lipsa ei de experiență. Fiorii o încântaseră și o intrigaseră, dar puterea lor uluitoare o speriasă.

Încă o mai speria. Își puse mâinile pe pieptul lui și încercă să-l împingă la o parte.

- Nu ai țipat, șopti el.

Își mișcă buzele peste ale ei, abia atingându-i-le. La început. Dar, când tot nu țipă, când nu scoase nici măcar un murmur de protest, îi cuprinse în palmă ceafa, îi lipi gura de a lui și sărutul se adânci.

Încă de când era la pubertate și mai târziu, după ce-și începuse viața sexuală, Bellamy visase să îl sărute pe Denton Carter. Când scrisese cartea, în special scenele de sex dintre el și Susan, nu sora lui fusese cea pe care o săruta, o mângâia, o cuprindea într-o îmbrățișare încărcată de pasiune adolescentină. Fanteziile astea o iritau. Cu siguranță, exagera când își imagina cât de bine ar fi fost să facă dragoste cu Dent.

Însă acum își dădea seama că nu se apropiase nici măcar pe jumătate de realitate. Sărutul lui era delicios și de un erotism întunecat. Era încărcat de promisiuni.

Iar această promisiune îi trimise fiori de dorință în tot corpul.

Mâna lui îi trecu peste șold și se strecură pe sub elasticul larg al pantalonilor de pijama, cuprinzându-i cu fermitate fundul, trăgând-o, ridicând-o și lipind-o de el.

- La naiba, gemu el, eram sigur c-o să fie bine.

Buzele lui îi coborâră arzătoare pe gât, apoi mai jos, lăsându-i tricoul ud acolo unde o sărutase pe sânii care erau atât de încordați, încât își dădu seama că trebuia să îl oprească numaidecât.

- Dent, nu.

Îl împinse cu forță în piept. Mâna îi ieși brusc din pantalonii ei de pijama, și Dent căzu pe spate, înjurând în clipa în care se lovi de muchia ușii deschise.

- Ce mama dracului?

- Nu vreau să fac asta.

- Nu?

Privi înspre sânii ei, evident ridicați sub materialul subțire al tricoului.

- Atunci poate-mi explici...

- Nu-ți datorez nici o explicație.

- Ba eu zic că da. Adineauri mă sărutai de-ai fi zis că sunt ultimele tale clipe pe pământ. După care, brusc, m-ai împins în ușă. Iartă-mă dacă nu înțeleg.

- Ei, ferească sfântul să nu înțelegi tu ceva! Nu vreau să fac sex cu tine. E suficient de clar?

Trupul i se legăna ușor, ca și cum ar fi fost furios, pe punctul de a-și pierde cumpătul. Bellamy chiar tresări în clipa în care scoase tubul de pastă de dinți din buzunar și îl aruncă pe pat.

- Am mințit. Nu-mi trebuie nimic de la tine.

Apoi se duse în camera lui și trânti cu putere ușa dintre ei.

capitolul 11

Când ieși din lift în holul hotelului, câteva minute înainte de ora stabilită, Bellamy îl văzut pe Dent așezat

într-un fotoliu și citind paginile de sport dintr-un ziar. Se ridică în momentul în care se apropie.

- Echipa Braves a pierdut aseară.

- Nu urmăresc meciurile de baseball decât după ce ajung în World Series.

- Și mai e și asta. Îi întinse ediția din acea zi din *EyeSpy*. Titlul vorbește de la sine. În articol, eu sunt „străinul de o frumusețe aspră, identificat ulterior drept Denton Carter“, iubitul surorii tale ucise.

Cu un nod în stomac, Bellamy își trecu privirea peste prima pagină, care era dominată de articolul lui Van Durbin. Textul era însoțit de un instantaneu cu ea alături de Dent. Își dădu seama că fotografia fusese făcută cu o zi în urmă, în față la Lyston Electronics.

- Fotograful se ascundea și a folosit un obiectiv cu transfocator.

- Nu m-a surprins din unghiul care mă avantajează, zise Dent, privind cu ochii mijiți fotografia nu foarte clară. Dar pe tine te-a luat destul de bine.

Bellamy îndesă ziarul în geanta de umăr.

- Nu pot să citesc asta acum, că o să vomit.

Traficul pe Peachtree Street se mișca înfiorător de încet, din cauza lucrărilor. Rămaseră prinși într-o intersecție unde fură nevoiți să aștepte ca semaforul să se schimbe de trei ori. Dent înjură printre dinți, în timp ce bătea nerăbdător cu vârful degetelor în volan. Cămașa cambrată pe care o purtase cu o zi înainte fusese înlocuită cu una Oxford, de o culoare apropiată cu cea a ochilor lui. Era băgată în pantaloni. Purta curea la blugi.

- De unde ai luat cămașa și cureaua? îl întrebă.

- De la magazinul Ralph Lauren, din mallul de vizavi de hotel. Am fost acolo când s-a deschis. La dracu'! Dacă dobitocul ăla ar intra mai mult în intersecție ca să facă stânga...

Termină cu un șir de înjurături, apoi, din nou, semaforul se făcu roșu înainte să apuce să iasă din intersecție.

- Nu ești nervos din cauza traficului sau a celorlalți soferi. Ești nervos din cauza mea.

O măsură din priviri.

- Întâlnirea asta cu Steven ar putea fi destul de dificilă. N-ajută la nimic dacă stai botos din cauza a ce s-a întâmplat, mai bine zis nu s-a întâmplat, aseară. Gata. Am spus-o. Hai să nu o transformăm într-o chestiune jenantă, de care să fim amândoi conștienți, dar pe care nici unul să nu o recunoască.

- Nu-ți face probleme, scriitoare. Eu am întrebat, tu...

- Ciudat, eu nu-mi amintesc să fi întrebat.

- Poate că nu într-un mod atât de explicit, dar, ca să-ți fie mai clar în viitor, când un bărbat te lipește strâns de el, te sărută și-ți pune o mână pe fund, poți să fii destul de sigură de intențiile lui. Te-am *întrebat*, ai spus nu.

Ridică din umeri cu supremă indiferență și își întoarce atenția din nou asupra traficului. Luă piciorul de pe frână. Mașina nu înaintă decât vreo câțiva metri, înainte să fie nevoit să frâneze din nou.

- Ar fi trebuit să-ți dai seama că nu e cazul să încerci, zise ea. La urma urmei, ai observat reținerea mea. Doar că nu este ceva temporar. Nu relaționez bine cu bărbații în felul ăsta. Așa a fost întotdeauna.

- Ei bine, asta creează o problemă de comunicare pentru noi.

- De ce?

- Pentru că *felul ăsta* este singurul fel în care știu eu să relaționez cu femeile.

Așteptară ca semaforul să se schimbe din nou, unul lângă celălalt, cufundați într-o adâncă tăcere. Apoi Dent spuse cu voce înceată:

- Vreau să-ți spun ceva totuși. În legătură cu copilul tău, bebelușul... când am zis că-mi pare rău că l-ai pierdut?

Se întoarse și se uită la el.

- Am fost sincer. Nu vreau să crezi c-am spus-o doar că să te înmoi.

Îi aruncă o nouă privire rapidă.

- Oi fi eu un ticălos, dar nu chiar în halul ăsta.

Maxey's era deja ticsit de clienți când ajunseră. O frumusețe înaltă și foarte slabă, cu părul blond platinat, cu fustă neagră și scurtă și tocuri de doisprezece

centimetri veni să îi întâmpine. Bellamy ar fi putut fi invizibilă, pentru că ochii albastru-deschis ai tinerei rămăseseră fixați asupra lui Dent. Cu cel mai mios ton din lume, îi întrebă dacă aveau rezervare.

- Vrem doar să bem ceva, îi spuse Dent.

Odată așezați pe niște scaune de bar ce păreau prea fragile pentru a susține un adult, comandă ceai cu gheață și frunze de mentă. Apoi, în timp ce erau serviți, Dent spuse:

- Bea încet. Paharul ăsta de ceai costă opt dolari. Dumnezeu știe cât cer aici pentru un hamburger!

Apoi privi în jur, înregistrând fețele de masă din satin greu și orhideele de culoare crem din mijlocul fiecărei mese și adăugă:

- Presupunând că fac hamburgeri aici.

- Uite-l!

Bellamy își zărise fratele vitreg, care se întindea peste o masă ca să dea mâna cu doi clienți. Steven fusese un băiat posac, dar frumușel. Când crescuse, se transformase într-un bărbat incredibil de atrăgător. Părul închis la culoare îi era dat pe spate, lăsându-i liberă fruntea înaltă, și lăsat apoi să cadă în bucle lejere până aproape pe umeri, într-un stil evident continental. Purta un costum negru cu cămașă de mătase de o culoare ce părea adaptată la zâmbetul pe care îl adresa clienților, în timp ce trecea de la o masă la alta, ca să-i salute.

- Scuză-mă, dar nu ești Bellamy, sora lui Steven?

Se întoarse spre bărbatul care i se adresase din spatele barului. Avea părul grizonant și un zâmbet plăcut.

- Mi s-a părut mie, zise el. Te-am recunoscut de la televizor. Întinse mâna. Eu sunt William Stroud, coproprietarul restaurantului.

- Îmi pare bine să te cunosc.

Bellamy îl prezentă pe Dent. Cei doi bărbați își strânsă mâinile.

- Steven știe că ești aici? o întrebă William.

- Am vrut să-i fac o surpriză.

Zâmbetul bărbatului rămase neschimbat, dar Bellamy observă o umbră întunecând ochii interlocutorului ei.

- Cu siguranță ar vrea să aveți cea mai bună masă. Lăsați-vă paharele aici, pun pe cineva să vi le aducă. Ieși din spatele barului și îi conduse la un separeu dintr-un colț, undeva în spatele salonului. Steven stă uneori aici, pentru că poate vedea întreaga încăpere. Mă duc să-l chem.

Bellamy îl urmări pe William Stroud strecurându-se printre mese și ajungând lângă Steven. Nu îi spuse decât vreo câteva cuvinte, înainte ca Steven să privească repede în direcția lor. Ochii lui se opriră o clipă asupra lui Dent, apoi se fixară asupra lui Bellamy și continuă să o privească în timp ce-i spunea ceva lui William, care dădu din cap și se întoarse la bar. Steven începu să se îndrepte spre separeu.

- Nu pare chiar atât de surprins să ne vadă, murmură Dent. Și nici prea bucuros.

Bellamy, dimpotrivă, era încântată să-l vadă pe Steven. Ieși din separeu și aștepta să îl îmbrățișeze când ajunse lângă ea. Îl strânse cu putere fără să-i dea drumul, nici măcar atunci când îl simți îndepărtându-se.

Îl iubise din ziua în care Olivia îl prezentase viitoarelor lui surori vitrege. Între ea și Steven se formase pe loc o legătură și rămăseseră prieteni apropiați până în acea zi care le dăduse tuturor viețile peste cap. Prietenia lor, oricât de puternică ar fi fost înaintea de moartea lui Susan, nu putuse face față presiunilor tragediei. Giulgiul aruncat asupra familiei, și asupra fiecăruia dintre ei, în mod individual, rămăsese în loc pe tot parcursul procesului lui Allen Strickland și chiar și după aceea.

Steven își făcea deja planuri să plece de îndată ce termina școala.

Când plecase la universitate, Bellamy fusese distrusă, simțind că plecarea lui va fi permanentă și că despărțirea lor va fi mai mult decât una geografică. Din nefericire, exact așa se întâmplase.

Îi cuprinse ambele mâini într-ale ei.

- Mă bucur atât de mult să te văd! Mi-a fost dor de tine.

- Howard...?

- Nu, nu, nu de-asta suntem aici, zise ea, eliminând numaidecât această grijă. Prognoza nu este foarte bună, dar încă e cu noi.

- A sfidat șansele trăind atât de mult.

- Nu vrea să o părăsească pe Olivia, zise Bellamy și Steven dădu solemn din cap, în semn că era de aceeași părere. Bellamy arătă înspre Dent. Ți-l amintești pe Denton Carter?

- Desigur.

Cu evidentă reținere de ambele părți, cei doi bărbați își dădură mâna.

- Drăguț loc, zise Dent.

- Mersi.

Bellamy trase de mâneca lui Steven.

- Poți să stai puțin cu noi?

Steven privi peste umăr, ca și cum ar fi căutat un pre-text valid ca să se poată eschiva, sau poate vreo salvare, dar, când se întoarse spre ea, zise:

- Pot să iau o pauză de câteva minute. Se așeză lângă Bellamy, față în față cu Dent, își puse mâinile împreunate pe masă și privi de la unul la celălalt. Stați să ghicesc. Sunteți aici din cauza rubricii care a apărut azi în ziarul ăla de scandal. Am crezut - am sperat - să fi uitat de noi până acum.

- Și eu speram la fel, zise ea.

Steven atacase direct subiectul principal, fără conversație suplimentară, fără s-o mai întrebe ce mai face, lucru care o întrista peste măsură, însă trebuia să îi răspundă la întrebare.

- Am încercat să mă ascund în spatele pseudonimului, Steven. Am vrut să rămân anonimă și nu mi-am dorit să știe cineva vreodată că povestea mea are la bază crima în care Susan și-a pierdut viața.

- Zile întregi, după ce ai fost demascată, a trebuit să mă feresc de jurnaliști. Van Durbin și-a trimis un trepăduș aici, să-mi ia un interviu. Am refuzat, evident. Lucrurile s-au mai calmat când te-ai întors în Texas. Apoi, azi-dimineață...

- Știu. Îmi pare rău.

- Ei, zise el, și cuta de pe frunte îi dispăru, lăsând toate acestea la o parte, te felicit pentru succesul obținut. Mă bucur pentru tine, din punctul ăsta de vedere. Sincer.

- Îți dorești doar ca succesul meu să nu te fi afectat și pe tine.

- N-o să te mint, Bellamy. Aș fi preferat să nu fiu un personaj din povestea ta și să nu fie aflată legătura dintre noi.

Bellamy aruncă o privire restaurantului aglomerat.

- Nu pare să-ți fi afectat afacerea.

- Nu, trebuie să recunosc că asta nu a avut de suferit.

- Și succesul tău merită felicitări. Ai acum trei restaurante și toate trei sunt absolut adorate de toți criticii culinari.

- Este un parteneriat bun. William se ocupă de bucătărie și de bar. Eu mă ocup de partea administrativă și de instruirea personalului.

- O împărțire a sarcinilor foarte productivă.

Bellamy îi zâmbi lui William, care se apropia de separeul lor cu o tavă cu băuturi. Așeză un pahar de ceai în fața fiecăruia.

- Pot să vă aduc și altceva dacă vreți. Bloody Mary? Vin? Un aperitiv?

- E foarte bine așa, mulțumesc, răspunse Bellamy. Și îți mulțumesc și că ni l-ai împrumutat pe Steven câteva minute.

- Cu plăcere. Puse o mână pe umărul lui Steven și i se adresă direct: Dacă ai nevoie de ceva, sunt la bar.

Strânse ușor umărul lui Steven înainte să se îndepărteze.

Steven o privi pe Bellamy privindu-l pe William îndepărtându-se și îndreptându-se spre bar. Când privirea ei aprinsă se întoarse la el, spuse:

- Da, ca răspuns la întrebarea pe care ești fie prea politicoasă, fie prea ofensată ca să mi-o adresezi. Eu și William suntem parteneri nu doar în afaceri.

- De cât timp sunteți împreună?

- De revelionul trecut am aniversat zece ani.

- Zece ani!?

Nu-i venea să creadă.

- Nu mă ofensează nimic altceva în afara faptului că nu am știut. De ce nu mi-ai spus?

- La ce-ar fi contat?

Duritatea lui o răni adânc. Toate momentele în care vorbiseră și râseseră împreună, toate acele ocazii în care își luaseră unul altuia apărarea împotriva lui Susan - toate aceste experiențe pe care le trăiseră împreună nu însemnaseră nimic pentru el?

Când fusese pe punctul de a pica un examen de algebră, Steven fusese cel care o convinsese că testul acela n-avea să-i definească restul vieții, dar tot el se ținuse de capul ei până când reușise să ia o notă de trecere. Tot el insistase că aparatul dentar abia dacă se observa și că toate coșurile aveau să-i treacă în cele din urmă. Ori de câte ori era deprimată și avea o părere proastă despre sine, Steven îi vorbea despre ziua în care avea să fie frumoasă, cu un viitor luminos. Mai luminos chiar decât al lui Susan.

Îl considerase un frate adevărat și crezuse că și el simțea același lucru în ceea ce o privea. Cu toate acestea, o îndepărtase complet din viața lui. Nu fusese importantă pentru el, iar această realizare o durea cumplit.

- Tu ai fi contat, Steven, zise ea, cu vocea încărcată de emoție. Tu, viața ta, iubirile tale, contau pentru mine.

Steven părea ușor stânjenit.

- Încearcă să înțelegi. Am plecat din Austin, a trebuit să abandonez totul. Era singurul mod în care puteam supraviețui. Trebuia să-mi fac o nouă viață, să mă eliberez complet de cealaltă. Dacă aș fi luat orice aspect cu mine, chiar și pe tine, aș fi rămas legat de restul. A trebuit să mă separ de tot. Fără atașamente. Cu excepția mamei, și până și pe ea o țin la o distanță sănătoasă pentru mine.

- De-asta ai găsit câte o scuză ori de câte ori am încercat să mă întâlnesc cu tine în New York.

- Îmi aminteai de tot ce s-a întâmplat mai groaznic în viața mea. Încă îmi amintești.

- Văd că tot o secătură ai rămas.

Steven îi aruncă o privire rapidă lui Dent, care vorbise pentru prima oară de la strângerea lor detașată de mână.

- Erai un puști smiorcăit și egoist și deocamdată nu am văzut nici o îmbunătățire.

- Dent! exclamă Bellamy, în șoaptă.

Dar Dent nu terminase.

- S-a dat peste cap ca să poată veni aici. Ai putea măcar să te prefaci că te bucuri să o vezi.

Când Bellamy deschise gura să spună ceva, Steven ridică palma.

- E-n regulă, Bellamy, are dreptate. Sunt o secătură. Este o tactică de supraviețuire. N-am avut intenția să te rănesc. Zâmbi trist în timp ce întinse mâna și-i mângâie obrazul fin și, ca și cum i-ar fi citit gândurile pe care le avusese cu câteva clipe mai devreme, murmură: Exact cum îți spuneam, rățușca s-a transformat într-o lebedă. Apoi își coborî mâna și licărul de afecțiune pe care îl zărise în ochii lui dispăru. A fost nevoie de timp, de terapie și perseverență, dar m-am reinventat. Eram mulțumit cu viața pe care mi-o făcusem. Dar acum, cartea ta și toată vâlva din jurul ei mi-au retrezit toate acele amintiri de care încercam să fug. Încă o dată, sunt copilul slăbănog și speriat, interogat de poliție.

- Dale Moody? întrebă ea.

- Un tip masiv. Cu pieptul lat. Cu voce gravă. Mi-a luat mai multe interviuri. Nu s-a ajuns la nimic, dar faptul că am fost suspect, chiar și o perioadă scurtă de timp, m-a speriat de moarte.

- Așa a zis și Dent.

Steven se uită la el, măsurându-l din priviri.

- Iartă-mi curiozitatea. Nu s-ar putea spune că a existat o legătură prea strânsă între tine și familia mea, dar iată-te aici, în Atlanta, cu Bellamy. De ce?

Bellamy vorbi înainte ca Dent să apuce s-o facă:

- Am aranjat un zbor cu Dent, în speranța că voi putea îndrepta lucrurile.

- Nu a mers. Dacă vrei să știi, mama a fost extrem de supărată că l-a văzut din nou.

- Da, știu.

- Așadar, de ce este aici cu tine acum?

După o îndelungată ezitare, Bellamy spuse:

- Cineva mă amenință de câteva săptămâni. Trebuie să aflu cine și de ce. Îi povesti lui Steven tot ce se întâmplase și termină spunându-i: Nu le-am spus Oliviei și tatei. Te rog, nu le spune nici tu nimic. Nu au nevoie de o grijă în plus. Dar noi - eu și Dent - nu credem că actele de vandalism comise acasă la mine și la avionul lui au fost întâmplătoare sau vreo coincidență. Persoana care le-a comis are cumva legătură cu ce s-a întâmplat în ziua aceea.

Steven se încruntă, cu o expresie sceptică.

- Este o speculație foarte serioasă, nu crezi?

- Eu și Dent nu avem nimic altceva în comun.

Steven îi privi lung pe fiecare în parte.

- Și eu am jucat un rol principal în acea zi. Ai venit să mă acuzi că ți-am pictat mesaje de amenințare pe pereții din dormitor?

- Firește că nu. Se întinse și-i luă mâna. Sper să ne împărtășești câteva din amintirile tale legate de ce s-a întâmplat atunci.

- Cu ce scop? Ai scris deja o carte întreagă despre asta.

Dent pufni auzind această remarcă. Bellamy nu-l luă în seamă. Hotărâse ca, momentan, să nu mai spună nimănui altcuiva despre pierderile ei de memorie. Dar era important ca Steven să umple niște goluri.

- Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Steven părea enervat.

- Ce-am mai putea schimba acum dacă vorbim despre asta?

- Fă-mi mie pe plac. Te rog.

Se gândi preț de câteva momente, apoi încuviință brusc din cap. Bellamy nu pierdu timpul.

- Cu puțin timp înaintea tornadei, ai plecat din pavilion și te-ai dus la casa de lângă debarcader.

Din nou, Steven dădu scurt din cap.

- De ce? De ce te duceai la debarcader?

- După bere.

- Bere? Ție nu-ți plăcea berea. Mi-ai spus că gustaseși la o petrecere și că ți se părea că are un gust oribil.

Steven ridică din umeri.

- Voiam să mai încerc o dată. Umbla vorba că niște băieți reușiseră să ascundă bere în casa de la debarcader. M-am dus să văd, dar nu era nimeni acolo. Doar câteva cutii. Tocmai mă întorceam la pavilion, când cineva a văzut pâlنيا tornadei și toată lumea a început să țipe. Debarcaderul era mai aproape, așa că am fugit și m-am adăpostit acolo.

Bellamy aprobă absentă din cap.

- Când am venit după tine...

- Ai venit după mine?

- Ca să te previn că se apropia furtuna.

- Serios?

Reacția lui o uluia.

- De ce te surprinde? Am scris în carte. Dacă ai citit-o...

- Am citit-o. Dar m-am gândit că ai zis doar așa, de dragul poveștii.

- Tu nu-ți amintești tot așa?

- După ce-am plecat din pavilion, nu te-am mai văzut decât după ce fusesesi salvată dintre dărâmăturile de la debarcader.

- Nu m-ai văzut acolo mai înainte?

Steven clătină din cap.

- Nu am nici cea mai vagă idee cum ai ajuns acolo.

Bellamy îi aruncă o privire lui Dent. Acesta se uita la ea, cu sprâncenele arcuite în mod grăitor. Întorcându-se la Steven, Bellamy spuse:

- După tornadă, ai reușit să ieși de sub dărâmături.

- A fost un mare noroc că nu am sfârșit strivit sub zidurile dărâmate. Dar partea aia din construcție s-a prăbușit în afară și nu înăuntru. Am avut zgârieturi și eram amețit, dar nimic grav. Am reușit să mă târăsc afară dintre dărâmături și să mă întorc, împleticindu-mă, la pavilion. Mama și Howard aproape că m-au sufocat cu îmbrățișările. Dar, desigur, erau în același timp disperați să vă găsească pe tine și pe Susan.

Amintirile lui Steven în legătură cu ce se întâmplase după furtună coincideau cu ale lui Dent, așa că Bellamy nu insistă asupra lor.

- De ce te-a interogat detectivul Moody?

- Din cauza aspectelor sexuale ale crimei. A interogat toți bărbații trecuți de pubertate, mai ales pe cei apropiați de Susan. Pe iubitul ei, spuse Steven, înclinând capul înspre Dent. Eu eram fratele ei vitreg, dar asta nu m-a exclus. Până și Howard a fost interogat.

Bellamy era uluită.

- Tata a fost chestionat? Doar nu vorbești serios!

- Sunt sigur că mama și Howard nu au vrut să afli, din cauza implicațiilor deranjante.

- Nu sunt deranjante, sunt dezgustătoare.

Steven coborî privirea și trăsă modelul din țesătură al feței de masă albe cu vârful degetului.

- Moody nu a fost chiar atât de deplasat.

Cuvintele lui, rostite aproape în șoaptă, avură efectul unor cărămizi căzute din cer. Bellamy era atât de șocată, încât nu mai putea să vorbească. Nici Dent nu spuse nimic, dar își puse cotul pe masă și-și cuprinse cu mâna bărbia și gura. Probabil că Steven simțea presiunea privirii lui solemne, pentru că, atunci când renunță să mai studieze fața de masă, Dent fu cel căruia i se adresă.

- Nu e cazul să-ți spun ție cum era ea, nu-i așa? Știi din proprie experiență că Susan avea o sexualitate ieșită din comun. Ceea ce probabil că era fantastic pentru tine, dar pentru fratele ei mai mic, care încerca să-și înțeleagă identitatea sexuală, era un adevărat coșmar. Și mai era și răutăcioasă pe deasupra.

Bellamy înghiți cu dificultate și spuse, cu voce sugrumată:

- Încerci să ne spui că tu și Susan...

- Nu, zise Steven, scuturând ferm din cap. N-am ajuns niciodată la marele final. Dar nu fiindcă n-ar fi încercat. Așa stând lucrurile, se mulțumea să mă tortureze.

- Făcând ce anume?

- Ești sigură că vrei să auzi asta, Bellamy? Nu este deloc plăcut.

- Cred că trebuie să aud.

- Bine. Trase aer în piept. Susan își făcuse un obicei din a se strecura noaptea în camera mea. De două, trei ori pe săptămână. Uneori chiar mai des.

- Când a început?

- În ziua în care mama și Howard s-au căsătorit.

Bellamy scoase o exclamație de uluire.

- Se întindea lângă mine, se freca de mine, vorbea murdar, îmi descria în detaliu tot ce mi-ar fi făcut, dacă mie nu mi-ar fi fost atât de frică să nu fim prinși. Își dădea jos hainele și mă provoca să o ating. Pufni disprețuitor. Dumnezeu mi-e martor, uneori chiar îmi doream să o fac, pentru că începusem să lupt cu realizarea faptului că eram homosexual. În acel punct din viața mea, îmi doream cu disperare să-mi dovedesc mie însumi că nu era așa. Dar, adevărul fie spus, cu cât încerca mai mult să mă ademenească, cu atât îmi provoca mai multă repulsie.

- Știa că ești homosexual?

- Poate. Probabil. Ceea ce nu însemna decât că întreaga poveste era cu atât mai încântătoare pentru ea. Am ajuns în punctul în care nu mai suportam să o văd, nu-i mai puteam suporta nici măcar mirosul, și nu încercam să o ascund. Susan a devenit și mai agresivă, și mai provocatoare. Odată, a intrat peste mine la duș și mi-a spus că mama era pe hol. Mi-a spus că, dacă scoateam un sunet și ne prindea mama, le-ar fi spus, ei și lui Howard, că o forțam să se culce cu mine în fiecare noapte. Știam că era în stare să plângă la comandă și că putea să-i convingă de orice. Privi intens în ochii lui Bellamy. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care-ți distruge iluzia familiei perfecte, dar poate că a sosit timpul să știi adevărul despre iubita ta soră.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Ca să adaugi și detaliul ăsta în cartea ta? Să scrii o poveste și mai savuroasă?

Bellamy tresări ca și cum ar fi plesnit-o.

- Nu merit asta, Steven.

Fratele ei păru să fie de acord, pentru că suflă cu zgomot aerul pe gură.

- Îmi pare rău. Nu era cazul.

- De ce nu mi-ai spus atunci? Aș fi stat lângă tine, orice ar fi urmat.

- N-am vrut să urmeze nimic. Nu voiam să știe nimeni, în nici un caz tu. Erai atât de diferită de ea. Inocentă. Dulce. Mereu împăciuitoare. Și erai prietena și partenera mea. Mă temeam să nu te schimbi, dacă ai fi știut de mine și de Susan.

- Nu m-aș fi schimbat.

- Poate, spuse el, încă îndoielnic. Dar, în orice caz, mi-era rușine.

- Dar nu făceai nimic rău.

- Erau momente în care corpul meu răspundea, fără voința mea. Când nu mă puteam controla. Nu o doream câtuși de puțin, dar eram un adolescent chinuit de hormoni pe care nu aveam cum să-i eliberez. Mă atingeau și eu explodam, după care râdea de mine și mă umilea. Sincer, adăugă el gânditor, mă mir că nu s-a lăudat niciodată în fața ta cu ceea ce făcea. Era invidioasă pe tine, știai?

- Imposibil.

- E adevărat. Era invidioasă pe relația specială dintre tine și Howard. Tatăl vostru te prefera, și Susan era conștientă de asta. Era totodată uluită de faptul că, în momentul în care am intrat în familia voastră, între noi s-a format o legătură strânsă pe care nu am avut-o niciodată cu ea și nici nu mi-am dorit-o. Nu că ar fi interesat-o pe ea prietenia mea, dar nu îi plăcea să fie nimeni înaintea ei. Privi din nou peste masă, la Dent. Să știi că nici ție nu-ți era fidelă. Îmi povestea despre toți băieții cu care „te lucra” pe la spate. Era o târfă care oferea mostre gratuite tuturor. A fost potrivit să fie strangulată cu propriii chiloți.

- Steven, te rog, șopti Bellamy.

- Tu ai vrut să auzi, acum o să auzi până la capăt, zise Steven, apăsând. Într-o duminică, în timpul cinei în familie, Susan mi-a dat pe sub masă o pereche de chiloți de-ai ei. Stăteau frumușel între ea și Howard, când mă trezesc că-mi ia mâna și-mi îndeasă chiloții între degete. Am fost atât de oripilat și totodată atât de îngrozit, că am crezut că o să leșin. Și tot timpul cinei a zâmbit,

cu acel zâmbet viclean și triumfător care-i era atât de caracteristic. Erau genul de glume înjositoare care o făceau să jubileze. Au fost nenumărate alte ocazii în care a făcut ceva asemănător. V-aș mai putea spune multe, dar nu ar folosi la nimic. Nu îmi mai poate transforma viața într-un iad. E moartă. Și mă bucur.

Nu mai spusese nimic preț de câteva momente, apoi se ridică, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Aruncă o privire în jurul restaurantului și spuse:

- Trebuie să mă întorc la treabă. În plus, am spus tot ce aveam de gând să spun. În afară de asta. Înainte să continue, se asigură că are întreaga lor atenție. Moody m-a chestionat exagerat de mult, dar povestea mea a fost mereu aceeași. De la primul până la ultimul cuvânt. N-a avut nici o dovadă care să mă plaseze aproape de locul în care a fost găsit cadavrul ei. Și nici n-a găsit vreun moment în care aș fi putut s-o omor. Dar ce nu m-a întrebat niciodată, ce nu a știut este că aveam un motiv al dracului de bun să o fac.

capitolul 12

Pumnul veni din senin și se izbi în fața lui Rupe ca o ghiulea de tun.

Ateriză cu putere în fund. Fulgere de durere îi străbăteau capul, ricoșând în pereții interiori ai craniului. Urechile îi țiuiau și era momentan orbit.

Înainte să apuce măcar să strige, se simți prins de gulerul cămășii și ridicat în picioare cu o viteză care-i zgâlțâi oasele și-i făcu să-i clănțânească dinții. Planeta se legănă, apoi ieși de pe orbită, amețindu-l până în punctul în care simți că-i vine să vomite. Încercă să-și stăpânească greața care i se ridicase în gât. Capul i se bălângănea pe gât, fără să îl poată controla. Sângele îi curgea din nasul spart, peste buzele amorțite.

- Hei, Rupe, nu ne-am văzut de mult.

În timp ce era scuturat ca o păpușă de cârpă, Rupe clipi, încercând să vadă prin rachetele de durere care încă îi mai explodau în interiorul craniului. Pământul

reveni la locul lui și, în sfârșit, multitudinea de imagini neclare din fața lui se contopiră scoțând la iveală figura lui Dale Moody, mai masiv, mai urât și mai bătrân.

Dale știa cât de puternică era durerea celuiilalt bărbat, pentru că îi fusese descrisă cu altă ocazie. O lovitură exact ca aceea pe care i-o dăduse lui Rupe i-o aplicase unui coleg polițist care descrisese apoi în detalii multiple niveluri de durere insuportabilă pe care le încercase în momentul în care făcuse cunoștință cu pumnul drept al lui Dale.

Ca răspuns la întrebarea lui Dale, Rupe mormăi ceva neinteligibil.

- Poftim? Nu cred că am înțeles.

Dale, cu mâna încă înfipă în gulerul cămășii de bum-bac mercerizat, îl ridică pe Rupe și îl împinse în partea din spate a Dodge-ului său ruginit.

- Ce zici, cădem la o înțelegere?

- Mai du-te dracului!

Cu buzele umflate și nasul rupt, Rupe nu reuși să pronunțe foarte inteligibil înjurătura pe care i-o adresa fostului polițist. Dale rânji, dar expresia lui nu era cătuși de puțin plăcută.

- Să înțeleg că nu.

Ținându-l pe Rupe cu o mână, o folosi pe cealaltă pentru a deschide ușa din spate a mașinii, dădu la o parte capacul alb al unei lăzi frigorifice din care scoase o pungă de mazăre congelată pe care o adusese anume pentru această ocazie.

- Poate c-o să te-ajute.

Aplică punga pe nasul umflat al lui Rupe.

Rupe scoase un nou strigăt de durere, dar întinse mâna și smulse punga de mazăre dintre degetele lui Dale. Și-o așeză cu mai multă blândețe pe zona traumatizată, apoi îl privi pe fostul detectiv din spatele pozei cu Uriașul Verde zâmbitor.

- O să depun plângere pentru agresiune.

- Înainte sau după ce o să-ți umflu ochii? Sper că nu ai vreo reclamă de filmat săptămâna asta. O să arăți ca dracu' o vreme. Poate găsești cămăși care să ți se asorteze cu vânățile.

- Ești un...

- Știu foarte bine ce sunt, zise brusc Dale și orice urmă de umor dispăru din tonul lui. Și știu chiar și mai bine ce ești tu. Putem să stăm aici toată noaptea și să ne insultăm unul pe celălalt. Eu nu am nimic altceva de făcut. Dar tu ești un om ocupat. Și tot tu ești cel care sângerează și se perpelește de durere în momentul ăsta. Cea mai bună alegere ar fi să stai de vorbă cu mine, după cum știu că arzi de nerăbdare să o faci. Am condus jumătate de stat ca să ajung la tine. Așa că hai, vorbește, nenorocitul!

Rupe continua să îi arunce priviri otrăvite, dar Dale știa mai bine decât oricine că fostul procuror era specialist în a-și păstra calmul în situațiile-limită. Chiar și strâns cu ușa, cum era acum, cu siguranță căuta un unghi care să întoarcă situația în avantajul său. Știind toate acestea despre el, Dale nu fu surprins când Rupe trecu direct la subiect.

- Fata mai mică a familiei Lyston. Ți-o amintești? Bel-lamy? A scris o carte.

- Poveste veche, Rupe. *Înainte de furtună*. Știu de ea. Mai știu și de ziaristul de scandal care o descoase pe toate părțile. M-am oprit să bag benzină în drum spre tine și am văzut ediția de azi într-un stand de lângă casă. Pun pariu că fata de la casă ar fi făcut atac de inimă dacă ar fi știut că vinde un exemplar unuia dintre personajele vedetă în articolul de azi. Eu stau ceva mai bine decât tine, Rupe, continuă Dale, pe ton conversațional. Am fost menționat doar ca „fostul detectiv însărcinat cu investigarea cazului, indisponibil pentru comentarii”. Dar Van Durbin n-a fost zgârcit cu tine. Citind printre rânduri, aş spune că nu a fost foarte impresionat de fosta ta funcție. A zis că nu i-ai putut da un răspuns „precis” când te-a întrebat despre dovezile concrete, care, în cazul de față, înseamnă o pereche de chiloți de dantelă. Van Durbin a exploatat asta la maximum.

- Am citit articolul.

Rupe își ridică pachetul rece de pe nas, privi cu dezgust urma de sânge care rămăsese pe pungă, apoi o aruncă la o parte. Ateriză pe trotuar, la picioarele lui,

cu un zgomot puternic. Rupe se uită la ea și profită de ocazie ca să-și rotească privirea prin parcare.

-Nu e nimeni în jur, îi spuse Dale. Nimeni care să-ți sară în ajutor. Și asta numai din vina ta, pentru că ți-ai lăsat mașina tocmai aici, la marginea parcarii. Ce? Te temi să nu observe cineva că vii și pleci din apartamentul domnișoarei de acolo? Sincer, ar trebui să alegi alt loc pentru întâlniri romantice, Rupe, altfel riști să fii prins cu pantalonii în vine. Chiar așa, câți ani are? Optsprezece? Cel mult nouăsprezece. E majoră măcar? Să-ți fie rușine! Ți-o tragi cu o fetișcană care nu are nici măcar vârsta legală să-și cumpere o bere. Și când te gândești că mai ești și diacon la biserică!

Dacă privirile ar fi putut ucide, Dale ar fi fost mort.

-Prietenul tău, Haymaker? șuieră Rupe. El m-a turnat?

Ignorându-l, Dale continuă să-l tachineze doar de amorul artei, așa, ca să se distreze.

-Nevastă-ta știe că ți-ai tras o puicuță? Dar, dacă stau să mă gândesc, s-ar putea să nu fie chiar așa de afectată. Poate c-o să se bucure să afle că încă ți se mai scoală. Dale se aplecă spre Rupe și șopti: Dar să sperăm că n-o să afle Van Durbin despre asta.

Rupe strâmbă din nas.

-Are o rubrică într-un ziar ieftin, pe care oamenii îl folosesc drept așternut în litiera pisicii. Ei și? Ce rău mi-ar putea face, cu adevărat?

-Regelui Mașinilor din Austin? făcu Dale, disprețuitor.

Rupe șterse o picătură de sânge care i se scurgea din nas, apoi și-o scutură de pe degete.

-A fost ideea băiatului de la marketing.

-Cum zici tu, Rupe, cum zici tu. Te-ai descurcat frumușel. Dar totul ar putea să dispară într-o clipă.

Pocni din degete la nici trei centimetri de fața tumefiată a lui Rupe.

-Crezi că mi-e frică de Van Durbin?

-Nu, dar ți-e groaznic de frică de mine, i-o întoarse Dale, strângând menghina. Mai întâi cartea, apoi Van Durbin... au tulburat niște ape care se limpeziseră. Dar eu sunt cel care ar putea într-adevăr să te tragă la fund.

- Te-ai scufunda odată cu mine.

- Eu nu mai am nimic de pierdut.

Cu ambele mâini, Rupe împinse în pieptul lat al lui Dale. Dale se dădu un pas în spate și Rupe măsură cu o privire disprețuitoare atât pe fostul polițist, cât și mașina lui.

- Asta e mai mult decât evident.

Dale ignoră insulta.

- Tu, pe de altă parte, ai ieșit mult în evidență. Mass-media ar fi încântată să te întindă pe cruce.

- Mai lasă amenințările. Dacă ai încerca să mă distrugi, nu ai reuși.

- Sunt de altă părere.

- Ești deja înfrânt, doar că nu-ți dai seama, zise Rupe. De-asta am încercat să dau de tine. Ca să-ți spun că, dacă începi să devii prea sentimental în legătură cu Allen Strickland, legea, justiția și stilul american, o să-ți sapi propriul mormânt și nu numai pe al tău.

- Dacă ar fi să se redeschidă cazul lui Susan Lyston...

- Vezi, exact despre asta e vorba. Te-am bătut înainte să începi. Se uită la Dale și clătină disprețuitor din cap. Crezi că aș fi lăsat dosarul ăsta să zacă așa la procuratură, ca o bombă cu ceas? Râse sec, dar asta îi aduse o grimasă de durere. Vezi să nu, Dale! Dosarul a dispărut la câteva săptămâni după condamnarea lui Strickland.

Dale strânse pumnii și scrâșni din dinți.

- În dosarul ăla erau toate notițele mele în legătură cu cazul.

- Și ai fost foarte cooperant când mi le-ai dat pe toate, așa cum ți-am solicitat, Dale. Sincer, apreciez asta.

Dale micșoră spațiul dintre ei.

- Unde este?

- Nu l-am scos doar de la procuratură, Dale. Am aprins un chibrit, l-am privit cum arde, apoi am împrăștiat cenușa în cele patru puncte cardinale. Dacă cineva ar încerca să-l mai găsească acum, nu ar avea nici o șansă. Din nou, îl măsură din priviri pe Dale și râse. Ai ieșit din ascunzătoarea ta și te-ai ambalat atâta pentru nimic. Îmi pare rău, Dale.

Ridică ostentativ din umeri, cu acel aer îngâmfat care-l făcea pe Dale să-l disprețuiască. Dar Dale așteptă, știind că o să vină. Așteptă. Așteptă.

Și când Regele Mașinilor afișă acel zâmbet de reclamă, Dale își înfipse pumnul în dantura perfectă, distrugând-o cu încheieturile lui de fier antrenate de aproape douăzeci de ani de furie mocnită.

Rupe urlă, își acoperi gura cu ambele mâini și alunecă pe lângă mașină.

Cu vârful gheței, Dale îl împinse de lângă roată, ca să nu-l împiedice atunci când pleca. Apoi, privindu-l de deasupra, zise:

- Dacă-l mai strângi o dată pe Haymaker cu ușa, mă întorc și-ți tai boășele cu foarfeca de grădină. Am avut odată un caz, un tip i-a făcut așa ceva amicului cu care juca pocher. A primit trei ani pentru asta. Dar i-a dat celui altă lecție despre trișat pe care sigur n-a uitat-o niciodată.

În timpul zborului înapoi spre Austin, nici Bellamy, nici Dent nu avură prea mult chef de vorbă. Despărțirea de Steven o întristase profund, pentru că acum știa că o exclusese în mod voit din viața lui, pe când înainte se păcălise singură crezând că circumstanțele erau de vină pentru ruptura dintre ei.

Dar starea ei de spirit era cauzată în mod special de ceea ce-i dezvăluise în legătură cu el și cu Susan.

- Cum e posibil să fi trăit în aceeași casă cu ei și să nu fi știut?

Nici măcar nu-și dădu seama că pusese întrebarea cu voce tare, până când nu-l auzi pe Dent răspunzând.

- Erai un copil. Poate că ai simțit că se petrecea ceva între ei, dar nu aveai cum să-ți dai seama ce era.

- Credeam doar că nu se plac în mod deosebit.

După câteva clipe, Dent spuse:

- E posibil să fi inventat totul.

- Nu ar inventa o astfel de minciună. Este prea dureros și jenant pentru el.

- Crezi că ar minți în legătură cu altceva?

Se uită la el cu o expresie întrebătoare.

- Steven nu te-a văzut la debarcader, înainte de furtună, spuse Dent. Dar nici tu nu l-ai văzut pe el, nu-i așa?

- Poate că l-am văzut. Nu-mi amintesc.

- Bine. Dar ne-a spus că s-a dus acolo ca să ia bere pe furiș, când nici măcar nu-i plăcea berea. Mi s-a părut cam ciudat.

- Crezi că minte când ne spune unde era în momentul în care a fost omorâtă Susan?

Dent ridică din umeri.

- E doar ceva de luat în considerare, atâta tot. A recunoscut că avea un motiv.

- Deci crezi partea asta, că Susan s-a dat la el?

- Da, cred.

Nici unul nu mai spuse nimic. În cele din urmă, Bellamy zise:

- Era egoistă și infumurată. Dar nu aș fi crezut că putea fi atât de crudă.

- Nu? Vorbind șoptit, dar cu patos, Dent spuse: Dorința ta de a afla adevărul ar putea scoate la iveală și alte surprize urâte, Bellamy. Ești sigură că vrei să continui?

- Trebuie.

- Ba nu, nu trebuie.

- Nu mă opresc acum, Dent.

- Poate că-ai trebui. De ce să mergi mai departe pe un teren care ar putea fi înșesat de bombe?

- Nimic nu poate fi la fel de rău ca secretul pe care l-am aflat azi.

Dent o privi câteva clipe lungi, apoi, fără nici un alt cuvânt, își îndreptă privirea înainte.

- Ceilalți băieți, zise ea ezitând, cei cu care se lăuda că a fost...

- Ce-i cu ei?

- Nu știi?

- Ba sigur că știam. Își dădu capul pe spate și închise ochii. Nu-mi păsa.

Petrecură restul zborului adânciți într-o tăcere gânditoare și nu-și mai vorbiră decât abia atunci când ieșiră de pe terminalul Austin-Bergstrom, pe poarta care dădea spre parcare unde Dent își lăsase Corvette-ul.

Bellamy se oferi să cheme un taxi ca să o ducă acasă.

- Dacă preferi să nu mai faci un ocol până în Georgetown...

- Te duc eu. Dar aerodromul lui Gall este în drumul nostru. Aș vrea să mă opresc puțin acolo.

Camioneta lui Gall era singurul vehicul din jur. Fani-onul de vânt atârna inert pe stâlpul lui, pleostit de zăpu-seala serii. Dent intră cu mașina în hangar și, în timp ce el și Bellamy coborau, Gall se apropie de ei, ștergându-și mâinile unsuroase pe o cârpă de lucru.

- Ce mai face fata mea? întrebă Dent, referindu-se la avion.

- Începe să-și revină. Vrei să vezi?

Dent o luă înspre avion. Gall se uită la Bellamy și înclină din cap înspre birou.

- E mai răcoare acolo. Am dat drumul la aer. Ai grijă la piciorul din spate al scaunului, când te așezi.

- Mulțumesc.

Bellamy intră în birou și se așează cu grijă pe scaunul cu piciorul subred. În timp ce-i privea pe Dent și pe Gall discutând despre avion, își scoase telefonul mobil din geanta de umăr.

Avea trei apeluri pierdute de la impresarul ei și încă două de la publicist. Își putea imagina zarva pe care o provocase ultimul număr din *EyeSpy*. Probabil că cei doi savurau din plin explozia de publicitate.

Nu citise exemplarul pe care i-l dăduse Dent de dimineață. Recunoștea că avea o curiozitate morbidă în legătură cu ce scrisese Van Durbin, și doar dacă știa conținutul articolului putea să se pregătească să contracareze orice eventuale neadevăruri. Dar nu avea puterea să îl citească acum. După întâlnirea cu Steven, se simțea epuizată emoțional.

Neavând chef de discuții profesionale, tastă numărul Oliviei. Îi răspunse robotul. Lăsă un mesaj. Încă avea senzația că nu făcuse un lucru corect ducându-se să vorbească cu Steven fără a-i spune mai întâi mamei lui. Olivia nu ascundea faptul că îi era cumplit de dor de fiul ei și se lamenta adesea că nu îl vedea suficient de des.

Bellamy se întreba – ei bine, se întreba multe. Dar erau unele întrebări pe care nu i le putea pune Oliviei fără să-i trădeze încrederea lui Steven. Oricât de curioasă ar fi fost să afle cât anume știa Olivia despre viața lui privată, era hotărâtă să respecte pactul pe care îl făcuseră încă înainte de adolescență de a-și păstra secretele unul celuilalt.

Gall și Dent se uitau acum la un alt avion, care era parcat în hangar. Gall îi făcu lui Dent semn să se apropie. Acesta păru să ezite, apoi se duse lângă aparatul de zbor.

Gall stătu în fața lui preț de câteva secunde, apoi se răsuci pe călcăie și, lăsându-l pe Dent, veni în birou. Râdea în barbă în timp ce înconjură biroul și se așează.

– Știam eu că n-o să reziste.

– Este un avion nou? întrebă Bellamy.

– Are mai puțin de cincizeci de ore de zbor.

– Al cui e?

Gall îi spuse, și Bellamy recunoscu numele.

– E senator de stat, nu-i așa?

– Mda. În plus, deține cam o treime din terenul dintre Fredericksburg și Rio Grande. Vite.

– Și petrol, și motorină, dacă nu mă înșel.

Gall dădu din cap.

– I-a oferit lui Dent un post de pilot privat, dar e prea încăpățânat și prea mândru ca să accepte.

Bellamy privi înspre Dent care-și trecea mâna peste aripa avionului, așa cum și-o trecuse cu o noapte în urmă peste coapsa ei. Fusesse la fel de lipsită de inhibiții ca și sărutul lui, amândouă luând ceea ce voiau.

Amintirea îi făcu obrajii să i se încingă. Prinșă în ceața amintirii erotice, rată întrebarea pe care i-o adresase Gall și fu nevoită să-l roage să repete.

– Te-am întrebat ce crezi despre el.

Încercă să-l privească pe Dent în mod obiectiv, dar era imposibil.

– Încă îmi formez o opinie.

– Ai tăi nu lau plăcut.

– Aici e vorba de mine.

Gall nu comentă.

- Îl cunoști de mult timp, remarcă ea.

- Așa este.

Gall aruncă mucul umezit al trabucului în coșul de gunoi și își desfăcu unul nou.

- Le aprinzi vreodată?

Se încruntă, cu o expresie arțăgoasă.

- N-ai auzit? Tutunul dăunează grav sănătății. Dumnezeu știe că Dent mi-a cântat melodia asta în ureche până când fie mă lăsam, fie îl omoram, doar ca să-l fac să tacă.

- Dent ți-a ținut piedici despre fumat când propria lui viață este atât de necugetată?

Gall o fixă cu ochii lui umezi și roșii.

- Necugetată? Presupun că ar putea fi mai atent cu unele aspecte ale vieții lui.

- Conduce mult prea repede.

- Da, îi place viteza. Și uneori bea prea mult și se trezește în câte-un pat în care n-ar trebui să fie. Dar află un lucru de la mine! Ținea trabucul între două degete cu care gesticula prin aer. Este cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată.

Când Bellamy nu comentă, Gall o luă drept o invitație de a dezvoltă subiectul.

- Unii piloți învață să zboare și se descurcă suficient de bine cât să nu izbească avionul de pământ. Dacă aparatul e în stare bună și pilotul nu o dă în bară, o să zboare. Trebuie să-ți folosești mâinile și picioarele și trebuie să-ți ții bine capul pe umeri și să ai o anumită doză de bun-simț, ca să nu faci vreo greșală stupidă sau să-ți asumi un risc care te-ar putea ucide. Dar până și cei mai deștepti oameni pot fi piloți foarte slabi. Vrei să știi de ce? Gândesc totuși. Nu o fac din instinct.

Se lovește cu zgomot peste burtă.

- Un pilot bun o face de aici! Simte zborul. Știe cum se face înainte chiar de prima lecție. Sigur, trebuie să mai învețe despre vreme, cum să citească instrumentele. Există multe elemente care pot îmbunătăți un talent înăscut, dar, după mine, talentul ăsta - un talent cu care te naști - este esențial. Eu nu-l am. Dar îl recunosc atunci când îl văd. Își scoase trabucul din gură și-i studie

capătul în timp ce-l rula între degete. Am avut o dată ocazia să dau mâna cu Chuck Yeager, la o bază aeriană din New Mexico. Eram doar un copil, un puști bun la toate, dar în meseria mea am avut ocazia să întâlnesc mulți băieți care au devenit mai târziu astronauți și alte de-astea. Niște piloți al dracului de buni. Cei despre care-ți vorbeam. Care zboară din instinct. Lăsă bărbia în jos și se uită la Bellamy de sub linia neregulată a sprâncenelor. Dar nu laș da pe Denton Carter nici pentru zece ca ei.

Ca și cum ar fi vrut să sublinieze ideea, îndesă trabucul înapoi în colțul gurii și îl prinse bine între dinți. Amuzată, Bellamy spuse:

- Nu intenționez să te contrazic.

- Ei bine, mormăi el, doar în caz că aveai de gând. Privi undeva în spatele ei. Bellamy se întoarse ca să poată, la rândul ei, să vadă hangarul unde Dent încă mai inspecta avionul. Doar o femeie dezbrăcată l-ar mai putea fascina în asemenea măsură, remarcă bătrânul, cu un rânjel. Când a început să vină pe aici, era un nesuferit mic și plin de toane, cu tot felul de ifose în cap și hotărât să se afirme, gata să se simtă ofensat din orice. Dar când se apropia de avioane, îi vedeam expresia care-i transforma chipul. Era... există un nume pentru asta... Ah... cum îi zice? întrebă el, pocnind din degete.

- Fermecat?

- Da. Fermecat. Precum cineva peste care a căzut o rază de soare, intrată printr-un vitraliu. Așa arăta Dent ori de câte ori se uita la câte un avion în aer.

- Mi-a povestit cum a fost prima oară când l-ai luat să zboare. A spus că în clipa aceea s-a îndrăgostit iremediabil.

Gall își mută privirea de la Dent asupra ei.

- Ți-a spus el asta?

- Chiar cu aceste cuvinte.

- Nu mai spune! Hah! Își înclină capul și o studie preț de câteva clipe. Nu cred că a mai vorbit vreodată despre asta.

Bellamy cântări în mintea ei cât de bine era să-i pună următoarea întrebare, dar ajunsese la concluzia că altfel nu ar fi știut niciodată răspunsul.

- Ce s-a întâmplat în cabină, în timpul zborului ăluia când avionul a fost la un pas să se prăbușească? Nu cred că povestea a fost făcută publică vreodată.

- Ce ți-a spus Dent despre asta?

- Nimic. Schimbă de fiecare dată subiectul.

- Ei bine, atunci n-o să aflu de la mine. Dacă o să vrea să știi, o să-ți spună singur.

Mobilul sună și, când văzu cine o apelează, Bellamy răspunse înainte să apuce să sune și a doua oară.

- Olivia? Ai primit mesajul meu? Cum e tata?

Ca să-i ofere câteva clipe de intimitate, Gall ieși din birou și se duse înapoi în hangar, lângă Dent.

- Recunoaște, campionule, e o bijuterie.

- E un avion drăguț.

Gall pufni, în semn că era mult mai mult decât atât.

- Da, și Marilyn Monroe era blondă naturală! Continuă să admire avionul și spuse: Senatorul te vrea cu tot dinadinsul. Zice că ai fost nedreptățit de compania aeriană.

- Ce știe despre...?

- Vrea să-ți ofere o șansă să dovedești...

- N-am nevoie să dovedesc...

- Taci câteva secunde și ascultă-mă, da? Este dispus acum să ia doar zece la sută din charterele tale și ți-a mărit și oferta de salariu. Considerabil. Crede-mă, e o prăjitură cu multă cremă. Tipul ăsta se dă peste cap ca să te convingă și ar însemna să fii nebun să... Mă ascuți?

Dent îl ascultase, dar atenția îi fusese distrasă în clipa în care Bellamy ieșise din birou. Fusese îndeajuns să-i vadă chipul ca să-și dea seama că se întâmplase ceva extrem de rău. Se apropie repede de ei.

- Tata. Trebuie să ajung în Houston. Poți să mă duci acasă chiar acum, ca să pot să-mi iau mașina?

Dent răspunse imediat, apucând-o de braț și împingând-o înspre Corvette.

- Ajungem mai repede dacă te duc eu.

- Am o idee mai bună, interveni Gall. Du-o în zbor! Arată înspre avionul cel nou. A insistat să te bag în cabină, să te fac să-l testezi.

- N-am asigurare.

- Ți-a făcut el.

- Fără să zboare vreodată cu mine? Fără să mă întâlnească măcar?

- Ca să vezi câtă încredere are în tine. A lăsat avionul aici, special ca să zbori cu el. Zice că altfel o să ruginească. Iar domnișoara are o urgență.

Dent se întoarse spre Bellamy și îi cuprinse umerii cu mâinile.

- Depinde de tine. Am permis să pilotez un avion de dimensiunea asta, dar n-am intrat niciodată în cabina lui.

Bellamy clătină din cap, cu evidentă confuzie.

- E ca atunci când te sui prima oară la volanul unei mașini noi, zise el. Trebuie să te familiarizezi.

- Cât durează?

- Vreo două ore.

- Nu pot să aștept atât.

- Sau câteva minute. O strânse și mai tare de umeri și spuse, fără ezitare: Eu pot să zbor, dar e decizia ta.

În mai puțin de două ore, ajungeau în camera de așteptare de lângă sala de urgență, unde Olivia stătea singură, cu mâinile strânse în jurul corpului, privind în jur. Sări în picioare în clipa în care o văzu pe Bellamy, dar nu schiță nici un gest față de Dent, atunci când acesta apără în spatele ei.

Bellamy întrebă:

- Am ajuns prea târziu?

- Nu. Olivia se așeză la loc, ca și cum picioarele n-ar fi putut s-o mai susțină. Își mai revine, apoi își pierde din nou cunoștința. Doctorii se tem să nu intre în comă. De aceea te-am sunat. Ar putea fi ultima șansă să vorbești cu el.

Bellamy traversă încăperea și își cuprinse în brațe mama vitregă. Rămaseră îmbrățișate preț de câteva

minute, plângând împreună. În cele din urmă, Bellamy se retrase și-și șterse fața cu un șervețel.

- Când pot să-l văd?

- Doctorul este acum cu el. Încearcă să-și dea seama dacă se mai poate face ceva. Asistenta a promis că vine să mă anunțe când putem intra.

Se uită dincolo de Bellamy, înspre Dent, care rămăsese lângă ușă.

- Dent m-a adus cu avionul, îi explică Bellamy. Din fericire, am putut pleca aproape imediat după ce am vorbit cu tine.

Olivia îi mulțumi cu o politețe rece. Dent îi răspunse cu o înclinare din cap, apoi spuse:

- Îmi trebuie o cafea. Să vă aduc și vouă?

Ambele femei clătinară din cap în același timp, în semn de refuz. Apoi, de îndată ce Dent dispăru, Olivia se uită la Bellamy cu un amestec de uluire și enervare. Bellamy trase adânc aer în piept, hotărând că cel mai bine era să spună totul direct.

- Am petrecut ceva timp cu el și am ajuns să ne cunoaștem mai bine în ultimele zile. Nu mă aștept să înțelegi.

- Ei, mulțumesc pentru asta, fiindcă, într-adevăr, nu înțeleg. Chiar deloc.

- Atunci ai cel puțin încredere că sunt o persoană adultă și că pot să iau singură hotărâri în legătură cu cine mă văd. Nu intenționase să vorbească cu atâta asprime. Îi luă mâna Oliviei și o strânse într-ale ei. Îmi dau seama de ce tu și tata nu l-ați considerat iubitul ideal pentru Susan. Nu era ca băieții celor din cercurile voastre. Era necizelat și nepolitic.

- Nu doar din cauza lipsei lui de maniere nu îl plăceam, Bellamy. Îl considerăm parțial responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Susan.

Era ceva foarte nedrept și fără nici un fel de bază, dar, în loc să insiste pe tema asta, Bellamy contraatacă într-un stil mai diplomatic.

- Nu a rămas nici el neafectat. Nu a reușit să treacă peste faptul că a fost considerat suspect. Făcu o pauză, apoi spuse: Cum nu a putut nici Steven.

capitolul 13

Olivia tresări.

- Steven?

- Eu și Dent am fost să-l vedem.

- În Atlanta?

- Am zburat acolo aseară și l-am văzut azi.

- Cum mai e?

- Arată minunat. Categorie este în elementul lui. Restaurantul e superb și era ticsit la ora prânzului.

Olivia îi cercetă ochii o clipă, apoi își coborî privirea spre mâinile împreunate.

- L-ai cunoscut pe William?

- Olivia.

Bellamy așteaptă până când cealaltă femeie se uită în ochii ei.

- De ce sunt ultima care află că Steven are o relație care pare solidă și foarte fericită?

- L-ai întrebat pe el?

- Mi-a spus că a tăiat orice legătură cu fosta lui viață, inclusiv cu mine.

- Atunci, asta-i răspunsul.

- Doare, șopti Bellamy.

Olivia îi mângâie mâna.

- Nu te supăra prea tare. Și pe mine m-a prezentat lui William abia după ce erau împreună de mai bine de un an.

- Și nu te-a rănit să fii exclusă?

- Ba sigur că da. Dar nu am avut de ales, a trebuit să respect dorința de intimitate a lui Steven. Cu ani în urmă, a ales să se depărteze de familia lui. Zâmbi cu tristețe. Am acceptat pentru că îl iubesc și l-am înțeles punctul de vedere. Expresia ei deveni gânditoare. N-a avut o copilărie foarte fericită. Și-a văzut tatăl murind încet, răpus de o boală chinuitoare. Nici nu ajunsese încă la adolescență când m-am măritat cu Howard. Care nu ar fi putut fi un tată mai bun, se grăbi ea să adauge. Dar tranziția lui Steven în noua familie a fost dificilă.

Olivia nu avea idee cât de dificilă.

- A fost bine cu tine, zise ea. Voi doi v-ați plăcut din prima clipă. Dar el și Susan aveau ciocniri de personalitate. Steven era introvertit, Susan era la polul opus.

Dacă Olivia credea că diferențele de personalitate erau singurele probleme care existaseră între Steven și Susan, atunci era clar că Steven nu le spusese nimic mamei lui sau lui Howard despre abuzurile sexuale ale surorii lui vitrege. Dacă ar fi vrut să știe, le-ar fi spus chiar el, așa că nici Bellamy nu avea să-i trădeze acum secretul.

- Uneori cred... Olivia ezită, dar când Bellamy o îmboldi ridicând întrebător o sprânceană, continuă: Cred că Steven s-a simțit puțin abandonat atunci când m-am măritat cu Howard. Mă avusese numai pentru el timp de ani de zile, apoi, dintr-odată, trebuia să mă împartă cu un alt bărbat. Iar dragostea mea pentru Howard era atât de pasională, atât de puternică, încât probabil că Steven s-a simțit lăsat pe dinafară. Își șterse noile lacrimi care-i apăruseră în ochi și vorbi cu vocea încărcată de emoție. Howard este prințul meu din poveste, să știi. Cavalerul meu în armură strălucitoare. L-am iubit mult și pe primul meu soț, dar ce am simțit pentru el a fost ca o scânteie pe lângă un foc de artificii în comparație cu ce simt pentru tatăl tău. Când ne-am cunoscut, Howard mi se părea prea minunat pentru a fi adevărat. Poți să-nțelegi asta?

Privi în ochii lui Bellamy, căutând o înțelegere ca de la femeie la femeie.

Bellamy dădu din cap. Pe când avea doisprezece ani, și ei i se păruse Dent prea minunat pentru a fi adevărat. Tot așa fusese și în momentele când îl visase mai apoi, cu ochii deschiși.

- Da, știu exact ce vrei să spui.

- Suferința îndelungată a primului meu soț ne solicitase foarte mult financiar. Nu mai rămăsese prea mult în conturi după moartea lui, așa că mă consideram norocoasă că aveam un serviciu la o firmă de contabilitate. Nu eram chiar un caz caritabil, dar nici nu stăteam pe roze. Așa că iată-mă, o mamă singură cu un serviciu solicitant. Și iată-l și pe Howard, un bărbat bogat,

important, cu poziție. Mă încânta și mă înspăimânta în același timp.

- De ce te înspăimânta?

- Am știut de la bun început că se îndrăgostise de mine, că mă voia în viața lui. Mi-a spus acest lucru încă de la a doua întâlnire. Și Dumnezeu știe că și eu îl voiam pe el. Dar mă temeam că nu voi reuși să mă ridic la așteptările lui. Dacă ar fi ajuns să creadă că m-am măritat cu el doar pentru securitatea și beneficiile pe care mi le oferea? L-aș fi iubit oricum și îmi doream cu disperare să-l fac fericit, să-i fac viața la fel de plină și de completă cum mi-o făcuse el mie.

Bellamy îi strânse mâna.

- Ai reușit. Nu există nici cea mai mică îndoială în legătură cu asta, Olivia. Ai fost și ești esența vieții lui. Sunt singurul copil pe care-l mai are și aproape că mă doare să o spun, dar, când își va da ultima suflare, va avea pe buze numele tău.

Cu un suspin, Olivia se aplecă și-și odihni fruntea pe umărul lui Bellamy. O vreme, Bellamy o mângâie pe spate, încercând să o aline pe cât putea în clipa în care Făt-Frumosul ei era pe cale să o părăsească. În cele din urmă, își îndreptă spatele și-și șterse lacrimile.

- Gata, am plâns. Ne-am îndepărtat de la subiect. De ce te-ai dus tocmai acum să-l vezi pe Steven?

- Chiar și când am făcut cercetări pentru carte, nu a vrut să discute cu mine despre acea Zi a Comemorării. Nu am vorbit niciodată despre asta ca adulți. Voiam să-i aflu punctul de vedere.

Căldura pe care o împărtășise cu Olivia cu doar câteva clipe în urmă se răci semnificativ. Olivia își lăsă capul în jos și-și mângâie fruntea încruntată cu vârful degetelor.

- Bellamy, eu și Howard nu am spus nimic atunci când ai scris cartea. Nu ne plăcea ideea, dar nu era treaba noastră să ne amestecăm. Dar această... această obsesie a ta este ciudată și deranjantă. Extrem de deranjantă, sinceră să fiu. Nu o înțelegem. Își ridică fruntea și o privi în ochi pe Bellamy. Nu vrei să lași totul în urmă? Să uiți?

- Nu pot, șopti Bellamy, cu sinceritate.

Dar se abținu să-i spună mamei ei vitrege că nu putea uita ceva ce nu-și putea aminti. Fu scutită de la a mai spune și altceva în clipa în care o asistentă intră în încăpere.

- Doamnă Lyston, doctorul va fi disponibil în curând, pentru a discuta cu dumneavoastră. Până atunci, domnul Lyston este conștient, dacă doriți să intrați.

Olivia o împinse ușor pe Bellamy.

- Du-te tu. Sigur vrea să te vadă. Apoi, prinzând-o de mână, adăugă: Dar promite-mi că n-o să-l superi vorbindu-i despre moartea lui Susan.

Bellamy fu șocată să constate cât de mult se schimbase tatăl ei în cele două zile de când îl văzuse ultima oară. Obrajii și orbitele erau adânc infundate, dându-i feței lui un aspect scheletic. Respira prin buzele întredeschise, lipsite de culoare, chiar dacă primea oxigen suplimentar de la un aparat. Sub pătura subțire, silueta lui părea atât de firavă, încât inspira milă.

Se duse lângă pat și-i luă mâna slăbită într-a ei. Când îi simți atingerea, Howard clipi și deschise ochii.

- Bună, șopti el.

- Hei, frumosule. Ce mai pui la cale?

Era salutul lor special, care o făcuse să chicotească în copilărie, mai ales dacă era însoțit de un ghiont blând între coaste. Acum, zâmbi printre lacrimi.

- Iartă-mă dacă nu mă ridic, zise el.

- Te iert. Se aplecă și-i sărută obrazul. Rămâi lungit.

Având grijă să nu deranjeze multitudinea de tuburi și fire care ieșeau de sub așternut pentru a intra în diverse aparate, Bellamy se așeză pe marginea patului.

- Unde e Olivia? întrebă Howard.

- Așteaptă să discute cu doctorul.

- O să-i spună că e cazul să accepte realitatea și să renunțe. Vocea îi tremura de emoție și lacrimile îi luceau în ochi. Ajut-o să depășească momentul ăsta, Bellamy.

- Știi c-o s-o ajut.

Îi strânse mai tare mâna.

-Trebuie să te rog să mai faci încă ceva pentru mine.

-Nu-ți face griji în legătură cu afacerea. Este o mașinărie bine pusă la punct, care se conduce practic singură. Dar o să fac orice simți nevoia să mă rogi.

-Nu are legătură cu compania. Este vorba de Susan.

Bellamy privi peste umăr, aproape așteptându-se s-o vadă pe Olivia năvălind în salon ca să-i amintească promisiunea făcută.

-Hai să nu vorbim despre ea, tată. Este prea dureros pentru tine.

-Cartea ta...

-Te-a supărat. Știu. Îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să...

-Ai ridicat întrebări.

Nesigură unde voia să ajungă, Bellamy nu spuse nimic.

-Ai făcut-o intenționat?

-Nu, răspunse ea, expirând încet aerul din plămâni. Dar, pe măsură ce se desfășura povestea, apăreau și întrebările aferente. Presupun că fuseseră îngropate în subconștientul meu.

-Și în al meu la fel.

-Poftim?

-Și eu am avut întrebări.

Bellamy era uluită.

-Cum ar fi?

-În primul rând, mi-am pus aceeași întrebare ca și ziaristul ăla de scandal. Allen Strickland s-a dus la pușcărie pentru uciderea lui Susan. Dar oare chiar a făcut-o? Nu vreau să mor cu această incertitudine, Bellamy.

-Ce te face să crezi că n-a fost el?

-Poate că a fost. Dar nu vreau să îmi petrec eternitatea cu un *poate*. Am nevoie să *știu*.

Întâlnirea cu Steven o lăsase cu senzația că fusese mult mai bine pentru Bellamy la doisprezece ani să nu știe chiar tot ce se întâmpla în jurul ei. Ajunsese totodată la realizarea că *Înainte de furtună* fusese scrisă dintr-o perspectivă extrem de naivă.

În acea Zi a Comemorării fuseseră în joc vibrații puternice, nuanțe pe care, la doisprezece ani, nu le percepușe. Chiar dacă le-ar fi simțit, nu ar fi avut maturitatea necesară pentru a le identifica și a le înțelege.

Dent o avertizase că orice adevăr pe care îl dezvăluia ar fi putut fi extrem de urât, poate chiar exploziv, mai urât chiar decât ceea ce aflase despre Steven și Susan. Ajunsesse foarte aproape să creadă că cel mai bine pentru liniștea ei sufletească ar fi fost să lase trecutul în pace.

Dar acum, tatăl ei o ruga să sape mai adânc. Cum putea refuza să-i îndeplinească – sau măcar să încerce să-i îndeplinească – dorința de pe patul de moarte? Rugămintea lui îi realimentase hotărârea de a continua să întoarcă toate pietrele, indiferent de hidoșeniile pe care le-ar fi putut descoperi dedesubt.

– Și eu vreau să știu sigur, tată. De când am scris cartea, anumite lucruri pe care nu le știam au ieșit la iveală.

– Cum ar fi?

– Susan se întâlnea și cu alți băieți, nu doar cu Dent Carter.

– Ai vorbit cu el?

– Cu el și cu alții.

– Ai încredere în el?

– Nu mi-a dat nici un motiv să nu am.

– Dar asta era de așteptat, nu crezi? A încercat încă să te seducă?

Bellamy își lăsă ochii în pământ. Înțelegând ce însemna asta, Howard făcu o grimasă.

– Întreabă-te de ce se ține după tine, Bellamy.

– Tu de ce crezi?

– Vrea să câștige potul cel mare. Să-și bată joc de noi toți și să ne rădă în nas, aducându-te în patul lui. Ca și cum simplul gând i-ar fi provocat durere, oftă și închise ochii. Trecură mai multe secunde înainte să-i deschidă la loc. Vorbește cu detectivul.

– Cu Dale Moody?

- Începe cu el. L-am urmărit în timpul procesului lui Strickland. Era un om tulburat. Află de ce. Îi strânse din nou mâna. Faci asta pentru mine?

Îi făcu singura promisiune pe care i-o putea oferi.

- O să fac tot ce pot.

- Ca întotdeauna. Întinse mâna și îi atinse obrazul cu degetele de culoarea și textura hârtiei. Întotdeauna ai încercat să-i mulțumești pe ceilalți. Voi ai să fie toată lumea fericită. Cred că ai ajuns chiar să te căsătorești cu un bărbat pe care nu îl iubeai, doar pentru că știai că eu și Olivia eram de acord cu el.

- Asta a trecut, tată.

- Nu mă ierta atât de ușor. Nu m-am gândit la fericirea ta nici pe jumătate atât de des pe cât ai luat-o tu în calcul pe a mea. Ai fost cumva pusă în umbră de tragedia lui Susan, care ne-a preocupat, pe mine și pe Olivia, în timpul procesului lui Strickland. Apoi am fost atât de preocupați să ne refacem viața, încât mă tem că am privit doar imaginea de ansamblu și nu am acordat suficientă atenție lucrurilor care erau chiar în fața noastră.

- Tată, nu m-am simțit *niciodată* lăsată în umbră sau neglijată. Îți jur. Eram timidă. Nu voiam să atrag atenția asupra mea. Îl bătu ușor pe mână. Ai fost lângă mine ori de câte ori am avut nevoie de tine și am știut întotdeauna că mă iubești.

Ar fi vrut să se arunce de gâtul lui, să-l strângă tare în brațe, să îl implore să nu o părăsească. După ce murea el, nu i-ar mai fi rămas nici o rudă de sânge, iar acest gând o umplea de disperare și de un groaznic sentiment de finalitate.

Dar refuza să adauge o criză de tristețe și de temeri copilărești suferinței lui. Nu alegea să moară. Nu voia să o părăsească pe Olivia, nici pe ea, nu voia să renunțe la viață. Cel mai bun mod în care-și putea demonstra iubirea era să-i facă trecerea cât mai împăcată cu putință.

- Dacă fac asta, spuse ea încet, nu pot să stau aici, cu tine.

- Te vreau lângă mine. Dar este mult mai important să afli dacă au pedepsit pe cine trebuia. Și nu ai prea mult timp.

Ca un fel de promisiune, îi sărută din nou fruntea.

- Înțeleg, tată. Vrei liniște sufletească. Trebuie să știi.

O ținu lângă el o clipă în plus și șopti:

- Și tu la fel.

Dent mușcă din omleta cu cașcaval și *jalapeno* și o dădu pe gât cu o sorbitură de cafea.

- Ai de gând să-mi spui și mie sau nu?

Așezată în fața lui, Bellamy studia șervetul de hârtie pe care și-l întinsese pe genunchi și-și folosea furculița pentru a rearanja pe farfurie mâncarea de care, observă Dent, abia se atinsese. În timpul mesei evitase să îl privească în ochi, iar tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Se hotărâse să abordeze subiectul.

- Ce să-ți spun?

- De ce nu mai vorbești cu mine. În timpul zborului de întoarcere, n-ai spus mai mult de trei cuvinte.

- Mă deranja tetiera.

- Nu mi s-a părut să te fi deranjat la dus.

- Ei, uite că la întoarcere m-a incomodat. În pus, nu am vrut să-ți distrag atenția. Nu erai familiarizat cu bordul, ai uitat?

- Mersi. Apreciez măsurile de precauție. Dar, de când am aterizat, ba, de fapt, de când am plecat de la spital, din Houston, ai fost în mod ostentativ necomunicativă. Desigur, nu sunt mai mult decât șoferul tău...

Cu această înțepătură reuși în sfârșit să o facă să se uite la el.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Încearcă să-ți dai seama.

- Tu te-ai oferit să mă duci până acolo, Dent.

- Ba nu. Gall m-a oferit.

- Nu erai obligat să accepți.

- Dar am acceptat. Bucuros. Și tocmai de aceea mă întreb de ce mă tratezi ca pe un lepros din clipa în care am ajuns acolo.

Bellamy se făcu roșie la față, ceea ce-i spusese lui Dent că știa exact de ce anume era supărat. Ieșise din salonul de Terapie intensivă cu o expresie rănită și profund nefericită și, când se dezlipise de zidul coridorului unde o așteptase, trecuse glonț pe lângă el.

Din instinct, mâinile lui se strânseseră în jurul ei, într-un gest de consolare, dar, în clipa în care o atinsese, devenise rigidă ca o scândură. Își lăsase brațele să cadă, și Bellamy se dusesse lângă Olivia, care stătea în apropiere, plângând încet într-un șervețel. De când plecaseră de la spital, Bellamy păstrase distanța.

Nu că i-ar fi păsat. Dar tot îl săcâia, mai ales după felul în care se gudurase pe lângă el cu o noapte în urmă, doar ca să-l lase apoi cu buza umflată. Și pentru că încă o mai dorea.

- Dacă nu am fost suficient de amabilă cu tine, spuse ea pe un ton acid, poate că a fost din cauză că mintea mi-era preocupată de altceva. Ca de pildă faptul că este posibil să fi fost ultima oară când mi-am văzut tatăl în viață. Știi, e un gând care poate să nu-ți dea pace.

„La dracu’!” Acum se simțea ca un dobitoc pentru că o provocase în mod intenționat. Nu era deloc ușor să fii băiat drăguț și, în mod evident, Dent avea mult de muncă până să ajungă acolo.

- Ținând cont de circumstanțe, îmi dau seama că am fost egoist. Îmi pare rău.

Ridică din umăr, în semn că nu avea importanță.

- Ați avut o despărțire emoțională?

Dădu din cap, negând.

- Atunci, de ce v-ați despărțit?

- Poftim?

- Dacă este atât de aproape de moarte, de ce ai plecat? Credeam că o să mă întorc singur, că tu o să rămâi la Houston ca să fii acolo, lângă el, în ultima clipă. De ce te-ai grăbit atât de mult să te întorci în Austin în seara asta?

Bellamy luă un cartof prăjit de pe farfurie, dar îl puse la loc fără să muște din el.

- Am avut o discuție edificatoare. Îi aruncă o privire rapidă. În legătură cu niște chestiuni private.

- Hmm.

Dar continuă să-i susțină privirea. În cele din urmă, Bellamy spuse:

- M-a sfătuit să n-am încredere în tine.

La dracu' cu încercările de a fi băiat bun! În fine se furculița într-un cârnat, vârsându-și furia pe mâncare.

- Ultimele cuvinte ale lui Howard Lyston — despre mine! Sunt flatat.

- Nu au fost doar în legătură cu tine. M-a rugat să fac ceva pentru el.

- Să-i alegi costumul pentru înmormântare?

Îl privi pieziș.

- Trebuie să fie ceva urgent, altfel nu te-ai afla aici.

Bellamy mai fumegă preț de câteva secunde, apoi întoarse capul și privi pe fereastră înspre parcare restaurantului. Când se întoarse la el, spuse:

- Înainte să moară, tata vrea să știe sigur că Allen Strickland a fost bărbatul care a ucis-o pe Susan. Citindu-i expresia bulversată, zise: Da, ai auzit bine.

Îi relată apoi discuția pe care o avusese cu tatăl ei. Când termină, Dent se încruntă.

- A avut îndoieli în legătură cu vinovăția lui Strickland în toți acești ani?

- Așa se pare.

- Și ridică problema acum? Acum? Când e pe patul de moarte? Iisuse!

Sincer, după părerea lui Dent, Howard Lyston făcuse un gest deplorabil când pusese această greutate pe umerii fiicei lui, tocmai în acest moment. Ce tată face așa ceva? Dar avu grijă să-și exprime părerea în alte cuvinte.

- Ți-a dat o sarcină foarte grea. Își dă seama de asta?

- A spus că și eu am nevoie să știu adevărul. Sincer, dacă stai bine să te gândești, nu m-a rugat altceva decât să continui să fac ceea ce deja începusem.

Da, dar să eșueze într-o sarcină pe care singură și-o asumase era una. Cu totul altceva era să nu reușească să îndeplinească ultima rugămintă a tatălui ei. Dent nu își exprimă în nici un fel această opinie, fiindcă era sigur că Bellamy se gândise deja și ea la asta. Asta ar fi explicat

motivul pentru care arăta ca și cum cineva ar fi bătut-o cu un lanț și i-ar fi agățat apoi de gât toate greutatele lumii.

Încercă să-și potolească resentimentele vizavi de Howard Lyston luând o înghițitură de apă cu gheață.

- Bun, și care e următoarea ta mișcare?

Cu un gest obosit, își dădu la o parte o șuviță de păr.

- Tata a sugerat să vorbesc cu Dale Moody.

- Nu-mi vine să cred că există ceva cu care suntem de acord, dar Moody este o alegere bună.

- Trebuie să-l găsesc mai întâi. Am vrut să-i iau un interviu, pentru cartea mea. Este de negăsit.

- Te ajut eu.

Îi aruncă o privire stânjenită.

- Dent, nu pot să-ți cer mereu să...

- Nu mi-ai cerut. O privi mijind ochii. Oh, stai. Nu sunt demn de încredere.

- Eu nu cred asta.

- Nu? Atunci de ce mă privești ca și cum ai încerca să vezi dincolo de o deghizare?

- Știu că vreau să-ți reabilitezi numele.

Dent așteptă mai mult și, când Bellamy nu continuă, se aplecă înspre ea.

- Dar?

- Dar este singurul motiv pentru care rămâi lângă mine?

- Tăticuțul ce zice? Îl asculți și îi respecti opinia. El de ce crede că mă țin după tine?

- Nu mi-a spus.

- Mînți. Ce ți-a spus?

- Nimic.

- Da, sigur. Continuă să o fixeze cu privirea, sperând să o determine să-i dea un răspuns, dar buzele ei rămaseră strânse cu încăpățănare. Bine, zise el. Adevărul e că nu-mi pasă câtuși de puțin ce crede tatăl tău despre mine. Dar o să fiu foarte sincer cu tine în legătură cu motivul pentru care îmi doresc o discuție față în față cu Moody: ca să mă răzbun.

-Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Nu poți...

-Relaxează-te. Nu o să-l agrez fizic. După o clipă, adăugă: Probabil. Arată înspre farfuria ei. Ai terminat?

Când Bellamy încuviință din cap, Dent ieși din separeu.

Bellamy se scuză și se duse la baie. Dent îi spuse că se ocupă el de notă și că se duce după mașină.

Aerul nopții era dens și sufocant, chestie care nu-i îmbunătățea starea de spirit. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Bellamy, îl interesa foarte mult ce spusese bătrânul Lyston despre el. Nu că ar fi dat doi bani pe opinia lui, dar îi păsa de a lui Bellamy. Imediat după vizita la tatăl ei, devenise distantă și retrasă, ceea ce însemna că Howard Lyston spusese sau făcuse ceva care să o determine să adopte o atitudine precaută față de Denton Carter.

Extrem de nervos, Dent traversă lotul de parcare, ocupat doar pe sfert la acea oră târzie. Scoase cheile din buzunarul blugilor și aproape că ajunsese la mașina lui, când simți o schimbare în curenții de aer, o mișcare bruscă în spatele lui.

Chiar înainte de a înregistra complet aceste senzații, era azvârlit în portiera Corvette-ului, de care se izbi cu o lovitură grea. O mână puternică îl apucă din spate, izbindu-i capul de acoperișul mașinii, cu suficientă forță cât să-și simtă pielea crăpându-i.

Respirația fierbinte îi umplu urechea.

-E o puicuță pe cinste, nu-i așa, armăsarule? Mare păcat că o să moară!

Dent încercă să-și ridice capul, încercă să se desprindă din strânsoarea atacatorului, dar era prins ca într-o menghină. Și, chiar în timp ce evalua situația și își dădea seama că era într-un adevărat pericol, simți împunsătura unei lame ascuțite la baza coloanei vertebrale. Încetă să se mai zbată.

-Bună decizie. Sunt douăzeci de centimetri de lamă de oțel cu tăiș dublu, ascuțită brici. Sar putea să auzi pocnitura, când o să-ți perforze coloana. Probabil că va fi ultimul lucru pe care o să-l auzi.

- Ce vrei? întrebă Dent, încercând să câștige timp pentru a găsi o cale de a scăpa din strânsoarea agresorului.

- Ia zi, e bună? Strâmtă și alunecoasă? Se aplecă și-l linse pe față pe Dent, de la bărbie până la frunte. Nu-ți dai niciodată seama cu fetele astea bogate. Un lucru însă știu sigur, o să aibă parte de o moarte sângeroasă.

Dent, împins de furie și dezgust, lovi cu piciorul în spate și reuși să-l izbească pe celălalt în rotulă, cu călcâiul ghetei. Individul mârâi și se dădu înapoi, dar numai un pas. Dent profită de acest avantaj. Se răsuci pe călcâie și-și înfipse cotul în fața individului, apoi îi aplică o lovitură în stomac. Dar era ca și cum ar fi lovit o halcă de vită și nu reuși decât să-l înfurie pe agresor, care sări la el cu cuțitul.

Dent reuși să se salveze, răsucindu-se în ultima clipă. Cuțitul creștă un arc larg în partea de jos a spatelui său. Instinctiv, își duse mâna la spate. Cuțitul mușcă din podul palmei și îi creștă încheieturile degetelor.

- Dent!

Auzi strigătul lui Bellamy, îi auzi pașii alergând înspre ei.

- Nu! îi strigă. Nu te apropia!

Dar continua să înainteze și, când ajunse în dreptul lui, o împinse la pământ.

- Are un cuțit.

- A plecat! Se ridică repede în picioare și veni lângă el. Sângerezi!

- Hei! Ce se-ntâmplă aici?

- L-am văzut. Nenorocitul a trântit-o pe femeie la pământ.

Clienții restaurantului, observând agitația, năvăleau acum afară pe ușă și alergau înspre ei. Dent privi în jur, dar atacatorul lui dispăruse.

- Fă ceva și ia-ne dracului de aici, îi spuse el lui Bellamy, forțându-se să scoată cuvintele printre dinți.

Slavă Domnului! Nu se purtă ca o femeie. Nu îi puse întrebări, nu-i ceru nici o explicație, nu țipă și nu se rătoi la el pentru că o pusese într-o astfel de situație. Nu, își puse doar brațul în jurul taliei lui însângerate

și aproape că îl cără până la portiera din dreapta a Corvette-ului. Deschise și îl ajută să urce. Apoi îi smulse cheia, trânti portiera și ocoli în grabă mașina prin față. Le strigă cetățenilor bine intenționați din jur:

- Sunt bine. A fost doar o neînțelegere.

Apoi urcă la volan și porni motorul.

- Cât de repede poți să conduci?

Drept răspuns, Bellamy ieși cu scrâșnet de cauciucuri din parcare și, când intră pe stradă, era deja întra treia.

- L-ai văzut? întrebă Dent.

- Doar în fugă, în timp ce se îndepărta. A vrut să te jefuiască?

- Nu.

Își întoarse gâtul și privi prin geamul din spate.

- Vezi o camionetă în oglinda retrovizoare?

Bellamy se uită în oglindă.

- Nu-mi dau seama. Doar niște faruri. Crezi că ne urmărește?

- Nu știu. Mergi în cercuri.

- Te duc la spital.

- Nu!

Întoarse capul și se uită la el.

- Dar ești rănit. Sângerezi rău.

- Da, și-mi murdăresc tapițeria de piele. Dar tu?

- Eu sunt bine.

- Te-am trântit la pământ. Eram...

- Știu. Voi ai să mă ții la distanță de el. Am niște zgârieturi pe palme, dar nimic mai mult. Sunt mai bine ca tine.

Cu un șuvoi de înjurături, Dent trase de cămașă până-și deschise toți naturii, apoi folosi materialul din partea de jos ca să-și șteargă fața, încă plină de salivă.

- Unde să mergem? întrebă Bellamy.

- Deocamdată doar mergi.

Făcu ce-i ceruse, cu o concentrare și o îndemânare surprinzătoare, strecurându-se prin trafic cu agilitate, dar nu atât cât să atragă atenția vreunui polițist. După zece minute și ceva, trecu de pe un bulevard pe altul, tăie două benzi ca să iasă de pe șoseaua principală și,

în clipa în care opri brusc în capătul rampei, nu mai era nici o mașină în jur.

Cu mâinile atât de strânse pe volan încât i se albiseră încheieturile, întoarse capul spre el, cu o privire încărcată de întrebări nerostite.

- Cred că am făcut cunoștință cu prietenul nostru musculos, cu mașina tunată.

Ray era furios. În urechi îi țiuia un sunet la fel de enervant ca șuieratul unei drujbe. Poate că-și auzea sângele clocotindu-i în vene. Inima îi bătea tare, cu furie și frustrare.

Fusese la un pas de a-i despica burta lui Dent Carter. *La un pas.* Nenorocitul îi scăpase în ultima clipă, mulțumită ei și țipătului ei de alarmă, care atrăsese atenția oamenilor din restaurant.

Îl lăsase pe Carter săngerând, dar nu atât cât să moară din asta. Ray ar fi putut să-l termine. Dar nu așteptase atâta timp să își răzbune fratele doar ca să rateze marele final.

Așa că fugise înainte să apuce cineva să-l vadă. Străbătuse în goană cele două străzi până în locul în care își lăsase mașina, apoi plecase dracului din zonă. Nu din lașitate, atenție, ci din precauție.

„Trebuie să știi când să ridici undița și când să lași momeala“, îl învățase Allen.

Dar eforturile acestei serii nu fuseseră în întregime zadarnice. Îl făcuse să sângereze. Îi lăsase pe amândoi cu ceva la care să se gândească, și asta în sine era ceva satisfăcător. Cu siguranță erau îngrijorați acum, nu? Îi plăcea să și-i imagineze întrebându-se cine oare era, așteptând cu groază clipa în care va lovi din nou.

Timp de săptămâni întregi, se ținuse după ea ca un ogar de rasă. Fiindcă se săturase, hotărâse în decursul acelei zile să atace cu prima ocazie. Dar le pierduse urma. Toată ziua făcuse ture între casa ei și a lui Carter, dar nu-i zărise.

Dar știa că, mai devreme sau mai târziu, Carter avea să ajungă la aerodromul ăla nenorocit, așa că, la lăsarea serii, Ray își opri mașina într-un loc care nu putea

fi văzut de pe autostradă și privise de acolo drumul care conducea spre pista aeriană.

Ei, era deștept sau nu? Pentru că, așa cum era de așteptat, în jurul orei zece, Corvette-ul cel roșu apăruse în viteză. Păstrându-se la distanță sigură, Ray îi urmăse până la restaurant. Îi urmărise mâncând, prin ferestrele localului. Și, patruzeci de minute mai târziu, când Dent ieșise singur, Ray, nevenindu-i să creadă ce noroc dădu-se peste el, profitase de ocazie.

Nu, Carter nu era mort. Dar Ray reușise să le trimită un mesaj. Începând din această seară, nu schimbaseră doar regulile jocului. Schimbaseră jocul în întregime.

capitolul 14

- E o magherniță.

Dent intră în apartamentul lui înaintea lui Bellamy, aprinse lampa, apoi se duse numaidecât lângă pat și trase cuvertura peste cearșafurile și pernele mototolite.

Două perne, observă ea. Fiecare păstrând urma unui cap care dormise pe ea.

- Mă duc să fac un duș, să spăl sângele și să vedem care-i treaba. Fă-te comodă.

Luă o pereche de pantaloni scurți dintr-un dulap cu sertare, apoi intră în baie și închise ușa.

Pe drum, se opriseră la un supermarket. Găsiseră un număr redus de produse de prim ajutor, dar Bellamy cumpărase câte ceva din tot ce aveau, fiindcă nu știa ce anume i-ar fi putut trebui pentru a-i trata rănila.

Acum puse punga pe masa din separeul care forma bucătăria și se așeză pe unul din cele două scaune, apoi aruncă o privire în jur. Dent nu exagerase. Apartamentul era o magherniță. Era o singură încăpere mare, cu diferitele zone deosebindu-se doar prin pardoseala folosită. Zona de dormit avea un covor de altă culoare față de zona ce reprezenta camera de zi. Bucătăria de bucătărie era acoperită cu plăci de gresie. Doar baia era separată cu o ușă.

Cu excepția patului nefăcut, apartamentul era destul de ordonat. Dar piesele de mobilier ieftin păreau să fie din cele de închiriat, cu furnirul crăpat și tapiteria agățată. Robinetul din bucătărie curgea și pleoscăituri puternice se auzeau la intervale regulate, iar bucățile de material ce treceau drept draperii atârnavu trist de niște bare strâmbe. Pereții erau goi. Nu avea cărți, nici măcar rafturi pe care să țină vreo carte sau alte obiecte.

Era un loc trist care trăda o viață solitară.

Și mai trist era faptul că singura diferență dintre locul acesta și apartamentul ei din New York era calitatea mobilei. A ei fusese achiziționată la sfatul unui decorator și la un preț foarte mare. Era de bun-gust și plăcută la vedere.

Dar nu păstra nici o amintire, nu-i trezea nici un sentiment. Nu se simțea acasă acolo. Totul era la fel de lipsit de personalitate ca și scaunul pe care stătea acum, în bucătăria minusculă a lui Dent.

Comparația o făcu să se simtă și mai deprimată decât era deja.

Dent ieși din baie îmbrăcat doar în boxerii pe care îi luase cu el. Își usca părul ud cu un prosop și ținea un altul apăsător pe mijlocul spatelui. Pe fața lui, pielea îi fusese crestată în două locuri. Tăieturile acestea fuseseră lăsate să sângereze. Își înfășurase o cârpă în jurul mâinii rănite.

- De cât timp locuiești aici? îl întrebă.

- De doi ani, mai mult sau mai puțin. De când a trebuit să-mi vând casa. Când am plecat de la compania aeriană, nu mi-am mai putut permite stilul de viață cu care mă obișnuisem. Piața imobiliară era la pământ. Am luat mai nimic pe casă, dar n-am avut încotro.

- Economii?

- Am dat totul la avansul pentru avion. Cu prosopul pe care îl folosisese ca să-și usuce părul, apăsă tăietura de pe obraz, de sub ochiul drept. Sper că nu leșini atunci când vezi sânge. Nenorocitul dracului m-a aranjat, nu glumă.

- Ar fi trebuit să chemăm poliția.

- Am fi ajuns pe prima pagină de mâine a tuturor ziarelor. Martorii m-au văzut când te-am trântit la pământ. Probabil că aș fi fost arestat, reținut pentru interogatoriu și, până se lămurea toată târășenia, am fi fost un subiect de senzație doar pentru că suntem cine suntem.

Avea dreptate, desigur, și tocmai de aceea îl lăsase să o convingă să nu îl ducă la un spital. Tatăl ei era pe moarte. Olivia era și ea în prag de colaps. Nu aveau nevoie să deschidă ziarul de mâine și să afle că fiica lor fusese agresată și lovită în parcarea unui local de fast-food, deschis non-stop.

- L-ai recunoaște dacă l-ai mai vedea? îl întrebă ea.

- Un tip masiv. Solid. Are brațul stâng acoperit cu un tatuaj. Un șarpe din ai cărui colți picură venin. Ai spus că individul din camionetă își scosese brațul stâng pe fereastra mașinii și că ai văzut că era plin de tatuaje. Dacă e să adunăm unu cu unu...

O lăsă pe ea să calculeze.

Pe drum, în mașină, îi povestise detaliile atacului.

- Doar că sar peste pasajele murdare.

- Pasajele murdare?

- Peste lucrurile urâte pe care le-a spus despre tine.

Cel mai alarmant, îi spusese ce amenințase atacatorul că va face. Acum, Bellamy zise:

- Vrea să ne omoare.

- Da, așa a spus.

- Dar de ce? Cine ar putea fi?

- Mă gândesc... Doar că încă mai și sângerez.

- Oh, scuze. Îi făcu semn să se apropie de masa la care rămăsese așezată. Întoarce-te.

Se întoarse cu spatele la ea. Pantalonii scurți îi veneau jos pe coapse, lăsând să se vadă o linie roșie, din care supura sânge, ca un rânjet larg pe mijlocul lui.

- Dent, ar trebui să mergi la spital.

Dent aruncă o privire peste umăr, încercând să-și facă singur o părere.

- Mă îndoiesc că vor crede că m-am tăiat în timp ce mă bărbieream.

- Ai putea spune că a fost un accident.

- Ca de pildă?

- Nu știu, zise ea ridicându-și brațele și cu vocea tremurându-i de frustrare.

Se întoarse cu fața spre ea și îi ridică bărbia.

- Hei, ai reacționat cu nervi de oțel și ai condus ca Mario Andretti. Doar nu o să cedezi acum, nu?

Bellamy își ridică bărbia și, așezându-și mâinile pe oasele coapselor lui, îl întoarse, cu un gest nu foarte delicat. Răsturnă punga cu medicamente pe masă și desfăcu o sticlă maro, cu un aspect înfricoșător.

- Sper că antisepticul ăsta o să te usture, nu glumă.

Probabil că îl ustura, pentru că Dent șuiera și înjură în clipa în care îl aplică. Pentru a-i distra atenția, îi întinse un tampon de vată îmbibat în același lichid.

- Tamponează-ți fața și mâna cu asta. Cum e?

Dent desfăcu grijuliu cărpa din jurul mâinii și se uită cu atenție.

- Tăieturile nu sunt adânci. Probabil că o să am degetele amorțite mâine-dimineață, dar ar fi putut să mi le reteze.

Bellamy se înfioră.

- Și nu numai atât. Dar, de ce te-a avertizat? În timpul pe care l-a pierdut cu amenințările, ar fi putut să te omoare.

- Ești dezamăgită?

- Nu glumesc, zise ea, ridicând privirea spre el atunci când îl văzu uitându-se la ea peste umăr.

- Poate că se temea să nu-l urmărească cineva, din restaurant. Sau poate că latră tare și mușcă mai puțin. Sau poate că e un psihopat care nu mai e în stare să raționeze. Putem face mii de speculații până când o să aflăm cine este și ce are cu noi. Se uită la ce făcea. Mai ai mult?

- Nu mai sângerează atât de tare.

- Pentru că aproape ai cauterizat rana cu chestia aia.

Bellamy desfășură o lungime de tifon și o așeză cu grijă peste rană.

- Întoarce-te, îi spuse.

Dent, se răsuci de trei ori, în timp ce Bellamy îi înfășură tifonul în jurul mijlocului, apoi așeză bucăți

verticale de bandă adezivă la intervale regulate, ca să țină bandajul în loc.

- Îmi prinzi părul în banda adezivă.

- Încerc să nu, dar nu pot să văd ce fac dacă nu-ți miști mâinile.

Și le mișcă, și Bellamy așează ultima bucată la câțiva centimetri distanță de fâșia de păr mătăsos care-i traversa abdomenul și dispărea sub betelia boxerilor. Cu o distanțare afectată, spuse brusc:

- Gata, am terminat.

Dar, când își lăsă capul pe spate și privi spre chipul lui, intensitatea cu care se uita la ea îi tăie respirația. Cu voce joasă, răgușită și sugestivă, îi spuse:

- Dacă tot ești prin zonă, poate te tentează și altceva...

Cu mișcări încete, întinse mâna și îi urmări cu degetul mare conturul buzei de jos, apoi îi dădu părul la o parte și îi frecă ușor lobul urechii între degetele lui. Dorința i se aprinse în partea de jos a trupului și ridică în gâtul ei un geamăt pe care nu și-l putu stăpâni.

În timp ce se ocupa de spatele lui, încercase să nu se lase impresionată de forma posteriorului său sub materialul subțire al boxerilor, dar acum tentația de a-și pune brațele în jurul lui pentru a testa fermitatea mușchilor încordați era aproape prea puternică pentru a-i rezista.

Ar fi vrut să spună „La dracu' cu tot și toate!” și să se aplece să sărute panglica aceea de păr atât de incitantă, apoi să o urmărească cu buzele până pe sexul lui, care era atât de seducător de aproape, încât o făcea să se topească de dorință. Să-l ia pe Dent în gura ei, să-i simtă gustul...

Un alt sunet scăpă din partea ei, dar, când se mișcă, nu o făcu pentru a-și pune mâinile pe el sau pentru a-i șăruta pielea care mirosea a săpun bărbătesc, a Dent. În schimb, împrinsese la o parte mâna care o mângâia, se ridică și se duse în fața lui.

- Nu te prosti, Dent. Chiar nu e momentul...

Orice altceva ar fi vrut să mai spună - și mai târziu nu-și mai putea aminti - rămase nerostit. Întinse mâinile

după ea în clipa în care vru să treacă pe lângă el, o trase spre el și îi cuprinse maxilarul în mână și îi ridică fața spre el.

- Ai ajuns o femeie fantastică, Bellamy. Felul în care ai manevrat schimbătorul de viteze m-a dat pe spate.

Dacă sărutul de seara trecută fusese o invitație la a face prostii, cel de acum era o adevărată demonstrație de măiestrie. Era posesiv, carnal și dominant în asemenea măsură încât o alarma. Nu că s-ar fi temut de el. Se temea de reacția ei, de dorința interzisă de a primi de la el măcar o parte din tot ce promitea acel sărut.

Dar rezistă și reuși să nu se lase complet amețită, iar el, simțind-o, își ridică fața și îi dădu drumul din strânsoarea degetelor lui, dar numai pentru a-și lăsa mâna să-i alunece peste sânii ei. Îi cuprinse în căușul palmelor și trase încet de sfârcuri cu vârful degetelor, în timp ce-și împingea erecția în îmbinarea coapselor ei.

- Dă-ți voie să te mai gândești și la altceva o vreme, o îndemnă el, atingându-și buzele de ale ei. Relaxează-te și încearcă și tu să te distrezi.

Apoi îi prinse din nou gura cu a lui. Să se relaxeze? Imposibil. Nu atunci când trupul ei o îndemna să îl tragă spre ea, să îl savureze cu limba ei. Voia să-și treacă degetele prin părul lui și să-i țină capul pe loc în timp ce se pierdea în sărutul lui amețitor.

În schimb, se forță să nu facă nici o mișcare, să nu-i răspundă nici cu ardoare, nici cu aversiune. Își impuse să rămână absolut nemișcată, fără nici un fel de reacție.

Dându-și seama repede că era singurul implicat, Dent îi dădu capul pe spate și îi privi fața.

- Tata a spus că o să încerci să ne dai lovitura de grație, culcându-te cu mine.

Îi dădu drumul numaidecât.

- Oh, așadar asta a spus tăticuțul. Așa se explică atitudinea glacială.

Tăieturile de pe fața lui se deschiseseră iar și sângele, făcându-l să pară cu atât mai periculos și mai furios în timp ce se îndrepta spre șifonier, de unde trase o pereche de blugi de pe un umeraș. Îi îmbracă cu mișcări

abrupte, smucite, dar, când încercă să închidă nasturii, își ridică neputincios brațele în laterale.

- Ar putea să dureze.

Bellamy se făcu roșie ca racul, dar nu de rușine. Arată spre patul mototolit.

- Chiar te așteptai să sar cu tine în pat, când nici măcar nu ai catadicsit să schimbi cearșafurile după ultima?

Dent își trecu degetele prin părul umed.

- Ascultă, am lăsat-o aici în dimineața în care v-am dus pe voi la Houston. Nici nu m-am mai gândit la ea până în clipa în care am intrat pe ușă și am văzut patul. Nici măcar nu știu cum o cheamă.

- Nu ți-a părut suficient cât s-o întrebi?

- Nu.

- La fel cum nu ți-a părut nici că Susan se culca cu alți bărbați, în timp ce se întâlnea cu tine?

- De ce mi-ar fi părut?

- Nu o iubeai? Nici măcar puțin?

- Să o iubesc? Râse. Pe toți dracii, nu! Eram un adolescent stăpânit de hormoni și ea-mi oferea ce voiam.

- Și asta e tot ce a însemnat sora mea pentru tine?

Dent își puse mâinile în șolduri.

- Și cât crezi că am însemnat eu pentru ea?

- Suficient cât să se supere că ai venit prea târziu la petrecere. Cred că ar fi preferat să nu vii deloc decât să...

Tot sângele păru să i se scurgă dintr-odată din cap. Se simți cuprinsă de un val de amețală, dar imaginea din mintea ei era cum nu se poate mai limpede: Dent, pe motocicletă, gesticulând furios înspre Susan care, splendidă, superbă, era cuprinsă de o furie egală cu a lui. Amintirea țâsnise ca o felicitare tridimensională, tipătoare și încărcată de detalii. Respirația lui Bellamy, rapidă și întretăiată, părea să-i urmeze ritmul inimii.

- Ai fost acolo. La debarcader. Cu Susan. Înainte de tornadă.

Înjură și făcu un pas înspre ea.

- Bellamy...

- Nu!

Își întinse ambele brațe în față, cu palmele ridicate, apoi și le lipi de-o parte și de cealaltă a capului în timp ce transforma amintirile în cuvinte.

- Susan nu s-a întors de la debarcader cu grupul celor care se duseseră să bea bere. M-am îngrijorat, gândindu-mă că poate i se făcuse rău de la prea multă băutură. Era atât de cald, era zăpușeală și m-am gândit că...

- Ascultă! Lasă-mă să-ți explic.

- M-am dus după ea, nu-i așa?

Dent nu spuse nimic.

- Știu că m-am dus. Pentru că... pentru că m-ai văzut cum mă uitam la voi, nu-i așa? *Nu-i așa?*

- Bellamy...

- În tot acest timp, strigă ea, ai fi putut să-mi spui! De ce nu mi-ai spus că-mi aminteam greșit? De ce nu ai...

Răspunsul deveni evident într-un fulger de claritate.

- Nu ai fost cu Gall. Nu ai avut nici un alibi. Ai fost acolo, în parc, și te-ai certat cu Susan.

Preț de câteva clipe, nici unul din ei nu se mișcă, apoi Bellamy se repezi spre ușă și o deschise de perete.

- *La dracu'!* Bellamy!

Leși pe ușă cu un asemenea avânt, încât singurul lucru care o împiedică să cadă de la etajul al doilea fu balustrada de metal. Se izbi cu putere în ea, lovindu-și osul pelvian atât de tare, încât simți durerea. Scoase un țipăt de durere, apoi încă unul, de frică, în clipa în care mâinile lui Dent o prinseră de partea superioară a brațelor.

Strigătul ei îi făcu pe cei doi bărbați din parcare să dedesubt să ridice privirea. Stăteau sprijiniți de capota unei mașini, dar figura lui Van Durbin prinse numai-
decât viață.

- Uite! strigă el și i-i arată fotografului, care era deja pregătit.

Blițul aparatului se declanșă într-o explozie de lumină orbitoare.

Dent îi desclăștă degetele de pe balustradă și o trase înapoi în apartamentul lui, apoi închise ușa cu piciorul.

Își vărsă frustrarea pe ușă, lovind cu pumnul în ea ca să-și accentueze fiecare înjurătură rostită cu tot patosul. Primul lui instinct era să coboare în goană scările și să-l facă pe Van Durbin să regrete că auzise vreodată de Dent Carter, apoi să se ocupe de fotograf și să-l distrugă aparatul.

Dar, când trecuse prin ambuscade asemănătoare în urma morții lui Susan și, mai târziu, în timpul investigației de la Comisia pentru Siguranța Transporturilor, Gall fusese lângă el, ca un Neghiniță în ureche, avertizându-l să-și stăpânească nervii.

- Nimic nu-î încântă mai mult pe reporteri decât reacțiile nervoase. Vrei să-i bați la propriul lor joc? Ignoră-i.

Tăietura de pe obraz pulsa de durere și, când își șterse fața cu dosul palmei, văzu sânge proaspăt amestecându-se cu cel care începuse să-i curgă din nou din tăietura de peste degete. Presupunea că și tăietura de pe spate i se redeschisese.

Când se întoarse cu fața spre încăpere, Bellamy tresări, ceea ce-l enervă și mai rău.

- Dacă-ți este mai frică de mine decât de ei, știi pe unde-i ieșirea.

Îi lăsă cale liberă spre ușă în timp ce-și lua blugii pătați de sânge de pe jos și scotea telefonul mobil din buzunarul acestora. Apoi se duse în bucătărie și căută numărul administratorului complexului, pe care un fost chiriaș îl scrisese cu creionul pe tapetul decolorat.

Tastă nervos cifrele și primi răspuns numaidecât.

- Știți anunțul ăla pe care l-ați pus săptămâna trecută în toate cutiile poștale? Despre tipul care s-a expus gol în fața unei femei din unitatea de nord? Aha. Ei bine, sunt doi indivizi în parcare de sud. Fac fotografiile prin ferestrele oamenilor cu lentile telescopice. Sunt aproape sigur că sunt aceiași bărbați pe care i-am văzut vorbind cu niște fete pe terenul de joacă azi după-amiază. Ar fi bine să chemați poliția. Bine. La revedere!

Închise telefonul și se uită la Bellamy, care nu se mișcase și nici nu-și dezlipise privirea uluită de el.

- Cred că le-am dat o vreme de lucru lui Van Durbin și trepădușului său.

Își închise nasturii de la blugi și rupse o bucată de tifon, pe care o împăturii și o folosi ca să-și oprească sângerarea de pe obraz.

- Eu îmi iau o bere. Vrei și tu una?

Nu-i răspunse.

Luă o cutie de bere din frigider, o deschise și sorbi spuma care se revărsase pe capac, apoi luă o înghițitură apreciabilă. Se trânti pe singurul fotoliu din apartament și continuă să-și bea calm berea, în vreme ce Bellamy se holba la el de parcă ar fi fost un animal exotic, posibil periculos, care ar fi trebuit ținut într-o cușcă.

Cercurile din jurul ochilor ei erau atât de întunecate, încât arătau de parcă cineva i le-ar fi făcut cu pumnul. Chipul ei își pierduse orice urmă de culoare, dar aici era posibil să fie de vină și lumina de neon din tavan. Părea complet dărâmată, dar Dent era într-atât de nervos, încât refuza să fie blând cu ea.

- Ei? făcu el.

- Ce?

Vocea ei era sugrumată, răgușită.

- Nu mă întrebi?

- Nu o să negi?

- Ba da. Dar gândește-te ce idee grozavă ar fi asta pentru *Înainte de furtună: partea a doua*. Ți-ai șoca pur și simplu cititorii. Iubitul era totuși criminalul. Iar acesta, un adevărat pervers, a reușit să scape. Povestea face un salt de optsprezece ani. Individul se dă la sora mai mică, care e acum femeie în toată firea. Și încă ce femeie. Salivează numai când o vede. Îl sărută ca o fată rea, până când bărbatul dă curs invitației, după care se închide ca o călugăriță misionară. Când îl refuză, nenorocitul se repede la ea, o ia cu forța și... Se cutremură cu un gest exagerat. Chestii tari. Garantat să-ți țină cititorii cu sufletul la gură.

Bellamy îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se duse la fereastră, unde lumini colorate pătrundeau printre lamelele inegale ale jaluzelelor.

- A venit poliția. Trei echipaje.

- De ce nu dai fuga să le spui că l-ai prins în sfârșit pe ucigașul surorii tale?

- Pentru că nu cred că ești tu ăla. Deși, categoric, ești un mare dobitoc!

Dent pufni.

- Ești scriitoare, și asta e cea mai bună insultă de care ești în stare? Sora mai mică are și vocabularul unei călugărițe misionare. Dacă vrei, pot să te ajut eu cu câteva cuvinte urâte.

- Nu mă păcălești cu conversația asta idioată, Dent.

Își termină berea și așeză cutia goală pe măsuta de cafea care se clătina. După o vreme, Bellamy zise:

- Van Durbin o să le spună că este o acuzație falsă.

- Firește că o să le spună. Dar va trebui să explice și ce căuta acolo împreună cu un fotograf, ceea ce înseamnă că va fi forțat să admită că te pândea. Nu-i va fi ușor să jongleze cu toate astea.

- Poliția o să afle că tu ai sunat.

- Nu are cum. Nu apare numărul atunci când sun. În cele din urmă o să-și dea seama că a fost o alarmă falsă și o să le dea drumul, dar lipitoarea aia o să stea ca pe ghimpi până atunci. Dacă există un Dumnezeu, o să-și găsească și un iubit cât stă după gratii.

Bellamy plecă de la fereastră.

- Ești isteț. Răspunzi repede în situații de criză.

- Unul dintre talentele care mă fac un bun pilot. Își țuguie buzele, gânditor. Presupun că m-ar putea face și un bun ucigaș, nu?

Bellamy se așeză pe canapeaua de două locuri din fața fotoliului, rămânând pe margine, ca și cum s-ar fi temut să nu fie nevoită să o rupă la fugă.

- De ce ai mințit când ai discutat cu poliția?

- Nu cred că ar fi fost prea bine pentru mine să le spun că o găsisem pe Susan la debarcader și că avuse-serăm o ceartă de îndrăgostiți. Și nu te lăsa păcălită de cuvântul folosit. Nu eram cu adevărat îndrăgostiți.

- De unde ai știut că e la debarcader?

- Veneam cu motocicletă pe alee - o mai știi? Cea care ducea la pavilion.

Bellamy dădu din cap.

- Susan mi-a făcut semn să opresc. Era singură.

- Ce făcea?

- Se aranja.

- Se aranja?

- Se privea în oglinda pudrierei, se dădea cu ruj, își umfla părul. Cum fac fetele.

- Ți-am povestit cât de bine arăta când s-a întors la pavilion.

- Oh, acum crezi că inventez, ca să se potrivească bine cu povestea ta?

Obosită, Bellamy spuse:

- Zi mai departe.

- I-am spus ceva de genul: „Am venit. Mai bine mai târziu decât niciodată“. Dar nu era de aceeași părere. Mi-a spus că își făcuse alte planuri, care nu mă includeau. La început, am încercat să o împac. Mi-am cerut scuze că alesesem un zbor în locul ei. I-am promis c-o să mă revanșez, că n-o să se repete. Aiureli de genul ăsta pe care le spun băieții când...

- ... când nu le cred cu adevărat.

Dent ridică din umeri.

- Nici nu a vrut să audă. Mi-am dat seama că ce mai rămăsese din acea zi începea să se ducă dracului, așa că m-am enervat, i-am spus... Se opri și, când Bellamy ridică sprâncenele, continuă: Alte aiureli pe care le spun băieții atunci când un lucru sigur nu mai este sigur. Spre deosebire de tine, eu am un vocabular... *deocheat*. I-am adresat niște insulte destul de colorate.

Bellamy privi în gol preț de câteva clipe și, când întoarse din nou ochii spre el, zise:

- În mintea mea, vă pot vedea pe voi doi certându-vă. Dar nu-mi mai amintesc nimic după aceea.'

- Am încălecat pe motocicletă și am dispărut înspre apus.

- Nu era nici un apus. Cerul era înnorat.

- Încă o figură de stil.

O cută gânditoare îi încreți fruntea lui Bellamy în timp ce se lăsa pe spate, afundându-se în pernele canapelei, făcându-l să se simtă jenat de vechitura aia nenorocită. Era un gunoi, la fel ca întreg apartamentul. Când își vânduse casa cu piscină și grădină de pe deal,

de unde putea vedea întregul oraș, asumase o indiferență necesară vizavi de condițiile de trai.

Închiriasse locul ăsta pentru că era tot ce-și putuse permite. Dormea aici. Uneori și-o trăgea aici. Făcea duș și își păstra hainele aici. Mânca preparate luate la pachet și nu folosise aragazul decât de cel mult două ori. Frigiderul era aproape gol.

Nu se gândise niciodată la stilul lui de viață până când nu-și privise habitatul neîngrijit prin ochii lui Bellamy. Și acum își dădea seama că existența lui între acești pereți nu putea fi numită viață.

Iar asta era exact ceea ce spusese el despre tatăl lui. Asemănarea îl izbi cu putere pe Dent, zgâlțâindu-l, și o respinse furios. Fu bucuros când Bellamy îi întrerupse firul gândurilor, punându-i încă o întrebare:

- După ce-ai plecat din parc, unde te-ai dus?

- Peste tot. Nicăieri. Gall încuiase hangarul și plecase odată cu mine, așa că nu avea nici un rost să mă întorc acolo. Nu voiam să mă duc acasă și să-l văd pe taică-meu uitându-se la televizor. Așa că am mers fără țință, pufnind și fornăind, căutând distracție în altă parte.

- Cine poate confirma asta?

- Absolut nimeni. Dar asta am făcut. Vremea s-a înrăutățit dramatic, foarte repede. Fulgerele erau cumplite. Când a început grindina, m-am adăpostit sub un pasaj. Cerul a căpătat culoarea aia neagră-verzuie. Eram la câțiva kilometri de pâlnie, dar am văzut-o când a coborât din nori și mi-am dat seama că era exact deasupra parcului, așa că m-am suit pe motocicletă și m-am întors. Întinse mâinile. Restul îl știi.

Bellamy se cufundă într-un nou moment de tăcere adâncă.

Dent se ridică de pe fotoliu, se duse la fereastră și privi printre lamelele jaluzelei. Parcare de jos fusese eliberată de orice activitate. Singurele mașini erau cele care aparțineau locatarilor. Zâmbi imaginându-și-l pe Van Durbin la mila polițiștilor, care credeau că au prins un pervers.

Dar zâmbetul îi pieri în clipa în care o împunsătură de durere îi aminti de bărbatul care îl atacase. Îi venea

să-și verse mațele ori de câte ori își amintea cum limba lui îi alunecase pe obraz sau când se gândea la amenințările încărcate de cruzime pe care le făcuse la adresa lui Bellamy. Înainte să-și dea seama că strânsese pumnii, Dent se trezi lovind cu ei în coapse.

- Un lucru mă nedumerește.

Se întoarse spre ea.

- Doar unul?

- E unul mare. Aș fi putut confirma faptul că ai plecat din parc. Te-am văzut plecând. De ce nu i-ai spus lui Moody că te văzusem părăsind parcul, lăsând-o pe Susan încă teafără și nevătămată?

- N-ar fi folosit la nimic. Îți pierduseși memoria.

- N-ai aflat asta decât ieri și mi s-a părut că ai fost destul de surprins.

Prea târziu, Dent își dădu seama că picase în propria capcană.

Bellamy se înclină în față.

- În loc să-l minți pe Moody și să-l rogi pe Gall să-ți ofere un alibi, de ce nu i-ai spus pur și simplu detectivului că puteam să garantez eu pentru tine?

Când tot nu îi răspunse, Bellamy insistă:

- Dent? De ce?

- M-am gândit că ar fi fost mai bine ca Moody să creadă că nu am fost acolo deloc.

Dintr-odată, se ridică, se duse la pat și începu să scoată așternuturile. Bellamy veni după el.

- E mai mult decât atât. Sunt sigură.

- Ce te face să crezi asta?

- Faptul că eviți să mă privești în ochi.

Se întoarse brusc spre ea.

- Bun, acum mă uit.

- Ce-mi scapă?

Dent clătină din cap.

- Nu vreau să mai discut în seara asta. Creierul meu are nevoie de o pauză, și al tău la fel.

Se întoarse la îndeletnicirea de a trage cearșaful de pe saltea.

- Trebuie să știu.

- N-o să afli în seara asta.

- Ba în seara asta.
 - De ce în seara asta?
 - Pentru că tatăl meu poate muri în orice clipă.
 - Și atunci nu ai putea să-i îndeplinești ultima dorință.

- Da.

- Păcat. Nu mai stau de vorbă cu tine în seara asta.

Făcu așternuturile ghem și le îndesă într-un coș de răchită din baie, apoi se duse la dulap și începu să cotrobăiască printre lucrurile îngrămădite pe rafturile de deasupra barei de umerase.

- Sunt niște cearșafuri curate pe aici pe undeva.

- De ce nu vrei să umpli golul ăsta pentru mine?

Trecu pe lângă ea, ducând un rând de cearșafuri la pat.

- Ce anume nu vrei să-mi amintesc?

- Nimic.

- Nu te cred.

- Prinde colțul ăla, te rog.

Absentă, trecu cearșaful peste colțul saltelei, apoi își îndreptă spatele și privi patul.

- Ce faci?

- Schimb cearșafurile ca să nu te simți ofensată când o să te bagi în pat.

Îl privi întinzând pilota peste pat. Ținu o pernă cu bărbia și trase o față de pernă peste ea.

- Crezi că niște cearșafuri curate o să mă facă să mă răzgândesc și-o să mă culc cu tine?

- Nu știu ce intenții ai tu, scriitoareo, dar eu, unul, am de gând să dorm. Sunt epuizat și, sincer, mi-a pierit tot cheful. O examinează cu o privire critică, din cap până-n picioare. În plus, arăți ca un personaj din videoclipul de la *Thriller*. Fără supărare. Își puse mâna peste șlițul cu nasturi al blugilor. Rămâne închis toată noaptea, așa că nici să nu-ți treacă prin minte să încerci să mă pipăi în timp ce am ochii închiși. De fapt, mulțumită cretinului cu tatuajul cu șarpe, probabil că va trebui să dorm pe burtă. Arată spre peretele din cealaltă parte a camerei. Stinge tu lumina.

Se întinse pe abdomen și mototoli perna până când o aduse la forma pe care o dorea, apoi își așeză capul pe ea și închise ochii.

Simțindu-se neputincioasă să facă altceva, Bellamy se duse la întrerupător și stinse lumina, apoi se întoarse bâjbăind până la pat. Își scoase pantofii, dar se întinse pe spate complet îmbrăcată și încordată, conștientă de prezența lui lângă ea și fără a avea prea mare încredere în afirmația lui că își dorea să doarmă și nimic mai mult.

După câteva minute, îl auzi mormăind:

- Poți să te relaxezi. N-am de gând să te sugrum cu chiloții în timp ce dormi.

- Dacă ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o până acum.

- Hei, mersi pentru votul de încredere.

Prinsese doar un crâmpei din amintire, dar fusese unul important. Dent îi ascundea restul și trebuia să afle de ce. Își dorea cu disperare să elibereze totul din subconștient, să privească în întregime scena de la debarcader, să audă cearta dintre el și Susan până la final.

Simțea că această ceartă era elementul care declanșase evenimentele care urmaseră. Dacă și-ar fi amintit asta, și-ar fi amintit mult mai multe.

Vorbind încet, în întineric, spuse:

- Dacă nu ar fi ceva important, mi-ai spune ce-am văzut sau am auzit.

Dent nu zise nimic.

- Ceea ce înseamnă că memoria mea blochează ceva important.

Din nou, nici un comentariu.

- Nu o iubeai pe Susan.

Tăcere.

- Măcar o plăceai?

- Bellamy?

- Da?

- Culcă-te!

capitolul 15

Bellamy se trezi în mirosul de cafea proaspăt făcută. Când întredeschise ochii umflați de somn, îl văzu pe Dent așezat la masă, complet îmbrăcat, sorbind dintr-o cană din care ieșeau aburi în timp ce dădea paginile unei cărți de telefon. Simțind că s-a trezit, privi înspre pat.

- Ce surpriză! Trăiești!

Ignorându-i remarca, Bellamy se ridică în șezut și își arcui spatele ca să-și dezmoțască oasele.

- Cât e ceasul?

- Aproape nouă.

- Nu voiam să dorm atât de mult. Trebuie s-o sun pe Olivia.

- Găsești câni în bufetul din dreapta chiuvelei.

Găsi cânilor, își umplu una cu cafea, formă numărul de telefon, apoi lăsă un mesaj atunci când intră robotul.

- Presupun că m-ar fi anunțat dacă ar fi fost vreo schimbare.

Se așază la masă, lângă Dent.

- N-am nimic pentru micul dejun. Scuze.

- Cafeaua e suficientă.

Dar nu era. Prima sorbitură o făcu să se strâmbe.

- Rețeta lui Gall, îi explică Dent. Ar putea trânti și un catăr la pământ.

- Lapte ai?

- Da, dar degeaba. S-a prins.

- Nu contează, zise ea, făcându-și curaj și luând încă o sorbitură. În dimineața asta, cred c-o să-mi prindă bine.

- Ai dormit bine?

- Buștean. Tu?

- Binișor. Am stat o vreme treaz, sperând că poate-ți se trezește interesul. Apoi: Ah, ai roșit iar! Începusem să mă îngrijorez. Aseară te făcuseși albă ca varul la gândul că ai putea dormi lângă un criminal.

- Dent.

- Te-ai trezit convinsă că sunt inocent?

- Nevinovat. Dar departe de inocent.
- Există vreo diferență?
- După mine, da. Ce-ți mai face spatele?
- Cred că rana s-a închis peste noapte. Nu am văzut sânge proaspăt pe bandaje.

Încă arăta ca un supraviețuitor al unei bătălii lungi.
Tăieturile de pe față începuseră să facă crustă, dar erau umflate și înconjurate de vânătăi.

Arătând spre cartea de telefon, care părea să fie veche de câteva generații, Bellamy îl întrebă pe cine căuta. Evitând întrebarea, Dent își întinse picioarele pe sub masă.

- Ascultă-mă cu răbdare un minut.
- Bine, te ascult.
- Să presupunem că toate astea - de la șobolanul din pachet până la incidentul din parcare de aseară - reprezintă un contraatac.
- La cartea mea?
- La ea și/sau la incidentul care a inspirat-o. Ieri, în bucătăria ta, unul dintre noi a remarcat că nu sunt foarte multe persoane în stare să păstreze o asemenea ranchiună și capabile să meargă atât de departe pentru a se răzbuna.

- Tu ai spus asta sau ceva de genul... M-ai întrebat cine cred eu că a fost musafirul meu misterios.

- Bun, hai să trecem în revistă posibilitățile. Ridică un deget, ca și cum ar fi început să numere. Eu.

- Nu te-ai prefăcut că ai fost înjunghiat.

- Așadar, sunt eliminat? Mersi, zise el sec. Un al doilea deget se alătură primului. Părinții tăi.

- Putem să-i eliminăm și pe ei. Cancerul este un alibi solid.

Dent ridică al treilea deget.

- Steven. Băiatul ăsta are niște probleme serioase și mi s-a părut foarte supărat.

- Dar nu el a tăbărit pe tine aseară. În plus, Steven nu mi-ar face rău, oricât de supărat ar fi din cauza cărții.

- Probabil, zise el, dar nu cu deplină încredere. Aceștia sunt suspectii principali. Dacă nu e nici unul dintre noi, înseamnă că e cineva mai îndepărtat.

- Tangențial.
- Iar folosești cuvinte pompoase. Dar, da.
- Dale Moody?
- Posibil. Dar care să fie problema lui? În afară de faptul că l-ai prezentat drept un personaj nu prea isteț și nici prea competent în cartea ta.
- Tata a spus că părea tulburat în timpul procesului. Ar fi trebuit să fie mulțumit că s-a obținut condamnarea. Care era problema?

Desigur, Dent nu avea răspunsul, dar adăugă gânditor:

- Moody e un bărbat masiv, cel puțin era. Ca matala care m-a atacat. Hai să punem o bifă lângă numele lui. Altcineva?

- Ce zici de Rupe Collier?
- Cu siguranță n-a fost el în parcare.
- Nu. Atunci, cine mai rămâne?
- Strickland.

Bellamy tresări.

- Nu Allen, zise Dent. Dar poate fratele lui, Roy.

- Ray, îl corectă ea.

Dent arătă înspre cartea de telefon.

- Pe el îl căutam.
- Ce te-a făcut să te gândești la el?

- Procesul de eliminare. Din acest grup de persoane implicate, chiar și tangențial - am zis corect? - el și Allen se apropie de departe cel mai mult de profilul individului cu mașina tunată. Privi linia roșie care-i tăia degetele. Ar putea fi foarte enervat de felul în care l-ai descris pe frate-său în cartea ta.

- A fost o descriere adecvată.

- Pentru un ucigaș. Dar dacă n-a fost el? Un motiv excelent pentru o vendetă este acela ca fratele tău să fi fost trimis la închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o.

- Și apoi să moară acolo.
- Allen nu a murit, Bellamy. A fost ucis.

Bellamy tresări la auzul cuvântului care păru să vibreze între ei preț de câteva clipe încărcate. La mai puțin de doi ani după ce-și începuse condamnarea de douăzeci de ani de închisoare pentru omor, Allen Strickland

fusese înjunghiat fatal în curtea închisorii Huntsville de către un alt deţinut.

După o tăcere îndelungată, Dent îşi trase picioarele sub scaun şi se aplecă peste masă.

- Am discutat despre toate aspectele poveştii ăsteia, dar nu ai adus niciodată în discuţie ce s-a întâmplat cu Allen Strickland. De ce?

- Din obişnuinţă, presupun, zise ea încet.

- Obişnuinţă?

- Îmi amintesc ziua în care am aflat că fusese ucis. Eram în primul an de liceu. Rupe Collier i-a sunat pe părinţii mei tocmai când mă pregăteam să plec la şcoală.

- Cum au reacţionat când au aflat?

- Nu au primit prea bucuroşi vestea, aşa ceva ar fi fost lipsit de bun-simţ. Dar nici nu au fost atât de ipocriţi încât să manifeste o prea mare tristeţe. Îmi amintesc că tata avea o atitudine... foarte sobră. Îmi amintesc că a spus: „Atunci, s-a terminat“. Şi felul în care a spus-o... ca şi cum ar fi fost ceva de care nu mai trebuia să mai vorbim vreodată. Apoi s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Olivia s-a dus după el. Din câte ştiu eu, nimeni din familia noastră nu a mai pomenit vreodată numele lui Allen Strickland.

Nici Steven nu spusese nimic despre el cu o zi în urmă. Nici tatăl ei, care făcuse referire la încarcerarea lui Strickland, dar nu şi la moartea lui. Poate că întrebarea ridicată de Van Durbin în articolul publicat cu o zi înainte îi neliniştise pe toţi, făcându-i să se teamă că Allen nu numai că fusese condamnat pe nedrept, dar şi că murise fără vreo vină.

- Am dat de numele lui Ray Strickland în timp ce făceam cercetări pentru carte, îi spuse Bellamy lui Dent. A fost citat în multe articole apărute în timpul procesului, susţinând mereu nevinovăţia fratelui său. Dar, dacă el a fost cel care te-a atacat în parcare, eu nu l-aş fi recunoscut. Bărbatul pe care mi-l amintesc eu din fotografii avea părul stufos şi o mustaţă care-i trecea peste maxilar.

- Le putea rezolva pe amândouă cu un brici în mai puţin de cinci minute.

- L-ai găsit în cartea de telefon?

- Nu. Dar nu credea că va trebui să-l căutăm. O să ne găsească el.

Nu era un gând prea liniștitor.

- Poate că ar fi totuși mai bine să mergem la poliție. Am putea raporta agresiunea de noaptea trecută, le-am da numele lui Ray Strickland...

- Și dacă Ray Strickland, fratele defunctului Allen Strickland, se dovedește a fi un cetățean cinstit, care-și plătește taxele, merge săptămânal la biserică și locuiește în suburbii cu soția și încântătorii săi copilași, înseamnă că ți-ai mai făcut un dușman. Cu siguranță ar ajunge la știri, iar Van Durbin, presupun că a supraviețuit nopții trecute...

Bellamy dădu din mâini ca să-l întrerupă.

- Înțeleg unde bați. În timp ce-și organiza gândurile, își prinse buza de jos între dinți. E adevărat, nu știm dacă Strickland este individul din camionetă, dar ceva îmi spune că el e.

- Și mie la fel. Înainte de furtună se termină cu Allen primind condamnarea. Nu ai menționat faptul că a murit în închisoare. Este foarte posibil ca acest lucru să nu i se fi părut corect lui Ray. Din punctul lui de vedere, i-ai exploatat tragedia personală, dar nu ai spus întreaga poveste.

Bellamy își așază coatele pe masă și se uită la Dent.

- Dumnezeu, nu-ai cere bucurioasă scuze pentru asta.

- Nu cred că scuzele ar fi suficiente pentru individul pe care l-am întâlnit aseară.

Răsufală greu.

- Pe de altă parte, e foarte posibil să mă înșel. Principala noastră problemă este că nu știm cu cine avem de-a face. Bellamy își lăsă mâinile înapoi pe masă. Rămâne în continuare Moody.

Dent își trecu degetul mare peste paginile răsucite ale cărții de telefon.

- Am încercat să-l găesc și pe el.

- Îți urez succes.

- Mai devreme, când ai încercat să dai de el, ai contactat sediul de poliție din Austin?

- De acolo am plecat. Mi s-a spus că s-a pensionat, dar asta a fost tot ce-am aflat. Cei de la Resurse umane au susținut că nu au adresa lui și nici vreo altă informație de contact.

- Trebuie să-și încaseze pensia undeva.

- Baniî sunt depuși automat într-un cont. Banca are sediul în North Carolina și cei de acolo îmi închid telefonul ori de câte ori le cer informații confidențiale despre clientul lor. Am căutat pe Google și am încercat să-i găsesc numărul de asigurare, dar am renunțat atunci când am dat peste o suspiciune de furt de identitate.

- Familie?

- O fostă soție care a spus că nu știe unde este, dar că speră că e prin vreun cimitir.

- Posibil. Ai verificat registrele de deces?

- Împreună cu cele fiscale, listele de votanți, registrele proprietarilor auto. Clătină din cap. Crede-mă, am căutat. Și nu doar în Texas.

- A fost polițist. Știe cum să facă să dispară.

- Și nu a dispărut numai el, zise ea, pe un ton care-i câștigă întreaga atenție din partea lui Dent. Am mituit un detectiv cu câteva beri ca să mă lase să mă uit prin dosarul cazului Susan Lyston. Am dat banii degeaba. Mi-a spus că dosarul dispăruse.

- Și l-ai crezut? Poate că voia să obțină ceva mai dulce de la tine. Eu așa aș fi făcut.

Răspunse zâmbetului său sugestiv dându-și ochii peste cap.

- Părea sincer uluit, supărat și jenat de eșecul său personal, dar și de al departamentului de poliție, de a găsi dosarul. Cred că își dorea sincer să mă ajute.

- Sau își dorea sincer să ți-o tragă și apoi să fie menționat în cartea ta.

- Nu toți bărbații gândesc ca tine.

- Vezi să nu!

Fu un răspuns instinctiv, fiindcă părea că deja se concentrează la altceva. Avea privirea pierdută și-și lovea unghia mare de dinții din față.

- Cred că știu pe cineva care ar putea avea idee unde este Moody. Se ridică și luă cartea de telefon cu el. Arătând spre cana ei de cafea pe jumătate plină, zise: Ia-o cu tine. Poți s-o termini pe drum.

- Nu pot merge nicăieri fără să trec mai întâi pe acasă. Sunt un dezastru!

O privi din cap până-n picioare.

- Da, bine. Ba chiar îmi convine. Aș vrea să-mi las mașina în garajul tău.

- De ce?

- I-ar sări prea ușor în ochi nenorocitului ăluia care m-a înjunghiat.

Opri pe alee, în spatele mașinii ei.

- Schimb mașinile în timp ce tu te aranjezi.

- Chiar atât de rău arăt?

- Acordă-ți cel puțin cincisprezece minute.

O necăjea, dar zâmbetul lui ștrengăresc se transformă dintr-odată în încruntare.

- Ce-i asta?

Un plic mare, din hârtie maro, era sprijinit de ușa din față.

- Ieri, când am vorbit cu zugravul, i-am spus să-mi lase o estimare a costurilor în cutia poștală. Presupun că plicul a fost prea mare.

Totuși, când îl ridică și citi eticheta lipită pe partea din față, simți cum i se pune un gol în stomac.

- Van Durbin.

Deschise plicul sigilat și scoase mai multe fotografii mari. Toate cu ea și Dent. Uitându-se repede prin ele, zise:

- Au fost făcute...

- Ieri. La aeroportul din Austin.

Ușor de recunoscut în fundal, era zona de bilete unde se opriseră la un chioșc automat și își ridicaseră permisele de îmbarcare pentru zborul spre Atlanta. O altă fotografie îi înfățișa grăbindu-se înspre coada de la porțile de securitate și încă o alta așteptându-și rândul.

A patra fotografie, făcută de la distanță, cu lentilele telescopice, fusese făcută după ce trecuseră de punctul

de securitate și alergau spre poarta de imbarcare. Erau cu spatele la cameră.

Iar mâna lui Dent era ferm așezată pe mijlocul spatelui ei.

Se uită a doua oară peste fotografii, observând acum că o atinge de fiecare dată. Nu își amintea să fi fost atât de mult contact fizic între ei, dar avea acum dovada în fața ochilor.

Fotografia care o luă cel mai mult prin surprindere fusese făcută în timp ce așteptau la rând, în fața punctului de securitate. Îi scotea din păr o frunză – rămasă acolo în urma plimbării lor prin parc. Nu i se păruse nimic important în acel moment. Gestul nu durase mai mult de o secundă sau două, dar aparatul îi surprinsese cu fețele apropiate, cu degetele lui în părul ei. Își zâmbeau unul celuilalt, cu o expresie mai grăitoare decât remarca cu care o necăjise pe moment, spunându-i că nu putea s-o ducă nicăieri fără s-o scuture mai întâi de praf.

Fotografiile sugerau o intimitate între ei, care o făcea acum să se simtă încinsă, expusă și bucuroasă că era cu spatele la el. Își dresе vocea.

- Probabil că Van Durbin le-a lăsat aici ieri, înainte să ne ia urma la apartamentul tău.

- E ocupat băiatul.

Părea distras, și Bellamy se întrebă dacă și el era surprins de imaginile atât de grăitoare.

- De ce s-a obosit să le aducă personal? întrebă ea.

- Ca să ne dea de înțeles că putem să fugim, dar nu ne putem ascunde. Sper că nenorocitul a avut o noapte grea după gratii.

Îl simți aplecându-se să vadă mai bine fotografiile, peste umărul ei. Vorbind cu voce joasă, spuse:

- Știi, uitându-te la astea, ai crede că...

- Oh! exclamă ea dintr-odată. Asta-i Jerry.

- Ha?

- Jerry.

Îi arată un chip în mulțimea din aeroport. Bărbatul se uita la ea și la Dent, nu la cameră, dar fusese surprins dintr-un unghi clar.

- Cine dracu' e Jerry?

Bellamy râse.

- E... nimeni important. Un admirator entuziasmat. Clătinând uluită din cap, zise: Ce coincidență bizară!

Luă fotografiile sub braț, deschise ușa din față și intra-
ră amândoi în casă.

- Lasă-mă pe mine primul.

Dent o dădu la o parte în timp ce băga mâna sub
cămașa largă și scotea un pistol.

Bellamy exclamă:

- De unde-a apărut ăsta?

- De la Pepe's Pawn Shop. Cred că așa-i spunea. S-a
transformat în patiserie între timp.

- Dent! Nu vreau să am de-a face cu arme.

- Armă. E doar una. Și nu ești obligată să o atingi.

- Ce faci cu ea?

- Încerc să îl descurajez pe prietenul nostru tatuat.
Acum stai aici până mă duc eu să verific.

După o verificare rapidă, se întoarse și-i raportă că în-
treaga casă era în aceeași stare în care o lăsaseră cu zi în
urmă. Fu ușurată să constate că pusese pistolul la loc.

- Am verificat cutia poștală și am găsit asta.

Ridică plicul de dimensiuni obișnuite, în care se
găsea estimarea zugravului.

- Mi se pare un preț corect. Și îmi place ideea că este
cumnatul lăcătușului. Înseamnă că nu trebuie să mai
dau și altcuiva cheia de la casă.

Își scoase telefonul, dar Dent spuse:

- Sună-l mai târziu. Vreau să aflui mai multe despre
Jerry, admiratorul tău entuziast.

- Spune că e fanul meu numărul unu. Luă fotografia
în care apărea Jerry. Aparatul era centrat pe noi, dar
sunt destul de sigură că el este.

Dent îl studie pe bărbatul din imagine. Cuta adâncă
de pe fruntea lui o făcu pe Bellamy să-l întrebe:

- Ce e?

- Nu știu. Ceva. Mai spune-mi despre el.

- Nu sunt prea multe de spus. Nu-l cunosc, nu-i știu
nici măcar numele de familie. A venit la una dintre pri-
mele sesiuni de autografe și de atunci l-am văzut me-
reu, la aparițiile personale și sesiunile de lectură din

New York. Are tot timpul câteva exemplare din carte, pe care-mi cere să le semnez.

- New York? Atunci ce căuta ieri pe aeroportul din Austin?

- Habar n-am.

- Mi-ai spus că te simți urmărită de când te-ai întors în Austin. Ai simțit vreodată așa ceva în New York?

- Uneori. Dar m-am gândit că ar putea fi anxietate, având în vedere că eram mereu în mijlocul mulțimii.

- În New York ești mereu în mijlocul mulțimii.

- Da, dar...

- Era ceva diferit? Și a început după ce ți-ai publicat cartea?

Bellamy dădu din cap.

- Prima oară când am avut senzația asta, dădeam autografe într-o librărie de romane polițiste. Am pus-o pe seama atmosferei din jur, a mulțimii de oameni care așteptau la rând... Am crezut că mi-au creat o stare de panică. Simțeam că nu am aer.

- Jerry era acolo?

- Cred că da.

- Când l-ai văzut ultima oară?

- În ziua...

Se opri brusc. Dent își duse mâna pâlnie la ureche.

- În ziua... în care ce?

- În care am plecat din oraș.

- În aceeași zi în care ai primit șobolanul. Unde l-ai văzut pe Jerry în ziua aia?

- În fața studioului de televiziune. Dar sunt sigură că nu există nici o legătură.

- Ei bine, eu nu sunt. Vreau să zic că nu sunt sigur. Poate că Jerry te urmărește.

- Cu vreo intenție criminală? În nici un caz! Este inofensiv.

Dent ridică o sprânceană, ca și cum ar fi pus la îndoială această afirmație.

- Îți jur, Dent, este la fel de sinistru ca un pahar cu lapte. E un șoarece de bibliotecă. Blând și manierat. Cu o înfățișare comună. Nu iese cu nimic în evidență.

- Deja-mi este frică. Exact genul de care să te ferești.
Un ciudat.

Îi aruncă o privire de dojană.

- Nu l-ai văzut niciodată. De unde știi?

- De unde știi tu că nu-i așa? De unde știi că nu are zece cadavre de scriitoare îngropate în pivnița lui?

- Te rog!

- Bine, atunci explică-mi de ce te-a urmărit până în Texas?

- Cine zice că m-a urmărit? Sunt convinsă că incidentul de ieri a fost o coincidență.

- Este fanul tău numărul unu. Te vede printr-o *coincidență* într-un aeroport, la cincisprezece, douăzeci de state distanță față de locul în care ar fi trebuit să fiți amândoi, și nu dă fuga să vorbească cu tine, să-și anunțe prezența? Nu spune: „Oh, Dumnezeule mare! Nu pot să cred! Autoarea mea preferată e chiar aici, în vest!”

- Dacă pui problema așa...

- Exact.

Îi luă fotografia din mână și se duse cu ea la fereastră, unde avea lumină mai bună. O studie preț de câteva momente lungi, apoi ridică brusc bărbia și se uită la ea.

- Ieri. În parc. Doi îndrăgostiți se giugiuleau pe o bancă. Doi bunici se jucau cu mingea cu nepotul lor. Un grup de majorete își exersau numărul. Și un bărbat care a sosit mai târziu. Un tip absolut obișnuit. A stat cu spatele la noi în timp ce părea că vorbește la telefon. Împunse cu degetul în fotografie. Era Jerry al tău.

Rupe stătuse pe scaunul dentistului până la miezul nopții cu o seară în urmă. Îl sunase chiar înainte de a se duce la spital, în urma întâlnirii violente cu Dale Moody. Din fericire, el și dentistul jucau golf împreună, așa că avea numărul lui de telefon în agendă.

- Nu pot să aștept până la programul tău normal de mâine, spusese, când doctorul încercase să-l amâne. Este o urgență. Ajung la tine la opt.

La spital, medicul de gardă îl recunoscuse, în ciuda chipului tumefiat.

- Hei, nu ești tu Regele Mașinilor? Ce s-a întâmplat? Ai dat vreo țeapă cuiva?

- M-am izbit de o ușă.

Trebuia să vorbească încet și cu grijă, ca nu cumva să îi cadă dinții desprinși. Pierduse deja unul, care lăsase o ditamai gaură în dantura lui impecabilă.

- Da, am pățit-o și eu o dată, comentase doctorul pe un ton acid. Când îi datoram unuia niște bani.

„Ha-ha. M-am prins.” Medicul se dovedise a fi rezident și, după ce încetase cu aluziile, pe care Rupe le suportase cu fals umor, îi confirmase faptul că nasul lui Rupe fusese într-adevăr „făcut bucăți și bucățele”.

În timp ce Rupe scrâșnea din dinți, în ciuda găurii apărute, medicul îi repoziționase nasul cât putuse mai bine, i-l bandajase, apoi îi spusese lui Rupe că probabil că va avea nevoie de chirurgie plastică, dacă voia să mai arate vreodată bine.

- Dar nu putem face nimic până ce nu trece umflătura.

- Și asta cât o să dureze?

- Câteva săptămâni. Șase, poate opt.

Perspectiva unui proces de vindecare lung și încet părea să-l încante. Rupsesse o rețetă de analgezice dintr-un carnet și, în timp ce i-o întindea lui Rupe, îi spusese, împingându-și limba în obraz:

- Sper să ne mai vedem.

„Drăguț.” Era replica cu care Rupe își încheia reclamele de televiziune.

Trecuse pe acasă doar cât să dea pe gât două pastile cu un pahar de scotch nediluat și să-și schimbe hainele, pe care încă se mai vedeau urmele ghetelor lui Moody. Din fericire, nevasta și copiii își petreceau două săptămâni în Galveston, cu socrii, așa că nu avusese de dat explicații. Până se întorceau ei, n-avea să mai arate chiar atât de rău și cu siguranță va fi găsit o explicație plauzibilă pentru înfățișarea lui.

La ora opt, dentistul îl întâlnise la ușa din spate a cabinetului, după care Rupe petrecuse patru ore chinu-îtoare cu o lumină orbitoare în ochi și cu instrumente ascuțite în gură.

Când se trezise de dimineață, nasul îi pulsa de durere, ochii îi erau atât de umflați încât abia dacă putea să-i deschidă și, deși dinții îi fuseseră recimentați cât să-l țină timp de o mie de ani, gingiile îi erau prea sensibile chiar și pentru o gură de cafea.

Privindu-se în oglinda de la baie, mormăi:

- Să te ia dracu', Moody!

Apoi își jură că-l va găsi pe fostul polițist și-l va omori. Cu acest scop, îl sună pe Haymaker.

- Hei, Rupe, răspunse acesta vesel. Ce mai faci?

- Nenorociture, m-ai dat în gât, nu-i așa?

- Cine? La cine te-am dat în gât? Ce tot spui acolo?

Vocea lui Haymaker era atât de ridicol de nevinovată, încât îl scotea din sărite.

- O să te distrug.

- Dacă puteai, ai fi făcut-o până acum. Știi ce cred eu, Rupe? Cred că ți-ai pierdut îndemânarea. Talentul ăla al tău nu mai e ce-a fost odinioară.

- Îți dau o ultimă șansă, Haymaker.

- Ca să ce? Sunt cu plata la zi la mașină. Am plătit chiar și o lună în avans. Așa că să nu-ți trimiți gorilele după conserva aia ruginită pe care i-ai vândut-o nevesti-mii, că o să te acuz de furt.

- Spune-mi unde e Moody.

- Oooh, făcu Haymaker, lungind cuvântul. Așadar, despre asta e vorba. Moody. Încă nu l-ai găsit?

Rupe putea să jure că Haymaker abia se stăpânea să nu izbucnească-n râs.

- Dacă nu-mi spui...

- Îți jur, Rupe, Dale nu mi-a împărtășit adresa lui curentă. Nu îl găsești, orice-ai face.

- Află unde e. Ai timp până mâine, la ora asta. Dacă nu faci ce-ți spun, o să mă ai dușman pentru tot restul vieții. Și crede-mă, Haymaker, nu-ți dorești asta.

- Hm, Rupe, nu cred că trebuie să-ți faci griji în legătură cu Moody.

- Nu-mi fac griji. Pot să-i închid gura pentru totdeauna. Cum pot să ți-o închid și ție. Și nici măcar nu este nevoie să-mi murdăresc mâinile. Nici măcar să părăsesc biroul. Pot să...

- Ce vreau eu să spun, îl întrerupse Haymaker, e că degeaba ne omori, și pe mine, și pe Dale. N-o să scapi de probleme. Pentru că, vezi tu, mă uit chiar acum pe fereastră și ghici cine vine în vizită?

capitolul 16

În timp ce Bellamy își făcea duș și se îmbrăca, Dent schimbă mașina lui cu a ei, apoi făcu pâine prăjită și omletă, pe care Bellamy le devoră înfometată când i se alătură în bucătărie. Era îmbrăcată mai lejer decât o văzuse vreodată, cu o pereche de blugi strânși pe picior și un tricou alb. Arăta bine și mirosea grozav.

Odată ce ieșiră pe Autostrada I-35, întorcându-se în Austin cu mașina ei, Bellamy îl întrebă unde se duceau.

- La Haymaker. A fost partenerul lui Moody în timpul investigației.

- Cred că mi-l amintesc vag.

- Eu i-am văzut mai mult decât tine și mi-au lăsat impresia că erau prieteni în afara serviciului. Poate știe el unde este Moody. Apoi reluă discuția despre Jerry. Ce părere ai despre faptul că fanul tău numărul unu era ieri în parcul Georgetown, după care se pare că nea urmărit până la aeroport?

- Recunosc că nu miroase-a bine. Dacă mai am vreodată ocazia să discut cu el față în față, o să-i spun că genul acesta de comportament mă deranjează.

- Oh, și sunt sigur că o să-l sperii de moarte!

Îi aruncă o privire încruntată și conversația luă sfârșit aici.

Donald Haymaker locuia într-unul dintre cele mai vechi cartiere din Austin, care nu fusese cotropit încă de tineri în căutare de case pe care să le refacă și să le modernizeze. În timp ce se apropiau de veranda micuța a casei polițistului, Bellamy întrebă:

- Cum crezi că o să ne primească?

Dent nu avut timp să-și dea cu părerea. Fostul ofițer le deschise ușa înainte să apuce să apese soneria. Îi privi curios în timp ce i se adresau.

Făcuse o burtă rotundă care crea un aspect comic în raport cu picioarele lui crăcănate și fără păr, cu genunchi noduroși. Avea ochi mici și mijiți, nasul cârn și ascuțit la vârf. Dacă-i puneai pe cap un fes caraghios, ar fi arătat exact ca unul dintre spiridușii Rice Krispies. Examină ostentativ tăieturile și vânătăile de pe fața lui Dent.

- Văd că încă mai intri în încurcături.

- Presupun că nu este nevoie să ne mai prezentăm.

Haymaker pufni.

- Pe tine te-aș fi recunoscut oriunde. Chiar și așa, cu fața *aranjată*. Apoi își mută privirea asupra lui Bellamy. Pe tine? Recunosc, nu mi-aș fi dat seama cine ești dacă nu te-aș fi văzut la televizor.

- Putem intra? întrebă ea politicos.

Haymaker ezită doar câteva clipe, apoi se dădu la o parte. În spatele unui hol micuț era o cameră de zi aglomerată, în care trona la mare cinste un televizor mare, cu ecran plat. Fotografii de familie erau aliniate pe șemineu. O potaie dormea în colțul canapelei. O bună parte din spațiu era ocupată de un balansoar din imitație de piele, cu o pată de grăsime ce se potrivea cu mărimea și forma capului lui Haymaker.

Le făcu semn înspre canapea, unde Bellamy se îngheșui între Dent și câine, căruia nu i se spusese să-și abandoneze culcușul pentru a le face loc. Haymaker se așeză pe balansoar, pe care îl potrivi la un unghi confortabil, cu suportul pentru picioare ridicat. Tălpile șosetelor lui albe erau gri.

Rânji ștregărește.

- Cu ce vă pot ajuta, oameni buni?

Dent trecu direct la subiect:

- Spune-ne unde să-l găsim pe prietenul tău, Dale Moody.

Fostul polițist râse puțin cam prea tare și degajat ca să pară un răs natural.

- Bătrânul Dale, spuse el, clătinând din cap și însoțindu-și gestul de un zâmbet afectuos. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el.

- Ei, pentru început, a fost dat afară din Departamentul de poliție din Austin.

Haymaker se ridică brusc în șezlong și impuse aerul cu degetul arătător.

- Asta e o minciună! Unde-ai auzit așa ceva? A fost alegerea lui Dale să plece. Nu a fost dat afară. Nici măcar suspendat nu a fost.

- Așadar, nimeni nu a aflat niciodată ce mi-a făcut?

Lângă el, Bellamy tresări surprinsă, dar nu spuse nimic. O rugase să-l lase pe el să-l înmoaie pe Haymaker. Nu îi spusese și cum avea de gând să facă asta.

Haymaker își umezi buzele cu limba.

- Bine, recunosc. Dale era un polițist dur. Nu adopta întotdeauna cele mai ortodoxe metode. Uneori se lăsa luat de val, mai ales când avea de-a face cu derbedei ca tine, care se credeau mai deștepți decât el.

- Eram mai deștept decât el. Mi-am dat seama că e un bluf și nu am mărturisit, iar Moody nu și-a pus în practică amenințarea. Am încă ambii ochi perfect funcționali. Se întoarse spre Bellamy. Moody a apărut la mine acasă în timp ce tata era la muncă. M-a aplecat peste masa de bucătărie și mi-a apăsător șurubelniță Phillips pe pleoapă. Mi-a spus că, dacă nu recunosc că am omorât-o pe Susan, o să-mi scoată ochiul și o să-mi distrugă pentru totdeauna orice șansă de a pilota un avion. Eram singur. Nu aveam avocat. Timp de o oră, Moody a încercat să mă forțeze să recunosc crima, amenințându-mă că mă orbește. Se întoarse spre Haymaker. Și nenorocitul ăsta m-a ținut în tot acest timp.

Haymaker ridică din umerii înguști.

- Ei, dar nu ți-am făcut nimic, nu? Ai scăpat cu bine.

- Nu și Allen Strickland.

Cuvintele rostite încet de Bellamy avură un impact vizibil asupra lui Haymaker, care începu și mai mult să se agite, făcând imitația de piele să scârțâie sub el.

- Nu e vina lui Dale că Strickland a fost omorât în închisoare. Băiatul a fost judecat cinstit. A fost găsit vinovat de jurați...

- Strict pe baza unor dovezi circumstanțiale.

- Nu știu nimic despre asta, zise repede Haymaker. Am fost prezent doar de câteva ori când l-a interogată Dale, apoi mi s-a dat alt caz.

- Nu i-ai ajutat pe Moody și pe Rupe Collier să construiască tot cazul împotriva lui Strickland?

- Nu. Apoi, dându-și seama că picase într-o capcană, Haymaker începu să dea înapoi: Vreau să spun că nu au „construit” nimic. Au avut un caz suficient de solid încât să obțină o condamnare. A fost părerea juraților.

- Dar care a fost părerea detectivului Moody?

Ca răspuns la întrebarea lui Dent, Haymaker clipi nervos din ochii ca niște mărgele.

- Ce vrei să spui?

- Oare a fost o pură coincidență faptul că Moody a părăsit departamentul de poliție la scurt timp după ce Allen Strickland a murit la Hunstville?

Haymaker miji și mai mult ochii.

- Dale nu mi-a împărtășit motivele pentru care s-a retras. Avea... probleme cu băutura. Mulți polițiști au, să știți, zise el, defensiv.

- El de ce avea?

- Probleme acasă. Era însurat cu o adevărată scorpie. Nici nevastă-mea n-ar câștiga vreun premiu de popularitate, dar a lui Dale...

- Nam venit să discutăm despre căsnicia lui sau problemele lui cu băutura. Dent se aplecă în față, proptindu-și brațele pe coapse în timp ce se apropia de fostul detectiv, apoi coborî vocea și-i spuse pe un ton confidențial: Eu și Bellamy credem că e posibil ca motivul pentru care Dale Moody a renunțat la meseria de polițist și a dispărut, după cum se pare, de pe fața pământului, este pentru că nu a mai putut trăi cu conștiința încărcată.

Lui Haymaker părea să-i fie greu să îi privească pe vreunul în ochi.

- Nu eram nici duhovnicul, nici psihologul lui.

- Dar erai prietenul lui. Singurul lui prieten. Dent îi lăsa lui Haymaker câteva clipe să se gândească de unde știa asta, înainte de a-l lumina: După povestea cu șurubelnița, am vrut să mă răzbun pe Moody, așa că am început să-l urmăresc. Erai singurul prieten cu care ieșea să bea. M-am ținut după voi doi timp de săptămâni întregi, noapte de noapte, din bar în bar. Apoi Gall, de care nu puteam să ascund nimic, mi-a cerut să-i spun ce pun la cale. Când i-am explicat, mi-a zis că sunt un gogoman și că dacă voiam să atac un polițist și să-mi distrug viața era treaba mea, dar că el nu avea de gând să ia parte la așa ceva. Mi-a cerut să plec de pe proprietatea lui și să nu mă mai întorc. Întinse mâinile. Iubeam avioanele mai mult decât îl uram pe Moody. Am renunțat la planul meu de răzbunare, și tot ce am aflat din munca de detectiv amator a fost faptul că detectivul Dale Moody avea un singur prieten. Înclină capul înspre Haymaker. Dacă știe cineva unde este, tu ești acela.

Bărbatul își frecă palmele în sus și-n jos pe șortul larg, în carouri.

- Ce vrei de la el? Uitându-se la Bellamy, spuse: Deja i-ai făcut-o cu cartea ta. Vrei să împingi și mai adânc cuiele pe care i le-ai bătut în palme?

- Am vrut să stau de vorbă cu el înainte să scriu cartea, dar n-am putut să-l găsesc, zise ea. Am fost cât de corectă am putut, bazându-mă pe impresia pe care mi-a lăsat-o când eram mică. Nu a fost intenția mea să îl acuz de ceva pe Dale Moody. De ce aș face asta? L-a prins și a ajutat la condamnarea bărbatului care mi-a ucis sora.

- Ah, asta e! zise Haymaker, lovind cu mâinile în brațele scaunului. Sfârșit!

- Nu, nu s-a sfârșit, spuse ea. Nu dacă spui că „i-am făcut-o“ cu cartea mea. Este și părerea lui?

- Nu știu care este părerea lui.

- Minți, zise Dent.

Bellamy îi puse o mână pe genunchi, îndemnându-l să se stăpânească. Pe un ton mai blând, mai puțin certăreț, întrebă:

- Este și părerea lui Moody, domnule Haymaker? Dacă da, nu ar vrea să-mi dea șansa de a lămurii lucrurile?

- A-a. Nici gând. Nu vrea să discute cu tine!

Haymaker scutură cu hotărâre din cap.

- De unde știi?

- Pentru că refuză să vorbească până și cu mine despre asta, iar eu sunt prietenul lui cel mai bun... singurul lui prieten. După cum ne-au atras atenția șmecherii aici de față.

Îi aruncă o privire acră lui Dent. Acesta nu-i răspunse. Bellamy făcea progrese acolo unde el eșuase, așa că îi pasă ei mingea. Îl întrebă pe Haymaker:

- Ai încercat să-l faci să vorbească despre asta?

- La dracu', timp de optsprezece ani. Nu știu tot ce s-a întâmplat. Dar știu că Dale nu a mai fost niciodată același după ce băiatul ăla a murit în închisoare. După ce s-a întâmplat, a stat beat o lună, după care a venit brusc și mi-a spus că părăsește departamentul, că-și părăsește familia, că pleacă din Austin și asta a fost tot.

- Dar ții încă legătura.

Haymaker se foi, se scărpină în cap și păru să se gândească la cât anume era bine să-i spună. Când se uită la Dent, avea o expresie ostilă, însă răspunse privirii calme a lui Bellamy. Cu un oftat adânc, mormăi:

- Vorbim la telefon. Din când în când. Nu prea des. De cele mai multe ori, nu-mi răspunde și nu mă sună dacă îi las un mesaj. Îmi fac griji pentru el. Nu este bine. Îi șuieră pieptul ca un cimpoi.

- Mare păcat, i-o reteză Dent. Unde locuiește?

- Nu știu.

Dent privi în jur.

- Ai o șurubelniță Phillips la îndemână?

- Vă spun că nu știu unde locuiește! exclamă Haymaker. Vă jur pe Dumnezeu că nu știu. N-ai decât să-mi scoți ochii, tot nu ți-aș putea spune. Apoi își ridică bărbia ascuțită într-un gest sfidător. Și chiar dacă aș putea, chiar dacă ar locui vizavi, tot nu ți-aș spune. Pentru că știu că Dale n-ar vrea să vorbească cu voi. V-ați pierdut timpul venind aici.

Dent și Bellamy schimbă o privire, recunoscând fiecare că îl credeau, dar neștiind ce să facă mai departe.

Apoi, cu o mișcare bruscă, Dent traversează spațiul micuț care-l despărțea de măsuta de cafea de lângă cotul gazdei lor și înhăță un telefon mobil.

Șezlongul lui Haymaker sări în sus.

- Hei!

Încercă să ia telefonul din mâna lui Dent, însă brațul acestuia era mai lung și nu putu să ajungă.

- Numărul lui Moody este aici, nu? Sună-l. Spune-i că vrem să discutăm cu el. Spune-i că tu crezi că ar fi o idee bună. Ar avea ocazia să valideze rezultatul investigației lui.

- Nu vrea să valideze nimic.

- Atunci ne poate spune clar acest lucru. Mergând pe o intuiție de moment, Dent adăugă: Cel puțin ne poate lămuri cum au construit el și Rupe Collier cazul împotriva lui Allen Strickland.

Ochii de spiriduș ai lui Haymaker se mutau în viteză de la Dent la Bellamy.

- Nu aveți nici o dovadă.

- Așadar, au făcut ceva, zise Bellamy.

- N-am spus asta! se bâlbâi Haymaker. Nu-mi pune cuvinte în gură, domnișoară!

- Nu ne interesează chiar atât de mult ce-ai de spus tu, Haymaker. Vrem să vorbim cu Moody. Dent râni malițios. Dacă a ocolit regulile, îi oferim o șansă să-și ușureze conștiința. Când o să moară, o să ajungă în rai și nu în iad. E de bine pentru toată lumea.

- Sună-l, domnule Haymaker, îl rugă blând Bellamy.

Haymaker dezbătu în tăcere ideea timp de câteva momente, apoi ridică mâinile, în semn de capitulare.

- Bine, bine. O să mă gândesc.

- Ai cinci secunde, spuse Dent.

- Hei, dacă vă-ntoarceți mâine...

Dent scoase un bâzâit, ca la un concurs fulger de întrebări.

- Nu putem aștepta până mâine.

- De ce? Haymaker se uită la Bellamy. De ce atâta grabă?

- Am motivele mele pentru care trebuie să-l văd cât mai repede cu putință. Sună-l.

Fostul polițist continua să se agite, să fiarbă.

- Timpul a expirat.

Degerul lui Dent se plimbă pe suprafața ecranului, inițiind apelul.

- Dacă-l suni tu, ești un prieten îngrijorat care-i dă un sfat. Dacă-l sun eu, ești prietenul care l-a trădat. Tu alegi.

Când văzu numele persoanei care îl apela, Steven îi făcu semn lui William să-i ia locul la masa de primire a clienților și se îndreptă repede spre liniștea relativă a biroului din spatele bucătăriei agitate de la Maxey's. Telefonul încetase să mai vibreze până când ajunse să închidă ușa în urma lui, așa că sună el. Olivia răspunse la primul apel.

- Iartă-mă, nu am putut să răspund la timp, mamă. E vorba de Howard?

- Atârnă de un fir de ață.

Steven își dădea seama, după tonul ei răgușit, că plânsese.

- Și eu la fel, adăugă ea, cu vocea tremurându-i. Are momente de claritate perfectă, apoi perioade întregi în care cade într-o semiinconștiență care mă înspăimântă. Mă tem că n-o să-și mai revină. Arată atât de bătrân și de slab și nu pot să cred că e Howard al meu.

- Dumnezeu! Îmi dau seama cât de greu trebuie să fie pentru tine.

Dacă William ar fi fost pe moarte, și el s-ar fi simțit ca și cum întreaga lume s-ar fi prăbușit în jurul lui, fără ca el să poată face ceva ca s-o oprească.

- Îmi pare rău că treci singură prin asta.

- Bellamy a fost aici aseară. Când el nu spuse nimic, Olivia adăugă încet: Știu că a venit să te vadă, Steven. Mi-a spus. M-a mirat că s-a dus până acolo, ținând cont de starea lui Howard. Era disperat să discute cu ea aseară.

- Sunt sigur că se teme că fiecare ocazie când o vede va fi ultima.

- Exact. Iar asta mă face să mă întreb de ce i-a spus să plece.

- Așa i-a spus?

- A stat aici mai puțin de o oră. A discutat singură cu Howard zece, poate cincisprezece minute, apoi a plecat împreună cu Dent.

- Dent era cu ea încă?

- A adus-o cu avionul.

- Se pare că încep să se împrietenească.

- Spre marea noastră mirare. Nu pot să-mi dau seama ce e-n mintea ei.

- Probabil îl găsește un superarmăsar. La fel ca Susan.

Olivia nu răspunse în nici un fel, probabil pentru că se simțea ofensată de idee și nu suporta să se gândească la implicații.

- Sau întors în Austin aseară târziu, continuă ea. Nu știu unde se grăbea, de ce nu a rămas măcar până dimineața.

- Ai întrebato?

- Mi-a spus că Howard a trimis-o să facă ceva pentru el, dar când am întrebato ce anume a evitat să-mi răspundă clar. Când l-am întrebato și pe Howard, mi-a spus că nu era nimic important.

- În cazul ăsta...

- Dar cred că îmi ascund ceva și mi-e frică.

Începu să plângă.

- Mamă, nu-ți face asta. Vezi complicații acolo unde nu există. Ești obosită și cu nervii la pământ și cine nu ar fi, în situația ta?

- Toată lumea se învâрте în jurul subiectului.

- Care subiect?

- Nu știu! exclamă ea și vocea îi cedă. Dar e ceva. Am senzația că sunt singura lăsată pe dinafară. Nu m-am plăcut atunci când tu și Bellamy v-ați îndepărtat. Sunt încântată că v-ați revăzut. Dar ce era atât de urgent încât să-și lase tatăl pe patul de moarte și să vină să te vadă acum? Despre ce ați discutat?

- Despre ce s-a mai întâmplat în viețile noastre. La cunoscut pe William. I-am povestit de restaurantele mele, am felicitat-o pentru succesul cărții. Cam asta.

- De ce mă minți, Steven? Bellamy mi-a spus chiar ea că s-a dus să te vadă ca să discutați - ca adulți - despre ce s-a întâmplat în acea zi.

Steven lăsă capul și închise ochii, strângându-și nasul cu degetele până când începu să-l doară.

- Ei bine, da. Bellamy a vrut să afle perspectiva mea, pentru că se pare că sunt lucruri pe care nu le știe.

- Nu înțeleg de ce o preocupă atât de mult. Chiar nu înțeleg. S-a întâmplat demult...

- Nu și pentru ea. Pentru ea, totul e în prezent.

- Și crezi că e sănătos? Pentru oricare dintre noi?

- Nu.

- Și-atunci ce i-ai spus? I-ai spus...

- Că am fost peștele lui Susan în acea zi?

- Ce lucru îngrozitor ai spus! Și despre sora ta, și despre tine.

- Tu cum i-ai spune?

- În nici un caz atât de crud.

- Ei bine, nu i-am spus lui Bellamy despre asta, în nici un fel.

- Nici nu aveai vreun motiv să o faci. Băieții și fetele se joacă de-a intermediarii unul pentru celălalt de când există băieți și fete. Susan voia să danseze cu Allen Strickland și te-a rugat pe tine să-i transmiți mesajul. A avut consecințe tragice, dar, la acel moment, a fost un gest nevinovat, ceva ce ar fi făcut orice adolescentă.

Doar că Susan nu era orice adolescentă și nu era nici pe departe nevinovată.

Nu le spusese niciodată mamei lui sau lui Howard secretul oribil despre ce se întâmpla în dormitorul lui aproape în fiecare noapte, dar le relatase ce se întâmplase la petrecere.

- Dacă a fost atât de nevinovat, mamă, de ce tu și Howard nu m-ați lăsat să spun poliției?

- Tot ce-am spus a fost că, dacă Allen Strickland nu aducea vorba atunci când era interogat, nu aveai nici un motiv să le spui tu. Nu avea legătură.

- Detectivul Moody ar fi putut fi de altă părere.

Cu siguranță ar fi vrut să știe cât de manipuloare fusese Susan și că ea fusese cea care inițiasse întâlnirea cu Strickland.

- Uite-l acolo, cel cu cămașa albastră. Stă lângă caraghiosul ăla cu mustața mare. Cred că sunt frați. Ai grijă să te duci la cine trebuie. Ferească sfântul să-l văd pe căpcăunul ăla că vine spre mine cu balele la gură.

- Nu o să le spun nimic!

- Steven...

- Dacă vrei atât de tare să dansezi cu el, du-te singură și lasă-mă dracului pe mine în pace!

- Steven a spus „dracului”! Steven a spus „dracului”!

Îngânarea ei îl făcuse să vadă roșu de furie. Dar Susan știa asta și profită de situație.

- Sigur, la cuvinte ești băiat mare, dar când e vorba să faci o treabă de bărbat, ți-e frică!

Se aplecase spre el, își lipise buzele de urechea lui și-i șoptise:

- Dar eu știu că vrei. Știu că vrei cu mine. Și vrei chiar acum.

Când încercase să plece de lângă ea, îi blocase drumul.

- Du-te și spune-i băiatului ăluia că vreau să dansez cu el, sau o să le spun Oliviei și lui tati că ai fost gelos pe Dent și ai intrat la mine în cameră când eram dezbrăcată și ai încercat să mă violezi.

- Să te violez? Ce glumă bună!

- Oare pe cine o să creadă?

Îi adresa o privire care sugera că era în stare să prezinte situația exact așa cum voia, iar Steven știa că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile.

Spumegând de furie și de ură, îl abordase pe Allen Strickland în numele ei.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, mama lui spuse blând:

- Băiatul ăla fusese cu ochii după ea toată ziua, Steven. Și el, și fratele lui. Mai devreme sau mai târziu, Allen și-ar fi făcut singur curaj și ar fi invitat-o la dans, fără nici un ajutor din partea ta.

- Posibil. Dar adevărul rămâne că a avut ajutorul meu.

- Te rog, nu lăsa gândul ăsta să te macine. Deși știu că e greu să dai uitării ce s-a întâmplat în acea zi când nu poți să scapi de cartea lui Bellamy pe nicăieri. E peste tot. Chiar și aici, în librăria spitalului.

- Calul a scăpat din grajd, mamă.

- Da, dar am crezut că lucrurile o să se mai liniștească, odată ce a renunțat la publicitate. În schimb, suntem iar prima pagină a tabloidului ăluia nenorocit. Dent Carter s-a strecurat înapoi în viețile noastre, Bellamy se poartă ca o femeie obsedată și nu am cum să nu cred că această misiune misterioasă în care a trimis-o Howard are legătură cu toate astea.

Steven se grăbi să intervină, înainte ca mama lui să facă o nouă criză de isterie:

- Mamă, de când sunteți voi căsătoriți, tot ce-a făcut Howard fără știrea ta a fost să-ți caute vreun cadou fabulos sau să plănuiască vreo excursie extravagantă. Dacă a trimis-o pe Bellamy într-o misiune secretă, înseamnă că e pentru ceva care să te facă să suferi mai puțin.

- Sufăr îngrozitor, Steven.

- Cancerul e crud.

- La fel și ironia.

- Ironia?

- Eu și Howard am avut o viață aproape perfectă împreună. Umbrită de un singur eveniment tragic. Și totuși acum, când timpul nostru împreună e pe cale să se sfârșească și când ar trebui să ne amintim doar momentele cele mai fericite, moartea lui Susan este cea care-i preocupă cel mai mult mintea. Vocea îi cedă. Și de ce?

Încet, Steven spuse:

- Înainte de furtună.

capitolul 17

Avionul senatorului de stat era deja pe pistă atunci când Dent și Bellamy sosiră la aerodrom. Gall aruncă o privire către fața învințită a lui Dent și se încrunță.

- Cine dracu' ți-a făcut asta?

- Nu mă doare.

- Nu asta te-am întrebat.

- Mă duc s-o sun pe Olivia. Mă scuzați.

Bellamy intră în hangar și-și scoate telefonul mobil. Dent arată înspre avion.

- Drăguț din partea lui să ni-l pună la dispoziție. Și aseară, și azi.

- Ți-am spus, vrea să te obișnuiești cu el. A sunat mai devreme azi-dimineață ca să întrebe cum ți-a plăcut. Zice că speră să te îndrăgostești în asemenea măsură de avionul ăsta, încât să accepți să lucrezi pentru el.

Muşcă din trabuc.

- Desigur, dacă te-ar vedea acum, poate că s-ar răzgândi.

- Nu este momentul, Gall. Dent trecu pe lângă el, intră în hangar și se duse la avionul lui. Spune-mi, te rog, cum merg reparațiile?

- Au fost comandate piesele care trebuie înlocuite. Unele ne-au fost promise pentru sfârșitul săptămânii. După altele va trebui să așteptăm ceva mai mult.

Dent bătui ușor aripa avionului cu un gest părințesc, apoi se duse la masa pe care se afla computerul și se așeză.

- Ai verificat aeroportul din Marshall?

- Are două piste. Una de o mie cinci sute de metri. Suficient de lungă.

Când el și Bellamy plecaseră de la Haymaker, Dent îi dăduse un telefon lui Gall ca să-l întrebe dacă avionul senatorului mai era disponibil și, când auzi că era, îl rugase pe vechiul său prieten să îl pregătească de zbor. Îl mai rugase și să se intereseze de un aeroport din estul Texasului, la cinci sute de kilometri de Austin.

În timp ce el îndeplinea metodic rutina de dinaintea zborului, Bellamy pășea de colo-colo pe suprafața

de beton a hangarului, cu telefonul la ureche. Dent se întreba cu cine vorbea. Conversațiile ei cu Olivia nu durau niciodată atât de mult.

După ce-și completă planul de zbor, îi făcu semn lui Bellamy că erau gata de plecare. Aceasta închise telefonul și se duse la toaleta de lângă hangar, deși cea din avionul de două milioane de dolari era mult mai frumoasă. Probabil însă că i-ar fi fost rușine să o folosească în timpul zborului.

Dent, sperând să mai dreagă busuiocul cu Gall, după ce fusese atât de aspru cu el mai devreme, se apropie de banca unde bătrânul își făcea de lucru cu o piesă veche.

- Îți mulțumesc că ne-ai ajutat atât de repede.

Gall se uită la el fără nici un cuvânt, așteptând o explicație pentru această călătorie bruscă, explicație pe care Dent consideră că o merita:

- Din Marshall, luăm mașina până la Caddo Lake. E lângă...

- Știu unde este.

Gall molfăi agitat trabucul.

- Mergeți la pescuit?

- Oarecum. Detectivul Moody, acum la pensie, locuiește lângă lac. A acceptat să stea de vorbă cu noi. Și nu vreau să-mi ții acum predici în legătură cu asta.

Gall se opri din mestecat și scoase din gură trabucul, pe care îl aruncă înspre coșul de gunoi, ratând cu aproape jumătate de metru.

- Îți țin predici? zise el batjocoritor. N-ar fi mai bine să-ți zic câteva cuvinte care să-ți bage mințile-n cap? Se pare că ți le-ai pierdut pe undeva în ultimele zile. Sincer, te porți complet aiurea de când te-ai agățat de domnișoara aia, care face parte dintr-o familie care era cât pe-acți să-ți distrugă viața. Apari aici în dimineața asta ca Rocky. Te duci să vezi un bărbat pe care ai jurat cândva să-l omori. Ai o armă la tine și-mi spui să nu-ți țin predici?

- De unde știi că sunt înarmat?

- Nu știam. Până acum. *Iisuse!* Te duci să discuți cu Moody și ai la tine un pistol?

- Vrei să te calmezi? Nu am de gând să-l împușc. Vrem doar să stăm de vorbă cu el. Nu mai reprezintă o amenințare pentru mine. E bătrân și bolnav. Cică ar fi deja cu un picior în groapă.

- De unde știi toate astea?

- Am sursele mele.

- Are sursele lui, mormăi Gall. Arată cu bărbia înspre rănile de pe fața lui Dent. Cine te-a bătut?

- Individul în legătură cu care te-am prevenit.

Îi povesti pe scurt lui Gall cum se petrecuse atacul.

- Te-a tăiat rău?

- E-n regulă.

- Te-a văzut un medic?

- Bellamy s-a ocupat de rană.

- Oh, și îmi imaginez că e calificată să facă asta.

- N-a fost chiar atât de rău, Gall, îți garantez.

- Ai raportat incidentul la poliție?

Dent clătină din cap.

- Ne-am temut să nu ajungă la știri. E destul de rău că m-am trezit cu Van Durbin învârtindu-se aseară pe lângă apartamentul meu, fără să știe măcar de atacul individului cu cuțitul.

- Van Durbin a văzut-o acolo, cu tine?

- A făcut și poze.

Dacă era să judece după încruntarea lui Gall, nimic din ce-i spunea nu se bucura de aprobarea lui.

- Să ne întoarcem la individul care te-a atacat... Are un nume?

- Mă gândesc că ar putea să fie Ray Strickland, fratele lui Allen. Dar e doar o presupunere.

- Ce motiv ar avea să vină după tine?

- Ca să se răzbune, poate, spuse Dent, ridicând un umăr. E cea mai plauzibilă teorie pe care am putut-o găsi eu și Bellamy.

- Tu și Bellamy! Gall mârâi o injurătură pe care Dent nu o mai auzise de când părăsise serviciul militar. Dent, de ce faci asta?

- Ți-am spus.

- Ca să-ți reabilitezi numele. O dată pentru totdeauna. Bine, înțeleg asta. Dar spune-mi. Nu e destul de adânc

rahatul în care ești afundat în momentul ăsta? Ai nevoie de toate astea, pe deasupra? Nu-i lăsa timp lui Dent să se apere. Ai putea fi omorât. La ce ți-ar mai folosi numele reabilitat dacă ai fi mort? Cât despre ea, crezi că ar mai vrea să facă echipă cu tine dacă ar ști...

- Știe.

Gall, amuțit de vocea lui Bellamy, se răsuci pe călcâie și o găsi în spatele lui.

- Știu că a fost în parc și că s-a certat cu Susan la scurt timp înainte ca sora mea să fie ucisă. I-am văzut. Mi-am amintit acest detaliu azi-noapte, în timpul unei discuții aprinse.

Gall înghiți cu zgomot și, pentru prima oară, păru că nu știe ce să spună.

- Ei bine...

Bellamy zâmbi și chiar întinse mâna și-i atinse mâneca salopetei.

- Știu că ai mințit ca să-l protejezi pe Dent. Secretul tău este în siguranță.

- N-o să-i spui lui Moody?

- Mă interesează mai mult ce ne-ar putea spune el nouă.

- Și, apropo de asta, zise Dent, dacă nu ajungem cât mai repede, s-ar putea să se răzgândească și să nu mai vrea să ne vadă.

Ieșiră pe pistă, dar, înainte să urce în avion, Dent îl trase deoparte pe Gall.

- Individul ăsta tatuat, oricine-ar fi el, nu se joacă, Gall. Te rog, ai grijă.

- Nu-ți face griji pentru mine, campionule.

- Nu-mi fac. Îmi fac griji pentru mine.

- Cum așa?

- Am de gând să-l fac să sufere pentru ce ne-a făcut, mie și lui Bellamy. Dar, dacă-ți face ție vreun rău, va trebui să-l omor.

- Cu cine ai vorbit atât de mult?

Bellamy acceptase invitația lui Dent de a sta în cabină și, în ciuda faptului că se plânsese că o incomodau căștile, și le pusese pe urechi și le activase, ca să poată

comunica. Cu ochii pierduți asupra orizontului, oftă adânc.

- Cu Dexter. Impresarul meu. Mi-a lăsat mai bine de douăzeci de mesaje, în ultimul amenințând că se aruncă de pe podul Brooklyn dacă nu îl sun. Așa că l-am sunat.

- Și?

- A văzut articolul de ieri al lui Van Durbin. A creat foarte multă vâlvă. E de părere că ar trebui să mă întorc în ring și să profit de publicitate. L-am spus că nu vreau. Cartea a urcat deja două locuri în topul bestsellerurilor fără să fac nimic pentru asta. Dexter spune că ar putea urca și mai sus și că ar rezista mai mult pe poziție cu puțină acoperire mediatică. Oferta pentru producția cinematografică ar fi mai bună. Et cetera. Am refuzat. Din nou. Apăsat.

- O să-i caute cadavrul prin East River?

Bellamy râse.

- Când am plecat din New York, a amenințat că o să se arunce de pe Empire State Building. Dar n-a făcut-o încă.

Dent schimbă câteva informații cu controlorii de trafic aerian în momentul în care trecură dintr-o zonă în alta. Comenzile de pe bordul avionului erau la fel de străine pentru Bellamy ca suprafața planetei Neptun. Când fu din nou liber să vorbească cu ea, îl întreabă:

- Cum ai reușit să înveți toate comenzile, fiecare pentru ce este?

- Am învățat pentru că am un respect foarte sănătos pentru gravitație. Pământul este mereu acolo, încearcă să te tragă spre el. Este cel mai important lucru pe care trebuie să-l ții minte.

- De ce sunt prăbușirile puse de cele mai multe ori pe seama unor erori de pilotaj?

- Pentru că piloții fac ultima greșală și le este greu să se mai justifice și să se mai apere odată ce-au murit.

- Este foarte nedrept, nu crezi?

- Poate fi, da. Piloții nu sunt infailibili. Greșesc și ei. Dar, în mod normal, un avion se prăbușește în urma unei serii de greșeli sau de ghinioane. Se adună

și echipajul din cabină trebuie să se descurce cu ele. Ai auzit vreodată de teoria șvaițerului?

- Cred că da, dar amintește-mi.

- Ca să aibă loc un eveniment catastrofic, cum ar fi prăbușirea unui avion, trebuie ca mai înainte să se petreacă o succesiune de evenimente. Gândește-te la acești factori distincți ca la niște felii de șvaițer, aliniate una lângă cealaltă. Dacă măcar una din găuri nu se aliniază perfect cu următoarea, seria de evenimente se schimbă sau e oprită, și catastrofa e preîntâmpinată.

- Dar dacă se aliniază toate găurile...

- Ușa spre dezastru este deschisă.

- Greșeala pilotului este gaura din ultima felie de cașcaval.

Dent dădu din cap.

- Să zicem că mecanicul avionului a avut o ceartă cu nevasta lui săcăitoare, s-a dus și s-a îmbătat și a fost mahmur a doua zi când a venit la lucru. În timpul verificării de dinainte de zbor, primul ofițer - copilotul - varsă cafeaua peste un panou electronic, ceea ce poate duce la un scurtcircuit. Raportează incidentul, mecanicul este chemat să înlocuiască piesa. Nu se simțea bine de la bun început, acum lucrează sub presiune, știind bine că ceasul ticăie și că toată lumea de la bord este nemulțumită de întârziere. Ca totul să fie și mai rău, vremea începe să se strice și toți vor să ridice avionul în aer înainte să înceapă furtuna, care ar ține avionul la sol încă vreo câteva ore. Panoul este înlocuit. Mecanicul își dă OK-ul. Căpitanul și copilotul sunt conștienți de apropierea furtunii, dar știu amândoi că nu ar fi prima oară când se strecoară printr-o astfel de situație. Pornesc motoarele, primesc aprobarea de la turnul de control, verifică radarul pentru ultima oară și decolează. Pe la aproximativ trei sute de metri, dau peste niște turbulențe serioase. Într-un efort de a-i scoate de acolo, controlul de trafic aerian le spune să facă stânga. Căpitanul răspunde. Dar, în timp ce execută manevra, avionul este lovit de fulger, lucru care, ce-i drept, nu provoacă un accident, dar poate complica situația. Așa că acum avionul este înclinat pe stânga, zboară prin turbulențe, încearcă

să urce deasupra zonei de furtună și e noapte, pentru că zborul a fost întârziat din cauza înlocuirii panoului. Când... Făcu o pauză pentru efect dramatic și se uită la ea. Când se aude alarma de foc la motorul din stânga și se aprinde becul roșu. Căpitanul reacționează imediat și face exact ce a fost instruit ani întregi să facă într-o astfel de situație. Trage numaidecât maneta semnalizată și oprește motorul cu pricina. *Nu știe* că a răspuns unei alarme false. S-a declanșat din cauza cafelei care se vărsa în locul respectiv, fapt ce trecuse neobservat și de piloți și de mecanic. Turbulențele, sau lovitura de fulger, sau ceva a făcut alarma să se declanșeze într-un moment critic. Intervenția rapidă a căpitanului de a corecta o urgență, care nu exista, a condus de fapt la crearea uneia. Ține minte, avionul era deja angajat în virajul spre stânga. Ei bine, *niciodată* nu virezi pe motorul oprit, pentru că cel opus accelerează avionul într-o întoarcere și mai abruptă. Aripile ajung rapid la verticală. Botul e în jos. Avionul e pierdut. Toți cei de la bord mor. Dar cine este de vină? Căpitanul a făcut ultima greșală. Dar la fel de vinovat este ofițerul neîndemânatic care a vărsat cafeaua. Sau mecanicul care nu a observat că alarma de foc fusese avariata împreună cu panoul pe care l-a înlocuit. E de vină și nevasta cicălitoare din cauza căreia s-a îmbătat cu o seară în urmă și l-a durut capul și nu a mai fost la fel de alert cum ar fi fost în mod normal. Poți da vina până și pe Dumnezeu pentru vremea rea și fulgerul care a lovit avionul. Șirul de evenimente s-a dovedit dezastruos, dar, dacă măcar un singur factor ar fi fost scos din ecuație, poate că tragedia nu ar mai fi avut loc. Se opri și ridică din umeri. Este o explicație simplistă, dar înțelegei ideea.

Bellamy ezită, apoi întreabă:

- Ce s-a întâmplat în timpul zborului 343?

Întoarse capul și o privi preț de câteva secunde.

- Tocmai ți-am spus.

Drumul pietruit șerpuia prin pâlcul des de chiparoși, oprindu-se brusc în fața cabanei lui Dale. Auzi mașina apropiindu-se cu mult înainte ca aceasta să apară.

Nu putea explica nici măcar față de sine însuși de ce ascultase rugămintea forțată a lui Haymaker și acceptase să stea de vorbă cu ei. Ar fi trebuit să închidă telefonul sau, mai bine, să nu fi răspuns de la bun început. Dar se trezise ascultând și, într-adevăr, ce spusese prietenul lui avusese o oarecare logică.

Când Haymaker își terminase discursul, sfârșind prin a-i spune lui Dale că o discuție s-ar putea dovedi foarte benefică pentru liniștea lui sufletească, Dale se surprinsese pe sine însuși cerându-i lui Haymaker să i-o dea la telefon pe Bellamy.

Nu pierduseră vremea cu schimburi cordiale lipsite de sinceritate. Îi ceruse numele celui mai apropiat aeroport regional și, când i-l spusese, îl întrebase dacă poate veni să se întâlnească acolo.

- Nu. Închiriază o mașină. Ai un creion? După ce-i explicase cum să ajungă de la aeroport la cabana lui, spusese: Să vii singură.

- Dent Carter o să fie cu mine.

- Nu vorbesc decât cu tine.

- Dent va fi cu mine.

Nu cedase și ar fi putut folosi condiția asta ca să anuleze totul. Dar se gândi că, dacă Dent ar fi vrut să-l omoare, așa cum îl amenințase cândva, nu ar fi făcut-o de față cu martori.

În acest moment, erau singurii oameni de pe planetă care știau unde putea fi găsit și numai gândul acesta îi crea o stare de neliniște. Dar era prea târziu acum ca să se răzgândească. Cu scârțâit de roți pe pietriș, mașina se opri.

Moody îi privi de pe veranda dărăpănată cum coborâra din mașină, ea cu mai multă agilitate și nerăbdare decât Dent, care fusese la volan. Dale își imagina că, în spatele ochelarilor Ray-Ban, privirea băiatului - a bărbatului - era tăioasă ca laserul. Emană pur și simplu o atitudine ostilă.

Bellamy era mai puțin rezervată. Urcă treptele ca și cum nu ar fi observat starea în care erau și îi întinse mâna fără nici un fel de fițe. Îi răspunse cu același gest.

- Mulțumim că ai acceptat să stai de vorbă cu noi.

Dale dădu o dată din cap, dar rămase cu ochii pironiți asupra lui Dent, care urcă treptele până pe verandă cu pași mășurați. Se priviră unul pe celălalt ca niște adversari ce erau.

Bellamy alungă un fânțar de pe braț.

- Poate c-ar fi mai bine să mergem înăuntru, sugeră ea.

Dale se întoarse și deschise ușa cu plasă, care scârțâi anormal de tare. De fapt, toate simțurile lui Dale se acutizaseră din momentul sosirii lor. Își dădu seama cât de leneș devenise de când nu trebuia să mai depindă de istețimea și de atenția constantă la tot ce se petrecea în jur, care, pe când fusese polițist, îi intraseră practic în instinct.

Dale aproximă că tăieturile și vânătăile de pe fața lui Dent nu puteau fi mai vechi decât cel mult o zi. Iar faptul că Dent nu părea să le acorde nici cea mai mică importanță spunea multe despre caracterul lui. Fusese un ticălos dur la optsprezece ani. Maturitatea nu-l înmuiase câtuși de puțin. Iar asta îl făcea pe Dale să fie cu atât mai precaut. El era moale și umflat, în timp ce Dent era iute și plin de mușchi. Ar fi pierdut într-o confruntare. Cel puțin într-una cinstită.

Bellamy era mai drăguță în realitate decât la televizor. Ochii îi erau mai adânci, pielea avea o delicatețe pe care camerele de filmat nu o puteau surprinde. Și mirosea bine, a flori. Dale simți un impuls de dorință de a atinge o femeie, lucru pe care nu mai avusese plăcerea să-l facă de câteva luni. Și trecuseră ani de când se bucurase de această plăcere fără să fie nevoit să plătească pentru ea.

Singurătatea, chiar dacă autoimpusă, avea un gust metalic. Ca țeava albastră, de oțel, a pistolului.

Odată intrați, Dent își scoase ochelarii de soare de aviator și îi băgă în buzunarul de la cămașă.

- Poți să scoți și pistolul, îi spuse Dale. Pune-l acolo, pe masă.

Dent nu îl întreabă de unde știa că era înarmat. Dale presupunea că își dăduse seama că o astfel de întrebare

era inutilă. Un fost polițist își dădea seama. Dent duse mâna la spate și scoase pistolul din tocul prins la curea.

- După tine, Moody.

Arată spre mâna stângă a lui Dale, în care ținuse revolverul .357, ascuns în palmă și lipit de coapsă. Când ezită, Bellamy spuse:

- Te rog!

Privi în ochii ei mari și expresivi, poate singura tră-sătură care mai rămăsese din fata pe care o cunoscuse, apoi se uită înspre Dent. Nici unul nu dădu înapoi, dar se mișcă simultan și așezară pistoalele pe tava de televizor, deja aglomerată cu sticla de whisky, pachetul de țigări, bricheta și scrumiera.

Pentru că nu avea un scaun în plus, le spuse:

- Cred că puteți lua loc pe pat.

Putea să nu se fi obosit să-l facă înainte de sosirea lor. Luase cuvertura de la un târg de vechituri. Nu acoperea complet cearșafurile pătate. Sub tivul destrămat, arcurile care se vedeau scârțâiră în clipa în care musafirii se așezară pe marginea patului.

Dale ridică sticla de Jack Daniel's.

- Ceva de băut?

Amândoi clătinară din cap.

- Vă deranjează dacă beau eu?

Dar nu așteptă aprobarea lor înainte să-și toarne aproximativ trei degete. Sorbi, apoi lăsă paharul pentru a-și aprinde o țigară și, după ce trase adânc, se așeză în fotoliu - altă vechitură - și le acordă întreaga lui atenție.

Bellamy se uită la Dent și, când acesta nu spuse nimic, făcu semn din cap înspre exemplarul din cartea ei, pe care Dale îl lăsase pe televizor.

- Ai citit-o?

- Da.

- Cum ți s-a părut?

- Vrei o recenzie? Ești o scriitoare bună.

- Am redat evenimentele așa cum ți le amintești?

- Mai mult sau mai puțin.

Dent se foi, făcând patul să se legene.

- Asta nu-i un răspuns. N-am bătut atâta drum ca să faci pe grozavul.

Dale luă o gură de whisky.

- Dar pentru ce-ai venit?

Bellamy se aplecă înspre el.

- Vreau să-mi spui că tu crezi din tot sufletul că Allen Strickland a fost vinovat.

Îi susținu privirea imploratoare cât timp fu în stare să reziste, apoi plecă ochii și studie capătul aprins al țigării.

- Poate că încă mai crede că eu am omorât-o.

Dale, convins că Dent spusese asta doar ca să îl provoace, i-o întoarse:

- Am crezut și încă mai cred că ai fost în stare.

- N-ai decât să-mi apeși iar șurubelnița pe ochi, să vezi dacă de data asta mărturisesc.

Fata îl dojeni doar rostindu-i blând numele. Dar, când Dent îi aminti de metodele dure și ilegale pe care le folosisese ca să-l interogheze, Dale strânse din dinți:

- N-am crezut nici măcar o clipă în alibiul pe care l-ai inventat tu și tovarășul tău.

- Am mers să zburăm în acea zi.

- Sunt convins de asta. Dar n-am putut dovedi la ce oră v-ați întors.

- Scria în jurnalul lui Gall.

- Jurnal pe dracu'! Putea scrie orice minciună acolo. Mă crezi prost?

- Nu, te cred deștept. Destul de deștept cât să-i spui lui Rupe Collier că nu putea construi un caz solid împotriva mea. Atunci ați decis împreună că aveți mai multe șanse să obțineți o condamnare cu Allen Strickland.

Dale sări în picioare atât de repede, încât aproape că dă rămățăvița de lângă televizor. Salvă mai întâi sticla de whisky, prinzând-o înainte să se răstoarne. Apoi își strivi țigara în scrumiera plină ochi. Le simțea ochii ațintiți ca două vătraie încinse în spatele lui în timp ce se duse la ușă și privi fără să vadă peisajul, de prea mult timp același, din fața casei lui.

Și, dintr-odată, își dădu seama că era foarte obosit și plictisit, și nu numai de privilegii. Trupul și sufletul îi erau estenuate. Era sătul până în gât de tot și toate. Cum spuneau puștii din ziua de azi, *i se acrise*. Trecuseră

aproape douăzeci de ani, era prea târziu să încerce să mai îndrepte lucrurile acum. Dar avea o ultimă șansă la mântuire și se hotărî chiar în acea clipă să profite de ea.

- Luam prânzul la unul dintre restaurantele alea mexicane bune din estul orașului. Haymaker m-a sunat și mi-a spus că Allen Strickland fusese omorât în închisoare în acea dimineață. Înjunghiat de trei ori în spate înainte să atingă podeaua. Fiecare împunsătură atinsese un organ. Murise în mai puțin de un minut. Se pare că se înhăitase cu cine nu trebuia și... Se opri și le aruncă o privire peste umăr. Trebuie să recunoașteți că era un individ libidinos. După gratii, se împrietenise cu alții ca el. Chipul lui se încruntă din nou. Crima a fost pusă pe seama unui război între bande din închisoare, deși nimeni nu a fost vreodată acuzat oficial. În orice caz, mi-am lăsat farfuria cu mâncare pe masă, am ieșit din local și am vomitat. Rău. Până când n-am mai avut nimic în stomac, dar tot nu mă puteam opri. Pentru că ultima oară când îl văzusem pe Allen Strickland, era escortat afară din sala de judecată, după ce-și primise sentința. S-a întors spre locul în care stăteam, în sală, m-a privit în ochi și mi-a spus: „Nu am omorât-o eu. Dumnezeu îmi e martor“. E drept, am auzit sute de bărbați și femei vinovate jurând pe Dumnezeu și pe toți sfinții că nu sunt vinovați. Dar pe Allen Strickland l-am crezut. Așa că nu, domnișoară Price, nu cred din tot sufletul meu că el a ucis-o pe sora dumitale. Nu am crezut niciodată.

Rămase nemișcat, trase adânc aer în piept și expiră încet. În mod surprinzător, nu se simțea curat, mântuit, așa cum crezuse că o să se simtă după o astfel de mărturisire. Și își dădu seama că fusese naiv să creadă că va fi atât de ușor.

Se întoarse în cameră și, așezându-se la loc, își luă paharul și îl goli. Cei doi oameni care stăteau pe pat, umăr la umăr, îl sorbeau din priviri.

Bellamy vorbi prima:

- Dacă nu ai crezut că e vinovat, cum... de ce...

- Cum și de ce am convins un judecător să-l pună sub acuzație și un juriu întreg să îl găsească vinovat? Ți-aș putea da zeci de motive, dar vrei să-l știi pe cel mai important? Trebuia să aruncăm castana fierbinte din mâinile noastre.

- Tu și mai cine? întrebă Dent.

- Eu și Rupe.

- Așadar, și el e implicat?

Dale râse ironic în fața termenului diplomatic pe care Bellamy îl folosisese în loc de *corupt*.

- Se poate spune. În orice caz, făcusem public un suspect principal. Se uită la Dent. Tu aveai un alibi. Nu te credeam, dar nu puteam dovedi că mințai. Și atunci Allen Strickland a început să pară din ce în ce mai interesant. Ne doream cu disperare să ne ținem promisiunea față de familia Lyston, să dăm bine în fața organelor legii, în fața tuturor. Așa că am făcut rost de un vinovat și l-am adus în instanță. Nu puteam lăsa sa ne scape un caz atât de important și de succulent. Fiica unei familii proeminente fusese ucisă la petrecerea dată de propria companie, în timpul celei mai cumplite furtuni din această jumătate de secol. Fata era frumoasă, bogată, fusese găsită fără chiloți. Și trebuie să recunoașteți că Rupe se pricepe să facă spectacol. S-a referit la implicațiile sexuale ale cazului ori de câte ori a aruncat câte un os preseii. Știți, continuă el gânditor, cred că s-a bucurat chiar că nu am găsit niciodată chiloții, pentru că asta făcea publicul să se gândească în permanență la ei. Fuseseră oare chiloții arma crimei? Unde erau acum? O să fie găsiți? Era o nenorocită de telenovela. Vă așteptăm mâine, cu următorul episod.

Își trecu mâinile peste față.

- La un moment dat, Rupe chiar a sugerat să plantăm o pereche de chiloți care să fie „găsiți” de un polițist începător, care să nu speculeze prea mult, ca să pară convingător. Ar fi trebuit să-i arătăm părinților tăi, pentru a fi identificați. Aceștia ar fi negat, desigur, că erau ai lui Susan, dar tot nu ar fi dat bine pentru tipul asupra căruia ar fi fost găsiți. L-ar fi făcut să pară un colecționar.

- Chiar aveți de gând să plantați dovezi pe proprietatea lui Allen Strickland? întrebă Bellamy.

Privirea lui Dale alunecă involuntar către Dent.

- Era la începutul investigației.

Dent îl privi fix peț de câteva clipe, apoi, când în sfârșit înțelese, clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Iisuse!

Se ridică și începu să se plimbe agitat prin cameră, ca și cum ar fi căutat ceva sau pe cineva în care să lovească. Dale crezu că el ar fi putut fi ținta, dar Dent se duse lângă o fereastră, își propti umărul în ramă și își așinți privirea undeva pe suprafața întinsă a apei. Dale remarcă un punct de sânge uscat pe cămașa lui, în dreptul taliei. Înainte să poată întreba ce-i cu el, Bellamy spuse:

- Nu mi-a plăcut.

- Cine?

- Rupe Collier. Nu mi-a plăcut când a discutat cu părinții mei în timpul procesului, asigurându-i căl va trimite după gratii pe ucigașul lui Susan, pentru mult timp. Apoi, când am făcut cercetări pentru carte, l-am sunat și i-am solicitat un interviu. Am stabilit câteva întâlniri cu el, dar pe toate le-a anulat în ultima clipă. Presupun că a rămas fără pretexte, pentru că, în cele din urmă, mi-a acordat zece minute din timpul lui. Era...

- Nu e nevoie să-mi spui mie cum era, zise Dale. Știu mult prea bine.

Își flexă degetele mâinii drepte. Încheieturile îl durau și erau învinețite în urma contactului cu dinții lui Rupe. Dar primea disconfortul cu plăcere și nu-și dorea decât să-l fi pocnit și mai tare în rânjelul ăla superior.

- Nu ți-a spus nimic, este?

- A fost foarte evaziv, zise Bellamy. În cele din urmă mi-a spus că uitase detaliile cazului și că, în loc să discut cu el, mai bine aș încerca să conving departamentul de poliție să îmi arate dosarul cazului.

Dale ridică bărbia, într-un gest întrebător.

- Am încercat, spuse ea. Din nefericire, dosarul dispăruse.

Exact.

- Știi?

- Rupe e prea ambițios și prea priceput în a-și proteja spatele ca să fi lăsat să existe un asemenea dosar, zise Dale. Apoi se ridică de pe fotoliu. Iar eu mă pricep prea bine să-mi protejiez spatele ca să nu fi făcut o copie după tot ce era acolo.

capitolul 18

Surprinși, Bellamy și Dent se uitară unul la celălalt, apoi la Moody, care se duse în bucătăria cabanei sale, separată de camera principală printr-un bar scurt, acoperit cu plăci ciobite de faianță. Deschise cuptorul de sub blatul unsuros și scoase dinăuntru un dosar de carton, întins peste capacitatea normală. Elasticul original fusese înlocuit cu o bandă groasă de cauciuc.

- M-am tot temut să nu mă îmbăt prea rău în tro-noapte și să uit că l-am pus aici și să dau drumul la cuptor.

Luă dosarul, se întoarse cu el până în dreptul patului și îl întinse lui Bellamy. Apoi se întoarse în fotoliul său, își aprinse încă o țigară și își umplu la loc paharul de whisky.

Dent veni pe pat, lângă Bellamy, în timp ce aceasta desfăcea banda de cauciuc și deschidea dosarul. Cantitatea de material pe care o conținea era descurajantă. Frunzărind cu degetul mare hârtiile deteriorate, Bellamy văzu copii după diverse lucruri: formulare și documente oficiale, foi de agendă subliniate, scrise de mână, transcrieri după interviurile luate și nenumărate hârtii pe care nu erau mângălite mai mult de unu sau două cuvinte. Iar fi trebuit săptămâni întregi ca să sorteze tot ce era acolo.

- Mi-am luat multe notițe, spuse Moody, și am confiscat și notițele altor detectivi. Mi-au trebuit câteva zile să copiez totul pe ascuns, în timp ce Rupe îmi sufla în ceafă să-i predau dosarul. Găsiți acolo și niște chestii de la Haymaker, notițe pe care le-a luat înainte să ceată să fie mutat la alt caz.

Dent își înălță capul și se uită la Moody.

- Povestea cu șurubelnița nu prea a fost pentru stomacul lui, zise fostul polițist.

- Tu ce-ai zis când te-ai lăsat baltă?

- E posibil să mă fi enervat, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta. Arată spre dosar. Eram destul de ocupat.

- Da, trebuia să mă faci pe mine să mărturisesc, zise Dent.

Moody ridică din umerii masivi.

- De cele mai multe ori iubitul e vinovatul. Sau cineva la fel de apropiat.

- Cum ar fi tatăl meu sau fratele meu vitreg? întreabă Bellamy.

- Oricine intra în categoria persoanelor de sex masculin apropiate victimei.

- Dar tata?

- Ascultă, n-am de gând să-mi cer scuze că mi-am făcut meseria.

Pentru că nu voia să-l supere și să riște să nu le mai spună nimic, Bellamy dădu înapoi.

- Nu înțeleg de ce Allen Strickland nu a fost suspect de la bun început. Chiar și după notițele dumitale... Cel puțin, presupun că e scrisul dumitale.

Ridică o hârtie de deasupra. Moody dădu din cap.

Era o copie după ceva ce părea să fie o pagină ruptă dintr-un caiet cu spirală, plină de însemnări făcute cu un scris apăsător. Cea mai mare parte fusese scrisă într-un fel de stenografie personală, pe care numai Moody ar fi fost în stare să o descifreze. Însă o parte din scris era lizibilă. Ceva fusese subliniat cu un pix roșu: un nume, cu o steluță lângă el.

Bellamy își trecu ochii peste pagină:

- Ai notat numele martorilor care l-au menționat pe Allen Strickland atunci când ai discutat cu ei?

Moody dădu din cap.

- Cel puțin o parte dintre ei trebuie să-și fi amintit felul în care dansaseră el și Susan, zise ea. De ce nu a fost el suspectul principal de la bun început?

În mod evident, nu era o întrebare plăcută pentru Moody. Sub pleoapele grele și umflate, ochii i se fixară pe mai multe puncte din încăpere, inclusiv asupra lui Dent, înainte de a se întoarce la Bellamy.

- Poate că ar fi fost, doar că părinții tăi au fost primele persoane cu care am discutat. Mi-au dat numele lui Dent și mi-au spus despre cearta dintre el și Susan din acea dimineață.

- Așa că am ajuns dintr-odată direct în capul listei.

- Da. Nu m-am întors la Allen Strickland decât abia după ce ai fost eliminat.

- Și Allen era o variantă destul de promițătoare. Dar nici atunci nu ai crezut că el comisese fapta, nu-i așa? zise Bellamy. De ce nu?

Moody sorbi din whisky.

- De ce nu? repetă ea.

- Prima oară când am vorbit cu el, mi-a spus că Susan îl refuzase din prima și că răsese de el pentru că încercase.

- Și lai crezut? întrebă ea.

- De obicei un bărbat, mai ales unul ca el, care se crede mare armăsar când vine vorba de femei, nu recunoaște că a fost refuzat, așa că m-am gândit că spunea adevărul. Cel puțin parțial. Apoi mai era frate-său.

Bellamy și Dent schimbă o privire.

- Ce? întrebă Moody.

- Am vrea să auzim mai întâi ce-ai de spus, zise ea. Te rog, continuă.

Moody trase din țigară și suflă fumul înspre tavan.

- I-am interogat separat. Fratele lui Allen - Ray îl chema - mi-a spus că știa care erau planurile lui Allen atunci când a ieșit din pavilion împreună cu Susan. Și a făcut de două ori cu ochiul. Ray a rămas acolo, a mai băut niște bere, a flirtat cu niște fete în speranța că o să se aleagă și el cu ceva. Dar, când vremea a început să se strice, s-a îngrijorat. Nu prea voia să-l întrerupă pe Allen în mijlocul acțiunii, dar...

- Protectorul fratelui său, zise Dent.

Moody ridică paharul parcă în semn de salut.

- Ray le-a spus detectivilor că a luat-o înspre pădure, dar că s-a întâlnit cu Allen pe cărare, în timp ce frate-său se întorcea. Făcu un semn înspre dosar. Găsiți acolo însemnări făcute în timpul mai multor interviuri cu el. Într-unul însă, mi-a spus că Allen era „al dracului” de furios.

- A recunoscut asta?

- Mda. Dar a mai spus și că nu i-o putea lua în nume de rău, pentru că o auzise pe sora ta râzând în spatele lui. Ba chiar i-ar fi strigat: „Nu pleca supărat, Allen!” Apoi i-ar fi spus să se ducă acasă și să se rezolve singur, gândindu-se la ea. Ceva de genul ăsta.

Bellamy simți privirea lui Dent ațintită asupra ei, cântărind-o ca să vadă cum o să răspundă. Încercă să-și controleze reacția.

- În orice caz, amândoi frații, în timpul interviurilor, mi-au spus același lucru. Că Allen o lăsase pe Susan în pădure, râzând de el.

- De ce nu a fost menționată această mărturie în timpul procesului? întrebă ea. Având în vedere că întreg cazul era clădit pe dovezi circumstanțiale, ar fi oferit puține motive de îndoială.

- Da, așa ar fi fost. Avocatul din oficiu al lui Allen se baza foarte mult pe mărturia lui Ray, spuse Dale. Și tocmai de aceea a făcut o adevărată criză în dimineața în care Ray nu a apărut la ora la care trebuia să vorbească în instanță. Avocatul nu a putut explica unde era martorul, nici n-a avut cum să îi justifice absența. S-a lăsat pe mila instanței și a cerut o amânare a procedurii, până după prânz, ca să-și poată găsi martorul. Rupe și sărit până-n tavan. A făcut un cerc întreg, susținând că apărarea urmărea să enerveze juriul ca să obțină achitarea. Moody scoase un sunet de dispreț. A fost unul din cele mai reușite numere ale lui.

- Probabil că n-am fost în sală în ziua aceea, spuse Bellamy. Nu-mi amintesc scena.

- Stai să ghicesc, spuse Dent. Judecătorul a respins cererea.

Moody încuviință din cap.

- Iar Ray n-a mai apucat să depună mărturie.

- De ce nu a fost în sala de judecată în acea zi?

- Pentru că era în spital. Fusese grav rănit când mașina îi fusese făcută zob în drum spre tribunal. Au trecut câteva zile până să fie suficient de stabil cât să i se poată lua o declarație, care a fost citită ulterior în sala de judecată, dar nu a avut același impact pe care l-ar fi avut o mărturie directă. Când Ray s-a simțit în sfârșit suficient de bine cât să poată pleca din spital, era prea târziu. Allen fusese deja condamnat și trimis la Hunstville.

- Dumnezeuule, șopti Dent. Nu-i de mirare că a luat-o razna.

Moody se aplecă spre el.

- Cum?

- Ray Strickland nici nu a uitat, nici nu a iertat.

Moody înțelese numaidecât unde bătea. Arată spre fața lui Dent.

- El ți-a făcut asta?

- Arată-i spatele, spuse Bellamy.

Dent se ridică și-și trase cămașa în sus. Îi povestiră lui Moody evenimentele din ultimele zile, care culminaseră cu atacul din seara precedentă.

- Nu mai are mustață, spuse Dent. Arată ca un membru dintr-o bandă extremistă.

- Atunci, de unde știți că e Ray?

- Nu știm. Dar, oricine ar fi, vrea musai să ne vadă morți, pe mine și pe Bellamy, și singurul lucru pe care îl avem noi în comun este acea Zi a Comemorării.

- Și cartea ei, spuse Moody, pe un ton nu prea amabil.

- Dacă e într-adevăr Ray, poate că problema lui a început atunci când n-a putut să depună mărturie la procesul lui Allen, zise Bellamy. Și-a dezamăgit fratele. Cu siguranță povestea cu accidentul îl bântuie până în ziua de azi.

- N-a fost un accident.

Moody vorbise într-un mormăit atât de încet încât, la început, Bellamy nu fu sigură că-l auzise bine. Se uită la Dent, dar acesta era concentrat asupra fostului detectiv și a cuvintelor pe care acesta tocmai le rostise. Moody își ridică spre ei ochii injectați și-și dresе vocea.

- N-a fost un accident. Rupe a aranjat totul, a găsit un individ care să-l lovească pe Ray într-o intersecție. Tipul și-a luat treaba în serios și l-a izbit în plin, în mare viteză. Îmi amintesc că Rupe a spus că a fost o minune că nu au murit amândoi... dar și mare păcat.

Ray scuipă o coajă de sămânță de floarea-soarelui pe jumătate mestecată pe fereastra deschisă a camionetei. Pe scaunul de lângă el era un binoclu, cu ajutorul căruia îi urmărise pe Dent și pe Bellamy urcând în avionul alb-albastru, strălucitor, cu steagul statului Texas pictat pe bot, și dispărând apoi în albastrul cerului.

Îl scotea din sărite faptul că nu-l omorâse pe Dent cu o seară în urmă, când avusese ocazia. Nu numai că rămăsese un obstacol între el și Bellamy, dar, fără un pilot personal, nu ar fi putut să plece dracu' știe unde, lăsându-l pe Ray să se întrebe când o să se întoarcă și când o să mai aibă o șansă de a le face felul?

Dar, dacă ar fi pierdut timpul ca să-l omoare pe Dent cu o seară în urmă, ar fi avut toate șansele să fie prins, iar asta ar fi însemnat să nu-l mai poată răzbuna pe Allen. Trebuia să-și amintească asta și să nu mai pună la îndoială decizia de moment pe care o luase atunci când fugise.

Se dusesse acasă, dormise câteva ore și, în timp ce-și mânca cerealele de dimineață, se hotărâse să țină sub supraveghere aerodromul, unde putea garanta că Dent o să apară în cele din urmă. Era acolo de mai puțin de o oră, când, ca să vezi, apăruseră amândoi. În mașina ei, observase Ray.

Chiar și prin binoclu, urmele pe care i le lăsase lui Dent cu o seară în urmă fuseseră mai mult decât vizibile. Simți cum îi crește inima în clipa în care văzu ce frumos îi aranjase mutra frumusețului. Râsese gândindu-se cât de tare trebuia să-l doară tăietura de la spate.

Dar nici rănile, nici sperietura pe care le-o trăsese nu erau îndeajuns. Trebuiau să moară, așa cum murise și Allen.

Aruncă punga de semințe pe bord și coborî din mașină ca să-și întindă picioarele și să-și pună sângele din

nou în mișcare în fundul care-i amortise de câteva ore bune. Dar era hotărât să nu cedeze și să rămână acolo până când se întorceau, oricât de plictisitoare s-ar fi dovedit așteptarea.

De când plecaseră ei, mai multe avioane mai mici decolaseră și aterizaseră pe aerodrom. Prin binoclu, Ray îl urmărise pe bătrân făcându-și treaba, umplând rezervoarele, așezând panourile de marcaj când ateriza câte un avion, stând la palavre cu piloții înainte să le dea semnalul de pornire. După care dispărea în hangar. Ray își imagina că lucra la avionul lui Dent și gândul la treaba pe care o făcuse acolo îi aducea mereu zâmbetul pe buze.

Șeful continua să îl sune periodic. Mesajele pe care i le lăsase deveniseră mai urâte. „Mai dă-l dracului!” își spusese Ray. Gata, de-acum înainte nu mai răspundea nimănui! Era un om cu o misiune, un om cu care nu era bine să te pui, ca eroii din filmele lui preferate.

Mâna i se așeza fără să-și dea seama pe bicepsul stâng, masând țesutul care încă îl mai durea, din când în când. Sub colții șarpelui tatuat, pielea îi era acoperită de cicatrici. Toată partea stângă, de la umăr la gleznă, fusese serios afectată în accident.

Cel mai mult avusese de suferit brațul stâng. Fusese pulverizat în accident, apoi desfigurat și mai mult de toate intervențiile chirurgicale necesare pentru a-l face din nou funcțional. Probabil că i-ar fi fost amputat, dacă nu ar fi intervenit un chirurg vascular care voise să-l lăsească pe Ray pe post de cobai.

De îndată ce grefele de piele fuseseră suficient de vii decate ca să reziste acelor de tatuaj, Ray acoperise cicatricile cu desenul cu șarpe. Fusese nevoie de mai multe ședințe, pentru că erau multe cicatrici, iar șarpele avea un model complicat și foarte detaliat, fiecare solz fiind în sine o mică operă de artă.

Dar agonia pe care o îndurase în spital și apoi în timpul lunilor de terapie fizică și durerea pe care o simțise când își făcuse tatuajul nu însemnaseră nimic în comparație cu tortura chinuitoare pe care o resimțea la gândul că nu fusese la procesul fratelui său. Nu îi fusese

alături lui Allen atunci când Allen avusese cea mai mare nevoie de el.

Fratele lui mai mare fusese singura persoană pe care Ray o iubise vreodată pentru că, uimitor, Allen îl iubise pe el. Ray era urât și nu avea nici o personalitate încântătoare, însă Allen văzuse dincolo de toate astea.

Nu își cunoscuseră tatăl. Mama lor fusese o femeie înfiorător de rea și, când murise, cei doi frați se îmbătaseră o săptămână, nu de durere, ci de bucurie. După ce o coborâseră în pământ, nu mai rămăseseră decât ei doi, dar pe Allen nu păruse să-l deranjeze să-și asume rolul de părinte.

Fusese o sursă permanentă de încurajare, spunându-i mereu lui Ray că era în regulă, că existau mulți oameni mai urâți decât el, că nu era el prea deștept la carte, dar că avea școala străzii și că asta, după părerea lui Allen, era cea mai importantă dintre toate.

Allen îl făcea să se simtă bine în propria piele.

După ce repetase clasa a douăsprezecea, Ray obținuse în sfârșit diplomă de liceu și Allen îl ajutase să obțină o slujbă în același loc în care lucra și el: șofer de camion de livrări la Lyston Electronics. Lucrurile mergeau grozav pentru amândoi. Așteptaseră chiar cu nerăbdare petrecerea de Ziua Comemorării.

Începuse pe cât de grozav se așteptau, iar lucrurile nu lumseră o întorsătură tragică decât abia după ce Allen se combinase cu târfa aia de Lyston. Floricica aia de frate-său îi transmisese invitația la dans și, fidel principilor sale de viață, Allen acceptase. Până în acel moment, Bellamy Price descrisese exact evenimentele din acea zi.

Dar dăduse să se înțeleagă că Allen o abordase pe Susan, și nu invers. Lăsase mii de cititori cu impresia că o dusese în pădure, încercase să o violeze, apoi o omorâse când fata opusese rezistență.

Dar Allen îi spusese că o lăsase cât se poate de vie, râzând de el, și, dacă Allen spusese asta, înseamnă că asta se întâmplase.

Dacă nu ar fi fost accidentul, Ray ar fi depus mărturie în sala de judecată cum că se întâlnise cu Allen în timp ce acesta se întorcea în pavilion, venind dinspre

pădure. Ar fi jurat cu mâna pe Biblie. Dar ar fi fost o minciună.

Nu se întâlnise cu fratele lui decât abia după ce tornada distrusese întreg parcul. Ray se dusese împleticindu-se la mașina lor și căzuse în genunchi de ușurare când văzuse că Allen supraviețuise și el, adăpostindu-se sub Mustangul pe care îl recondiționaseră împreună. Altele vehicule fuseseră trase în tornadă și azvârlite apoi la mare distanță. Altele fuseseră răsucite și distorsionate ca niște simple bucăți de tablă. Dar mașina lor supraviețuise, și la fel și Allen.

Avusese lacrimi în ochi în clipa în care îl trăsesese pe Ray într-o îmbrățișare atât de strânsă, încât îl lăsase fără aer. Fusesse atât de bucuros să-l vadă în viață, încât îl bătuse pe spate până când începuse să-l doară. Pe Ray nu-l deranjase.

- Unde dracu' ai fost, frățioare?

- Te... Te căutam pe tine.

Așa se întâmplase, dar, când Moody apăruse insinuând că Allen o omorâse pe fată, Ray îi spusese, fără nici o ezitare, că, atunci când plecaseră din pădure împreună, răsul ei batjocoritor încă le mai răsuna în urechi.

Juriul nu a apucat să-l audă spunând asta. Allen fusese condamnat.

Nimănui nu îi păsase când fusese ucis, doar lui Ray, care plânsese ca un copil atunci când aflate vestea. La mormântul fratelui său, jurase să se răzbune. Dar nu pe pușcăriașul neidentificat, care înfipsea cuțitul în spatele lui Allen, ci pe cei care îl băgaseră pe Allen în închisoare.

Totuși, Ray aflate curând că răzbunarea nu era ceva chiar atât de ușor de obținut.

Familia Lyston părea să fie de neatins. Erau bogați și bine protejați și, după câteva încercări neîndemânatică de a se apropia de ei, lui Ray i se făcuse frică și renunțase.

Avusese aceeași problemă cu Rupe Collier. Tipul era un magnet pentru presă, mereu în centrul atenției.

Dale Moody dispăruse.

Cu timpul, după trecerea anilor, determinarea lui Ray, spre marea lui rușine, începuse să slăbească.

Apoi sora lui Susan scrisese cartea aia și furia lui Ray ieșise din nou la suprafață, din nou pură și ascuțită ca un diamant. Se concentrase asupra ei. Era mai rea decât toți ceilalți. Nu avusese nici măcar bunul-simț să menționeze în cartea ei cât de cumplit și de nedrept fusese sfârșitul lui Allen.

Ray nu putea accepta așa ceva. Ochi pentru ochi. Trebuia să moară.

Începuse misiunea de a-i lua viața. Se pregătise pentru asta din ziua în care aflase de moartea lui Allen. Sfidând șansele pe care i le dăduseră medicii, făcuse tot ce era omeneste cu puțință pentru a-și salva brațul și al readuce la capacitate maximă. Ignorând durerea, lucrase ore întregi cu greutate și benzi elastice, făcând totul, orice, pentru a-și recondiționa și a-și fortifica mușchii și tendoanele. Și, Dumnezeuule, anii de antrenament și răbdare dăduseră roade. Deși mai în vârstă, era mai deștept și în mai bună formă decât fusese înainte de accidentul de mașină.

Privi cerul, înspire vest. Soarele avea să apună curând. Apoi venea noaptea. Aerodromul era o locație izolată, unde multe lucruri groaznice se puteau întâmpla unei persoane, după căderea nopții.

Bellamy și Dent își luau tălpășița ori de câte ori le venea cheful și din cauza asta lui Ray îi era greu să-și facă vreun plan.

Nici o problemă. Îi venise o idee care să-i facă să stea locului vreo câteva zile. Iar asta îi oferea timp mai mult decât suficient.

Bellamy fu uluită să afle cât de departe mersese înșelătoria lui Rupe Collier.

- A aranjat un accident de mașină în care aproape că au murit doi oameni? Nu îl credeam mai mult decât un clovn egoist, o caricatură lamentabilă a unui vânzător de mașini de mâna a doua.

- Asta este imaginea pe care vrea să o ofere, spuse Moody. Este atât de respingător, încât dezarmează.

- N-o să-i țină cu mine, zise Dent. De-abia aștept să stau de vorbă cu nenorocitul ăsta, care a vrut să planteze o pereche de chiloți în casa mea.

- N-o să ajungi nicăieri, spuse Moody. Și-a așternut bine patul. Cu tot felul de resurse dubioase. Are câte o plasă de siguranță din oțel pentru fiecare dintre mișcăsurile pe care le-a făcut. S-a acoperit atât de bine, încât nici măcar CIA-ul n-ar putea ajunge la el.

Deși nu-i făcea nici o plăcere, Bellamy trebui să admită că, într-adevăr, bărbatul avea o oarecare putere.

- Cum îi convinge pe oameni să-i facă jocurile?

- Găsește punctul vulnerabil al fiecărei persoane și apasă butonul.

Dent arătă din cap înspre sticla de whisky.

- Care a fost butonul tău?

- Ambiția, mormăi Moody în paharul pe care îl duse la buze.

Bellamy nu îl crezu și-și putu da seama că nici Dent nu-l credea. Un detectiv ambițios ar fi încercat să iasă în evidență demascând un procuror corupt, nu l-ar fi acoperit.

Moody lăsă paharul și se uită de la unul la celălalt, apoi oftă din rărunchi.

- Aveam o legătură cu o femeie care lucra în departament. Eram însurat. Ea era tânără. A rămas însărcinată. Rupe mi-a promis că o să mușamalizeze toată tevatura. Fata și-a dat demisia și n-am mai văzut-o niciodată.

- Ce i-a făcut? întrebă Dent.

- Nu știu. Nu am vrut să știu.

Dent mormăi o înjurătură. Bellamy își îndreptă din nou atenția asupra dosarului și îl întrebă pe Moody:

- Dacă ar fi să citesc absolut tot ce este aici, aș ști cine a fost ucigașul lui Susan? *Dumneata* știi?

- Nu. Și eu am citit absolut tot ce e acolo, de mai multe ori chiar. Aproape că am memorat totul, dar persoana care a omorât-o rămâne la fel de misterioasă ca în clipa în care am plecat de la morgă și m-am dus pentru prima oară la locul crimei.

- Așadar, din câte știi sigur, spuse Dent, ar fi putut totuși să fie Allen Strickland. Poate că Ray a mințit

ca să-și protejeze fratele atunci când ți-a spus că a auzit-o pe Susan râzând.

- Da, presupun că este posibil. Toată lumea minte, spuse el, privindu-l pe Dent cu ochii mijiiți. Apoi privirea i se întoarse la Bellamy. Poate mai puțin tu. Nu ai avut prea multe de spus despre nimic.

- Nu-mi aminteam nimic.

Moody miji ochii.

- Ce vrei să spui?

Mușcându-și buzele, Dent șopti:

- Bellamy!

Dar fata ignoră avertismentul.

- Am pierdut din memorie acea porțiune de timp, îi spuse ea lui Moody.

Moody nu luă nici o înghițitură de whisky și nu trase nici măcar o dată din țigară tot timpul în care Bellamy îi explică pierderea ei de memorie. Când termină, stinse țigara care arsese până la filtru și își aprinse alta.

- Ai depus mărturie la proces.

- Și am răspuns sincer la toate întrebările care mi-au fost puse. Am spus că i-am văzut pe Susan și pe Allen părăsind pavilionul împreună. Rupe Collier m-a întrebat dacă a fost ultima oară când mi-am văzut sora în viață și am spus că da, pentru că asta era adevărul. Avocatul lui Allen nu mi-a pus alte întrebări. Probabil că a crezut că nu mai aveam nimic altceva de spus. Și nu aveam.

Moody suflă din nou fumul înspre tavanul care era acoperit cu atât de multe pânze de păianjen, încât aproape că formau o boltă fantomatică.

- Foarte convenabil să-ți dispară tocmai perioada asta de timp din memorie.

- Pentru mine nu-i deloc convenabil. Vreau să-mi amintesc.

- Poate că nu vrei, spuse el.

- Ba vreau.

Se ridică de pe pat și se duse lângă o hartă învechită a statului Texas, prinsă pe peretele cu lambriuri ieftine. Cu degetul arătător, atinse steaua încercuită care reprezenta orașul Austin, apoi își plimbă degetul peste suprafața de culoare verde-închis din mijlocul statului.

- Timp de optsprezece ani, acesta a fost epicentrul vieții mele. Vreau să ies din el. Întorcându-se spre cei doi bărbați, spuse: Poate că aș fi putut depăși momentul dacă tata și Olivia mi-ar fi dat voie să mă duc în locul în care a fost găsită Susan. I-am implorat să mă ia cu ei. Au refuzat. Au spus că m-ar tulbura prea tare. Așa că nu am văzut niciodată locul în care a murit sora mea. Că doar nu voiam să-l dau cu agheasmă și tămâie! Susan nu era o persoană prea plăcută. Îndreptându-se spre Moody, spuse: Sunt sigură că ai dedus lucrul ăsta, din ce ți-au povestit oamenii despre ea. Eu o admiram pentru că era frumoasă, populară și încrezătoare. Tot ce nu eram eu. Dar nu pot spune cu mâna pe inimă că o iubeam.

Îi aruncă o privire lui Dent, care-și mușca interiorul obrazului și părea încordat ca un arc gata să sară. În mod evident, își dorea să nu-i fi împărtășit lui Moody detaliile despre pierderea ei de memorie. Privirea lui tăioasă îi transmitea mesajul să tacă din gură. Dar Belamy nu terminase.

- Vreau să știi cine a omorât-o, domnule Moody. Pentru că, indiferent de personalitatea și comportamentul ei, nu merita să moară așa, cu fusta ridicată, cu fundul gol, cu fața în țărână, cu degetele încheiate pe gentuța aia elegantă pe care o cărase după ea toată ziua. Își coborî capul și trase adânc aer în piept, cutremurându-se. A fost lăsată fără nici o urmă de demnitate sau de grație.

Rămase cu privirea ațintită asupra linoleumului murdar care acoperea podeaua, ridicând capul abia atunci când Moody spuse:

- Ei bine, te înșeli în legătură cu un singur lucru. Își turnă tot ce mai rămăsese în sticla de whisky și învărti lichidul în pahar în timp ce vorbea. Gentuța aia elegantă a fost găsită abia ziua următoare, în vârful unui copac, la cincizeci de metri de locul în care fusese descoperit cadavrul. Avea numele ei cusut înăuntru, așa că mi-a fost adusă mie. Am verificat-o de amprente, dar nu le-am găsit decât pe ale ei. Așa că le-am dat-o părinților tăi, care au plâns de bucurie că o primiseră înapoi. Făcu o pauză, ca să dea mai multă importanță cuvintelor

pe care urma să le spună: Dacă ai văzut-o zăcând cu fața în pământ și ținând geanta în mână, înseamnă că ai fost în locul în care a murit. Și ai fost acolo înaintea tornadei.

capitolul 19

Tăcerea dinăuntru cabanei fu atât de îndelungată și de totală, încât Dent avea impresia că poate auzi firele de praf rotindu-se prin aerul înăbușitor.

Bellamy rămăsese împietrită, cu privirea ațintită asupra lui Moody, în timp ce acesta se ridică din fotoliu, se duse cu pași nesiguri până la ușă, o deschise și ieși pe veranda păraginită. Ridicându-și fața spre cer, remarcă:

- S-ar părea că în sfârșit o să plouă.

Dent privi pe fereastra cea mai apropiată de el și observă că norii se adunaseră înspre vest, acoperind soarele care apunea. Atmosfera dinăuntru cabanei era sumbră, dar nu atât din cauza vremii, cât ca efect al concluziei tulburătoare pe care o trăsese Moody.

Când se întoarse în casă, fostul polițist închise ușa în spatele lui cu atâta zgomot, încât Bellamy sări ca arsă. Ca și cum nu ar fi avut loc nici o pauză în conversația lor, îl întrebă cu voce răgușită:

- Crezi că eu am omorât-o?

Moody se opri brusc și, legănându-se, o privi din cap până-n picioare:

- Tu? Nu.

- Dar ai spus... ai spus...

- Am spus că, dacă ai văzut-o cu geanta în mână, înseamnă că ai văzut-o înainte să înceapă tornada.

- Poate că te înșeli tu, zise Dent. Poate că geanta a fost găsită asupra ei, dar ești prea beat ca să-ți mai amintești cum ce și cum.

Moody îl sfredeli cu privirea.

- Într-adevăr, scena crimei fusese compromisă, dar îmi amintesc foarte bine când am găsit nenorocita aia de poșetă. Mi-am notat, zise el arătând înspre dosarul de pe pat. Cu tot cu dată.

Bellamy se întoarce în dreptul patului și se așează lângă Dent. Cu voce sugrumată, întrebă:

- Întreabă că i-am văzut geanta acolo, în mâna ei. Altfel, de ce-aș fi spus asta?

- Doar ți-ai imaginat, pentru că ai văzut-o toată ziua cu geanta în mână, spuse Dent. În doar câteva zile, toată lumea știa unde și în ce poziție fusese găsit cadavrul. Știrea a apărut pe toate posturile.

Îl privi adânc în ochi, ca și cum și-ar fi dorit cu disperare să creadă această explicație. Dar Dent nu era convins că îl credea.

Moody se așează la loc în fotoliul lui.

- Vânătaia din partea din față a gâtului era lungă și lată, ca o bandă. Își mișcă degetul de-a curmezișul gâtului, în linie dreaptă. Părerea medicului legist - pe care am împărtășit-o - a fost că fusese strangulată cu un fel de garou. De cele mai multe ori, asta se face pe la spate. Atacatorul era mai puternic decât ea, și Susan nu s-a împotrivit.

Dent simți fiorul care o străbătu pe Bellamy.

- Ești sigur? întrebă ea.

- N-am găsit urme de piele sau de sânge sub unghiile ei. Adresându-i-se lui Dent, spuse: Primul lucru după care m-am uitat când am stat de vorbă cu tine a fost să văd dacă ai urme de zgârieturi pe mâini sau pe brațe.

- Eu nu aveam. Dar Strickland?

- Nici una pe care să nu o poată explica prin faptul că se târâse sub Mustang ca să se adăpostească de tornadă.

- Numai asta și ar fi trebuit să ne scoată de pe lista suspectilor.

- Nu nepărat. Susan mai avea și o umflătură în spatele capului, apărută înainte să moară. Am ajuns la concluzia că fusese lovită de la spate. Dar cu ce anume? N-am reușit niciodată să determinăm. A căzut cu fața în jos, lipsită de cunoștință sau cel puțin prea amețită ca să se apere în timp ce agresorul își termina treaba.

- Cu chiloții ei, spuse Bellamy încet.

- Conform declarațiilor tale, ale mamei tale vitrege și ale menajerei care se ocupa de spălatul rufelor, nu putea decât un singur model. Din mătase elastică. Suficient

de rezistenți cât să poată fi folosiți pentru a sugruma pe cineva. Rupe a demonstrat în sala de judecată cum se putea face. A fost încă unul dintre momentele lui de glorie.

- Și toată mascarada asta nu l-a iritat pe avocatul lui Strickland? întrebă Dent. A făcut vreodată apel?

- Imediat, dar, înainte ca judecătorul să aibă timp să analizeze cererea și să se pronunțe, Strickland a fost ucis.

- Cum a reacționat avocatul când a aflat că i-a fost ucis clientul? întrebă Dent.

Moody pufni, cu un râs lipsit de amuzament.

- Sa mutat la procuratură. La îndemnul lui Rupe. Încă mai lucrează acolo, din câte știu eu.

- Allen a murit degeaba, spuse Bellamy.

- Din câte știu eu.

Mai târziu, când se gândi la asta, Dent își dădu seama că rânjetul lui Moody fusese elementul care îl provocase. De îndată ce îl văzuse, țâșnise de pe pat și aterizase lângă fotoliul lui Moody, acoperindu-l cu întreg trupul pe fostul detectiv.

- Tu și Rupe ați făcut o echipă pe cinste. El era creierul, tu calul lui de bătaie. Dacă mergea atât de bine, de ce-ai plecat?

- Dă-te jos de pe mine!

- Nu înainte să-mi spui ce vreau să aud. Ai recunoscut că ai știut de la bun început că Strickland era nevinovat. De unde știai?

- Ți-am spus. A zis că Susan răsese de el. Bărbații nu recu...

- Mai scutește-mă, Moody. Bărbații nu recunosc, ca apoi să se vaite în legătură cu asta. Dacă l-ar fi refuzat, ar fi spumegat de furie. Ar fi înjurat-o, ar fi făcut-o în fel și chip. Iar asta l-ar fi implicat și mai adânc în toată povestea. Așa că vinde gogoșile astea altcuiva, pentru că mie îmi put prea tare a rahat!

- Fratele lui...

- Despre care tu ai spus că ar fi putut să mintă. Trebuie să fi avut și altceva care să-l exonereze pe Allen. Dar ce anume, Moody?

Fostul detectiv se uită la Bellamy, care stătea nemișcată pe marginea patului. Când privirea încetoșată i se întoarse la Dent, spuse:

- Când sunt pregătit.

- Când ești pregătit? Ce dracu' mai înseamnă și asta!

- Înseamnă că v-am spus tot ce aveam de gând să spun.

- Nenorocitul dracului! Bellamy are nevoie să știe ce știi tu! strigă Dent. Și, pe toți dracii, acum!

- Ai grijă, băiete!

Moody făcu un efort să se ridice, dar, când ajunse față în față cu Dent, acesta nu dădu înapoi, nici măcar atunci când Moody își luă pistolul de pe rașina de lângă televizor.

- Ce? pufni Dent. Ai de gând să mă împuști?

- Continuă să mă presezi și o să afli.

- Nu prea cred. Ești prea laș pentru asta.

Dent se aplecă până când țeava pistolului îi atinse cămașa. Bellamy scoase un strigăt sugrumat.

- E-n regulă, spuse Dent. Apoi, susținându-i privirea ostilă a lui Moody, adăugă: N-o să apese pe trăgaci.

- Nu fi atât de sigur.

- Singurul lucru de care sunt sigur este că ești un mare laș. Nu ai avut curajul să îl înfrunți pe Rupe Collier și nu ai nici acum curajul să-ți zbori creierii.

- Dent!

Vocea lui Bellamy era sugrumată, speriată, dar nici el, nici Moody nu-i acordară atenție.

Fața lui Moody era congestionată de furie. Respira greu. Dent simți țeava pistolului mișcându-se, ca și cum mâna care ținea arma ar fi început să tremure.

- Cel puțin din cauza mea nu a murit decât un singur om, mârâi Moody. Trebuie să trăiesc cu povara asta. Tu trebuie să-ți amintești în fiecare zi că aproape ai omorât toți pasagerii dintr-un avion.

Dent îl lovi. Tare. Moody primi lovitura în bărbie și se prăbuși pe spate, dând din mâini, până când aterea în barul din marginea bucătăriei. Se lăsă să alunece pe podea, căzând grămadă.

Dent se duse lângă el, îl apucă de păr și îi forță capul în sus. Moody îl privi cu ochii încețoșați și injectați.

-Nu mă compara pe mine cu tine, nenorocitul! Se aplecă înspre el: Erai dispus să mă acuzi de o crimă pe care nu am comis-o, dacă ai fi putut. Ai avut aproape douăzeci de ani să spui adevărul despre mănăriile pe care le-ai făcut împreună cu Rupe Collier. Dar nu. Ai preferat să-ți plângi de milă în văgăuna asta și să-ți îneci conștiința în whisky. Eu și Bellamy ți-am dat o șană să-ți ușurezi povara de pe suflet, dar tot nu ești în stare să mărturisești ce-ai făcut. Ești un laș nenorocit!

Cu evident dezgust, îi dădu drumul lui Moody, se întoarse lângă pat, o luă de mână pe Bellamy și o ridică. În drum spre ușă, se opri:

-Știi ceva, Moody, Rupe Collier este atât de fermecat de propria imagine, atât de vrăjit de propria persoană, încât nu mai poate deosebi binele de rău. Dar tu poți, iar asta te face mai rău decât el.

-Nu pot să zbor pe vremea asta.

Nici unul din ei nu spusese nici un cuvânt din clipa în care Dent își luase pistolul de pe tăvița de lângă televizor, dăduse la o parte ușa și-i făcuse semn lui Bellamy să iasă din cabana lui Moody.

Lăsase dosarul pe pat. În clipa în care Dent o târăse pe lângă Moody, se opri, simțind că ar fi trebuit să spună ceva. Dar adevărul era că se simțea la fel de dezgustată ca și Dent. Ochii ei îi întâlniseră pe ai detectivului preț de câteva clipe, înainte ca acesta să plece capul. Fără nici un alt cuvânt, Bellamy și Dent părăsiseră cabana părăginită.

Timp de douăzeci de minute, Dent accelerase cu viteză maximă pe autostradă, în direcția aeroportului Marshall, forțând sedanul închiriat ca și cum s-ar fi așteptat cu acesta să răspundă cu viteză Corvette-ului și înjurând atunci când acest lucru nu se întâmplă.

Cerul devenise din ce în ce mai întunecat. Picături mari de ploaie începuseră să aterizeze pe parbriz. Fără muzică de la radio și fără nici un fel de conversație între

ei, fiecare pleoscăit părea să aibă o încărcătură sumbră, prevestitoare de rău.

Un fulger gigantic urmat de bubuitul asurzitor al tunetului o îmboldiră în cele din urmă să vorbească:

- Nu pot să zbor pe vremea asta, repetă ea, având în vedere că Dent nu îi răspunsese prima oară.

Acum întoarse capul spre ea cu o mișcare bruscă.

- Crezi că eu aș zbura?

- Atunci...

Arată spre indicatoarele care semnalizau aeroportul, în timp ce treceau în viteză pe lângă ele.

- Trebuie să pun la adăpost avionul. Dacă păște ceva, eu răspund. Apoi, cu un zâmbet răutăcios, adăugă: Sau poate te oferi tu. Ai o mulțime de bani. Poate ți l cumpără tăticuțu'.

- Mai taci, Dent. Nu ești supărat decât pe tine însuși.

- Pe mine?

- Pentru că ai fost așa de dur cu Moody.

- Greșit. Dacă aș fi fost pe cât de dur îmi doream, lăy fi omorât.

Când ajunseră la aeroport, opri mașina într-un loc de parcare, coborî cu mișcări nervoase și bruște, apoi trânti ușa. Sfidând ploaia torențială, alergă înspre intrarea pe terminalul aeroportului.

Bellamy se înfioră în clipa în care un nou bubuit de tunet făcu mașina să vibreze. Nu voia să rămână prinsă înăuntru, fără nici o altă protecție împotriva furtunii în afară de niște ferestre și câteva panouri subțiri de metal. Dar nu încăpea în discuție să iasă din mașină și să se expună fulgerelor și tunetelor, chiar și pentru scurta perioadă de care ar fi fost nevoie ca să ajungă în fugă până la terminal.

Vorbind singură ca să-și calmeze spaima ce începuse să o cuprindă, își scoase telefonul mobil și o sună pe Olivia, care răspunsese numaidecât.

- Unde ești? Ce-i zgomotul ăla?

- Tunete. Dar nu ți spuse unde era. Cum se mai sunte tata?

- Mai bine, aș putea spune.

Judecând după exuberanța nefirească a tonului ei, Bellamy bănuia că Olivia era chiar lângă Howard și se lupta să pară încrezătoare.

- E nerăbdător să vorbească cu tine.

- Mi-ar plăcea asta. Dar mai întâi, spune-mi cum te mai simți tu.

- Rezist. Am vorbit cu Steven ceva mai devreme. Mi-a făcut bine.

- Mă bucur să aud asta.

- Îi dau telefonul lui Howard acum.

Prin telefon, Bellamy îl putu auzi pe tatăl ei îndemnând-o pe Olivia să profite de moment și să se ducă să mănânce ceva. Câteva clipe mai târziu, vocea lui slăbită șopti:

- Hei, frumoaso!

- Ce pui la cale?

- Olivia n-o să lipsească mult. Știe că avem un secret, și asta o sperie.

- Poate că-ai trebui să-i spui.

- N-ar face decât să se îngrijoreze și are și așa destule pe cap. Am încercat să discut cu ea azi despre aranjamentele de înmormântare. A început să plângă atât de rău, că nu m-a lăsat inima să continui.

Bellamy scoase un murmur de regret.

- Pot să fac eu ceva?

- Ți-am spus ce poți să faci pentru mine. Vreun progres?

Nu se putea numi un progres faptul că Dent fusese atacat cu un cuțit. Sau că Van Durbin și fotografii lui îl prinseseră în ipostaze compromițătoare la aeroport și în fața apartamentului lui Dent. Dar articolele și comentariile ziarelor de scandal păreau acum lipsite de importanță, în comparație cu gravitatea situației în sine.

- Ți-l amintești pe fratele lui Allen Strickland, Ray?

- Da, răspunse tatăl ei. A fost foarte agresiv cu noi în timpul procesului și, după ce Allen a fost ucis, a venit la birou și a încercat să treacă de agenții de pază. A fost imobilizat și escortat afară din clădire. Atunci am auzit ultima oară de el. De ce?

- A fost menționat într-o conversație pe care am avut-o azi cu Dale Moody.

- L-ai și văzut? Așa repede?

Nu pierdu timpul tatălui ei povestindu-i cum ajunsese să aibă loc întâlnirea cu fostul detectiv.

- E alcoolic, fumează țigară după țigară și trăiește singur într-o magherniță. A recunoscut că nu a crezut niciodată că Allen Strickland era vinovat, dar nu a vrut să ne spună cum anume au reușit el și Rupe Collier să aranjeze condamnarea.

- Mă mir că a recunoscut chiar și atât.

- E la pământ. Cazul ăsta i-a distrus cariera și viața. Susține că până în ziua de azi nu știe cine a omorât-o pe Susan. Ezită să-i spună mai multe, dar își aminti în portanța pe care o aveau toate acestea pentru el. Mai e ceva, tată.

Îi povesti cum își amintise scena crimei.

- Dar tu n-ai fost niciodată acolo, zise el.

- Se pare că am fost. Doar că nu îmi aduc aminte.

Erau multe de explicat și nu avea decât puțin timp. Înfriorându-se ori de câte ori se auzea un bubuit de tunet, îi povesti totul tatălui ei, cât putu mai repede.

- Când am menționat poșeta lui Susan, Moody a sărit imediat. Este adevărat că v-a adus-o câteva zile mai târziu?

- Da, spuse Howard, cu glas răgușit. Ni s-a spus că fusese găsită într-un copac.

Bellamy oftă.

- În cazul ăsta, pare evident că fie am fost martora la crimă, fie am găsit cadavrul lui Susan la scurt timp după ce fusese ucisă. În orice caz, am văzut-o înainte ca tornada să distrugă întreaga scenă.

- Dumnezeuule, Bellamy! Dumnezeuule mare!

Se aștepta ca tatăl ei să nege cu fermitate faptul că fusese măcar în apropierea scenei. În schimb, părea că cum cea mai cumplită teamă a lui s-ar fi adeverit.

- Tati, ce este?

Când Howard nu spuse nimic, insistă.

- Crezi că am ascuns informații în mod intenționat?

- Nu, sigur că nu.

- Atunci, te-ai gândit vreodată că aveam goluri de memorie?

- Nu. În cazul ăsta, aş fi încercat să te ajut.

- Serios?

În loc să-i răspundă, Howard spuse:

- Ah, s-a întors Olivia şi a adus... Ce-i asta? Supă de vită cu legume. Trebuie să închid, scumpo, ca să fiu sigur că o mănâncă. Îţi mulţumesc că ai sunat.

Apoi închise şi ţiuitul telefonului o lăsă împietrită.

Întreaga conversaţie îi părea ireală. Trebuia să o analizeze şi să-şi dea seama ce însemna. Dar, chiar atunci, Dent se întoarse. Intră în maşină şi închise repede portiera, lăsând furtuna afară.

- Doamne, ce mai dă!

- Avionul?

- Administratorul hangarului a ajuns la concluzia că trebuie să aparţină cuiva important, aşa că mi-a dat voie să-l bag înăuntru. I-am dat douăzeci de dolari. O privi lung. Eşti bine?

Mintînd, Bellamy dădu din cap.

- Am verificat vremea pe radar, continuă el. Ce-i aici e doar marginea unui front întins de furtună, care se pare că nu are de gând să se mişte decât cel mai devreme după miezul nopţii. Aşa că am trecut pe la biroul de închirieri şi le-am spus că o să avem nevoie de maşină peste noapte. Băgă cheia în contact. Am văzut un hotel, la câţiva kilometri în urmă.

Ajunseră repede, dar, în clipa în care opriră sub copertina din faţa hotelului, Dent îşi dădu seama că Bellamy era cu nervii întinşi la maximum, la limita puterilor. Ținuse ochii închiși și nu scosese nici un sunet. Era încordată ca un arc și strângea atât de tare din dinți, încât buzele i se albiseră pe margini.

Parcă maşina într-un loc în care să nu blocheze aleea, coborî şi se duse să-i deschidă portiera lui Bellamy. Sustinând-o cu o mână de sub cotul stîng, o ridică ușor şi o cuprinse cu braţul pe după umeri, îndreptînd-o spre intrarea hotelului.

Era o filială a unui lanț hotelier, cu prețuri moderate, cu o recepție tipică, cu o schemă cromatică în bleumarin și roșu Burgundia, cu lămpi nichelate și plante sintetice, din mătase. Fiindcă Bellamy părea incapabilă să schițeze vreun gest, luă o cameră pe cartea lui de credit, fără certitudinea că mai avea fonduri suficiente.

La doar câteva minute după ce intraseră în holul hotelului, deschise ușa unei camere de la etajul al treilea și o împingea pe Bellamy înăuntru. Se duse direct la ferestrele largi și trase draperiile, apoi luă telecomanda de pe noptieră și porni televizorul, sperând ca acesta să acopere vuietul furtunii. Aprinse toate luminile.

Bellamy nu se mișcase din locul în care o lăsase. Se duse lângă ea și o apucă de brațe.

- Intră în stare asta ori de câte ori e vreo furtună?

- De când cu tornada.

- Ai văzut un specialist în legătură cu asta?

Cu dinții încleștați, Bellamy râse, dar nu pentru că ea spusese el i se părea amuzant.

- Am cheltuit mii de dolari pe ședințe de terapie. Am încercat orice formă imaginabilă. Dar nimic nu mi-a folosit.

- Ai ceva ce poți să iei?

- N-am mai ridicat rețetele.

- De ce?

- Nici medicamentele nu-mi erau de nici un folos. Nu făceau decât să mă amețească, dar tot în stare de șoc rămâneam.

- Poate că-ai trebui să încerci remediul doctorului Denton Carter.

O cuprinse în brațe și o strânsă la pieptul lui. Dar când se aplecă spre ea ca să-i sărute gâtul, îl împinse la o parte.

- Asta-i soluția ta pentru orice!

- Păi, e bună pentru orice.

Deși se retrăsese din îmbrățișarea lui, nu fusese chiar fără efect. Un zâmbet începuse să i se formeze în colțul buzelor care parcă își mai recăpătaseră din culoare.

- Trebuie să mă duc să mut mașina, zise el. O să fii în regulă dacă te las singură?

- Sunt de obicei singură când mi se-ntâmplă asta. Am învățat să-mi stăpânesc destul de bine panica în intimitate.

Dent își îndoi genunchii ca să-și aducă ochii la același nivel cu ai ei și-și lăsă capul într-o parte.

- O să fii bine?

- Da. Înăuntru, cu draperiile trase cu lumina aprinsă, este mult mai bine. O să fac un duș fierbinte. O să mă mai calmeze.

- Bine atunci.

O porni înspre ușă, dar Bellamy îl opri. Când se întoarse spre ea, îi spuse:

- Nu ți-ai luat și ție o cameră.

Dent îi arătă cardul de la ușă.

- Ba mi-am luat. Nu folosi toată apa caldă.

Găsi un loc de parcare nu prea departe de clădire. În timp ce se grăbea să se întoarcă, fu nevoit să se aplece, ca să poată înfrunta rafalele puternice de vânt. Pietricele mici de grindină îl loveau și aterizau cu zgomot pe pavaj. Fulgerele erau de-a dreptul feroce. Dar nu ploua foarte tare și, când intră din nou în holul hotelului, era relativ uscat. Și lihnit de foame.

Sună în camera lor de pe telefonul hotelului. Când Bellamy îi răspunse, o întrebă dacă voia să i se alăture în restaurantul hotelului.

- Sau preferi să-i rog să-ți pună ceva la pachet și să mănânci în cameră?

- Mai degrabă.

- Vrei să vin să te spăl pe spate?

Îi închise.

Douăzeci de minute mai târziu, Dent avea mâinile ocupate în clipa în care Bellamy îi deschise, complet îmbrăcată, dar cu părul încă umed și mirosind a șampon.

- Ce-ai aici?

- Periute de dinți de la aparatul automat. Și pastă, adăugă el, apăsând cuvântul. Doi cheesburgeri, două porții de cartofi prăjiți, două beri pentru mine, o cutie de vin alb pentru tine. Tragem la sorți pentru tarta de piersici. Era ultima.

În timp ce Bellamy aranja cina pe masa rotundă, Dent făcu un duș scurt și se întoarse în camera principală îmbrăcat, dar fără ghetetele ude.

Bellamy părea să fie la fel de infometată ca și el și mâncară repede, hotărând să păstreze tarta pentru mai târziu. Dent își luă cea de-a doua bere și se duse cu ea lângă pat, făcu ghem o pernă și și-o așeză sub cap în timp ce se întindea pe spate.

- E plăcut, zise, bătând cu mâna spațiul de lângă el. Ar putea fi și mai plăcut.

- Încetează, Dent. N-o să mă culc cu tine.

- De culcat, ne-am culcat seara trecută. Altceva am eu în minte acum.

Cu un gest nervos, Bellamy opri sonorul televizorului. Apoi, ghemuindu-se în fotoliu, își împreună mâinile și le strecură sub genunchi, ca și cum ar fi vrut să le încălzească. Dar era în același timp un gest ușor protectiv, care ar fi trebuit să îl prevină în legătură cu ceea ce avea să urmeze.

- Ce a spus Moody...

O întrerupse cu un geamăt adânc:

- Da' știi să strici dispoziția omului!

- Când a spus că trăiești cu gândul la ceea ce a fost la un pas să se întâmple...

- Dar nu s-a întâmplat.

- Totuși, nu cred că e ușor să știi că ai fost atât de aproape să...

- Să omor o sută treizeci și șapte de oameni?

Privind-o pe lângă sticlă, luă încă o gură de bere, apoi așeză sticla pe noptieră și se dădu jos din pat, totul într-o singură mișcare.

- Mersi mult. Acum mi-a pierit în mod oficial tot cheful de orice.

Se duse la masa de toaletă și se aplecă înspre oglinda de deasupra, ca să-și examineze tăieturile de pe față.

- De ce ai cerut să părăsești compania aeriană după incident?

- Păcat că nu e Halloween. Aș fi putut speria vecinii.

- De ce nu vrei să vorbești despre asta?

- N-aș mai fi avut nevoie de mască.

- S-ar putea să te-ajute să vorbești cu cineva.
- Dar, la cât arată de rău, s-ar putea să mai am încă semnele până de Halloween.

- Dent?

- Ce?

Se răsuca atât de repede pe călcâie, încât Bellamy se trase înapoi. Dar nu se dădu bătută.

- De ce nu vrei să vorbești despre asta?

- Și tu de ce naibii ești atât de curioasă? Dintr-o fascinație morbidă? Ești una dintre persoanele alea care se uită pe internet la filme cu prăbușiri de avioane, cu oameni care se aruncă de pe clădiri, cu accidente în lanț?

- Nu face asta.

- Ce fac?

- Îmi trănțești ușa în nas. Devii defensiv. Atitudinea asta ai avut-o și cu investigatorii?

- Nu, cu ei m-am împrietenit la cataramă! Ne trimitem felicitări de Crăciun. Ne sunăm de ziua de naștere. Le-am botezat copiii.

Bellamy se încruntă.

- Mi-ai spus că singurul mod în care poți relaționa cu o femeie este sexual.

- După cum indică toate dovezile.

- Ai acum șansa de a relaționa cu o femeie, cu mine, în alt fel.

- Nu e amuzant. Nu-i amuzant chiar deloc.

Se întoarse la noptieră, luă sticla de bere și bău lung din ea. Din punctul lui de vedere, conversația luase sfârșit. Dar Bellamy continua să se uite la el cu ochii ei atât de adânci încât părea să se înece în ei și, înainte să apuce să ia hotărârea, se trezi întrebându-o:

- Ce vrei să știi?

- Tu ai fost copilul?

- Da.

- Și ai vărsat cafeaua?

- Nu așa ți-am spus?

- Mecanicul care a înlocuit panoul...

- Exact așa.

- Și vremea?

- A jucat un rol, dar nu era atât de rea cât să ne țină la sol.

- Dar în timpul decolării...

- Cel mai critic moment al oricărui zbor.

- ... ai primit instrucțiuni să virezi stânga, ca să eviți furtuna.

- O decizie corectă.

- Fulgerul a lovit avionul.

- Și a provocat câteva scurtcircuite, inclusiv pe cel care controla alarma. Există înregistrările din cabină. Care nu au devenit relevante decât mai târziu.

- Ați fost avertizați că luase foc motorul stâng, dar nu era adevărat.

- Așa cum ți-am spus. A fost o alarmă falsă.

- Dar căpitanul a oprit motorul stâng.

- Corect.

- El l-a oprit.

- Da.

- Și tu ce ai făcut?

- Am pilotat nenorocitul de avion!

Strigătul lui fu urmat de o tăcere bruscă și încărcată. Bellamy își îndreptă spatele. Dent înjură și se duse înapoi lângă pat, se așeză pe margine și-și împinse degetele mari în orbite. Rămase așa preț de un minut sau chiar mai mult, apoi își coborî încet mâinile și se uită la ea.

- Căpitanul nu mă plăcea, și sentimentul era reciproc. Era genul de individ care face totul ca la carte și același gen de pilot. Mă considera un neadaptat, care nu se potrivea cu imaginea companiei și nu merita să poarte uniformă. În condiții normale, nu am fi fost programați niciodată să zburăm împreună. Dar am fost. Prima gaură din șvaiter.

Se opri ca să-și adune gândurile, ca să retrăiască acel moment în care își dăduse seama că fusese făcută o gravă greșeală.

- Ți-am spus mai devreme că a reacționat așa cum tu sese instruit să o facă, în cazul pilotării unui 727. Problema e că nu zburam cu un astfel de avion. Zburam cu un MD80. Fusese pregătit pentru modelul ăsta, desigur, dar era o chestiune recentă. Când s-a produs evenimentul,

a reacționat din reflex. A tras maneta de incendiu fără să verifice instrumentele secundare care indică existența focului. Temperatura combustibilului. Presiunea. Temperatura gazelor eliminate. Eu m-am uitat instantaneu la indicatoare. Nimic nu arăta vreun foc sau vreo avarie. Mi-am dat seama că nenorocita de alarmă era falsă. Eram deja puternic lăsați pe stânga și viteza scădea. Motorul drept împingea avionul și mai mult spre stânga. Botul începe să coboare, aripa dreaptă se ridică. Avionul vrea să se răsucescă.

- Și atunci, ai intervenit.

- Da. Am împins maneta dreaptă ca să încerc să opresc răsucirea avionului. Am tras ca să încerc să ridic botul avionului, să îl îndrept. Și totul trebuia făcut imediat și simultan. Nu aveam timp nici să gândesc, darămite să discut despre asta. Nu aveam altă opțiune. Totul a durat câteva secunde. *Secunde*. În timpul asta, eu și pilotul țipam unul la celălalt. El zbiera că era avionul lui, iar eu îi spuneam că nu făceam decât ceea ce era absolut obligatoriu. Urlam unul peste celălalt. Bine că a cedat sistemul de înregistrare. Ar fi fost o dovadă jenantă pentru amândoi, mai târziu. În orice caz, am reușit să fac în așa fel încât să ieșim din încurcătură. S-a oprit din țipat. În opt, maximum zece secunde și-a dat seama că făcuse o greșeală și că fusese la doar un pas de a provoca o catastrofă. Ba cred că mi-a și mulțumit. În momentul ăla, eram amândoi extrem de ocupați. Pasagerii țipau. Însoțitorii de zbor încercau să-i calmeze. Nu puteam ști cât de grav fuseseră răniți, cât de avariate erau cabinetele. Încă zburam prin turbulențe de la moderate până la severe, cu un singur motor. L-am întrebat dacă voia să repornim motorul stâng, având în vedere că nu părea să fie nimic în neregulă cu el. A ales să îl lase oprit. A preluat din nou controlul și ne-am întors pe aerodrom. Dezastru evitat.

Își fixă ochii în covorul de sub picioare.

- Nu a murit nimeni, dar mulți oameni au fost răniți. Printre ei, un bebeluș care era în brațele mamei lui, fără centură de siguranță. Au urmat o sumedenie de procese și compania a plătit milioane de dolari pentru

a evita scandalul. Ridică privirea spre Bellamy și spuse cu o amărăciune care o pătrunse până la oase. Știi restul. Povestea a ajuns la știri. Se ridică și se duse la fereastră. Dădu la o parte draperiile și privi afară. Nu mai fulgeră.

- Ce-ai făcut tu i-a salvat.

- Am avut noroc.

- Știi că a fost mai mult decât atât. De ce nu te-au primit ca pe un erou?

Dent oftă.

- Pentru că secundul nu poate să preia comanda avionului, împotriva ordinului căpitanului. Avea cu douăzeci de ani mai multă experiență decât mine. Era unul dintre băieții de aur ai companiei aeriene. În câteva secunde, avea să-și dea singur seama ce se întâmplase și ce trebuia făcut ca să îndrepte lucrurile. Ar fi făcut exact ce am făcut eu.

- Dar nu aveai acele câteva secunde.

Dent clătină din cap.

- Ne prăbușeam și e o minune că am reușit să împiedic acest lucru.

- Căpitanul și-a recunoscut greșeala?

- Da, dar a dat de înțeles că a jucat un rol și în readucerea avionului pe poziție și salvarea situației.

- Nu le-ai spus că nu a fost așa?

- Nu, ne-am acoperit unul pe celălalt. Nu existau înregistrări care să dovedească contrariul.

- Atunci, de ce ți-ai dat demisia?

- În timpul investigațiilor, un reporter de la unul dintre posturile de televiziune a făcut săpături în trecutul meu și a descoperit că, în tinerețe, atunci când iubita mea fusese găsită moartă, poliția mă considerase suspectul principal în cazul respectiv. „Ulterior, a fost scos de sub suspiciune“, cită Dent, rânjind. Pe dracu'! Reportajul insinua că, în ciuda uniformei strălucitoare, eram încă un personaj dubios. Chestia asta nu le-a picat prea bine celor de la companie. Chiar și după terminarea anchetei cu privire la accident, am fost sfătuit să îmi dau demisia. Practic, mi-au spus să-mi fac bagajele și să mă car. Așa că m-am cărat.

- Lăsându-i pe toți să creadă că...
- Să creadă ce mama dracului voiau! sări Dent.
- Nu ți-a părut?
- Nu.
- Se duse la noptieră, luă sticla de bere și o goli.
- Și ai putut să întorci pur și simplu spatele?
- Da.
- Nu te cred câtuși de puțin.

Se întoarse spre ea, pregătit de ceartă, gata să o contrazică, dar expresia ei era blândă și tristă și îl potoli instantaneu. Se așază pe marginea patului, cu capul aplecat, și, preț de-o clipă, nu spuse nimic. Apoi:

- Există un motiv pentru care companiile aeriene au reguli și regulamente. De la șosetele membrilor de echipaj până la pilotarea avionului, există standarde pe care toată lumea trebuie să le urmeze. Angajații sunt responsabili pentru viețile a mii de oameni, în fiecare zi. Ca să poți deplasa atâția oameni dintr-o parte în alta, ca să o faci în mod sigur și eficient, totul trebuie făcut în mod uniform. Dar pe mine cuvântul ăsta mă sufocă. L-am tolerat, cât timp am făcut parte din aviația militară. Era război, am înțeles. Ordinele trebuiau îndeplinite. Dar într-o corporație? Șosete regulamentare? Clătină din cap. Căpitanul avea dreptate, nu mă puteam adapta. Așa că nu m-a deranjat să plec de la ei. Uitându-se la Bellamy, spuse: Dar mi-a fost greu să renunț la zbor. Foarte greu.

- Încă mai zbori.
- Și îmi iubesc avionul. Dar îmi lipsesc cele mari. Îmi lipsește propulsia.
- Poți să te întorci oricând.
- Nu. Chiar dacă o companie ar fi dispusă să mă angajeze, ceea ce este foarte improbabil, mi-am asumat o poziție. Trebuie să o respect.
- Ai putea pilota pentru corporații.

Așteptă câteva clipe, apoi, acționând din impuls, se duse lângă ea. Își băgă mâna sub cămașa ei și își strecură degetele sub betelia blugilor. Trăgând-o de pe fotoliu înspre el, spuse:

- Cumpără unul. O să zbor pentru tine.

Așezând-o între coapsele lui, îi împinse în sus tivul cămășii, îi deschise nasturii de la blugi și își strecură degetele mari în interior.

- Dent...

- Am relaționat la nivelul tău, Bellamy. E timpul să-l încercăm și pe al meu.

Apoi își apăsă buzele deschise pe pielea ei netedă și palidă.

capitolul 20

La atingerea gurii lui Dent, Bellamy avu senzația că i se topesc oasele. Întinse mâinile, căutând reflexiv ceva de care să se țină, și ajunse să-și înfigă degetele în părul lui.

- Te doare?

Dacă o durea? Îi săruta tandru vânătaia de pe osul pelvian, cu care se alesese cu o seară în urmă, când se lovisese de balustrada de fier din fața apartamentului lui.

- Nu.

- Bine.

Sărută încă o dată locul, apoi îi desfăcu fermoarul blugilor, strecurându-și buzele în deschizătură, creându-i o senzație care o făcea să simtă furnicături în tot corpul.

- Dent, murmură ea. Nu putem.

- Ba uite că putem.

Îi simțea respirația caldă pe piele, în timp ce-și frecă fața de ea.

- Ești dulce.

Cu un gest încet, îi trase pielea între dinții lui. O mușcă ușor, făcând-o să respire mai repede.

O aplecă ușor pe spate și privi în ochii ei, apoi își concentră întreaga atenție asupra fiecărui nasture al cămășii pe care îl trăgea prin butonieră. O luă de jos și urcă și, când toți nasturii fură deschiși, își desfăcu cămașa și sărută adâncitura micuță dintre coastele ei, chiar de sub sutien. Cu degetele ambelor mâini, îi mângâie șuvițele de păr care îi cădeau peste sâni.

- Chestia asta m-a tot scos din minți.

Îi dădu părul la o parte și se aplecă peste ea, înlocuind atingerea degetelor cu cea a buzelor, mai întâi pe un sân, apoi pe celălalt, mușcând-o încet prin dantela sutienului.

Îi cuprinse șoldurile cu mâinile lui puternice, o întoarse și o trase pe pat, apoi se aplecă deasupra ei și îi cuprinse gura și o sărută atât de adânc, atât de pasional, atât de Dent, încât Bellamy își alungă din minte hotărârea de a nu lăsa niciodată, absolut niciodată, să se petreacă asta.

Se sărutară lung și infometat. În timp ce mâinile lui îi explorau corpul, continuă să o sărute până ce rămase fără suflare. Când se despărțiră, își îngropă fața în adâncitura gâtului ei și șopti:

- Cred că ai un adevărat talent pentru asta.

Își strecură mâna prin deschizătura blugilor, în chiloții ei, apoi începu să o mângâie, găsind-o pregătită. Instinctiv, își ridică genunchii și-și înclină șoldurile. Cu un geamăt de satisfacție, își împinse degetele adânc în ea.

Oh, Dumnezeu! Era Dent! Dent din visurile ei inocene de adolescență și din fanteziile ei adulte cele mai crotice. O făcea să suspine cu fiecare atingere intimă, cu fiecare apăsare care-i lua respirația.

Îi simțea părul moale pe sânii ei, scăpați acum de dantela săcăitoare a sutienului. Îl simțea mângâind-o tandru și infometat cu gura, cu limba, în timp ce, adânc din gâtul lui, urcau sunete excitate, sută la sută masculine.

O voia și, în aceste momente, era al ei. Numai al ei.

Își trecu brațele pe după gâtul lui și se arcui ca să îi vină în întâmpinare, implorându-i acea apăsare desăvârșită. Îi strigă numele în clipa în care se simți străbătută de primul val de extaz. Apoi veni șuvoiul.

Ray privise soarele apunând, apoi așteptase până când privirea i se acomodase cu întunericul. Acum, după câteva ore, avea senzația că vede în noapte la fel

de bine ca și coiotul pe care îl auzea urlând pe dealurile dinspre vestul aerodromului.

Un avion cu un singur motor aterizase la amurg, dar nu rămăsese decât atât cât să realimenteze, apoi decolase. La scurt timp după aceea, felinarele de pe pista aerodromului se stinseseră, lăsând doar o lumină palidă ce ieșea din hangar.

Ray coborî din mașină și își scutură picioarele, ca să le dezmoștească. Făcu vreo câteva genuflexiuni, apoi își răsuci brațul stâng de câteva ori prin aer. Mângâie teaca pe care o avea prinsă la curea și își lăsă mâna acolo, în timp ce se îndrepta înspre hangar.

Terenul era denivelat, plin de pietre, cu petice ocazionale de iarbă și uneori cactuși. Temându-se să nu alunece, nu alergă, dar merse totuși pe cât de repede putea, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

Când ieși la aproximativ cincizeci de metri de hangar, încetini pasul și se îndoi aproape la jumătate, ca să fie cât mai greu de reperat. Nu credea că bătrânul o să-l observe, dar nici nu voia să riște. Așteptase cu nerăbdare momentul ăsta. Era pregătit. Nu voia să-i fie stricate planurile.

După această seară, Denton Carter și Bellamy Price aveau să știe că Ray Strickland era un băiat rău cu care nu era bine să te pui. Atacul din parcare nu fusese nimic în comparație cu lovitura pe care se pregătea acum să o dea. Avea să-i scuture, să-i zdruncine, să le arate cât se poate de clar că reprezenta o amenințare, să le intensifice frica.

La douăzeci de metri de clădire, se trânti la pământ și rămase acolo, imaginându-și că era invizibil, ca băieții de la forțele speciale. Îi plăceau filmele cu lunetiștii camuflați, care puteau rămâne în aceeași poziție timp de ore întregi, chiar zile, dacă era necesar, așteptând ținta perfectă.

Își imagina că așa era și el acum: letal, invizibil și invincibil. Arma lui nu era o pușcă cu bătaie lungă, ci o lamă cu două tăișuri. Își petrecuse orele lungi ale după-amiezii și serii ascuțind-o. O scoase acum din teacă, ascultând cu încântare șuieratul pe care îl scoase

În clipa în care atinse pielea, un sunet pe care îl găsea sexual și sinistru în același timp.

Prinse cu o mână mânerul de os, în timp ce se târa pe burtă înspre peretele exterior al hangarului. Apăsându-și urechea pe metalul scorojit, auzi corzile unei chitare vibrând pe o piesă a lui Hank Williams.

Ray detesta muzica asta pentru fraieri, dar se bucura că-i plăcea boșorogului. Avea să acopere orice sunete ar fi putut să scoată. Încurajat, se ridică pe lângă peretele de metal, până când fu în picioare. Apoi se furișă de-a lungul lui până când ajunse în fața construcției, pe semiluna de beton înspre care se deschidea hangarul.

În clipa în care ajunse în cele din urmă la colț, inima îi bătea cu putere în piept, iar respirația îi era lute și superficială. Își acordă câteva momente ca să le încetinească pe amândouă, apoi numără până la trei, își vâri capul prin deschizătura din perete și privi înăuntrul hangarului.

Cuprinse totul dintr-o privire ce nu dură mai mult de o secundă sau două. Bătrânul era întins pe spate, sub avionul lui Dent, cu picioarele în afară. Un prelungitor întins ca un șarpe pe dușumeaua de beton alimenta cu curent radioul așezat pe aripă și o lampă de lucru care se vedea lângă bătrân, sub aparatul de zbor. Pe lângă lampă, se mai vedeau o cutie de unelte deschisă și o cârpă soioasă.

Avea să fie mai ușor decât își închipuise.

– Asta e pentru tine, Allen, murmură el.

Apoi, exaltat, Ray năvăli în hangar. Înainte ca bătrânul să aibă măcar timp să-și dea seama că era acolo, Ray îi înfipse până la plăsele lama cuțitului în abdomen.

În timp ce fiorii de plăcere o făceau pe Bellamy să gâfâie, Dent se întinse deasupra ei și își desfăcu în grabă șlițul, apoi se afundă din nou într-unul din acele săruturi ale ei care îi dădeau toate simțurile peste cap. Își băgă limba în gura ei și erotismul gestului îi urgenta dorința.

Se așeză între coapsele ei și își frecă vârful erecției de umezeala ei, înjurând bariera de haine pe lângă care trebuia să se strecoare. La un moment dat, va trebui să se oprească și să respire. Atunci o să se dezbrace. Își dorea cu ardoare să-i simtă pielea pe a lui, întinși amândoi pe pat, făcând treaba asta așa cum trebuia. Dar nu putea să gândească acum. Trebuia să intre în ea, acolo unde era mătăsoasă, fierbinte și umedă. Surprinzător de mult.

Nu lăsa impresia unei femei care să se aprindă atât de repede și să ardă cu o flacără atât de puternică. Cine ar fi crezut că tocmai ea, cu atitudinea ei rezervată și privirea solemnă, era chiar atât de sensibilă acolo unde conta?

Și, la naiba, chiar era. Abia îi atinsese locul acela dulce și întregul trup parcă îi fusese conectat la curent electric. Îl făcea să se simtă ca și cum toate marile amante din istorie se întrupaseră într-o singură femeie, îl umplea de o dorință înnebunitoare, era disperat să simtă din nou acele contracții drept răspuns. Doar că, de data asta, în jurul lui, înăuntrul ei. Acum.

Își strecură mâna între ei, ca să-i dea jos chiloții.

- Nu! spuse Bellamy, cu vocea abia ceva mai mult decât un suspin.

Dintr-odată, capul începu să-i zvâcnească dintr-o parte în alta și toate cele patru membre să i se agite. Îl împinse la o parte și se târi jos din pat. Până ca Dent să înțeleagă ce se întâmplase, Bellamy era deja cu spatele la el și își trăgea blugii pe ea.

- Ce mama dracului?

- Nu pot. Nu pot. Ți-am spus.

Uluit, Dent nu fu capabil de nici o reacție preț de câteva secunde, apoi sări jos din pat și întinse mâna spre ea. În clipa în care o atinse, Bellamy sări ca și cum ar fi fost împușcată. Se răsuci pe călcâie.

- Nu mă atinge. Nu spune nimic. Doar...

Cu gesturi frenetice, îi făcu semn să se îndepărteze de ea.

Cu un efort uriaș - miraculos, se gândi mai târziu - Dent reuși să-și calmeze furia care începuse să-l învăluie. Aceasta fusese prima lui reacție. Dar își dăduse repede

seama că Bellamy nu era timidă. Și nu-l tachina. Și nu era nici pur și simplu crudă.

Era în schimb o femeie de-a dreptul îngrozită și, dacă nu cumva voia să înceapă să țipe de să se-audă în tot hotelul, chestie care ar fi atras agenții de pază în camera lor, era mai bine să facă așa cum îi ceruse.

Cu mișcări stângace, își puse la loc sutienul și-și încheie bluza. Poate că-și aminti ce-i spusese despre felul în care îl înnebunea părul ei care-i atingea sâni, pentru că și-l dădu la o parte de pe față și-l ascunse în spatele urechilor. Trase de mai multe ori adânc aer în piept și-și scutură mâinile pe lângă ea, asemenea cuiva care, într-adevăr, face eforturi să redevină stăpân pe situație. În cele din urmă, după ce-și mai veni puțin în fire, se uită la el.

- Știu că e nedrept. Se uită la șlițul lui desfăcut, clipi rapid și înghiți nodul din gât. Foarte nedrept. Îmi pare foarte rău.

Dent spuse singurul lucru care-i veni în minte în acel moment:

- Ți-ai încheiat greșit nasturii.

Îl privi lung preț de câteva secunde, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce voia să spună cu asta. Apoi se uită la cămașă și văzu ce treabă proastă făcuse, încercând să unească nasturii cu butonierele potrivite. Nu încercă să îndrepte situația, doar își trecu mâna peste material, ca și cum ar fi vrut să îl îndrepte.

- Nu am vrut să... N-ar fi trebuit să te las... Privi în spatele lui, către pat, apoi își puse mâinile pe obraji în flăcări. Probabil că mă crezi o femeie îngrozitoare. Îmi cer scuze că nu am pus capăt mai devreme. Înainte... Ar fi trebuit să te opresc înainte... Dar nu am făcut-o și îmi pare rău. Doar că... nu pot.

Dent își trecu degetele prin părul pe care, cu doar câteva minute în urmă, fusese convins că Bellamy o va i-l smulga în pasiunea ei. Suflă cu zgomot aerul printr-o buze.

- Da, cred că m-am prins.

- A fost o idee proastă. Mă duc în altă cameră.

Privi înspre șifonierul în care își lăsase geanta mare de umăr.

- Las-o, spuse Dent. Rămâi aici.

- N-ai auzit...

- Ba da, am auzit. De nu știi câte ori. Nu poți. Drept ce mă iei? E zonă interzisă. Am înțeles, bine? Bine?

Încă precaută, Bellamy ezită, apoi, după câteva clipe, dădu din cap.

- Bine. Dar nu am de gând să te las singură când ești la numai un pas de o cădere nervoasă.

- Sunt bine. Nu o să...

- Bellamy, o să împărțim camera și patul în noaptea asta. Și cu asta am terminat.

- De parcă poți să hotărăști ce-o să fac eu.

- În seara asta pot, zise el aprins. Și, dacă mă întrebi ce-mi dă acest drept, aș putea să-ți explic într-un limbaj atât de limpede, încât te-ar face să roșești așa cum n-ai mai roșit până acum. Așa că întreabă pe riscul tău.

Nu mai spuse nimic.

- Bine atunci.

Se duse lângă patul din spatele lui.

- Ce parte vrei?

Îi trebui mult timp să reușească să adoarmă. În ciuda reacției ei, care ar fi trebuit să-i astâmpere orice poftă amoroasă ca un duș rece, nu-și reveni imediat din starea care pusese stăpânire pe el. Pentru că, deși își dăduse cuvântul că n-o s-o atingă, era pe deplin conștient de cât era de aproape, o simțea mult prea puternic lângă el.

O simți imediat în clipă în care adormi. Corpul ei, care fusese țeapăn ca o bară de metal, se relaxă în cele din urmă. Respirația îi deveni regulată și adâncă și *ce dracu' era cu el? - sexy.*

Ca să poată sta cât de cât confortabil, fu nevoit să-și desfacă iar șlițul.

Ceea ce nu fu o idee prea grozavă pentru că, peste câteva ore, când se trezi dintr-un somn adânc, simți o mână pipăind locul. Apoi însă își dădu seama că nu mâna lui era cea pe care o simțea în jurul penisului sculat, ci a lui Bellamy.

Scoase un geamăt de plăcere și se întoarse pe-o parte, trecându-și un braț peste talia ei, un picior peste coapsă și trăgând-o înspre el.

- Dent!

- Bună dimineața, mormăi el, zâmbind leneș, cu ochii închiși.

Bellamy își înfipse cealaltă mână cu fermitate în pieptul lui. Ia te uită, femeia nu-și putea lua mâinile de pe el! Cât de tare era?

- Dent!

Îi luă mâna care bâjbâia, o trase înspre el, îi strânse degetele și, cu un oftat adânc și prelung, spuse:

- Mai tare... Da... Așa...

- Dent!

Își trase mâna la o parte.

- Îți sună telefonul!

- Hmm?

- Telefonul!

Își ridică dintr-odată capul și deschise brusc ochii.

- Ce?

- Încercam să ajung la telefonul tău. Ar putea fi ceva important.

Melodia de apel penetra prin pasiunea care-i încețoșase mintea și auzul. Se trânti pe spate și rămase așa, încercând să-și recapete suflul și înjurând în voie. Pipăind fără să se uite, smulse telefonul din tocul de la curea pantalonilor și clipi ca să poată vedea cine-l sună.

Nu recunosc număru, dar pregăti câteva cuvinte dulci pentru persoana care-l deranjase.

- Cine dracului ești?

- Cine dracului crezi?

- Pe legea mea, Gall, o să te omor!

- Stai la coadă.

Dent, făcând mari eforturi să se calmeze, își acoperi ochii cu brațul.

- Ce vrei să spui?

- Individul tău cu mașina tunată?

- Da?

- Mi-a făcut o vizită. Ai avut dreptate, asta vrea sânge.

Dent se ridică în capul oaselor, își așează picioarele pe podea și-și trase cămașa pe genunchi. Bellamy se ridicase

și ea și avea o expresie atentă și îngrijorată, interpretând corect seriozitatea de pe chipul lui.

- Spune-mi, zise Dent la telefon.

- A stat mai toată ziua în mașină, parcat la câteva sute de metri de aerodrom.

- Cum l-ai văzut?

- Nu l-am văzut. Un tip din Tulsa care se îndrepta spre South Padre a oprit să alimenteze. Văzuse camioneta când se apropiase. Fiindcă era în mijlocul pustiului, s-a gândit că poate cuiva i se stricase mașina și avea nevoie de ajutor. I-am spus că o să verific. Ceea ce am și făcut. După ce a plecat, am luat un binoclu. Idiotul își închipuia că e bine ascuns în tufișuri, dar mașina era cu fața spre sud. Soarele i s-a reflectat în parbriz ca un far toată după-amiaza.

- Poate că era cineva la vânatoare de iepuri, care admira peisajul. Cum poți fi așa de sigur că era omul meu?

- M-am uitat bine la el. Un tip masiv. Solid. Cu vestă de piele neagră. Cu brațul stâng tatuat. Și al dracului de urât, nenorocitul.

- El te-a văzut?

- Nu m-am uitat la el decât dinăuntru. Și avea și el un binoclu. Mă urmărea. Mi-am văzut de treabă, m-am pus tat ca și cum n-aș fi știut că era acolo. S-a lăsat noaptea. Nu plecase încă și m-am gândit că a așteptat întinericul ca să-mi facă o vizită. Eram pregătit.

- Ce-ai făcut?

Gall îi descrie scena pe care o crease pentru individul pe care îl bănuiau a fi Ray Strickland.

- A mușcat momeala. A năvălit, în hangar, urlând ca apucatul, și și-a înfipt cuțitul în ce credea el că este stomacul meu. Era, de fapt, o bucată de roată spartă. Totuși, dădea o senzație destul de naturală ascunsă în salopetă. Avea aceeași curbură ca burta mea.

Râse încet.

- Gall, nu e nimic de râs aici.

- Nu, cred că ai dreptate.

- Cum a reacționat când și-a dat seama că a fost păcălit?

- Nu știu sigur. Cred c-a făcut pe el. Fiindcă am apăsut întrerupătorul și toate luminile s-au stins, la fel și radioul, și a rămas cufundat în întuneric și într-o beznă totală, fără să știe ce mama dracului s-a întâmplat. L-am auzit injurând ca un maniac în timp ce încerca să-și tragă cuțitul din cauciuc, dar până la urmă a luat roata cu el, cu tot cu salopeta mea. Le-a luat pe toate în brațe și a rupt-o la fugă. Mi-a lăsat pantofii și mă bucur pentru asta. Abia mă obișnuisem cu ei.

- S-a întors la mașina lui?

- Da. Și cred că a ajuns întreg, pentru că i-am văzut șururile când a plecat. Noroc că, înainte să se întunece, l-am notat numărul de înmatriculare.

- Ai raportat toate astea?

- Ajutorului de șerif care a venit atunci când ți-a fost aranjat avionul. I-am spus că, după mine, este probabil același individ. I-am făcut o descriere a lui Strickland. Mi-a spus că au găsit mai multe amprente parțiale pe avionul tău și că încearcă să vadă ce pot obține cu ele.

- Au de găsit copii dispăruți și laboratoare de amfetamine de închis. Mă îndoiesc că avionul meu reprezintă o prioritate.

- Da. Și, dacă ar fi să-l prindă azi pe Strickland, nu l-ar putea acuza de altceva decât că a furat o salopetă. De care probabil că s-a și descotorosit deja. Nenorocitul! Era perechea mea preferată.

Deși Gall încerca să glumească, Dent își dădea seama că bătrânul fusese zguduit. Cu siguranță el, unul, așa se simțea. Să-l atace pe el era una. Dar să-l atace pe Gall era o dovadă a cruzimii și a setei de răzbunare a acestui individ.

Îngrijorat pentru siguranța bătrânului, Dent îl întreabă dacă mai era la hangar.

- Nu. Am închis totul bine și am plecat. O noapte scurtă, dar înțelegi.

- Tipului n-o să-i pice bine că ți-ai bătut joc de el. Probabil că nici acasă nu ești în siguranță.

- Nu m-am dus acasă.

- Ești la mine?

- E la fel de nesigur.

Dent își aminti că nu recunoscuse numărul de telefon.

- Al cui e telefonul ăsta?

- Al unei doamne pe care o cunosc.

- Al unei *doamne*?

- O să mă găzduiască o zi sau două.

- Tu cunoști o *doamnă*?

- Ce? Crezi că deții tu monopolul?

- Nu în ultima vreme, mârâi Dent, aruncând o privire spre Bellamy.

Se întorsese în fotoliul pe care stătuse cu o seară în urmă. Urmărea intens ce putea auzi din conversație, iar asta includea, probabil, și o parte din ce spunea Gall.

- Îmi pare rău că te-am sunat așa de devreme, spuse Gall, dar abia m-am instalat aici. M-am gândit că-ți bine să știi cât mai repede.

Dent era de acord, doar că nu știa ce să facă cu informația primită. Își lăsă fruntea în mâini, slăbit de gândul la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Gall dacă mașina ar fi fost parcată la nord și nu la sud.

- Scuză-mă că am țipat la tine când am răspuns.

- Sunt obișnuit.

- Tot îmi pare rău.

Urmă un moment prelungit de tăcere, plin de înțelegere, dar fără cuvinte mari și inutile. În cele din urmă, Gall îl întreabă despre întâlnirea cu Moody, și Dent îi povestește ce se întâmplase.

- Eu și el n-am avut de schimbat prea multe cuvinte amabile.

- Nu l-ai împușcat?

- Nu, dar l-am lovit.

- Și-o merita de mult. Trebuie să-i dai totuși niște puncte.

- Pentru ce? Pentru că a complotat și a vrut să-ți însceneze o crimă?

- Pentru că a recunoscut.

Dent nu spuse nimic.

- Ce-ai de gând să faci acum, campionule?

- Stai puțin. Acoperi receptorul cu mâna și i se adresează lui Bellamy: Vorbești cu mine în dimineața asta?

- Te-ai ținut de cuvânt.

- Da, sunt adevărată ușă de biserică. Și am disperat din nevoie de o cafea. Autoservirea din hol se deschide la șase. Am observat anunțul aseară. Îmi aduci, te rog, o ceașcă?

- Ce anume nu vrei să aud?

- Nimic.

- Nu ești chiar ușă de biserică. Nu poți să pari nevinovat, oricâte eforturi ai face. Mai ales când minți. Dar - se ridică și-și luă geanta - și eu am disperat din nevoie de o cafea. În plus, trebuie să vorbesc cu Olivia.

Dent privi ușa preț de câteva clipe după ce se închise în urma ei, apoi ridică telefonul la ureche.

- Gall?

Bătrânul pufni.

- Nu mai aveți camere separate?

- Taci și ascultă. Am trimis-o cu o treabă, dar o să se întoarcă repede. N-am vrut să audă ce-o să-ți spun. Nu intru acum în detalii, dar Moody ne-a spus ieri că este aproape sigur că Bellamy a fost martoră la moartea surorii ei.

- Dumnezeuule mare!

- A fost un șoc. Nu mă pricep eu prea mult la psihologie și alte de-astea, dar cred că o astfel de experiență este suficient de traumatizantă încât să facă pe cineva să-și piardă memoria. Tu ce zici?

- Cu siguranță.

- Tipul ăsta, Ray Strickland, are un motiv foarte puternic să vrea să-și răzbune fratele. Dar mă tem că nu este singurul care o urmărește pe Bellamy. Îți povestii lui Gall despre admiratorul ei, Jerry. Nu l-a luat în considerare, spune că e inofensiv, un șoarece de bibliotecă. Doar un admirator care a exagerat puțin.

- Probabil că are dreptate.

- Probabil. Poate. Dar în parc s-a prefăcut că nu ne observă. La aeroportul din Austin, era atât de aproape încât ar fi putut s-o atingă. Cu siguranță suficient

de aproape cât să i se adreseze. Dacă e topit după scriitoarea lui preferată, de ce nu a reacționat?

- Poate că s-a simțit intimidat. Doar te avea pe tine, mare și rău, lângă ea.

- Da, să zicem, poate. Dar include-l pe Jerry ca jucător în toată povestea și prezența lui în Texas nu mai pare atât de nevinovată. Nu pare o coincidență.

- Dar ai spus că Jerry e un admirator.

- Pare să fie un admirator. Dar să ne închipuim că doar se preface că este, în timp ce, pe ascuns, își ascute secura.

- Să ne închipuim. A fost de mai multe ori aproape de ea, nu? Chiar și pe vremea când era încă în New York. De ce n-a lovit?

Dent nu avea un răspuns pentru asta. Și, când Gall îl întrebă care ar fi putut fi legătura dintre acest Jerry și moartea lui Susan, Dent nu avu nici atunci un răspuns.

Aruncă o privire spre ușă.

- S-a întors. O să mă prefac că am discutat despre altceva. Luă pixul și caietele de pe noptieră. Dă-mi numărul de înmatriculare al camionetei.

Își nota numărul în clipa în care Bellamy intră pe ușă, cu o tavă în mână, pe care erau două pahare înalte, de carton, cu cafea. Când văzu și gogoșile pe care le adusese, suflă un pupic în direcția ei.

- Nu te întoarce la hangar, Gall. Până când nu știi că suntem noi lângă tine, rămâi în pat cu doamna ta. Ești mai în siguranță acolo.

Gall răsă.

- Nu o cunoști pe doamna mea.

- Imediat ce se îndreaptă vremea și putem să decolăm, te sun.

- Salvează-ți numărul ăsta în agendă.

- Unde ți-e telefonul?

Bătrânul scoase un șuierat de dezgust.

- În buzunarul salopetei. Pe care a luat-o Strickland când s-a cărat din hangarul meu.

capitolul 21

Bellamy își dădea seama că Dent era îngrijorat și preocupat în timp ce mușca din gogoașa cu glazură și sorbea din cafea.

- Am auzit, în mare, spuse ea. A încercat să-l omoare.

- Când i-a înfipt cuțitul în burtă? Așa aș zice.

- Și e vina mea.

- Nu, nu este. E vina psihopatului ăluia. Ar fi mai bine pentru el să-l prindă poliția înaintea mea.

Bellamy se duse la fereastră și trase draperiile. Nu mai era furtună, dar cerul rămăsese înnorat, anunțând o zi foarte mohorâtă. Ceea ce era foarte potrivit din punctul ei de vedere, pentru că nu numai că se simțea responsabilă pentru atacul asupra lui Gall, dar, pe lângă asta, ultimele vești din Houston erau descurajante.

Când o sunase pe Olivia din holul hotelului, aceasta îi spusese că starea lui Howard se înrăutățise grav peste noapte. Momentele de inconștiență erau din ce în ce mai lungi. Plămânii i se umpleau de lichid și nu mai putea să înghită.

În timp ce sistemele vitale ale soțului ei se închideau, Olivia se prăbușea, din punct de vedere emoțional.

- Vrei să vin chiar în clipa asta?

Oferța lui Bellamy fusese sinceră, deși asta însemna exact opusul rugăminții tatălui ei. Olivia subliniase acest lucru:

- Dacă Howard te-ar fi vrut aici, nu te-ar fi trimis de lângă el. Oricât de mult mi-aș dori să te am aici, să mă pot sprijini pe tine, trebuie să îi respect dorința. Dar înseamnă mult pentru mine că te-ai oferit. Mulțumesc.

Bellamy se întrebă dacă mama ei vitregă ar mai fi fost atât de recunoscătoare dacă ar fi știut că declinul soțului ei ar fi putut fi rezultatul conversației tulburătoare pe care o avusese cu Bellamy cu o zi în urmă.

În loc să-i ușureze conștiința și să-i liniștească îndoielile pe care le avusese toți acești ani în legătură cu moartea lui Susan, Bellamy înrăutățise lucrurile în clipa în care îi transmisese ce-i povestise Moody. Încă nu putea înțelege răspunsul tatălui ei la posibilitatea ca ea să fi văzut

cum se petrecuse crima și nu părea că o să mai aibă ocazia să-i ceară lămuriri.

Dincolo de toate îngrijorările legate de asta, o chinuia cumplit gândul că îl pierdea. Timp de luni de zile încercase să se pregătească pentru acest final inevitabil. Dar, acum că moartea lui părea iminentă, înțelegea zădărnicia tuturor acelor pregătiri. Nu te puteai pregăti pentru așa cea. Ea nu putea. Moartea era inacceptabilă. Chiar și acum, când părea foarte puțin probabil să-și mai vadă vreodată tatăl, voia să respingă finalitatea și permanența plecării lui. Dar era o realitate pe care trebuia să o înfrunte. Spuse încet:

- Tata o să moară curând.

Dent veni în spatele ei și o cuprinse de umeri.

- Vrei să te duc acolo?

- M-am oferit să vin. Olivia a zis să nu o fac. Și are dreptate. Oricât mi-aș dori să fiu acolo și să-l mai văd o dată, nu pot să încalc promisiunea pe care i-am făcut-o.

- A dracului promisiune te-a mai pus să-i faci.

Mai-mai că era de acord cu el. Cu cât afla mai mult despre acea zi îngrozitoare, cu atât mai confuze deveneau faptele. Și această misiune de a găsi adevărul o pusese în pericol. Și nu numai pe ea, ci și pe cei din jurul ei. Voia să-și țină promisiunea pe care i-o făcuse tatălui ei, dar se temea de prețul pe care ar fi putut fi nevoită să-l plătească. În cele din urmă, spuse:

- Nu putem să stăm cu mâinile în sân și să-l lăsăm pe Ray Strickland să-și continue vendeta personală.

- Poliția are numărul de înmatriculare al mașinii lui. Să sperăm că va fi prins cât de curând.

- Dar până atunci...

- Trebuie să privim mereu peste umăr.

- Și nu numai noi.

O întoarse cu fața spre el.

- Ești încruntată. La ce te gândești?

- N-o să-ți placă.

- Încearcă-mă.

- Trebuie să-l avertizez pe Moody.

- Ai dreptate, nu-mi place.

- L-a trimis pe fratele nevinovat al lui Ray...

- Presupunem că era nevinovat. Nici măcar Moody nu e sigur.

- Bine, dar dacă Allen Strickland era nevinovat, Moody este o țintă pentru răzbunarea lui Ray.

- A avut ani întregi să se răzbune pe Moody. N-a făcut-o.

- Cartea mea a pus totul în mișcare.

Când Dent se pregăti să o contrazică, Bellamy îi puse un deget pe buze.

- Nu încerca. Știi că așa e. Știi și eu. Mai întâi tu, acum Gall. Aproape că ați fost uciși din cauza asta. Nu vreau să mai fie rănit cineva, Dent. Mă simt și așa lestrul de vinovată.

Dent îi dădu drumul și se întoarse cu spatele.

- Crezi că mă înșel? îl întrebă ea.

- Nu, pe toți dracii! Cred că ai dreptate. Doar că detest ideea de a-i face o favoare individului ăluia.

- Înțeleg de ce.

- Mulțumesc pentru asta. Și acum vine un „dar...”

- Dar a mărturisit toate nedreptățile pe care le-a comis.

- O parte. Nu și-a jucat Asul.

- Poate că ar fi făcut-o dacă...

- Ce?

- Dacă nu l-ai fi hărțuit. Cred că nu a spus din încăpăținare. Nu a...

- Nu a vrut să piardă un concurs de testosteron cu mine.

Bellamy îi aruncă o privire. Dent scoase un oftat de însemnare.

- Bine, poate că n-ar fi trebuit să-l lovesc. Dar i-am dat suficiente ocazii să mărturisească, înainte ca aburii de alcool și țigările să-l bage sub pământ.

- Țigările, alcoolul sau pistolul.

- Ce-i drept, părea să aibă o relație amoroasă cu pistolul ăla. Nu putea să-și ia mâna de pe el. Se mai gândi încă vreo câteva momente, apoi spuse, mărâind: Hai, sună-l pe Haymaker. Spune-i să-l sune pe Moody și... De ce nu? întrebă, când o văzu clătinând din cap.

- Putem să folosim atacul lui Ray Strickland asupra lui Gall ca monedă de negociere. Ca niște persoane bune ce suntem...

Îl ignoră când Dent pufni disprețuitor.

- ... o să-i povestim ce s-a întâmplat aseară și o să-l prevenim să se ferească de Strickland. În schimb, el o să ne spună ce nu ne-a spus până acum.

- Și tu crezi că o să se lase păcălit?

În mod clar, Dent nu credea.

- Merită să încercăm. Trebuie să aflăm ce știe, Dent.

- Bine, bine... Sună-l pe nenorocit. Spune-i ce-ai de spus.

- Nu pot să-l sun. Nu-i știu numărul de telefon. Haymaker l-a sunat de pe telefonul lui și mi l-a luat imediat ce am terminat de vorbit cu Moody.

- Află-i numărul de la Haymaker.

- Dacă vorbim cu Moody la telefon, n-o să fim la fel de convingători ca în cazul unei discuții față în față. Trebuie să ne întoarcem la cabana lui.

- Ba nu trebuie.

- Ba trebuie. Știi că trebuie.

- Bellamy, dacă-și zboară creierii astăzi sau mâine, sau dacă așteaptă prea mult și Strickland apucă să ajungă la el, sincer, mie nu-mi pasă.

- Nu te cred.

- Crede-mă.

- Chiar dacă nu-ți pasă de soarta lui Moody, nu poți să-ți reabilitezi numele până nu știi totul, și n-o să ști totul decât dacă îl convingem pe Moody să ne spună.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe și Bellamy știu că a câștigat în clipa în care Dent dădu drumul unui su de înjurături.

- Bine, ne întoarcem, spuse el. Am însă o condiție, și nu glumesc.

- Care?

- Mănânc tarta cu piersici înainte să plecăm.

În lumina palidă a zilei mohorâte, proprietatea lui Dale Moody părea și mai îndepărtată. Ramurile de clu paroși îngreunate de apă coborau suficient de jos ca

nu atingă acoperișul sedanului, atunci când acesta trecea pe sub ele. Apa lacului era nemișcată și întunecată.

Cabana era goală.

În clipa în care opri mașina, Dent avu un presentiment atât de sumbru, încât îi spuse lui Bellamy să aștepte, în timp ce urcă treptele până pe veranda șubrezită și intră pe ușa cu plasă, aproape așteptându-se să nu mai găsească decât rămășițele fostului detectiv. Dar nu găsi nici urmă de Moody, nici viu, nici mort.

- Nu e aici, îi strigă el lui Bellamy, care venise după el în locuința tristă, care duhnea a fum de țigară, mucegai și șoareci.

- Mă simt oarecum ușurată că nu l-am găsit întins în fotoliul ăla, cu pistolul în mână, zise ea.

- Și eu, recunosc Dent.

Bellamy privi în spatele lor, prin ușa deschisă.

- Lacul?

- Dacă s-a înecat, a intrat cu tot cu mașină în apă. Nu e aici.

- Nu observasem, dar ai dreptate.

Pe tăvița de televizor, ce părea să fie centrul încăperii și al existenței lui Moody, erau scrumiera plină și o sticlă goală de whisky.

- Deloc surprinzător, lipsește și revolverul, remarcă Dent.

Bellamy se duse în bucătărie și verifică cuptorul.

- Și mai lipsește și dosarul cazului. Ce zici de asta?

- A luat dovezile cu el și nu se mai întoarce.

Lui Rupe îi veni ideea în timp ce încerca să mănânce un bol de budincă de grâu, cea mai solidă mâncare pe care o putea băga în gură.

A doua zi dimineată după ce încasase bătaia de la Dule Moody, gingiile îi erau încă umflate și roșii și îl dureau îngrozitor, în urma intervențiilor pe care dentistul fusese nevoit să i le facă. Nasul îi era atât de grotesc umflat, încât i se întindea parcă de la o ureche la alta, transformându-i ochii în două linii. Propriii copii ar fi luat-o la goană îngroziți, dacă l-ar fi văzut așa.

Își pregătise singur budinca, după ce își sunase menajera în noaptea în care fusese atacat și îi spusese să-și ia câteva zile libere. Nu voia să-l vadă nimeni în halul ăsta, nici măcar persoana care curăța după el.

Inventând o scuză care abia dacă putea trece drept plauzibilă, îi ceruse asistentei să-i anuleze toate programele, inclusiv o zi întreagă de filmări pentru reclame de televiziune și o masă de prânz cu cei mai importanți oameni de afaceri din stat, acasă la guvernator. Își încurajase soția să mai stea o săptămână sau două la plajă.

Rupe Collier se dăduse la fund.

Dar, în timp ce-și mesteca foarte atent cerealele calde, își reconsidera poziția. Putea să fie o victimă și să se târască în bărlug, unde să se ascundă până când va fi fost din nou prezentabil – ceea ce, din câte îi spusese medicul de la camera de gardă, putea dura chiar și două luni sau putea să profite pe deplin de pe urma situației.

Iar această a doua variantă era mult mai atrăgătoare pentru Rupe, mai ales după o zi de autoimpusă izolare.

Arăta ca un monstru, dar tocmai de aceea schimbul dramatic a înfățișării lui avea să fie atât de eficient. Clienții și spectatorii TV obișnuiți să-l vadă impecabil îmbrăcat și aranjat ar fi fost de-a dreptul scandalizați de ceea ce i se întâmplase. Victimele infracțiunilor violente câștigau simpatia publicului, nu? Meritau, și adesea prin mineau, compasiunea celorlalți și, atunci când vorbeau, lumea îi asculta. Mai degrabă decât să-și ascundă desfigurarea, o să și-o etaleze. Figura lui brutalizată avea să ajungă celebră.

Încântat de această perspectivă, trânti în gunoi ce mai rămăsese din micul dejun și se duse să caute o carte de vizită pe care intenționase să o arunce sau să o toace bucățele. Din fericire, nu făcuse nici una, nici alta. O găsi în buzunarul cu căptușeală de satin al costumului. Sună la numărul de mobil și i se răspunse aproape numaidecât.

- Spune.

- Domnule Van Durbin? Rupe Collier.

Tonul mârâit al jurnalistului se schimbă, devenind pe deplin sarcastic.

- Tot nu mă interesează să cumpăr o mașină.

- Ți-aș putea face o ofertă foarte bună, dar nu de asta am sunat.

- La ce te gândești?

- M-am gândit la conversația noastră.

- Chiar așa?

- Mica noastră discuție mi-a readus în memorie o serie de *ambiguități* în legătură cu cazul Susan Lyston. Anumite elemente, pe care aș fi preferat să nu mi le amintesc, au ieșit la suprafață și acum nu-mi stă mintea decât la asta. Mai ales de când...

Rupe făcu o pauză, lăsând momeala să plutească.

- Mai ales de când ce?

- O să înțelegi când o să mă vezi. Ești liber?

Douăzeci de minute mai târziu, ziaristul de la *EyeSpy* suna la ușa lui Rupe și, când îl văzu, exclamă:

- Iisuse Hristoase!

Era reacția uluită pe care o sperase Rupe. Dacă primea un asemenea răspuns de la un scriitor de articole de scandal, uns cu toate alifiile, își putea imagina cum ar fi reacționat o persoană obișnuită, decentă - și un potențial client pentru Collier Motors.

Îi primi înăuntru pe Van Durbin și pe fotograful lui, promițându-i celui din urmă că o să-l lase să-i facă poze după ce discuta ce avea de discutat cu Van Durbin. Îl lăsă pe tânărul neîngrijit în camera de zi, cu o cutie rece de cola și canalul ESPN la televizor, și îl conduse pe Van Durbin în biroul lui, aranjat cu și mai mult lux în stilul Texas-șic decât biroul de la companie.

Jurnalistul ridică o ramă de argint așezată la loc de cinste în colțul biroului lui Rupe.

- Soția?

- Fostă Miss Texas.

Van Durbin scoase un fluierat apreciativ și puse rama la locul ei în timp ce se așeza pe scaunul din fața biroului. Își scoase creionul și carnețelul din buzunarul de la piept al sacoului și spuse zeflemitor:

- Ei, și celălalt cum arată?

Rupe reuși să schițeze un zâmbet rezonabil, întrebându-se dacă arată atât de chinuit pe cât îl simțea și gândindu-se că, dacă da, cu atât mai bine.

- Nu am dat nici măcar un pumn.

- L-ai vândut vreo rablă individului?

Cu siguranță ziaristul și medicul de la urgență meraseră la aceeași școală de comedie. Rupe formă rânje-tul pe care știa că interlocutorul său îl așteaptă, apoi deveni serios.

- Aș vrea eu să fi fost doar atât.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, își răsfiră degetele și-și studie manichiura.

- Nu am fost tocmai sincer cu dumneata data trecută, domnule Van Durbin.

- Soția a ieșit doar pe locul al doilea?

Dacă nu l-ar fi durut atât de rău gingiile, Rupe ar fi scrâșnit din dinți. Ar fi vrut să-l strivească pe Van Durbin sub talpa bocancului, ca pe un gândac. Avea nevoie de o doză uriașă de autocontrol ca să lase impresia contrară.

- Când am vorbit, acum câteva zile, încercam să protejez integritatea departamentului de poliție al orașului Austin și a ofițerilor cinstiți care servesc această comunitate.

- Să înțeleg că există și anumiți ofițeri necinstiți? zise Van Durbin, făcându-i cu ochiul. Stai să ghicesc Dale Moody!

- După cum știi deja, am lucrat îndeaproape împreună cu el pentru a-l aduce sub acuzare și apoi pentru a-l condamna pe Allen Strickland. Totuși...

- Ador cuvântul ăsta!

- ... au existat anumite... tactici... folosite în timpul investigației poliției pe care le-am găsit cel puțin deranjante. M-am prefăcut că nu le văd. Nu sunt mândru de ce-am făcut, dar eram tânăr și ambițios și promisem angajări că aceste, ăm...

- Tactici?

- Da. Fusesem asigurat că erau o procedură obișnuită, acceptată în desfășurarea unei anchete. Un aspect neplăcut al meseriei de polițist poate, dar scuza-bil

pentru că, la urma urmei, polițiștii au de-a face cu cei mai josnici indivizi. Adesea violența e singurul limbaj pe care un agresor violent îl poate înțelege. Mi s-a spus...

- De către Moody? El ți-a spus toate astea?

- Exact. Ori de câte ori îl întrebam pe Dale cum a obținut o anumită informație în timpul interrogatoriului meu unde găsisse o anumită dovadă mă liniștea numai de-aia cu astfel de asigurări. Cu cât mă revoltam mai mult împotriva metodelor lui, cu atât mai agresiv devenea. Așa că, zise Rupe, ridicându-și mâinile în semn de capitulare, am tras pe dreapta. M-am dat la o parte. L-am lăsat să-și conducă investigația așa cum considera de cuviință. M-am concentrat asupra aspectelor pe care le puteam controla, anume pregătirea cazului pentru proces și reprezentarea statului în sala de judecată.

Van Durbin îl privi mijind ochii.

- Ai vreo îndoială în ceea ce privește condamnarea lui Strickland?

- Cătuși de puțin. Mi-am făcut meseria. Soarta lui a fost hotărâtă de cei doisprezece jurați, nu de mine.

- Atunci, ce-i cu toată această mea culpa, Rupe?

- Cred că Bellamy Price îmi împărtășește îndoielile pe care le-am avut în legătură cu investigația lui Dale Moody. În cartea ei, pune la îndoială integritatea și competența detectivului.

- La fel și pe a procurorului.

- Asta a făcut-o pentru efectul dramatic, ca să creeze tensiune și conflict între cele două personaje. N-am luat-o personal. Dar se pare că Dale Moody s-a simțit ofensat de felul în care a fost descris personajul lui pentru că, de când am vorbit noi zilele trecute, a ieșit din ascunzătoare.

Van Durbin puse imediat lucrurile cap la cap.

- Ei pe dracu'! Dale Moody ți-a făcut asta?

- Acum două seri. A sărit pe mine și m-a atacat cu atâta ferocitate încât nu m-am putut apăra.

- Nu ai scris tu *Înainte de furtună*. Ce-a avut cu tine?

- Articolul tău. A văzut că m-ai citat.

- Dar nu ai spus nimic de rău despre el.

- Nu, dar...

- Știe că ai fi putut să spui.

Rupe nu răspunse, dar făcu o mutră ce indica puternic că jurnalistul ghicise corect. Ridică mâna și își atinse nasul bandajat.

- Cred că asta dovedește cât de tare se teme Moody să nu afli ceva ce ar putea fi stânjenitor pentru el. Poate chiar incriminator, adăugă Rupe, coborând vocea.

Van Durbin rodea guma din capătul creionului ei și cum ar fi cântărit o hotărâre, apoi își săltă un șold și scoase o foaie de hârtie din buzunarul din spate al pantalonilor. Despături pătratul și îl împinse pe birou, în spre Rupe.

- Îi recunoști?

Era o fotografie neclară, alb-negru, care o înfățișa pe Bellamy Price sprijinită de balustrada unui balcon, cu un aer foarte speriat. În spatele ei se vedea pieptul lui al lui Denton Carter.

- Când a fost făcută? Unde?

- În fața apartamentului lui Carter, acum două seri.

- Ce se întâmpla între ei?

- Ce n-aș da să știu, spuse Van Durbin, ridicând sprâncenele. Dar mie chestia aia de pe talia lui mi se pare un bandaj. Și uită-te la fața lui. Nu arată chiar atât de rău ca a ta, dar a încasat și el vreo câteva lovituri. Când Rupe ridică întrebător dintr-o sprâncenă, Van Durbin răspunse: Nu știu cine, ce, când, unde sau de ce. Se încruntă cu un aer răutăcios. Și nici n-am mai apucat să-l întreb. A trimis poliția peste mine și fotograful meu.

Îi povesti ce se petrecuse, și Rupe râse, în ciuda durerii. Van Durbin se încruntă.

- Pare amuzant acum. Nu a fost. Mi-au trebuit ore întregi să dau de editorul meu la telefon și să-l conving că nu eram vreun pervers. Ideea e că Denton Carter s-a pus rău cu cineva.

- Crezi că a fost Moody?

Van Durbin îi întoarse întrebarea:

- Tu ce crezi?

Cu mișcări atente, Rupe se lăsă pe spătarul scaunului

- Nu știu. Dacă vreunul îi poartă pică celuiilalt, ăla ar trebui să fie Dent. Moody l-a strâns rău de tot cu ușa. Dacă nu ar fi avut alibi, ar fi fost judecat pentru crimă.

- Stai, zise Van Durbin, aplecându-se în față. Zici că ar fi fost posibil să meargă într-o direcție sau în cealaltă? Dent Carter sau Strickland?

Rupe nu răspunse, lăsându-l pe ziarist să tragă propriile concluzii și rugându-se să priceapă aluzia fără a fi însă atât de deștept încât să se prindă că fusese manipulat.

Coborându-și vocea într-un ton confidențial, Van Durbin spuse:

- Nu se contrazice asta cu ce ai spus mai devreme? Că nu ai îndoieli cu privire la condamnarea lui Strickland?

- Am spus că soarta lui Strickland a fost în mâinile juraților.

- Dar verdictul s-a bazat pe ce le-ai spus tu, iar tu le-ai spus că Strickland era vinovat.

- Toate argumentele mele erau fondate pe dovezile pe care mi le-a adus Moody în timpul investigației. Era chiar totul autentic? La vremea respectivă, am ales să cred că da.

- Poate că era.

- Poate.

- Dar nu ești sută la sută sigur?

- Moody era foarte presat de superiorii lui să-l prindă pe ucigașul fetei ăsteia. Adusese deja un suspect care nu se dovedise a fi ceea ce trebuia. Ar fi apărut în ochii publicului precum cel mai mare dobitoc dacă i se des-trăma și cazul împotriva lui Strickland. Era hotărât să îl vadă condamnat.

- Folosind orice mijloace?

Din nou, Rupe evită să-i dea un răspuns direct.

- Tot ce spun este că Dale se simțea presat de autorități, de primărie, de procuratură, de familia Lyston și de mânia sa publicul.

- Așa că a îndoit regulile ca să producă un vinovat.

- Nu am spus asta.

- Dar, dacă nu are nimic de ascuns, de ce te-a atacat?

Rupe adoptă o expresie îndurerată.

- Exact asta m-am întrebat și eu. Nu așa reacționează un om care nu se face vinovat de nimic. Și m-a și amenințat să nu cumva să vorbesc. Cu tine. Cu oricine. Dar, dacă nu spun nimic, ar putea părea că îl acopăr și nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Nasul de dihor al lui Van Durbin aproape că începuse să tremure. Ca și cum ar fi compus paragraful de deschidere din următorul său articol, spuse:

- Moody a construit un scenariu pentru cine nu trebuia, și tânărul nevinovat a suferit o moarte sângeroasă în închisoare.

- Îmi atribui cuvinte pe care nu le-am spus, domnule Van Durbin. Dacă publici așa ceva, voi solicita o dezmințire și voi da ziarul în judecată. Mă rog lui Dumnezeu să se facă dreptate, adăugă el, cu pioșenie. Totuși...

- Din nou cuvântul ăsta. Simt furnicături când îl aud.

- Dacă vrei un citat de la mine, îți dau unul. Și e tot ce am de gând să spun în legătură cu acest subiect: juri pe capetele frumoșilor mei copii și al frumoasei mele soții că mi-am făcut treaba de procuror cât am putut mai bine, cu integritate și cu o dorință arzătoare de a vedea că Susan Lyston primea dreptatea pe care o merita. Nu pot vorbi despre motivele sau faptele fostului detectiv Dale Moody.

- Ai fi fost dezamăgit.

Dent se uită la Bellamy, care stătea pe scaunul din dreapta, în locul copilotului. Fusese tăcută aproape tot timpul zborului și Dent o lăsase cu gândurile ei. Își imagina că se gândea la situația tatălui ei și la impactul pe care moartea lui avea să-l aibă asupra vieții ei. Dar, evident, cumva reușise să îi pătrundă și el în gânduri, și încă în suficient de mare măsură încât să o facă să și pună căștile ca să i se poată adresa.

- Dezamăgit?

- Dacă am fi mers până la capăt noaptea trecută, cred că ai fi rămas cu un gust amar.

- Chiar am rămas cu un gust amar.

- Da, dar nu în aceeași măsură cum s-ar fi întâmplat dacă am fi continuat.

Își fixă privirea în față, dar Dent știa că nu vedea imaginea ce se întindea dincolo de geamul cabinei.

- Când ți-am descris căsnicia mea, ai remarcat singur că părea foarte plictisitoare.

- Făceam pe grozavul.

- Evident. Dar ai avut dreptate. Cu o singură excepție. Nu din cauza soțului meu, ci a mea. Fără să aibă vreo vină, s-a plictisit de mine.

- Bine, hai că mușc. De ce s-a plictisit de tine?

- Aveam probleme în relația intimă.

- Adică în pat.

Bellamy strâmbă din nas.

- Printre altele.

- Care altele?

Nu îi răspunse, făcându-l să creadă că nu existau alte aspecte, dar, chiar dacă ar fi existat, acesta fusese cel din cauza căruia li se destrămasese căsnicia, din cauza căruia îi făcuse scena din noaptea trecută. Prin urmare, acesta era aspectul care îl interesa.

- Ce fel de probleme? o întrebă. În afară de vorbitul pe șleau despre asta. Nu-ți place. Mulți se dau drept pudici, dar treaba tot o fac. Așa că, ia spune, ce te-a scos de pe traiectorie aseară? Îmi mirosea urât gura? Sau picioarele?

- Nu e vorba de nimic din ce-ai făcut sau n-ai făcut. E vina mea. Hai s-o lăsăm așa.

- Hai să nu.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.

- Atunci, de ce ai deschis subiectul?

- Ca să-ți spun încă o dată că-mi pare rău că s-a întâmplat așa.

- Scuzele ți-au fost acceptate. Acum spune-mi de ce ai fost dezamăgit. Și, apropo, sunt ferm convins că n-ar fi fost deloc așa. Dar ce te face să crezi asta?

- Nu e momentul să vorbim acum despre asta.

- Ba e momentul perfect. Trebuie să pilotez avionul. Așa că, indiferent ce reacție o să am, nu pot face nimic. Ești liberă să spui ce vrei.

Se foi nehotărâtă aproape jumătate de minut, apoi spuse:

- Când Susan...

- La naiba! Mă gândeam eu că tot la ea o s-ajungem.

- Numai la ea ajung, întotdeauna.

- Doar pentru că lași să se-nîmple asta.

- Discutăm subiectul la insistențele tale. Vrei să continuăm sau nu?

Îi făcu semni să continue.

- Felul în care a murit Susan a lăsat mulți oameni cu impresia că a căutat-o cu lumânarea. Chiar dacă n-au spus-o, cu cuvintele astea, ideea a fost sugerată. De preșă. Și de prietenii apropiați în același timp. Condoleanțele erau de multe ori rostite pe un ton ce părea să spună: „culegeți ce-ați semănat”. Am simțit-o cu toții: Tata, Olivia, eu și Steven. Într-o zi, în timpul procesului, avocatul lui Allen Strickland a spus pe față că, dacă Susan nu ar fi fost atât de promiscuă, ar mai fi fost încă în viață. Rupe Collier a protestat. El și avocatul lui Strickland au început să țipe unul la celălalt. Judecătorul l-a admonestat aspru pe avocat, a cerut ca acest comentariu să fie șters din înregistrarea cazului și i-a înstruit pe jurați să nu țină cont de el. Dar răul fusese făcut. Până atunci nu fusese decât o insinuație pe care noi, familia, o ignoraserăm. Dar, odată rostite cuvintele, nu ne-am mai putut preface că nu ne gândiserăm, fiecare în parte, la același lucru. Și să recunoaștem o asemenea lipsă de loialitate față de Susan era dureros pentru noi toți. Olivia a cedat și a plâns cu suspine ore întregi. Tata a băut mult în seara aia și a fost singura dată când l-am văzut exagerând. Steven s-a retras în camera lui, fără să spună nimănui nici un cuvânt. Iar eu... Se opri ca să tragă adânc aer în piept. M-am încuiat și eu în camera mea, unde, după ore întregi de analiză și lacrimi, am ajuns la concluzia că sursa întregii tragedii fusese sexualitatea lui Susan. Nu merita să moară din cauza asta, dar nici unul dintre noi nu ar mai fi suferit atât de mult dacă ea nu ar fi cedat impulsurilor sexuale. Prin urmare, astfel de impulsuri erau rele. Murdare. Distructive. Aceasta a fost concluzia la care am ajuns. Zâmbi trist

Totul se întâmpla în momentul în care ajunsesem la pubertate și începeam să experimentez fiorii misterioși și necontrolabili din a căror cauză murise Susan. Am crezut că voi sfârși ca ea dacă cedam. În schimb, m-am luptat să îmi reprim această latură. Am jurat că nu voi ajunge ca sora mea.

Zeci de răspunsuri veniră pe dată în mintea lui Dent, dar toate erau aspre, neadecvate și jignitoare la adresa lui Susan. Alese calea mai sigură și le păstră pentru sine.

- În liceu, m-am amoretat, ca orice fată, de vreo câțiva băieți și am ieșit la întâlniri, dar - ca să contracarez reputația lui Susan - mi-am păstrat virginitatea. În facultate, după ce am devenit adultă, m-am mai culcat din când în când cu câte cineva, dar nu mi-am dat voie să mă simt bine în pat, așa că rareori se simțeau bine partenerii mei. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am învățat să mă prefac mai bine, dar probabil că bărbații simt când o femeie e cu adevărat pătrunsă de ce se întâmplă.

Privi spre el, dar, din nou, Dent avu prudența să nu spună nimic.

- Soțul meu nu mi-a spus niciodată nimic, nici înainte, nici după ce ne-am căsătorit, deși îmi simțea rezervarea. Nu îl refuzam niciodată, dar nu eram, hm, aventuroasă. Poate că spera că în cele din urmă va reuși să mă facă să-mi depășesc barierele și să mă simt cu adevărat bine. Dar asta nu s-a întâmplat și presupun că s-a săturat și el să tot încerce. Pierderea copilului a fost ultima dezamăgire pe care i-am provocat-o. Trecură câteva secunde, apoi Bellamy se uită spre el. Gata. Acum că știi, ar trebui să te simți mai bine în legătură cu noaptea trecută. N-a avut nici o legătură cu tine sau cu tehnica ta.

Dent așteptă până când fu sigur că Bellamy terminase tot ce avea de spus, apoi zise:

- Stai să văd dacă am priceput bine. La doisprezece ani, ai făcut acest pact stupid de a-ți nega sexualitatea și ți-ai petrecut ultimii optsprezece ani încercând să-ți respecti promisiunea?

-Nu, Dent, spuse ea tristă. Mi-am petrecut ultimii optsprezece ani încercând să o încalc.

capitolul 22

Ray se simțea, pe rând, ba înfuriat, ba neliniștit.

Bărbatul de la aerodrom își bătușe joc de el. Probabil că picase de mare fraier în ochii bătrânului vulpoi, când el, unul, se crezuse atât de deștept.

Era conștient de limitele lui. În liceu, i se spusese că citește mai prost decât un elev de clasa a doua. Și era în regulă. Putea trăi cu asta. Dar să cadă drept un total imbecil, asta era o palmă foarte usturătoare.

Până acum, Dent și Bellamy probabil că aflaseră în treaga poveste, cum intrase cu capul înainte în capcana atât de atent pregătită. Ray și-l imagina pe bătrân ștergându-și lacrimile din ochi, lovindu-se cu palma peste genunchi și tăvălindu-se pe jos de răs în timp ce le spunea: „A năvălit în hangar și a înjunghiat o bucată de cauciuc. Ce dobitoc!”

Cu siguranță, se distraseră copios pe seama lui. În loc să le fie frică de el, îl considerau un bufon neîndemânatic. Dar, în cea mai mare parte, era furios pe el însuși. Nu îl făcuse mândru pe Allen.

Trebuia să schimbe asta.

Și iată și motivul care îl neliniștea: nu știa ce să facă mai departe.

Odată ce pusese o distanță sănătoasă între el și aerodrom, schimbase plăcuțele de înmatriculare ale mașinii cu cele ale unui alte camionete, pe care o găsește la un magazin Walmart deschis non-stop. Își pusese o pălărie de cowboy din paie, pentru ca țeasta lui aproape cheală să nu iasă prea mult în evidență. Își schimbase vesta de piele cu o cămașă cu mâneci lungi, care să-i acopere tatuajul cu șarpele. Bătrânul n-ar fi avut cum să-l vadă pentru că fusese prea întuneric în hangar, dar era posibil ca Dent Carter să-l fi observat atunci când îl atacase, în parcare restaurantului. Îl făcea pe Ray ușor de identificat. Nu îi plăcea că trebuia să-l acopere

Cu acei oameni care poartă o cruce la gât, pe un lăntor, sau un picior de iepure în buzunar, pentru noi, Ray credea că tatuajul lui îi dădea puteri speciale. Se simțea mai puternic și mai deștept ori de câte ori se uita la el sau îl atingea.

Evitând să stea în apartamentul lui, de teamă ca poliția să nu vină să-l caute acolo, condusesese întreaga zi, fără nici o destinație, fără să se oprească niciodată prea mult timp, mereu în mișcare. Chiar și așa, se simțea prins în capcană, ca și cum lumea se închidea în jurul lui.

Dar, pe toți dracii, nu putea să-i lase să-l prindă înaintea ca Bellamy Price să fie moartă! Așa că tot ce făcuse acum trebuia să conteze, și nu puțin. Trebuia să fie îndrăzneț.

„La taurul de coarne!“ Iar fi sfătuit Allen. Auzind în mintea lui cuvintele încurajatoare ale fratelui său, intră pe prima ieșire spre autostradă și făcu o buclă de trei sute șazececi de grade pe sub pasarelă, reintrând pe șoseaua principală dinspre nord.

Știa ce avea de făcut și nu era neapărat nevoie să fie ceva prea sofisticat.

Simțindu-se mult mai încrezător acum, își rulă mânerile cămășii și-și scoase brațul gol pe fereastra mașinii, practic sfidând pe oricine să se pună cu el.

Din prima clipă, Gall simți tensiunea dintre Dent și Bellamy.

De-abia pusese piciorul pe sol, când se scuză și se duse să-și sune mama vitregă. Gall o urmări intrând în hangar, apoi se întoarse spre Dent, care cobora scările avionului.

- Cum a fost zborul?

- În regulă.

Gall bătu ușor cu mâna în avion.

- Frumusețea asta practic zboară singură, nu-i așa?

- Nici un avion nu zboară singur.

- Ziceam și eu...

- Mi-ai spus deja. Aș fi nebun să nu accept oferta asta.

- Cum am spus, ziceam și eu...

Gall arată înspre hangar.

- Ce-i cu ea?

- Cu Bellamy?

- Nu, cu regina Angliei. Cu cine crezi?

Dent privi în direcția ei.

- Vestile din Houston nu sunt bune.

- Așa se explică. După o clipă, întrebă: Da' cu tine ce e?

- Cu mine? Nimic.

- E ceva.

Dent își scoase ochelarii de soare și-și frecă ochii cu dosul palmei.

- Sunt doar obosit.

- Mai încearcă.

- Gata. Împături brațele ochelarilor și îi băgă în buzunarul cămășii. M-am săturat de întrebările tale. O apucă înspre hangar. Ai cafea?

- N-am întotdeauna?

- Da, și mereu e proastă.

- Nu te-ai plâns până acum.

- Sunt prea drăguț.

Gall își dresе glasul.

- Ești orice altceva.

- Mi s-a mai spus, în ultima vreme, murmură Dent.

- Nu a pus botul, este?

Dent se opri brusc și se răsuci pe călcâie, cu o privire sfredelitoare. Gall scoase trabucul din gură și clătina uluit din cap.

- Tu nu ești așa, campionule.

- Să nu-ți închipui că mi-am pierdut îndemânarea. Dacă mă refuză, e problema ei.

- Nu la asta mă refer.

- Atunci, la ce te referi?

- Femeile te mai și refuză, nu-i cazul să o iei razna.

Dent deschise gura, dar o închise înainte să mai spună ceva. Apoi o apucă din nou spre hangar.

- Îți fac o cafea proaspătă, spuse Gall.

- Mi-o fac singur, strigă Dent peste umăr.

După ce Gall asigură avionul senatorului, veni din nou lângă ei și îl găsi pe Dent întinzându-i o cană

de cafea aburindă lui Bellamy. Cu ambele mâini, această luă cana mult prea mare, se uită în ea, dar nu bău.

- Cum se mai simte tatăl tău? întrebă Gall.

- Nici o schimbare. Nu e deloc mai bine.

- Îmi pare rău.

Îi răspunse cu un zâmbet trist:

- Mulțumesc că ai întrebat.

Dent, sorbind din cafea, arătă cu mâna înspre avion.

- Unde ai întins manechinul?

- Sub roata stângă. Nu pot să cred că idiotul s-a lăsat păcălit.

- Nu e nevoie să fii foarte deștept ca să fii ticălos, Dent. Bărbatul care m-a atacat pe mine are multă furie strânsă în el. L-am simțit. Ai mai aflat ceva de la ajutorul de șerif?

- Mi-a lăsat un mesaj pe telefonul din hangar. Ai avut dreptate, a fost Ray Strickland. Numărul de înmatriculare e al mașinii lui. Dar, când un ofițer de la circulație a oprit o camionetă cu numerele astea, nu Strickland era la volan, ci o tânără de culoare, studentă eminentă, angajată cu jumătate de normă la Walmart. Fără cazier, cu o reputație imaculată și care nu auzise în viața ei de Strickland.

- Ray a schimbat plăcuțele.

- Așa se pare. Așa că acum poliția caută o mașină cu numerele fetei.

- Ray e angajat undeva?

- La o fabrică de sticlă, pe undeva prin partea de est. Ajutorul de șerif mi-a spus că au fost acolo, iar șeful lui Ray le-a spus că nu a mai venit la muncă de câteva zile. Nu răspunde nici la telefon. Și nici acasă nu e.

- Nimeni nu știe nimic de el, spuse Dent.

- Exact.

- Nici urmă de... celălalt?

Gall, dându-și seama că Dent se referea la fanul lui Bellamy, Jerry, aruncă o privire în direcția ei, însă tânără părea pierdută în propriile gânduri. Probabil că erau tulburătoare. Avea fruntea încruntată, privirea dusă.

- Acum, îi spuse Gall lui Dent, știi foarte bine că trebuie să fii atent.

- Am de gând să fiu.

- Ce altceva mai ai de gând?

- Moody a fost destul de direct cu noi, dar nu și-a dus mărturisirea până la capăt. Nu ne-a spus exact acel element care ar fi putut face o diferență în ceea ce privește rezultatul cazului. Trebuie să vorbim cu Rupe Collier.

Gall scuipă o bucată de trabuc pe jos.

- S-ar putea să nu însemne mai nimic, dar Rupe a apărut azi la televizor. L-am prins emisiunea cât mai eram încă la doamna mea.

- Emisiunea?

- Nu făcea reclame la mașini, ținea o conferință de presă.

- Cum? exclamă Dent.

Bellamy prinse brusc viață.

- Și despre ce vorbea?

- Despre cum i-a fost turtită mutra. Evident, nu a folosit cuvintele astea. Dar despre campionul nostru aici de față s-ar putea spune că e Făt-Frumos pe lângă felul în care arăta Collier. Le făcu o descriere. Susținea că nu și-a văzut foarte bine atacatorul și nu a vrut să dea detalii precise despre locul în care a avut loc atacul, dar a jucat frumos rolul victimei. Dacă mă-ntrebi pe mine, momentul mi se pare foarte suspect.

- Este evident că joacă teatru. Dent se întoarse spre Bellamy. Va trebui să discutăm față în față cu fostul procuror. Știi unde e biroul lui?

- La sediul companiei. Acolo m-am întâlnit cu el.

- A adus toată presa în stare de isterie în timpul conferinței, le spuse Gall. Parcarea e înconjurată de reporteri care speră să mai prindă și ei câte un os, iar Rupe e maestru în a le azvârli câte unul. Nu aveți cum să vă apropiați de el fără să pună ochii și pe voi.

- Rămâne casa lui, spuse încet Bellamy. Când Gall și Dent se întoarseră amândoi spre ea, adăugă: Știi unde stă.

- Nu-i de mirare că-i știi adresa, spuse Dent, în clipa în care intrară pe stradă. Vă trageți din același cartier de bogătași.

Reședința familiei Lyston, unde crescuse Bellamy, era la doar câteva străzi distanță.

- Nu mi-o lua în nume de rău.

- Ai intrat vreodată în casa lui Rupe?

Bellamy clătină din cap, negând.

- După ce Strickland a fost condamnat, ai mei au fost invitați la petrecerile lui de Crăciun timp de trei ani la rând. Au refuzat de fiecare dată și presupun că, în cele din urmă, Collier și soția lui au priceput mesajul, pentru că nu ne-au mai trimis invitații.

Casa lui Rupe Collier, din piatră de var albă, se ridica în mijlocul unei peluze întinse, frumos întreținute, cu stejari seculari și straturi luxuriante de flori. O mașină cu sigla poliției din Austin era parcată pe aleea din față.

- Ce crezi? întrebă Dent.

- Probabil că sunt aici ca să descurajeze presa să ia casa cu asalt. Se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse: Am o idee. Parchează și poartă-te ca și cum am fi așteptați.

Dent parcă pe alee, direct în spatele mașinii de poliție. Imediat ce opri motorul, doi ofițeri se ridicară în picioare și se apropiară de mașina lor, din ambele direcții.

- Ideea ta nu include câteva nopți petrecute la închisoare, nu? întrebă el.

- Sper că nu.

Bellamy deschise portiera și ieși din mașină, zâmbindu-le radios celor doi polițiști.

- Bună ziua, am venit să-l vedem pe domnul Collier.

- Ne pare rău, doamnă, spuse unul din cei doi bărbați. Nu se permit vizite în această casă.

- Dar suntem așteptați.

- Sunteți reporteri?

- Cătuși de puțin, spuse ea, râzând ușor. Suntem cunoștințe personale.

Unul dintre ofițeri miji ochii, privind-o mai îndeaproape.

- Nu sunteți doamna care a scris cartea aia?

- Ba da. Domnul Collier m-a ajutat cu aspectele legale ale poveștii.

Cei doi polițiști schimbă o privire peste acoperișul sedanului. Cel care stătea mai aproape de Dent îl privea fix în față, ca și cum ar fi încercat să vadă prin lentilele închise ale ochelarilor de soare și să poată determina cauza vânătăilor. Dent nu păru cătuși de puțin afectat de această examinare.

Întorcându-se din nou spre Bellamy, ofițerul îi spuse:

- Domnul Collier nu ne-a spus că așteaptă pe cineva în seara asta.

- Păi, având în vedere ce i s-a întâmplat, e foarte posibil să fi uitat de întâlnirea cu noi. Nu a fost îngrozitor? Își puse o mână pe inimă. Sper să îl prindeți pe cel care l-a agresat.

- Puteți fi sigură de asta, doamnă.

- Oh, nu am nici cea mai mică îndoială. În orice caz, sunt sigură că Rupe... ăm, domnul Collier... va dori să ne vadă. De fapt, chiar dumnealui a solicitat întâlnirea. Am informații foarte importante pentru el în legătură cu Dale Moody și Jim Postlewhite.

Dent, care rămăsese așezat la volan, dar cu portiera deschisă, întoarse brusc capul spre ea, însă reacția lui surprinsă rămase neobservată de cei doi ofițeri de poliție, care erau concentrați asupra ei. Unul dintre ei îi aruncă partenerului său o privire întrebătoare, iar acesta spuse:

- Ar fi bine să îl anunțăm. Așteptați aici, adăugă el și o apucă înspre casă.

Bellamy îi zâmbi celui alt bărbat, cel care tocmai o recunoscuse.

- Ați citit *Înainte de furtună*?

- Soția mea a cumpărat-o, când a citit că se bazează pe o crimă reală, care a avut loc aici. Cred că e bună. Nu mai lăsat-o din mână de când a deschis-o.

Bellamy zâmbi.

- Mă bucur să aud asta.

În timp ce purta această conversație, era pe deplin conștientă și de cea care avea loc la ușa din față a casei

lui Rupe. După un scurt schimb de replici, polițistul făcu un gest ca și cum și-ar fi ridicat șapca în fața lui Rupe, apoi se dădu la o parte din ușă și le făcu semn să se apropie.

- Spune că e în regulă.

După ce îi mulțumi ofițerului cu care stătuse de vorbă, Bellamy își ocoli mașina și o apucă împreună cu Dent pe alea ce ducea înspre casă. Mormăind, acesta o întrebă:

- Când te-ai transformat într-o frumusețe sudistă, care știe să fluture drăgălaș din gene?

- Când am avut nevoie.

- De ce nu ai încercat niciodată tehnica asta pe mine?

- Pentru că n-am avut nevoie.

- Și cine dracu' e Jim Postlewhite?

- Ai încredere-n mine.

Doar atât avu timp să-i spună. Erau acum aproape de ușă și puteau fi auziți de Rupe Collier, care îi aștepta în prag. Vânățiile de pe fața lui erau atât de extinse, încât, dacă nu și-ar fi tras buzele umflate într-un zâmbet, ar fi fost de nerecunoscut. Gingiile erau, la rândul lor, la fel de umflate și roșii.

- Măi, măi, măi! Ce-avem noi aici?

Această falsă bonomie era o șaradă jucată de ochii polițistului, care se dădu la o parte, făcându-le loc lui Bellamy și lui Dent să treacă pragul ușii și să intre în vestibulul cu două niveluri.

- Mulțumesc, domnule ofițer. Rupe îi făcu semn să se retragă și închise ușa, apoi se întoarse spre cei doi musafiri, cu zâmbetul neschimbat. Credeți că o să mă supăr, nu-i așa? Că o să fac o criză de nervi în clipa în care o să mă trezesc cu voi aici? Râzând, clătină din cap. Sincer, sunt foarte bucuros să vă văd. Intrați.

Trecu pe lângă ei și le făcu semn să îl urmeze. Holul era spațios și lung și decorat cu mai multe covoare, nu de cea mai bună calitate. Din plafonul boltit atârnavă trei candelabre masive, care s-ar fi potrivit mai bine într-un castel spaniol. Toate camerele pe lângă care trecură erau ostentativ decorate.

În cele din urmă, ajunseră într-o încăpere mobilată cu ceva mai mult gust și care într-adevăr părea să fie locuită, mai degrabă decât aranjată pentru expoziție. Un perete de sticlă dădea înspre o terasă din piatră de var, în mijlocul căreia se vedeau o piscină și o fântână.

Rupe le făcu semn înspre canapea.

- Luați loc.

Se așezară unul lângă celălalt. Pe măsuta de cafea din fața lor se afla numărul din acea zi al cotidianului *EyeSpy*. Fotografia cu ei doi, făcută în balconul clădirii de apartamente, ocupa o treime din prima pagină.

- Face cât o mie de cuvinte, zise Rupe. Cel puțin.

Bellamy încercă să pară neafectată, atât de fotografie, cât și de remarca lui, lucru greu de făcut atunci când fostul procuror îi privea cu un rânjete ca de hienă, ridicând sugestiv din sprâncene.

- Soția mea este plecată din oraș și i-am dat câteva zile libere menajerei, așa că nu vă pot oferi decât ceva rece de băut.

- Nu vreau nimic, mulțumesc.

Dent, al cărui maxilar părea sculptat în granit, clătină din cap. Rupe se așeză într-un fotoliu de lângă canapea. I se adresă lui Bellamy:

- Felicitări pentru carte.

- Mă îndoiesc că te bucuri că am scris-o.

- De ce nu m-aș bucura?

Îl privi intens, fără să spună nimic. În cele din urmă, zâmbetul lui Collier căpătă o expresie vicleană.

- Bine, recunosc, am fost puțin supărat că nu l-ai descris pe procurorul din povestea ta în niște culori mai strălucitoare, mai ales ținând cont de faptul că ți-am acordat un interviu în timp ce scriai cartea. Procurorul ar fi trebuit să fie un erou. El l-a băgat pe criminal după gratii.

Vorbind pentru prima oară, Dent spuse:

- Oare?

Privirea lui Rupe alunecă asupra lui.

- Eu așa am crezut. Se aplecă ușor în față. Sau poate că vrei tu să măturisești. Ai venit azi aici ca să-mi aduci chiloții lui Susan?

Dent sări de pe canapea ca împins de un arc, dar Bellamy îl prinse de cămașă și îl trase la loc. Collier râse.

- Văd că ai rămas aceeași bombă cu fitilul aprins. Nu mă miră. Lupul nu-și schimbă năravul. Ia zi, ce ai făcut? Ți-ai pierdut cumpătul în cabină? De-asta ai fost la un pas să prăbușești avionul?

Bellamy sări înainte ca Dent să apuce să răspundă:

- Simplul fapt că l-ai întrebat pe Dent dacă a venit să mărturisească dovedește că nu ai fost convins de vinovăția lui Allen Strickland.

Rupe se lăsă pe spate în fotoliu și-și sprijini coatele pe brațele acestuia, cu atitudinea relaxată și încrezătoare a unui monarh pe tronul său.

- Ba sigur că am fost.

- Dar detectivul Moody?

Rupe pufni dezgustat.

- Ar fi fost și el, dacă ar fi judecat cu mintea limpede. Uitându-se spre Dent, spuse: Tu ar trebui să știi mai bine decât mine că era o brută și un alcoolic. Șurubelnița? Da, mi-a povestit. Și fără vreo remușcare. Clătinând cu tristețe din cap, continuă: Omul ăsta a fost o pată pentru departamentul nostru de poliție.

- Și tocmai de aceea mă întreb acum de ce tocmai el a fost numit șef de investigații în cazul surorii mele.

- Și eu m-am întrebat același lucru. Pentru că Moody nu făcuse treabă proastă de la bun început. Am cerut de mai multe ori să fie înlocuit cu o persoană mai competentă. Sau măcar trează. Solicitățile mi-au fost respinse.

- Ți s-a dat vreun motiv?

- Politică birocratică. Cel puțin așa mi s-a spus.

Bellamy știa fără nici un dubiu că Rupe Collier mințea. Nu era chiar atât de bun precum probabil că se considera. Nu îl contrazicea însă, convinsă că, dacă-i lăsa suficientă mână liberă, avea să se dea singur de gol. Pe de altă parte, se puteau juca așa, de-a șoarecele și pisica, întreaga noapte. Îngâmfarea lui începuse să o irite.

- Eu și Dent ne-am întâlnit ieri cu Dale Moody.

Collier clipi de câteva ori, dar își reveni repede.

- Aici, în Austin?

Ignorând întrebarea, Bellamy spuse:

- Este un om tulburat.
- Ce mirare!
- Ne-a spus câteva lucruri interesante despre tine.
- Mă mir că a fost suficient de treaz cât să poată vorbi.
- S-a făcut înțeles. A recunoscut faptul că metodele lui nu au fost cele mai ortodoxe.
- Nu mai spune! A recunoscut și că el mi-a făcut asta?
- Arată spre fața lui.

Bellamy fu luată prin surprindere, deși, având în vedere ranchiuna cu care Moody vorbise despre fostul lui complice, nu ar fi trebuit să fie. O mira mai mult faptul că nu aflate chiar de la Moody.

- Atac prin surprindere, continuă Rupe. A tăbărit pe mine din senin. Nu am mai avut nici o legătură cu el de când a părăsit departamentul și a plecat din Austin. Așa, brusc, *bam!* A încercat să-mi scoată nasul prin partea din spate a craniului.

- Ce l-a provocat?
- Cartea ta. Nu v-a spus? Nu a fost prea încântat. Nu i-a plăcut cum l-ai descris pe ofițerul de investigații. Și nu i-a plăcut nici faptul că i-am dat un interviu lui Rocky Van Durbin. Dar de ce nu? Eu nu am nimic de ascuns. La aceste cuvinte, deschise larg brațele. Sau părea că Dale Moody are. Când a citit interviul, i-a sărit țandăra. A ieșit târâș de sub piatra sub care se ascundese, m-a căutat, m-a bătut și mi-a lăsat un avertisment.

- Anume?
- Să-mi țin gura, să nu cumva să spun ceva despre cazul Susan Lyston sau despre orice legat de acesta. Probabil că ați primit și voi același avertisment.
- Nu, nimic de genul ăsta, spuse Bellamy.
- Hmm. Ei bine, probabil a crezut că ai spus deja tot ce aveai de spus atunci când ai scris cartea. Se uită la Dent. Ai fost de față la întâlnirea lor?
- Da, am fost acolo.
- Hah! Judecând după felul în care arăți, Moody nu v-a primit cu brațele deschise.
- Oh, te referi la asta? Dent își trecu ușor degetul peste una din tăieturile de pe față. Nu Moody mi l-a făcut, ci Ray Strickland.

- Capul lui Rupe se dădu vizibil în spate.
- Ray Strickland? Fratele lui Allen? Ei, pe dracu'! Scu-
ză-mi limbajul, domnișoară Price. Apoi, înapoi la Dent:
Ultima oară când am auzit de el, fusese într-un accident
de mașină oribil. Abia scăpase cu viață.
 - Oh, este foarte viu acum.
 - Unde te-ai întâlnit cu el?
 - În parcarearea unui restaurant.
 - Nu, pe bune.
 - În parcarearea unui restaurant, repetă Dent, apăsând
cuvintele. A fiert la foc mic toți anii ăștia.
 - Are ceva cu tine?
 - Are ceva cu toată lumea, aș zice. Și mi-aș păzi spate-
le în locul tău, Rupe.
 - Dar ce-am făcut eu?
 - I-ai trimis fratele la închisoare, unde a murit. Omul
e furios și e rău.
 - E furios. Rupe se uită la Bellamy cu un zâmbet dis-
prețuitor. Ei bine, *asta* nu mă miră. Cartea ta a supărat
multă lume, nu-i așa? Dacă ar fi să poți da timpul îna-
poi, ai mai scrie despre moartea surorii tale?
 - Bellamy nu catadicsi să-i răspundă.
 - Spune-mi despre Jim Postlewhite.
 - Ai dat numele ăsta polițistului de afară. Cine e?
 - A fost angajat la Lyston Electronics. Directorul
departamentului de logistică. Era șeful lui Allen
Strickland.
 - Ai folosit timpul trecut.
 - E decedat.
 - Rupe ridică din umeri.
 - Numele lui nu-mi spune nimic, și mă mândresc cu
talentul de a-mi aminti bine numele.
 - Fă un efort de memorie.
 - Regret, numele ăsta nu-nseamnă nimic pentru mine.
 - Înseamnă ceva pentru Dale Moody.
 - Atunci, ar trebui să-l întrebi pe el.
 - Chiar am de gând. Își lăsă capul pe o parte.
Ce anume l-a convins pe Moody de nevinovăția lui
Allen Strickland?

- Dacă zici că e convins de nevinovăția lui Allen Strickland, asta e o noutate pentru mine.

- Oare?

- Dacă Moody era de altă părere, de ce mi-a furnizat tot ce-mi trebuia ca să obțin condamnarea?

- Nu l-ai forțat în nici un fel? întrebă Dent. Nu l-ai strâns vreun pic cu ușa?

- Nu toată lumea se poartă ca pe maidan.

- Dar accidentul lui Ray Strickland? întrebă Bellamy.

- Ce e cu el?

- Moody spune că a fost mâna ta, ca să-l împiedici să depună mărturie în favoarea fratelui său.

Rupe pufni în răs. Apoi se aplecă de la mijloc și spuse:

- Moody bea de prea mult timp. A început să delireze. Apoi îi privi mijind ochii. Și chiar așa, ce-i asta? Un interogatoriu? Cu siguranță, nu-l puteți crede pe bețivul ăla! În caz că da, vă faceți de răs. Eu sunt curat. Nu mi-am făcut decât datoria, conform legii.

- Încearcă să-l convingi și pe Ray Strickland, înainte să-ți înfigă cuțitul în burtă.

Rupe îi aruncă o privire otrăvită lui Dent, apoi reveni la Bellamy.

- Și, dacă tot am început jocul ăsta, pot să te întreb și eu ceva?

Bellamy înclină ușor din cap.

- Ai cosmetizat toate personajele din cartea ta, inclusiv pe sora ta. Fără supărare, dar eu și Moody am aflat despre ea niște lucruri care l-ar fi făcut până și pe un marinăr să roșească. Era puțin mai... *versată*... decât ai prezentat-o în roman. Se uită la Dent și îi făcu cu ochiul. N-am dreptate?

- Mai du-te dracului!

Rupe râse. Uitându-se din nou la Bellamy, continuă:

- Mă întrebam doar, ai prezentat-o mai pură decât era din respect pentru morți sau din naivitate?

- Am prezentat-o așa cum mi-o amintesc eu.

- Serios?

- Da.

- Haide, mie poți să-mi spui. Rămâne între noi, zise el, făcând din nou cu ochiul. Chiar ai iubit-o atât

de mult? Ai plăcut-o măcar? Nu erai nici măcar puțin invidioasă pe ea?

- Unde vrei să ajungi? întrebă Bellamy rece.

- Nicăieri. Gândeam cu voce tare. Își bătu buza de jos cu vârfurile degetelor, într-un gest gânditor. Dacă ai fi fost cu doar puțin mai mare, aș fi vrut să știu exact unde te aflai în momentul în care a fost omorâtă.

Bellamy își dădea seama că nu voia decât să o provoace, dar mergea. Palmele îi erau umede în momentul în care își puse cureaua genții pe umăr și se ridică. Dent se ridică odată cu ea și o prinse de cot, de parcă i-ar fi simțit agitația.

- Nu te mai reținem, îi spuse ea lui Rupe.

- Nici o problemă.

Părănd extrem de mulțumit de sine pentru faptul că-i scosese de pe făgaș, Rupe lovi cu palmele brațele fotoliului în clipa în care se ridică din el.

Veni în urma lor pe coridor. Deschise ușa din față și, rotind de mai multe ori mâna prin aer, le făcu semn să iasă.

- Vă mai aștept!

Bellamy se opri în prag și se întoarse spre el.

- E drept, Moody bea și a băut mult, dar, când era treaz, își nota multe. În special în timpul investigației morții surorii mele.

- Da, așa este, spuse Rupe. Toată lumea știa de notițele lui. Dar, împreună cu toate documentele, notițele lui Moody se aflau în dosarul cazului, care...

- Care a fost copiat. De Moody. Înainte să apuci să distrugi originalul.

capitolul 23

- De unde l-ai scos pe Postlewhite ăsta?

Dent murea de curiozitate să afle, dar așteptase până când se întorseseră în mașina ei. Ca de obicei, insistase să conducă el.

- Ieri, când m-am uitat prin dosarul lui Moody, mi-a rămas numele în minte pentru că avea o stea în dreptul lui în original și fusese subliniat cu roșu în copie. Am avut de gând să-l întreb ce însemna asta, dar mi-a distras atenția cu toată povestea lui și am uitat. M-am gândit acum că, dacă era ceva important pentru Moody, posibil să fi fost și pentru Rupe.

- Isteață mișcare, scriitoareo. Ai spus „Postlewhite“ și Rupe a părut că mai are puțin și intră în fibrilații.

- Da, cu siguranță s-a albit la față, pe sub toate vânățile alea.

- Eu am aruncat doar o privire prin dosarul lui Moody, dar am văzut tot felul de mângăleli pe acolo. Noțițe. Nume. Cum de ți l-ai amintit pe al lui Postlewhite?

- Păi, pe lângă faptul că avea o stelută și era subliniat, mi-l amintesc pe el. Într-o zi, când eram la tata la birou, a venit să-i lase niște hârtii. După ce am făcut cunoștință, mi-a spus să-i spun Domnului P. și a făcut mare caz în jurul meu, de parcă aș fi fost un oaspete de mare vază, a vorbit cu mine despre școală, m-a întrebat care era materia mea preferată. Și alte de-astea.

- Ți-a acordat atenție.

- Într-un moment din viața mea în care prea puțin o făceau. Nu l-am uitat niciodată. L-am văzut de la distanță la petrecerea de Ziua Comemorării. Mi-a făcut cu mâna. Era un om bun.

- Mă îndoiesc că asta e motivul pentru care Moody i-a pus o stea în dreptul numelui. Ai vreo idee?

- Nici una. Dar cred că Rupe știe.

- Aș fi în stare să pariez pe asta.

În clipa în care se opriră la semafor, într-o intersecție, o întrebă dacă voia să treacă pe la casa părinților ei.

- Dacă tot suntem în zonă...

- Te-ar deranja? Când m-am mutat în casa mea, am lăsat niște haine mai sobre la ei, cu gândul să le iau mai târziu. Cu o expresie încărcată de tristețe, adăugă: Voi avea nevoie de ele curând.

Când opriră în fața porții, îi spuse codul și Dent apăsă tastele. În timp ce înainta pe alea înspre casă, spuse:

- Nu s-a schimbat prea mult. Încă îmi dă senzația că ar trebui să opresc în spate, așa că, dacă nu te superi, o să te aștept în mașină.

- Nu stai mult.

Bellamy sună și îi deschise o menajeră în uniformă, care se uită curioasă la el, măsurându-l din priviri. Întrebă ceva, Bellamy răspunse, apoi intrară împreună în casă. În mai puțin de zece minute, Bellamy ieși cu un geamantan mic în mână. Dent coborî din mașină și o ajută să o pună pe bancheta din spate.

- E altă menajeră decât cea pe care o știam eu, zise el.

- Helena lucrează pentru părinții mei de vreo zece ani. E foarte îngrijorată în legătură cu tata. Olivia o ține la curent, dar i-am promis și eu că o să sun, de îndată ce aflu ceva.

- Unde mergem acum?

- La Haymaker.

- De acord. Trebuie să scoatem numărul lui Moody de la el.

- N-o să vrea să ni-l dea.

- Atitudinea mea de bătaș s-ar putea să ne fie de folos.

Bellamy zâmbi.

- O să mă bazez pe asta.

- E drum lung de aici până la el. Sună mai întâi, să vedem dacă-i acasă.

- Ar însemna să-l avertizăm că venim.

- Nu și dacă închizi după ce răspunde.

Îi întinse telefonul.

- Sună de pe telefonul meu. Nu apare numele.

Cu o zi în urmă, înainte să plece de la Haymaker, reușiseră să obțină de la el numărul lui de fix și cel de mobil. Bellamy sună pe amândouă, de câte două ori, dar de fiecare dată intră mesageria vocală.

- Și acum? întrebă ea, vizibil frustrată.

- Ne retragem și ne regroupăm.

Ray se felicita pentru energia și autodisciplina de care dădea dovadă.

Stătea în şifonierul lui Bellamy Price de aproape cinci ore, aşteptând răbdător să se întoarcă acasă. Nu ştia când se va întâmpla asta, dar trebuia să se întoarcă, la un moment dat. Oricând ar fi fost acest moment, Ray avea să o întâmpine pregătit, atât fizic, cât şi psihic.

Nu-i fusese greu să intre în casa ei, singura provocare fiind aceea de a da cu piciorul la o parte o pisică prea curioasă în momentul în care se strecurase printr-o fereastră neîncuiată, ascunsă parţial de un tufiş înalt. Casa era tăcută şi goală şi mirosea a detergenţi şi a vopsea proaspătă.

Cineva zugrăvisse peste mesajul pe care îl lăsase pe perete, dar asta nu-l deranja prea mult. Fusese o idee tâmpită. De data asta, îi pregătise ceva mai bun. Peretii aveau să-i fie din nou mânjiţi cu roşu, dar nu cu vopsea.

Înainte să-şi ocupe poziţia în debara, îi deschisese sertarele şi se jucase cu câteva piese de lenjerie intimă. Doar aşa, doar pentru că putea, doar pentru că simpla idee ar fi fost un adevărat şoc pentru o fată bogată şi îngâmfată ca ea.

Nu avea prea mult de-a face cu femeile, şi nici o temei cu care fusese Ray nu purtase vreodată chestii frumoase ca astea. Îi plăcea să simtă senzaţia moale şi mătăsoasă a dantelei pe faţa lui, pe tatuajul cu şarpe, pe abdomen. Dar, după o vreme, împăturise la loc toate hainele, le pusese înapoi acolo unde le găsisese şi închisese sertarele.

Se gândise să se ascundă sub pat, apoi optase pentru şifonierul de dimensiuni impresionante. Îi oferea mai multă mobilitate. Bellamy Price avea să deschidă uşile duble şi o să-l găsească acolo.

- Surpriză!

Rosti cuvântul într-o şoaptă teatrală, îşi exersase de mai multe ori intrarea în scenă.

Şifonierul ei mirosea chiar mai bine decât săculeţii pe care îi găsisese prin sertare. Mirosea a parfum. Îşi apropie de faţă una dintre bluzele ei şi inspiră adânc. Dar nu pierduse prea mult timp cu această distracţie, ştiind că trebuia să se pregătească psihic pentru ce avea de făcut.

Își flexase de mai multe ori degetele de la mâini. Își mișcase de câteva ori prin aer brațul stâng, ca pe o elice. Își înclinase gâtul până când îl auzise trosnind, își îndreptase coloana și-și rulse umerii. Repetase toate aceste exerciții la fiecare douăzeci de minute, ca să nu amortească și ca să rămână alert.

Înălțase din șifonier o singură dată, ca să se ușureze. Îl încântase ideea de a-și expune goliciunea în baia ei. Se privise în oglindă.

- Cum îți place monstrul ăsta, domnișoară?

Își împinsese șoldurile înspre oglindă. Dar, oricât l-ar fi distrat să-și imagineze reacția ei în fața acestui gest, fusese suficient de inteligent încât să-și tragă la loc fermoarul și să se întoarcă în ascunzătoarea lui.

Se făcuse noapte, dar ochii lui se adaptaseră treptat la întunericul din ce în ce mai adânc, așa că nu avusese nici o problemă să rămână în dulap, cu ușa închisă. Așteptând răbdător. Trecu încă o oră. Apoi încă una. Își repetase rutina de exerciții ca să nu-i amortească trupul și să-și păstreze mintea ascuțită ca lama cuțitului.

Și așteptase.

Iar acum, auzi o cheie în ușa din față.

- Cred că a fost zugravul aici, spuse Bellamy, în timp ce deschidea ușa din față și intra în casă. Se simțea mirosul.

Dent intră după ea, ducându-i geamantanul, pe care îl așeză pe hol, lângă ușa.

- N-o să te deranjeze?

- La cât sunt de obosită, nimic n-o să mă țină trează în noaptea asta. Dar vreau să ne ducem la Haymaker mâine la prima oră.

- Mă duc sus să verific.

O apucă înspre scări, dar Bellamy îl opri.

- Zugarul a fost aici. Lăcătușul a schimbat încuietorile. Sunt sigură că totul e în regulă. Nu te deranja. Îți mulțumesc că m-ai condus.

- Nu te-am condus doar. Cu nebunul ăla în libertate, să nu-ți închipui c-o să te las singură aici, în noaptea asta.

- N-o să pătesc nimic.

O privi preț de câteva clipe, apoi coborî încet câteva trepte pe care le urcase.

- Mă dai afară?

- Nu mă privi cu ochii ăștia de câțel amărât!

- Și cum ai prefera să te privesc?

- Nici așa.

- Adică?

- Flirtezi. Zâmbești sexy. Mă privești printre geamuri. Vorbești cu voce adâncă...

Oftă.

- Nu ai înțeles ce ți-am spus astăzi?

- Fii mai clară.

- Ce ți-am spus în avion, pe drumul de întoarcere.

- Nu vrei să faci sex cu mine.

- Exact. Așa că ar trebui să-mi spui noaptea bună și să pleci.

- Chiar vrei să plec?

- Da, vreau.

- Nu pot.

- Nu poți?

- Mașina mea e închisă în garajul tău.

Exasperată, Bellamy își lăsă capul în față și rămase nemișcat câteva momente. Apoi spuse:

- Vino cu mine.

Îl conduse în bucătărie, unde deschise ușa care dădea în garaj. Întinse mâna și apăsă un buton de pe perete și motorul care ridica ușa metalică se activă.

Când garajul fu deschis, se întoarse din nou spre el.

- Gata. Acum poți să pleci.

Dar Dent nu se clinti. O așteptă până când nu se mișcă uită în jur, la orice și la nimic anume, înainte să-și facă un sfârșit curaj și să-l privească în ochi.

- Am mai discutat despre asta, Dent.

- Nu am terminat discuția.

- Ba da.

- Fără să-mi dai ocazia să te contrazic.

- Nu ai ocazia să mă contrazici pentru că nu este o dispută. Ți-am spus de la bun început că noi doi că asta n-o să se întâmple. Niciodată.

- Și ai folosit-o pe Susan drept pretext.

- Susan nu a fost un pretext, a fost...

- A fost o ușuratică. Și, din cine știe ce sentiment pervers de obligație sau, în fine, cine știe ce altceva, îți negi propriile înclinații sexuale.

Bellamy își puse mâinile în șolduri.

- Iar tu crezi că aceste înclinații m-ar conduce în mod inevitabil spre tine.

- Te-au condus aseară.

Bellamy își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

- Asta a fost...

- Știu ce a fost și a fost prea intens ca să te fi prefăcut.

Bellamy își dorea să-și poată controla roșeața care o învăluia. Se mulțumi însă să-și dezlănțuie furia.

- Și ce, aștepti acum să-ți mulțumesc? Să te felicit? Ce? Orgoliul tău...

- Nu întoarce acum toată povestea, nu e vorba de mine, spuse el, ridicând vocea ca să ajungă la același ton ca al ei. Orgoliul meu e bine mersi.

- Vai, ce mă bucur! Sunt sigură că celelalte femei...

- Nici despre alte femei nu e vorba aici. E vorba de tine. De tine și de motivul pentru care ai ales viața asta ușuratică și tristă când...

- Poftim? exclamă ea. Eu sunt singură și tristă? Când îți ai analizat ultima oară propria viață? Ai doar un prieten. Unul, accentuă ea, ridicându-și degetul arătător. Te culci cu femei fără să știi măcar cum le cheamă. Trăiești într-o cocină. Și ai tupeul să spui că viața mea e ușuratică și tristă?

Capul lui Dent se dădu înapoi, ca și cum l-ar fi plesnit.

- Oh, foarte frumos. Uite că joci și tu cartea asta.

- Care carte?

- Cartea Lyston. Cartea celor bogați. Aia care spune că roți ceilalți sunt un rahat în fața voastră. Poate că, într-adevăr, trebuia să opresc la intrarea din spate, când am fost la voi acasă.

Bellamy îl împinse la o parte și trecu furioasă pe lângă el.

- Închid ușa de la garaj mai târziu. Momentan, mă duc sus. Când cobor, vreau să nu te mai găsesc aici.

Ajunse abia în dreptul scărilor, când Dent i-o luă înainte și se așează între ea și prima treaptă.

- Frumoasă încercare, spuse el, dar n-o să-ți țină.

- Nu știu despre ce anume vorbești.

- Ba da, știi. Încerci să mă scoți din sărite ca să plec și să nu mai discutăm despre ce avem de discutat.

- Nu *avem de discutat* despre nimic. Nu o să discutăm despre nimic. Te rog, pleacă!

- A-a. Nu ține. Încă vorbim despre tine și inhibițiile tale.

- Puțin îți pasă de inhibițiile mele. Vrei doar un trup cald cu care să te culci în seara asta.

- Bine, recunosc. Vreau să mă culc cu trupul *tău* cald. Dar dacă o să ajungi sau nu în pat cu mine, încă rămân de văzut.

Bellamy își strânse mâinile la piept.

- Bine, spune. Dar pe scurt, te rog, ca să poți pleca mai repede.

Spera ca atitudinea și vocea ei să-l descurajeze sau să-l enerveze suficient cât să plece. În schimb, Dent rămase, ba făcu chiar și un pas înspre ea, și-i spuse încet:

- Ascultă ce-ți spune un bărbat care te-a atins și ți-a văzut reacțiile. Nu e nimic în neregulă cu tine, doar faptul că tu crezi că este.

Bellamy înghiți, dar nu spuse nimic.

- Nu știu ce a fost în mintea lui Bellamy Lyston la doisprezece ani, dar tu, femeia de acum, trebuie să dai la o parte ideea aia cretină de a nu o lua pe urmele lui Susan. Dacă ai avut o căsnicie plictisitoare, iar sexul era lipsit de pasiune, atunci soțul tău lipsit de imaginație are cel puțin jumătate din vină pentru că, dacă te-ai fi făcut să-i răspunzi așa cum mi-ai răspuns mie aseară, nu s-ar mai fi plictisit. Pentru că m-am simțit excitat numai să te văd, să te simt. Și, sincer, cred că e un dobitoc pentru că te-a lăsat pe tine să-ți asumi toată vina pentru eșecul căsniciei voastre.

Bellamy reuși să răspundă:

- N-a știut că-m făcuse-o.

- Nu te păcăli singură, a știut. Și, în mintea lui, tot pe tine te consideră vinovată și pentru relația lui.

- De ce crezi asta?

- Nu cred, știu. Și știu pentru că sunt bărbat. Și noi, bărbații, când mergem și ne facem de cap, ne spunem nouă înșine și oricui ne întreabă: „E numai vina ri. Dacă ar fi făcut aia sau ailaltă... Dar n-a făcut-o și nu mi-a lăsat altă variantă decât să-mi caut consolarea în chiloții alteia“. Multe femei se lasă convinse de discursul ăsta. Nu o face. Pentru că e o mare minciună. Dar am divagat de la subiect.

- Nu există nici un subiect.

- Ba da, există. Și uite care e: te-ai închis în tine la vârsta de doisprezece ani și e mare păcat că ai făcut-o. Pentru că ești frumoasă, talentată și atât de deșteaptă încât mă sperii uneori. Și mai ești și al dracului de sexy.

- Îți mulțumesc pentru avalanșa de complimente, dar tot nu mă culc cu tine.

Îi întoarse spatele. Sau cel puțin încercă. Dent îi puse ușor mâna pe umăr și o ținu în loc.

- Ești sexy, în principal pentru că nu ești conștientă de asta. Chestia aia pe care o faci cu dinții și buza de jos?

- Nu fac nimic...

- Ba da, o faci tot timpul. Îți muști buza. Aici.

Își așază vârful degetului mare în mijlocul buzei ei de jos și Bellamy se simți străbătută de un fior.

- Oh, da, scriitoareo, ești al dracului de sexy! Nu observi lucrul ăsta, dar bărbații întorc capul după tine. Și, de când ți-ai pus blugii ăștia, m-au trecut toate transpirațiile. Și nu mă face să încep măcar să vorbesc despre plastrul tău!

- N-ai cum să-i vezi. Am fond de ten.

- Și-mi ești simpatică.

Complimentele nu o surprinseseră. La urma urmei, erau Dent Carter. Dar ultima afirmație o făcuse să rămână cu gura căscată și, văzându-i reacția, Dent râse ușor.

- Da, și pentru mine este un adevărat șoc. Nu mă așteptam să te plac, fiindcă faci parte din familia Lyston. Dar... Se opri în timp ce-i cerceta fața, analizându-i

pe rând fiecare trăsătură. Tu ești în regulă, zise el, cu voce răgușită.

Preț de doar un moment, Bellamy fu cât pe-acți să cadă pradă acelor ochi, acelor cuvinte, acelui chip care, în toți acești ani, apăruse constant în mintea ei. Apoi făcu un efort să-și revină și-și aminti motivul pentru care aveau această conversație.

- Îmi spui vorbe frumoase că să mă faci să mă cul cu tine.

- Păi, sigur. Îi adrese cel mai murdar zâmbet de care era în stare, apoi deveni serios. Dar, de data asta, cred fiecare cuvânt pe care îl spun. Și ți-o spun mai degrabă pentru tine decât din propriul interes, iar mie rar mi se întâmplă să fac ceva lipsit de egoism.

Poate că această mărturisire fu motivul care o ținu în loc, nemișcată și așteptând, când ar fi trebuit să plece de lângă el. Dar nu plecă. Așa că Dent o cuprinse în brațe și o trase spre el și, Dumnezeu, ce bine era! Chiar și mai bine după ce-și coborî mâinile pe coapsele ei și o lipi de ale lui. Atingerea trupurilor lor îi înmuia genunchii.

- Și spui că nu ai nici un motiv egoist? murmură ea. Răzând încet, îi sărută urechea.

- Nu, acum nu. Simți ce bine ne potrivim? Pe toți dracii! Sunt ferm convins că n-ai putea fi o dezamăgire.

O simți imediat. Se lipise de el, mișcându-se, așezându-și corpul în așa fel încât îi pune controlul în pericol.

Și, în clipa următoare, deveni rigidă ca un băț. Îl împinse cu mâinile în piept ca să rupă îmbrățișarea și, când se dădu în spate, văzu că avea ochii mari cât farfuriile.

- Ce-ai spus? îl întrebă cu vocea sugrumată.

Dent nu-și putea explica retragerea ei bruscă, nici felul în care se uita acum la el. Neștiind ce să facă, își lăsa mâinile să-i cadă pe lângă corp.

- Poftim?

- Ai spus... Ai spus... Că nu aș putea fi o dezamăgire. Așa ai spus. Exact. O dezamăgire. De ce ai folosit tocmai cuvântul ăsta?

- Pentru că e cuvântul pe care l-ai folosit și tu ceva mai devreme. N-am făcut decât să repet...

- Nu, stai!

Își apăsă podul palmelor pe tâmpile, ca și cum ar fi încercat să forțeze un gând să prindă contur. Sau poate să păstreze un gând pe care nu și-l dorea la distanță. Iar această posibilitate îi creă o ușoară senzație de amețală.

- Bellamy...

Făcu un pas înspre ea, însă Bellamy întinse mâna, ca să-l oprească.

- Ai folosit cuvântul ăsta pentru că l-ai folosit Susan.

Ochii ei erau ațintiți asupra lui, dar vedea altceva, pe altcineva.

- L-a spus atunci. La debarcader. În timp ce vă certăți.

Dent nu mai știa termenul exact pe care îl folosisese Susan, dar amintirea care reușise să se elibereze din subconștientul lui Bellamy nu era una plăcută. Era ceva de care sperase să nu-și aducă niciodată aminte. Ritmul inimii i se accelera, dar își păstră calmul și stăpânirea de sine și făcu pe prostul.

- Nu îmi amintesc ce-a spus.

- Ba da, îți amintești! strigă ea, cu un șuierat. Îți amintești! Ți-a spus că ai refuzat să vorbești despre asta acum două seri, în apartamentul tău. Știam eu că ascunzi ceva. Își acoperi gura cu mâinile și închise ochii. Îmi amintesc. Dumnezeule, îmi amintesc acum ce ai vrut să-mi ascunzi. Respirația i se transformă în gâfâieli șuierătoare. Tu și Susan erăți în mijlocul certei. Încercai să o împaci, să o săruți, dar Susan era furioasă. A spus... a spus că, dacă voiai să l-o tragi unei fete din familia Lyston, n-aveai decât să mi-o tragi... mie. Trase cu atâta putere aer în piept, încât făcu o strâmbătură de durere. Apoi a spus: „Desigur, după ce ai fost cu mine, Bellamy ar fi o dezamăgire de proporții colosale!”

Folosisise chiar ea cuvântul astăzi, așa că, toți acești ani, probabil că îi rămăsese îngropat într-un colț al minții, așteptând să iasă la suprafață. Dent se înjură

în gând pentru că tocmai el fusese cel care o ajutase să și-l amintească. Spera din tot sufletul ca amintirile ei să se oprească aici.

- Cui îi pasă ce-a spus Susan?

Dar Bellamy nu păru să-l audă. Era din nou la debarcader, o auzea pe sora ei bătându-și joc de ea.

- După ce a spus asta, a râs. A zâmbit cu acel zâmbet pe care și-l amintește Steven și pe care l-a descris atât de bine. Zâmbetul ei triumfător. Și atunci tu ai plecat.

Își concentrează privirea asupra lui, așteptând o confirmare. Fără tragere de inimă, Dent dădu din cap.

- Nu suportam să o mai văd nici măcar o clipă în plus. Am urcat pe motocicletă, ca să plec dracului de acolo. Și atunci te-am văzut pe tine, ghemuită în tufișuri. Mi-am dat seama că auziseși ce spusese și mi s-a pus un nod în stomac. Întotdeauna se purta oribil cu tine, iar tu erai...

- Patetică.

- Nu asta voiam să spun, dar erai o țintă ușoară pentru ironiile ei. Oricum ar fi fost, ceea ce a spus atunci a fost un lucru îngrozitor. Dar a fost cu atât mai rău pentru că știa că ești acolo și că o auzi.

- Da, sunt convinsă că s-a simțit de două ori mai bine o dată pentru că te necăjea pe tine și a doua oară pentru că mă umilise pe mine.

Îi privi ochii, remarcând emoțiile pe care le putea citi în ei. Mai întâi, păru cuprinsă de o adâncă tristețe și pierdută, ca adolescenta stângace și complexată, care fusese atât de crud insultată. Apoi, în clipa următoare, ochii ei reflectară uluirea pe care o simți în momentul conștientizării cruzimii gestului și a răutății surorii care putuse spune un asemenea lucru. În cele din urmă, ochii ei albaștri se umplură de lacrimi de furie.

De pe motocicletă lui, Dent privise aceleași transformări petrecându-se în ochii fetei de doisprezece ani. Încet, îi spuse:

- Aveai toate motivele să o urăști.

- Oh, da, chiar aveam.

Vocea îi vibra cu intensitatea furiei pe care o simțea. Strânse cu putere pumnii.

- Știind că eram amorezată de tine, a spus în mod intenționat cuvintele care mă puteau răni cel mai tare. A fost un gest de o cumplită răutate. O disprețuiam. Voiam să-i smulg ochii din cap. Voiam să...

Dent știu exact clipa în care gândul năvăli în mintea ei, pentru că expresia lui Bellamy împietri.

- Voiam să o omor.

Trecură secunde întregi în care îl privi cu gura căscată, respirând prin buzele întredeschise.

- Am vrut să o omor, iar tu chiar ai crezut că am făcut-o. Nu-i așa? De-asta nu le-ai spus polițiștilor că te-am văzut când ai plecat din parc. Ar fi trebuit să le povestești ce v-ai spus tu și Susan în timpul celei de la debarcader, iar poliția ar fi văzut în asta un motiv pe care l-aș fi avut eu să-mi omor sora. Dar nu le-ai spus. M-ai protejat.

- Pe dracu'! N-am fost un erou, Bellamy. Dacă aș fi ajuns în punctul în care ar fi trebuit să te torn ca să-mi mulvez pielea, le-aș fi spus. Dar când Moody a venit la mine acasă în dimineața următoare și a început să mă ia la întrebări, nu a spus nimic despre cearta de la debarcader, doar spre cea pe care o avusesem cu Susan la voi acasă, în acea dimineață. Mi-a fost clar în clipa aia că nu știa nimic despre a doua ceartă, nu știa că fusesem la debarcader, iar asta în mod clar era în favoarea mea. Așa că mi-am ținut și eu gura.

Făcu un pas înspre ea, însă Bellamy se trase în aceeași secundă înapoi, așa că Dent rămase pe loc.

- Nu mi-am putut da seama de ce nu îi spusesesei lui Moody ce se întâmplase.

- Pentru că nu-mi mai aminteam nimic.

- Dar eu nu știam asta. Am crezut că nu i-ai spus pentru că...

- Pentru că eu o omorâsem.

Dent ezită, apoi spuse cu jumătate de gură:

- Mi-a trecut prin minte.

- Și acum?

- Acum?

- Încă mai crezi asta?

- Acum am mai multă minte. Erai o fetiță slăbănogă. Susan avea cu cel puțin zece kilograme mai mult decât tine.

Bellamy își cuprinse coatele în mâini.

- A fost lovită cu ceva în cap, pe la spate, ai uitat? Într-o criză de furie, puteam să o lovesc cu ceva, suficient de tare cât să-și piardă cunoștința.

- Nu-mi imaginez că s-ar fi putut întâmpla asta, tu da? Pe bune?

- Cu un impuls de adrenalină, oamenii pot ajunge la performanțe fizice care le-ar fi imposibile în condiții normale.

- Asta doar în filme sau în emisiuni proaste de televiziune.

Nervosă că lui îi ardea de glumă, Bellamy strigă:

- Nu e amuzant!'

- Ai dreptate, nu este. Totuși, este ridicol să crezi că...

- Răspunde-mi la întrebare, Dent.

- Care era întrebarea?

- Știi întrebarea!

- Dacă eu cred că ți-ai omorât sora? Nu!

- De unde știi? Am fost acolo. Am văzut-o înainte ca poșeta să-i fie smulsă de tornadă. De unde știi că nu eu am omorât-o?

- De ce i-ai fi luat chiloții?

- Poate că nu i-am luat. Poate că, în momentul în care am găsit-o eu în pădure, nu mai avea chiloți. Era posibil să ți-i fi dat ție.

- Nu mi i-a dat.

- Lui Steven. Lui Allen Strickland. Strângând din ochi, întrebă într-o șoptă speriată: Am văzut-o făcând asta?

- Încetează, Bellamy! E o nebunie. Nu poți să te forțezi să-ți amintești lucruri care nu s-au întâmplat.

Își trase buza de jos printre dinți, dar, de data asta, nu mai părea sexy. Era gestul unei persoane chinuite.

- Rupe Collier a crezut că ar fi fost posibil.

- Nu încerca decât să te provoace. Știi foarte bine.

- Cred că tata bănuiește.

- Poftim?

- I-a trecut prin minte. Sunt sigură de asta.

- Pentru Dumnezeu, ce tot spui acolo?

În timp ce-i povestea discuția pe care o avusese cu tatăl ei cu o zi în urmă, Dent devenea din ce în ce mai agitat.

- Fii rezonabilă. Dacă ar fi crezut că tu ai făcut-o, cu siguranță nu ți-ar fi cerut pe patul de moarte să îl demaști pe ucigașul surorii tale.

Incapabilă să-l mai asculte, Bellamy își înfipse degetele în păr. Dent aproape că îi putea vedea mintea învârtindu-i-se.

- Când am fost la Moody și am descris scena crimei, m-am devenit agitat. Îți mușcai obrazul pe interior. Păreai tensionat, încordat, ca și cum mai aveai puțin și săreai de pe pat.

Dent încercă să păstreze o expresie neutră, dar Bellamy vedea toate detaliile.

- Credeai că, dacă spun prea multe, o să mă incriminez. Asta te neliniștează, nu-i așa?

- Bellamy, ascultă-mă...

- Crezi că am omorât-o și că nu am putut trăi cu ce-am făcut și de-asta mintea mea a blocat amintirile. Asta crezi!

- Nu are nici o importanță ce cred eu.

- Ba sigur că are.

- Pentru cine?

- Pentru mine! strigă ea. Contează pentru mine dacă tu crezi că sunt o criminală.

- Nu am spus niciodată asta.

- Ba ai spus.

- Am spus că mi-a trecut prin minte.

- Adică, același lucru.

- Nu e același lucru.

- Și, dacă așa crezi, de ce vrei să te mai culci cu mine?

- Ce legătură e între una și cealaltă?

Bellamy îl privi cu ochii măriți, fără să poată spune nimic, îngrozită. Dent trase aer în piept, îl suflă printre buze, apoi zise:

- Ascultă, după ce a spus Susan despre tine, nu te-ai fi putut învinovăți nici dacă-i înfigeai o țepușă în inimă. Nu cred că tu ai strâns-o de gât, dar, în caz că ai făcut-o, ce contează? Mie nu-mi pasă.

Bellamy își strânse și mai tare mâinile în jurul corpului.

- Ai spus asta de mai multe ori. Nu-ți pasă că tatăl tău te-a tratat cu indiferență. Nu-ți pasă ce cred părinții mei despre tine. Ai plecat de la compania aeriană fără să-ți pese de părerea lumii. Nu-ți pasă dacă Moody își zboară creierii. Nu-ți pasă dacă am luat viața surorii mele. Ție... nu-ți... pasă. De nimic. Așa este?

Rămase împietrit, mut de furie.

- Ei bine, faptul că nu-ți pasă este o mare problemă pentru mine. Îi susțin privirea preț de câteva clipe, apoi se duse lângă scară și începu să urce. Vreau să plec acum și nu vreau să te mai întorc niciodată.

În dulapul din dormitorul principal, Ray Strickland își ieșise din fire. Auzise totul.

Târfa aia de Bellamy o omorâse pe Susan și scăpase nepedepsită. Allen plătise cu viața pentru crima ei, în timp ce ea își văzuse bine mersi de drum, trăind în put și lux.

- Dar n-o să mai trăiești mult, șopti el.

Auzi o ușă trântindu-se și își imaginează că era Dent Carter, care ieșea furios din casă. Dar nu era nimic. Ray avea să ajungă și la el, mai târziu. În momentul ăsta voia să simtă sângele nenorocitei care scrisese cartea curgând pe mâinile lui. Voia să-și ungă fața cu el, să-și ungă tot trupul.

Scoase cuțitul din teacă, încântat să-i audă sunetul, ca un șuierat.

O auzi urcând treptele. Încă doar câteva secunde și nedreptatea care i se făcuse lui Allen avea să fie răzbunată.

O auzi când ajunse sus, când străbătu holul. Era la doar câțiva pași, la doar câteva secunde de a intra în dormitor. La doar câteva băți de inimă de moarte.

Lumina se aprinse în dormitor.

Își strânse mai tare degetele în jurul mânerului de os al cuțitului și-și ținu respirația.

capitolul 24

Lui Dent nu îi plăcea sărutul. Nu o simțea suficient de implicată.

Se hotărî să sară peste introduceri și să treacă direct la treabă. Băgă încet mâna pe sub maioul ei și-i desfăcu sutienul.

- Vai, dar tare nerăbdător mai ești! șopti ea, strecurându-i limba în ureche.

- Sunt.

- N-am nimic împotriva. Vin imediat.

Se duse în baie și, după ce se opri să sufle un sărut înspre el, închise ușa.

Dent se duse lângă pat și se așeză pe margine, ca să-i testeze fermitatea. Nu că avea vreo importanță. N-o năstea mult acolo. Doar atât cât trebuia.

Încercase să o convingă pe Bellamy să coboare și să stea de vorbă, dar parcă toate emoțiile ei se ascunseseră în spatele unei cortine de fier. Se oprise în capul scărilor ca să-i spună la revedere, pe un ton monoton, cu o expresie închisă, rece, detașată.

- Gândește-te în felul ăsta, Dent. Dacă se dovedește că eu sunt vinovată, numele tău va fi reabilitat. Iar de asta știu că îți pasă.

Plecase, gândindu-se că ar fi trebuit să o fi făcut de mult. Nu ar fi trebuit să se încurce cu ea de la bun început. Gall încercase să-i spună, dar îl ascultase? Nu. Se afundase până peste cap, iar acum era sătul de absolut orice amănunt asociat cu familia Lyston.

Se săturase până în gât de ce era bine și ce era rău. Nu îl mai interesa cine ce spusese, cine ce făcuse și ce săturase să tot încerce să aranjeze piesele în puzzle. Cu ce scop? Bine, își reabilita numele. Dar, privit în ansamblu, asta nu însemna chiar atât de mult. Putea trăi și fără să-i scrie pe spate că nu era vinovat de moartea lui Susan.

Așa că, dacă Bellamy voia să pună capăt legăturii dintre ei aici, în felul ăsta, el chiar nu avea absolut nimic împotriva.

Cât timp fusese cu ea, uitase toate lecțiile învățate de la viață. Cum ar fi fost, de exemplu, să nu se implice în problemele altuia. Să nu ofere sfaturi cuiva care, în mod evident, nu și le dorea. Să nu fie fraier și să-și măturisească sentimentele, pentru că oricum nu se alegea cu nimic. Pe lângă faptul că fusese respins, mai picase și drept ditamai prostul.

Ar fi trebuit să-și amintească asta, după toate nopțile în care adormise plângând, cu gândul la mama care ținuse atât de puțin la el încât îl abandonase. Sau când încercase să-i atragă atenția lui taică-său, doar ca să fie ignorat.

Tatăl lui, maestrul indiferenței, îl învățase un lucru important: oamenii nu te puteau afecta decât dacă le dădeai voie.

Așa că își spusese că problemele lui Bellamy nu mai erau ale lui, că gata, el, unul, terminase, și plecase în vizită din casa ei, simțind nevoia disperată de a-și îndrepta gândurile spre altceva. Se opri la primul bar care i se păruse promițător. Când termina al doilea palat, ea – nu îi reținuse numele și nici nu avea de gând să o facă – se așezase pe scaunul de bar de lângă el.

Era simpatcă și drăgălașă. Nu vorbise despre nimic câtuși de puțin serios. În schimb flirtase, fusese amuzantă și îi făcuse complimente, toate acestea fiind niște antidoturi excelente pentru tot ce îndurase în ultimele zile.

Nu observase ce culoare aveau ochii ei, doar că nu aveau acea expresie bântuită. Sau fufioasă, sau acuzatoare. Și nu erau albaștri, disprețuitori și atât de adânci încât puteai să te îneci în ei.

Nu avea pistrii presărați pe pomeții obrazilor.

Buza ei de jos nu îl făcea să se gândească la păcat și la mântuire în același timp.

Părul nu-i era negru și mătăsos.

Era în schimb agreabilă, iar asta era principala ei calitate. Nu analiza, nu își puneă întrebări, nu despica firul

În patru. În cel mai scurt timp, mâna ei începuse să-î traseze cercuri pe coapsă și Dent nu-și mai amintea cine sugerase motelul, el sau ea, dar erau aici acum și o aștepta să iasă din baie ca să și-o tragă și să termine treaba.

Să termine treaba?

Își dădu brusc seama că nu aștepta cu prea mare entuziasm momentul. Ba chiar deloc. Atunci, ce mama dracului căuta acolo?

Și, chiar așa, unde anume era?

Își roti privirea în jur și își zări reflexia în oglinda de deasupra mesei de toaletă, din fața patului. Ștergând în mintea lui tăieturile și vânătăile de pe față, îl evaluă pe bărbatul pe care îl vedea acum. În cel mai obiectiv mod cu putință, hotărî că, pentru un bărbat de aproape patruzeci de ani, se ținea destul de bine.

Dar, peste zece ani, avea să se mai privească încă în oglinda unui hotel ales la întâmplare, așteptând o femeie de care nici măcar nu se simțea atras și al cărei nume nu se obosise să îl rețină? La șaiszeci de ani, tot asta avea să facă?

Era o perspectivă deprimantă.

Fără să-și conștientizeze măcar intenția, se ridică de pe pat, se duse la ușă și o deschise. În drum spre terasă, se opri ca să arunce o privire înspre baie, gândindu-se că poate ar fi trebuit să spună ceva, să-i ofere fetei un motiv pentru care pleca. Dar orice i-ar fi spus ar fi fost o minciună și ea și-ar fi dat seama, iar asta ar fi jignit-o mai rău decât dacă își lua pur și simplu tălpășița.

Și acesta fu argumentul pe care îl folosi ca să aleagă varianta mai ușoară. Însă, de data asta, avu cel puțin bunul-simț să-și dea seama.

Apăsă până în pământ accelerația Corvette-ului, dar, când intră în apartamentul lui, privi în jur și se întrebă de ce oare se grăbise atâta ca să ajungă acolo? Era o magherniță, exact cum spusese Bellamy. Tristă și singuratică, așa spusese că era viața lui. Avea dreptate și în privința asta.

Privi camera goală și văzu în ea peisajul vast și pustiu al vieții lui. Adevărata problemă – și era problema care

îl sâcăia cel mai tare – era că nu vedea nimic în viitor care să promită să umple acel pustiu.

Cu o mișcare bruscă, își scoase telefonul din buzunarul blugilor și îl porni, apoi căută printre apelurile recente până când găsi numărul care îi trebuia. Sună și îi răspunse o femeie care întrebă:

- Tu ești Dent?

- Da. Gall e acolo?

- Așteaptă. A încercat și el să dea de tine.

Dent auzi un schimb de replici în fundal, apoi vocea lui Gall:

- Pe unde-ai fost?

- Aia era doamna ta?

- Cine altcineva? mârâi Gall. Te-am sunat de nu știu câte ori. De ce n-ai răspuns?

- Am oprit telefonul.

- De ce?

- Nu voiam să vorbesc cu nimeni.

Gall mârâi.

- Ce mai face Bellamy?

- Este foarte bine. Hm, ascultă, Gall, vreau să-mi repara avionul.

- Nu de asta mă ocup?

- Da, dar durează prea mult. Ce se mai aude cu piesele pe care le aștepti?

- Îi tot pistonez să mi le aducă mai repede.

- Bine. Trebuie să zbor din nou. Cât mai repede cu putință.

- Crezi că eu nu știu?

- Așa e. Dar mă gândeam și că...

- Dent...

- Nu, lasă-mă s-o spun, până nu mă răzgândesc. M-am mai gândit la oferta senatorului.

- De-asta m-ai sunat?

- Știu că e târziu, dar m-ai tot bătut la cap cu treaba asta, așa că te-am sunat să-ți spun că m-am hotărât să stau de vorbă cu el. Poate... Nu știu, poate că nu fi chiar așa de rău să am o slujbă mai sigură. Pot măcar să stau de vorbă cu el, să aud ce are de zis.

- Vă aranjez o întâlnire.

- Nu una oficială. Nu mă îmbrac la patru ace pentru el.

- Am zis că aranjez.

Dent se simți dintr-odată bine. Poate chiar puțin mândru de el, pentru prima oară după foarte mult timp. Își dădu seama că avea un ditamai zâmbetul pe față. Dar atitudinea rezervată a lui Gall i se părea curioasă.

- Credeam că o să fii mult mai fericit.

- Sunt foarte fericit. În sfârșit te porți ca un adult, iei o hotărâre corectă.

- Atunci, care-i problema?

- Mă miră doar momentul.

- Încă o dată, îmi cer scuze pentru ora târzie. Sper că nu am întrerupt nimic. Dar am luat hotărârea acum doar câteva minute și am vrut să acționez numaidecât. Sună-l mâine la prima oră, da?

- Da, da. O pauză, apoi: Ai discutat despre asta cu Bellamy?

- Aș fi discutat, doar că... Dent trase adânc aer în piept, suflă lung. Nu mai vorbește cu mine.

- Oh, am înțeles acum. Nu știi.

Tonul lui Gall îi trimise lui Dent un fior de gheață prin șira spinării. Dintr-odată, balonul se fericire exploadă.

- Ce nu știi?

- A murit tatăl ei. Am auzit la știrile de seară.

Steven își împături costumul închis la culoare și îl băgă în geamantanul care stătea deschis pe pat, apoi privi peste umăr la William, care intră în cameră.

- Vreo problemă? întrebă Steven.

- Nici una. Toate turele sunt acoperite. Bucătarul-șef o să se ocupe de bucătărie. Barmanul o să aibă grijă de salon. Nimeni nu va ști că lipsim.

- Speri tu.

- Am angajat oameni buni. Lucrurile vor decurge normal și, dacă se-ntâmplă ceva, n-o să fie sfârșitul lumii. Nici măcar al restaurantului Maxey's din Atlanta.

Steven ezită și, nu pentru prima oară, spuse:

- Nu ești obligat să vii cu mine.

William îi aruncă o privire în timp ce-și trăgea propriul geamantan de pe raftul din debara.

- Nu sunt obligat, dar o să vin.

- Timp de zece ani te-am protejat de familia mea și tot ce înseamnă ea. De ce vrei să ai de-a face cu ei acum?

- Nu am de-a face cu familia ta. Am de-a face cu tine. Punct. Am terminat discuția. La ce oră avem avionul mâine?

Steven rezervase bilete la prima cursă pentru Atlanta-Houston.

- Ajungem până la zece. Casa funerară din Austin trimite un dric la Houston, ca să transporte cadavrul. O să ne ducem la Austin împreună cu mama într-o limuzină însoțitoare și o să luăm de acolo avionul înapoi spre casă, după înmormântare.

- Care este?

- Poimâine.

- Curând, adică.

- Mama nu a văzut nici un motiv ca să o amâne. Toată lumea se aștepta de luni întregi ca Howard să moară. De fapt, fără să-i spună, Howard a făcut deja cea mai mare parte a pregătirilor, chiar și pentru priveghiul ce va avea loc mâine-seară. Își puse mai multe cămăși împăturite în geamantan. Din respect, Lyston Electronics se va închide timp de trei zile, deși toți salariații vor fi plătiți cu salariul întreg.

- Cine a luat hotărârea asta? Bellamy?

- Mama. S-a gândit că e un gest pe care Howard l-ar fi aprobat. Cât despre Bellamy, când am vorbit cu mama, nu o anunțase încă.

- De ce, pentru Dumnezeu?

- Îi era groază să-i spună. În ciuda timpului pe care l-a avut ca să se pregătească, Bellamy o să fie dărâmată.

Se așează pe marginea patului, cu umerii lăsați. De când primise vestea, se agitase cu problemele de afaceri, refăcuse programul, își împachetase hainele de doliu.

Acum gravitatea situației începea să îl împresoare și, odată cu ea, un sentiment de sfârșeală profundă. William veni lângă el.

- Dar tu? Tu cum te simți?

- Îmi fac griji pentru mama. Părea că se ține pe cât de bine ne putem aștepta, dar sunt sigur că încearcă să păstreze aparențele și să pară puternică, văduva vitează a unui bărbat important. Oftă din rărunchi. Dar Howard era centrul universului ei. Întreaga ei viață se rotea în jurul lui. Și-a pierdut nu numai dragostea vieții ei, ci și motivul de a trăi.

William fu de acord cu el că va fi greu pentru Olivia să depășească momentul.

- Cu toate acestea și în mod egoist, pe mine mă preocupă mai mult starea ta de spirit.

- Nu sunt distrus de durere, dacă asta vrei să mă întrebi. Oricare ar fi fost sau nu ar fi fost relația mea cu Howard, e prea târziu să mai schimbăm ceva acum și, în orice caz, n-aș vrea să fac asta. Nici n-aș putea.

Își îngădui câteva clipe ca să-și analizeze emoțiile.

- Cred că ar fi fost un tată pentru mine într-o mai mare măsură dacă l-aș fi lăsat. Când s-au căsătorit, mi-a spus că mă consideră fiul lui, m-a adoptat, a făcut totul legal. Și nu doar de paradă sau ca să-i facă pe plac mamei. Cred sincer că a vrut să fie tatăl meu. Dar eu nu am putut să am genul ăsta de relație cu el. L-am ținut întotdeauna la distanță.

- Fiindcă îl considerai vinovat pentru tot ce-ți făcea Susan?

- Poate, într-un fel, recunosc Steven. Deși pe nedrept.

- Poate că da, poate că nu.

Steven îi aruncă o privire scurtă.

- Poate că Howard știa ce face Susan, spuse William încet.

Steven scutură vehement din cap.

- Ar fi oprit-o.

- Mai întâi, ar fi trebuit să recunoască problema. Pentru un om atât de principial, atât de devotat familiei cum era Howard, să accepte faptul că fiica lui adolescentă era o târfă malițioasă, vicleană și lipsită de conștiință ar fi fost absolut cu neputință. În loc să înfrunte

problema, e foarte posibil să fi ales să o nege, chiar și față de sine însuși, și să întoarcă privirea atunci când abuzurile ei asupra ta nu încetau.

Era doar o teorie, totuși una care îl supăra. Steven își așeză coatele pe genunchi și-și îngropă fața în palme.

- Iisuse! Am încercat să-mi spun că am trecut de toate astea, că s-a terminat, dar nu e așa.

- Ar fi trebuit să faci terapie.

- Ar fi trebuit să le spun mai întâi. Și nu le puteam spune.

William se așeză lângă el și-și puse mâna pe capul plecat al lui Steven.

- Susan e moartă.

- Aș vrea eu, zise el, cu vocea sugrumată de suferința prin care trecea. Dar încă mă mai trezesc în toiul nopții și-i simt respirația pe fața mea.

- Știu. Și e și mai rău de când a apărut *Înainte de furtună*. William plescăi din limbă, iritat. Pentru Dumnezeu, de ce a început Bellamy nebunia asta? Și de ce nu se oprește?

- Pentru că și ea este bântuită. Vrea să se termine totul, la fel cum vreau și eu, dar soluția ei este să caute răspunsuri la întrebări care au fost îngropate odată cu Susan.

Își ridică privirea și văzu în ochii lui William un pre-sentiment rău care se potrivea cu al său.

- Până nu le găsește, mă tem că nu o să se oprească. Apoi adăugă, în șoaptă: Dar la fel de mult mă tem că o să-o facă.

Ray ajunse la concluzia că era cu siguranță blestemat.

Poate că un dușman necunoscut avea o păpușă voodoo care arăta la fel ca el, cu o mie de ace înfipite în ea. Poate că stele de pe harta lui astrologică se luaseră la bătaie și se prăbușiseră una peste cealaltă.

Cu siguranță, ceva se întâmpla. Altfel, de unde atâta ghinion?

Bellamy Price fusese la doar câteva secunde de a intra în ambuscada pe care i-o pregătise cu atâta grijă.

Când sunase un telefon.

Ray auzise din șifonier. Chiar în timp ce gura i se călca de uimire, nevenindu-i să creadă că avea atâta ghinion, îi auzise pașii întorcându-se în fugă pe unde veniseră. O auzise spunând:

- Nu închide! în timp ce cobora scările. Cu respirația tăiată, spusese: Aici sunt, Olivia!

Apoi, preț de câteva momente, nimic. Iar Ray se gândise că, dacă era atât de absorbită de ceea ce-i spunea mama ei vitregă, probabil că nu o să-l audă. Nu era chiar totul pierdut.

Deschisese încetișor ușa dulapului, ieșise cu băgare de seamă și se apropiase în vârful picioarelor de ușa dublă a dormitorului, unde se oprise ca să asculte. Vorbea foarte încet. Scoase un suspin, apoi începu să plângă cu adevărat.

Ieșise din dormitor și se furișase pe hol, știind că nu o să-l audă, din cauza plânsului. I se păruse că era în capul scărilor. Foarte aproape. Dacă putea ajunge jos fără să-i atragă atenția, zgomotul pe care l-ar fi făcut mai departe n-ar mai fi contat. Până să-i observe prezența și să reacționeze, avea să fie moartă.

Ray o auzise spunând:

- Plec chiar acum și o să ajung acolo cât pot mai repede. Apoi, mai încet: Nu, de data asta vin singură.

Își luase la revedere cu voce abia șoptită, apoi închisese.

Privise de după stâlpul balustradei și o văzuse luând o geantă mare de umăr de pe măsuta din hol, apoi ducându-se direct la ușa de la intrare și ridicând un geaman-tan. Se opri doar atât cât să stingă lumina și să cufunde tot parterul în întuneric, înainte să iasă pe ușa din față și să o încuie în urma ei.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Ray încă mai pândea în capul scărilor, strângând în mână cuțitul și încercând să hotărască următoarea mișcare, când auzi motorul mașinii. Luminile farurilor trecură prin dreptul ferestrelor din față în timp ce Bellamy ieșea cu spatele de pe alee și pleca în viteză. Și uite-așa, nu mai era!

Ray rămăsese cu buza umflată. Din nou.

Și de-asta era convins că un element negativ era pus la lucru împotriva lui. Ieșise din casa ei și se dusese în locul în care își lăsase mașina. Din câte își putuse da el seama, trecuse neobservat. Doar ca să fie sigur, schimbase plăcuțele de înmatriculare de mai multe ori, înainte să vină în Georgetown.

Epuizat și rămas fără opțiuni, se hotărâse să se ducă acasă.

Acum, patruzeci de minute după ce fusese iar tras în piept, ajunsese la duplex. Își parcă mașina în garaj, apoi deschise ușa apartamentului său și intră. Bâjbâind prin camera de zi, trase transperantele întunecate la ambele ferestre din față. Abia după aceea se duse până lângă masă și aprinse lampa care se afla pe aceasta.

În clipa în care se întoarse spre bucătărie, rămase împietrit.

- Dumnezeu! mormăi el, m-ai speriat de moarte! Ce cauți aici?

Rupe Collier ieși din umbră și păși în cercul de lumină difuză.

- Sunt aici pentru că nu faci ceea ce ți s-a spus.

capitolul 25

- Nu primesc ordine de la tine!

Țâfnos, Ray îl împinse cu umărul pe Rupe și se duse pufnind în bucătărie. Rupe îi simți din plin mirosul corpului în clipa în care Ray trecu pe lângă el.

- Duhnești, Ray. Ce-ar fi să faci un duș?

- Ce-ar fi să mă pupi undeva?

Scoase o sticlă de bere din frigider, o desfăcu răsu cind capacul pe care îl lăsă să cadă pe jos și dădu pe gât jumătate din cantitate, înainte să ia sticla de la gură și să se ștergă cu dosul mâinii. Apoi scoase un râgâit zgomotos și adânc.

„Încântător“, își zise Rupe. În secunda în care nu era mai fost de folos, Ray trebuia să dispară.

De la bun început, alianța lor fusese una dificilă și încordată, încărcată de neîncredere de ambele părți. Dar,

pentru liniștea sufletească a lui Rupe, fusese necesar să înurească această semi-prietenie.

După ce Allen fusese ucis în închisoare, Rupe auzise de încercările lui Ray de a escalada zidurile, la modul concret și la cel figurat în aceeași măsură, care protejau familia Lyston. În calitatea lui de procuror care obținuse condamnarea lui Allen, Rupe se gândise că ar putea fi și el o țintă pentru furia răzbunătoare a lui Ray. Avea IQ-ul unui retardat, dar era suficient de bătaios și suficient de prost încât să poată fi periculos, așa ca o ghiulea scăpată din tun.

În plus, Rupe credea cu fermitate în zicala cum că e mai bine să fii norocos decât deștept.

Se temea ca nu cumva, într-o bună zi, Ray să aibă noroc și să-l omoare, să-l rănească sau să-l mutileze în vreun fel. Rupe nu voia să privească tot restul vieții peste umăr, dar încercase deja o dată să-i facă felul lui Ray, atunci când încenase accidentul. Se hotărî asupra unei noi abordări de această dată și încercă să se împrietească cu el.

Pentru că Rupe mai credea și în zicala cum că e bine să-ți ții prietenii aproape, iar dușmanii și mai aproape.

Îl găsisse pe Ray locuind în aceeași magherniță pe care o împărțise cu frate-său. Limitat din toate punctele de vedere, inclusiv din cauza brațului stâng mutilat, nu reușise să își găsească un loc de muncă bun și abia reușea să se descurce de la o zi la alta.

Și iată cum intră în scenă Rupe Collier, călare pe un armăsar alb – mai bine zis, într-un Cadillac alb, strălucitor – oferindu-i lui Ray o nouă locuință, fără chirie. Îi dădu o camionetă pe care o luase recent înapoi de la un client și o slujbă la o companie de sticlă, pe care Rupe o cumpărase ca să poată repara și înlocui ieftin parbrizele mașinilor.

Inițial, Ray răspunsese ofertei de prietenie a lui Rupe cu amenințarea că o să-i crape țeasta. Făcând pe umilul și adoptând cea mai blajină atitudine cu putință, Rupe își ceruse scuze și îi spusese lui Ray că nu-i purta pică pentru antagonismul său. Desigur, nu îi explicase ce anume însemna „antagonism“.

Ray se mai domolise în urma acestor scuze, dar rămăsese în continuare bănuitor.

- De ce faci asta?

- Dacă nu mi-aș fi făcut atât de bine treaba de procuror în cazul Lyston, fratele tău ar mai fi încă în viață. Îmi pare foarte rău pentru asta. Și, chiar dacă a fost vinovat, Allen nu a fost condamnat la moarte. Nu trebuia să moară în închisoare. Iar dacă nu a fost vinovat... ei bine, asta este o posibilitate la care nu suport să mă gândesc.

- Nu a fost vinovat. Tu și Moody ați fabricat tot cazul împotriva lui.

- Ai perfectă dreptate, Ray, spuse Rupe, cu prefăcută remușcare. Moody își dorea foarte mult să-l vadă pe fratele tău la Huntsville.

- Chiar dacă nu făcuse nimic?

Rupe oftase.

- Moody nu a reușit să-l pună sub acuzare pe Denton Carter. Nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i pună crima în cărcă, așa că...

Făcu un gest de neputință și lăsă gândul neterminat. Sprâncenele împreunate ale lui Ray indicau faptul că mintea lui cât bobul de mazăre încerca să proceseze informația. În cele din urmă, ajunsese la concluzia la care sperase Rupe că o să ajungă.

- E vina lui Moody că Allen a murit.

Rupe protestase, dar nu foarte vehement.

- Trebuie să-mi asum și eu o parte din responsabilitate. Pentru asta sunt aici. Nu-ți pot aduce fratele înapoi, dar îți pot face viața mai ușoară. Altfel, nu voi mai putea să mă privesc în oglindă.

Ray acceptase oferta. Avea să lucreze pentru Rupe, să locuiască într-un duplex cu chiria plătită de Rupe, să conducă o mașină nouă o dată la doi, trei ani. Fără să spună absolut nimănui cine era persoana care îl ajuta.

- Vreau să rămân anonim. Știi ce înseamnă asta, Ray? După ce-i explicase noțiunea de anonimat, Rupe spuse: Înseamnă că voi fi ca un prieten invizibil. Nimeni nu trebuie să știe de prietenia noastră. Rămâne doar între noi.

- De ce nu vrei să știe nimeni?

- Pentru că adevărata caritate nu este caritate dacă e strigată în gura mare.

Dacă Ray ar fi stat să se gândească, s-ar fi putut întreba de ce atunci Rupe era adesea fotografiat ținând în mână cecuri considerabile pentru fundațiile caritabile locale. Fondurile veneau de la angajații lui, care erau încurajați, uneori chiar obligați, să contribuie. Nici măcar un bănuț nu venea din buzunarele lui Rupe, dar primea toate laudele pentru generozitatea întreprinderii Collier Motors.

Ray făcuse cum îi spusese Rupe și își luase o cutie poștală, în așa fel încât nimic să nu fie trimis la apartamentul în care locuia. Avea doar telefon mobil, nu și fix. Contabilul lui Rupe îi plătea toate facturile, iar numele relativ ne semnificative erau atât de bine ascunse în registrele corporației, încât nici un audit nu ar fi putut scoate la iveală legătura dintre cei doi.

Singurul lucru pe care Rupe îl pusese pe Ray să-l înregistreze pe numele lui fusese mașina.

- Dacă încalci legea la volanul mașinii ăsteia, nu vreau să-mi vină poliția la ușă, spusese Rupe zâmbind, apoi îi făcuse cu ochiul, îl bătuse cu palma pe spate și îl făcuse pe Ray să creadă că erau niște adevărați camarazi.

Nu erau. Deși aranjamentul era în mod indiscutabil profitabil pentru Ray, îl ajuta pe Rupe să-l țină din scurt și să-i știe în permanență toate mișcările. Îi oferea totodată lui Rupe un om de încredere, prost și puternic în același timp, ambele calități dovedindu-se utile în repetate rânduri, de-a lungul timpului. De multe ori, când avusese o dispută, Rupe se bazase pe natura violentă a lui Ray ca să-și convingă interlocutorul.

Ray era greu de cap, ascultător, lipsit de curiozitate și maleabil. Cât timp funcționase aranjamentul lor, nu pusese niciodată întrebări în legătură cu instrucțiunile pe care le primea de la Rupe și nici nu dăduse vreodată înapoi atunci când acesta îi ceruse să facă ceva.

Până în această săptămână. Și tocmai acesta era motivul pentru care Rupe stătea acum într-o bucătărie murdară, privind dezgustat cum Ray plia o felie de parizer

scoasă direct din frigider și o îndesa apoi în gură. În timp ce mesteca, îl întrebă:

- Ce s-a întâmplat cu fața ta?

- Ajungem și la asta. În primul rând vreau să știu unde ai fost și de ce nu mi-ai răspuns la telefon.

- Am avut treabă.

- Nu la muncă. Șeful tău mi-a spus că n-ai mai dat pe acolo de câteva zile.

- M-am ținut după Bellamy Price. Am crezut că vrei să fac asta în continuare.

- Fă-mi o favoare, Ray. Nu încerca să gândești în locul meu, da?

Ascensiunea ei publicitară îl enervase și îl îngrijorase pe Rupe. Printr-o coincidență fericită, unul dintre oamenii lui de încredere avea o cunoștință care avea un văr în Brooklyn, care cunoștea un individ care, pentru o sumă frumușică, putea trimite „mesaje cu impact”. Rupe luase legătura cu acesta prin telefon și, după ce i se prezentase un meniu de opțiuni, alesese farsa cu șobolanul, care îi trimisese până și lui fiori pe șira spinării.

Curând după aceea, când aflase că Bellamy Price se întorsese în Austin, se temuse că nu era totuși suficient de speriată cât să se dea complet la fund și că doar mutase întregul cerc mediativ fix în curtea lui. Atunci îi spusese lui Ray să o urmărească preț de câteva zile, ca să vadă ce pune la cale.

Nimic, din câte se părea. Stătuse o vreme cu părinții ei, în vila cea mare, apoi își închiriasse o casă, dar fără să facă vâlvă. Fără interviuri, fără ședințe publice de lectură, fără evenimente urmate de sesiuni de autografe. Ușurat, Rupe îi spusese lui Ray să oprească urmărirea. Dar probabil că, între timp, Ray își făcuse propriile planuri.

- Am făcut foarte bine că am continuat să mă țin după ea. Vrei să știi de ce? Ghici cu cine își petrece timpul!

- Cu Denton Carter. Și știi asta pentru că mi-au făcut o vizită, chiar la mine acasă, seara trecută.

- Ha?

- Exact.

Tot vântul dispăru brusc din veiele lui Ray, dar reveni repede pe poziție, afișând o transparentă indiferență.

- Și? Ce voiau?

- Nu, eu pun mai întâi întrebările. Spune-mi ce ai făcut în ultimele zile.

- Ți-am spus.

- Altceva?

- Nimic.

- Știu că mă minți, Ray. De exemplu, știu că l-ai bătut pe Dent Carter.

Ray își împinse în față maxilarul proeminent.

- Și ce dacă?

- Unde? Întrebă Rupe, urmărind să compare varianta lui Ray cu cea a lui Dent.

Povestea mormăită a lui Ray corespundea, în cea mai mare parte, cu versiunea pe care o primise de la Dent.

- Dar nu m-a recunoscut. Nu mi-a spus pe nume, nimic de genul ăsta.

- Ei bine, aici te înșeli. Mie mi-a spus personal că tu l-ai atacat.

Rupe își putea da seama că acest aspect îl îngrijoră, însă Ray se mulțumi doar să spună:

- E cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

- Să sperăm că așa o să fie. Ce-ai făcut după ce ai plecat din parcare restaurantului?

- M-am dus cât mai departe de locul ăla.

Îi povesti lui Rupe cum le luase urma, cum îi pierduse, cum îi găsisese din nou la apartamentul lui Dent, reușind până la urmă să-l amețească și pe Rupe. Era evident că Ray nu-și putea aminti cu exactitate ordinea evenimentelor.

- Dar întotdeauna se întoarce la pista aia de decolare, mai devreme sau mai târziu. Au plecat de mai multe ori de acolo, în ultimele două zile.

- Cu avionul lui?

- Nu. Cu unul mai mare. Al lui e pe butuci. Bătrânul lucra...

Brusc, Ray închise gura, strângând din dinți, și întoarse capul. Își trecu mâna cea mare în sus și-n jos

pe tatuajul oribil de pe brațul stâng, ca și cum ar fi mână găiat șarpele. Rupe își lăasă capul într-o parte.

- Bătrânul? Gall Halloway? Lucra la...? Sfârși cu un sugestiv semn de întrebare. Ray? De unde știi tu ce făcea?

Ray rămase mut. Privi în jur, ca și cum ar fi căutat cea mai apropiată ieșire.

Rupe oftă. Oricâtă scârbă i-ar fi fost să atingă ceva în locul ăsta, se sprijini de teighea, își strânse brațele la piept și-și încrucișă picioarele.

- Spune-mi sincer, ce-ai făcut? Și ai mare grijă nu care cumva să mă minți.

Ray păru să nu știe ce să facă preț de câteva momente, apoi dădu totul pe gură:

- A ajuns bogată și celebră. Nu e cinstit!

Apoi vorbi preț de zece minute, scuipând flegmă amestecată cu parizer la fiecare două cuvinte. Rupe ascultă, fără să-l întrerupă. Dădu la o parte elementele pe care le recunosc drept minciuni gogonate sau adevăruri parțiale, completă cu detaliile pe care bănuia că Ray le omite în mod intenționat și începu să se gândească la ce anume ar fi putut face ca să întoarcă acțiunile nesăbuite ale lui Ray în favoarea sa.

Și, când găsi o cale, făcu mari eforturi să-și stăpânească zâmbetul care ar fi vrut să i se întindă pe toată fața. Se prefăcu în schimb dezamăgit de protejatul lui, supărat că hotărâse să acționeze pe cont propriu și foarte neliniștit în legătură cu posibilele consecințe ale faptelor lui.

Cât despre Ray, în timpul monologului, ajunsese să facă spume la gură. Transpira abundant. Până și țeasta îi era acoperită de broboane de sudoare, care adăugau un miros acru duhoriilor generale emanaate de trupul lui. Din reflex, făcea rotații cu bicepsul stâng și își strângea și-și îndrepta degetele de la aceeași mână.

Cu dinții încleștați, spuse:

- A fost la doar câțiva pași de dulap. Îi simțeam mirosul. Apoi i-a sunat telefonul.

În tot acest timp, se agitase ca un urs într-o cușcă. Acum se opri brusc și își lovi de mai multe ori fruntea cu palma.

- Atât de aproape!

- N-ț-ț-ț, făcu Rupe. Atât de aproape să faci dreptate, așa cum merita Allen.

Ray își trecu brațele goale peste fruntea asudată.

- Exact așa! Ochi pentru ochi.

Luă încă o sticlă de bere din frigider, o deschise cu o mică lovitură, bău lung din ea, apoi se întoarse spre Rupe și își îndreptă umerii, ca și cum s-ar fi pregătit de bătaie.

- Acum că știi ce-am făcut, o să mă dai afară? O să-mi spui să mă car din casa asta? N-ai decât, să vezi dacă-mi pasă.

- Așa ar trebui. Dar, adevărul este că nu știu ce să mă fac cu tine, Ray. Sunt sfâșiat.

- Sfâșiat?

- Între datorie și obligație. Între lege și dreptate.

- Nu pricep.

Rupe își mușcă buza de jos, cu o expresie gânditoare.

- Vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Ray, încântat că i se dădea voie să aleagă, prinse piciorul unui scaun și îl târî afară de sub masă, apoi se lăsă să cadă pe el.

- Zi!

Trase din nou o dușcă din sticla de bere.

- Înainte să închidă lumina în hangar, Gall te-a văzut?

- Posibil. Dar, cu excepția locului de sub avion, unde lucra, era întuneric. De-aia nici nu mi-am dat seama că nu era un om acolo.

O îndoială rezonabilă, îi spuse Rupe. Chiar dacă Gall Halloway jura cu mâna pe Biblie că atacatorul lui fusese Ray Strickland, se putea susține că fusese prea întuneric în hangar ca să poată face o identificare certă.

- N-ai lăsat nimic în urma ta? N-ai luat nimic?

Ray clătină din cap, dar Rupe simți că mințea. O lăsă așa. Ar fi fost chiar mai bine dacă Ray ar fi lăsat ceva în urmă, care să dovedească faptul că fusese în hangar în acea seară. Dar Rupe nu îl voia arestat încă.

- Ai schimbat plăcuțele de înmatriculare?

- De cinci ori, zise Ray. Dar bătrânul oricum nu ar fi putut să le vadă. Am parcat la distanță mare.

Preț de câteva momente, Rupe se prefăcu că încearcă să ia o decizie, pentru ca, în final, să se dea bătut, cu un oftat adânc.

- Ar fi trebuit să vorbești cu mine înainte de toate astea. Dar nu ai făcut-o, și acum Dent Carter și poate și Gall Holloway sunt cu ochii după tine.

- Nu mi-e frică de ei.

- Și dacă au anunțat poliția? Nici de poliție nu ți-e frică? Vrei să ajungi la închisoare și să-i împărtășești soarta lui Allen?

Asta îl aduse cu botul pe labe.

- Ai comis multe ilegalități, Ray. Nu pot să te protejez. Ba chiar, probabil că ar trebui să te predau personal poliției.

- După tot ce-am făcut pentru tine? Pe dracu'!

Aici avea un argument foarte puternic, dar Rupe nu lăsa timp să-și dea seama de asta.

- Relaxează-te. Suntem prieteni și nu aș trăda niciodată un prieten. În plus, înțeleg de ce vrei să te răzbum pe Bellamy Price, după ce a scris cartea aia în care ți-a tăiat din nou fratele prin noroi. După o pauză strategică, spuse: Dar nu ea ar trebui să fie prioritatea ta. Nu ea i-a distrus viața lui Allen. Și pe a ta. Se depărtă de teighea și veni lângă Ray, punându-i o mână pe umăr. Ceva mai devreme, m-ai întrebat cine mi-a „aranjat” fața. Ți dau trei variante din care să alegi, și primele două nu se pun. A fost același om care ți-a trimis fratele la închisoare, la moarte.

- Moody! mârâi Ray.

Rupe strânse bucata masivă de carne de sub mână lui.

- Moody.

Drumul cu mașina până la Houston îi luă lui Bellamy aproape patru ore.

La numai câteva secunde după ce primise telefonul Oliviei, ieșise din casă și era deja pe drum. Nu stătuse

nici măcar atât cât să-și schimbe hainele în care dormise când fusese la Marshall.

În care dormise lângă Dent, când fusese la Marshall.

Nu își îngădui să se gândească acum la el și la descoperirea șocantă scoasă la iveală de ultima lor dispută și se forță în schimb să se concentreze asupra drumului. Se opri de două ori ca să bea o cafea, deși mintea îi era mult prea tulburată ca să existe riscul de a adormi la volan. Adevăratul pericol erau lacrimile care îi umezeau în continuu ochii, încetșându-i vederea.

Tatăl ei era mort. Nu reușise să-i îndeplinească ultima dorință. Părea posibil, ba chiar probabil, ca tocmai ea să-i fi omorât fiica cea mare. Murise poate crezând că așa se întâmplase.

Când ajunsese la spital, se duse direct în camera în care murise. Lumina fusese micșorată, dar era suficientă ca să poată vedea durerea mamei ei vitrege. Cute adânci de tristețe brăzdau chipul Oliviei, creând impresia că lemeia îmbătrânise dramatic.

Preț de câteva minute, cele două femei plânseseră una în brațele celeilalte, durerea pe care o simțeau amândouă făcând ca orice vorbe să fie inutile.

În cele din urmă, Olivia se îndepărtă și își șterse ochii.

- Reprezentantul casei de funeralii a sosit înaintea ta, dar nu l-am lăsat să îl ia. Știam că o să vrei să stai o vreme cu el. Stai cât vrei.

Atinse ușor brațul lui Bellamy, apoi ieși din încăpere.

Bellamy se duse lângă pat și privi trupul tatălui ei pentru prima oară de când intrase în încăpere. Oamenii spun lucruri frumoase despre morți. Cât de împăcați arată, cum par să doarmă.

Erau minciuni. Spuse din milă, poate, dar minciuni. Tatăl ei nu părea adormit. Părea mort. În cele câteva ore de când își dăduse ultima suflare, toate urmele de viață îi părăsiseră complet trupul. Pielea lui era deja ca de ceară. Părea să nu fie făcut din carne și oase, din nimic organic, ci mai degrabă dintr-un material sintetic.

În loc să fie întristată de acest lucru, Bellamy se simți mai degrabă împăcată să conștientizeze că ceea ce mai

rămăsese din el nu mai era *el* câtuși de puțin. Nu simțea nevoia de a îmbrățișa trupul inert sau de a săruta obrazul alb ca varul. Mai degrabă voia să-și amintească toate îmbrățișările și sărutările pe care i le dăduse cât mai era încă viu și cald și capabil să-i răspundă în același fel.

Așa că nu adresă nici un cuvânt trupului lipsit de viață. Vorbi în schimb cu spiritul pe care îl știa încă viu:

- Tată, îmi pare rău. Nu am reușit să aflu la timp. Și dacă... dacă... dacă eu am omorât-o pe Susan, iartă-mă. Te rog. Iartă-mă.

Șopti această rugămintă iar și iar, transformându-o într-o incantație însoțită de suspine adânci care îi zgâlțâiau întreg trupul. Deveniră atât de puternice, încât asistentele o chemară pe Olivia înapoi în cameră.

- Scumpa mea, nu face asta! spuse mama ei vitregă, strângând-o cu putere în brațe. Nu și-ar dori să plângi pentru el. E ultimul lucru pe care l-ar vrea. Acum nu mai suferă, acum e împăcat.

Bellamy știa că nu era așa, dar îi permise Oliviei să o scoată din salon și să o consoleze, până când fură nevoite să se ocupe de aspectul practic al transportării lui Howard la Austin.

Bellamy se ocupă de actele necesare, bucuroasă că avea altceva la care să se gândească. Era pur și simplu prea zgâlțâită emoțional ca să poată lua în calcul ideea că vinovatul pe care îl căutase, că individul care adusese atâta suferință și zbucium în familia ei, că persoana pe care tatăl ei sperase să o găsească înainte de a muri era chiar ea.

Olivia îi rezervase o cameră în hotelul de lângă spital. Se făcuse patru dimineața când ajunse în sfârșit în pat. Spre surprinderea ei, adormi numaidecât și se cufundă într-un somn adânc, fără vise. Era absolut epuizată.

Olivia o trezi la zece.

- Steven și William vin direct aici de la aeroport și plecăm spre Austin imediat ce ajung. Am comandat cafea și ceva la micul dejun. O să-ți fie aduse în cameră. Poți fi gata până la unsprezece?

Apa din duș era minunat de fierbinte. Folosi cosmeticele oferite de hotel și avea suficiente farduri în poșetă cât să se facă prezentabilă. Oprirea pe care o făcuse cu o zi în urmă la casa părinților ei se dovedi inspirată. Se îmbracă într-un costum cu pantalon pe care îl împachetase în geamantan. Când îi întâmpină pe Olivia și pe Steven în holul hotelului, arăta exact așa cum trebuia.

- Ai ochelari de soare? o întrebă Steven în timp ce o împingea prin ușa de sticlă automată, înspre limuzina parcată în spatele dricului.

- E felul tău amabil de a-mi spune că am ochii încercânați și umflați și că nu-i pot ascunde, oricât fond de ten aș folosi?

- La ce sunt buni frații?

Cuvintele lui blânde o încălziră, și Bellamy îi zâmbi fratelui său în timp ce-și punea ochelarii de soare. Totuși, se opri brusc și zâmbetul îi dispăru în clipa în care îl văzu pe bărbatul care se rezema cu indolență de una din coloanele de la intrarea hotelului. Urmărindu-i privirea, Steven o întrebă:

- Cine e?

- Nu îl recunoști din fotografia care-i apare lângă toate articolele? Fă cunoștință cu Rocky Van Durbin.

- Dumnezeuule mare! șopti Olivia.

- Iisuse! șuieră William. Nu are pic de compasiune?

- Nici un strop, spuse Bellamy.

- Asta e prea de tot. Steven, cheamă paza.

- Nu, Olivia, spuse Bellamy. Asta n-ar face decât să-i ofere pretextul pe care îl dorește. Făcându-și curaj, spune: Mă ocup eu de el.

Înainte să o poată opri, se duse înspre Van Durbin, care se ridică și îi veni în întâmpinare. Bellamy aruncă o privire piezișă către fotograf, care-și pusese deja aparatul la treabă.

- Ești amabil să încetezi?

Bărbatul așteptă până când Van Durbin îi făcu un semn, apoi coborî aparatul și se retrase. Când fu prea departe ca să îi poată auzi Van Durbin spuse:

- Domnișoară, permiteți-mi să îmi exprim din tot sufletul condoleanțele.

- Scutește-mă de ipocriziile dumitale. Tot ce înseamnă moartea tatălui meu pentru dumneata este o oportunitate de a scrie un nou articol, bazat pe zvonuri, speculații și propria dumitale imaginație.

- Nu mi-am imaginat că te-am văzut ieșind din apartament cu un dușman al familiei Lyston. Foarte sunau îmbrăcată, adăugă el, cu un rânjel.

- Denton Carter nu a fost niciodată dușmanul nostru.

- Ah, te rog! pufni ziaristul. Nu a avut niciodată nimic bun de zis despre voi. Părinții dumitale nu puteau să-l vadă în ochi chiar înainte de a fi ucisă Susan. Trebuie să recunoști că e destul de pervers faptul că voi doi ați ajuns acum să vă giugiuliți.

- Naș spune.

- Imaginile nu mint. Îmi place cel mai mult o poză făcută la aeroport, aia în care are mâna în părul dumitale. Drăguț. Foarte intim.

Dintr-odată, Bellamy își dădu seama că Van Durbin i-ar fi putut fi chiar de ajutor. De pe fundul genții de umăr, scoase plicul cu fotografiile pe care i le lăsase la ușă. O alese pe cea în care Jerry se vedea în fundal și îl arătă jurnalistului.

- Îl cunoști pe bărbatul acesta?

Van Durbin se uită mai de aproape și ridică din umeri.

- Un tip oarecare.

- Nu îl recunoști?

- Nu. Ar trebui? Cine e?

- Speram să-mi poți spune dumneata.

Steven o strigă și, când întoarse capul spre el, Bellamy văzu că Olivia urcase deja în limuzină. William stătea în dreptul portierei deschise, iar Steven avea o expresie consternată. Bătu cu degetul în cadranul ceasului de la mână.

- Fratele dumitale a ajuns foarte repede, spuse Van Durbin. Având în vedere că a venit tocmai din Atlanta. Cine e cu el?

- Partenerul lui de afaceri.

- Partenerul de afaceri? Rânji. Dacă zici...

Bellamy băgă plicul înapoi în geantă, își scoase ochelarii de soare și îl privi pe jurnalist cu o expresie de dezgust, controlată.

- Dacă ai măcar un dram de bun-simț, o să stai departe de mine și de familia mea. Cel puțin până când tata va fi în mormânt.

Van Durbin se gândi preț de câteva clipe.

- Aș putea face asta. La schimb pentru...

- Bellamy! Olivia își pierde răbdarea.

Întoarse capul spre Steven și ridică degetul arătător, rugându-l să-i mai acorde o clipă. Se uită din nou la Van Durbin și spuse:

- La schimb pentru ce?

- Fii sinceră cu mine.

- În legătură cu ce, mai exact?

- Dale Moody.

Fața ei nu trădă nici o emoție.

- Ce e cu el?

- L-ai văzut recent?

- Am vrut să stau de vorbă cu el când făceam cercetări pentru cartea mea, dar nu am reușit să-l găsesc.

Nu era o minciună, dar nu îi răspunsese la întrebare, iar rânjetul lui Van Durbin îi spuse că își dăduse și el seama.

- Te întreb pentru că o păsărică mi-a șoptit că e posibil ca Moody să fi exagerat puțin, în investigațiile lui.

- Există sugestii subtile în legătură cu asta și în cartea mea.

- Da, dar păsărica mea n-a fost la fel de subtilă. Păsărica mea practic l-a acuzat pe Moody că știa că trimite un om nevinovat la închisoare.

- Și păsărica asta are un nume?

Van Durbin făcu o strâmbătură comică.

- Știi bine că nu-mi dezvălui niciodată sursele, domnișoară Price.

Bellamy era în stare să pună pariu că fusese Rupe Collier. Era stilul lui.

- Bellamy!

De data asta, Steven o strigase pe un ton și mai nervos. Privind în ochii lui Van Durbin, Bellamy spuse:

- Jur pe trupul tatălui meu că nu știu unde este Dale Moody. Dacă aș ști, aș vrea să stau și eu de vorbă cu el. Acum, eu am fost sinceră cu dumneata. Stai departe de mine și de familia mea și lasă-ne să ne plângem în pace pierderea suferită. Dacă nu, o să cer să se emită un ordin de restricție împotriva dumitale, după care o să dau în judecată rușinea aia de ziar la care lucrezi.

capitolul 26

Howard specificase în mod clar că își dorea ca vizitele la casa funerară să fie private, limitate la directorii companiei sale și la prietenii personali apropiați.

Înmormântarea fu un eveniment ceva mai public. Bellamy nu își dădu seama exact cât de public, până în momentul în care limuzina familiei se apropie de biserică, unde constată că fuseseră chemați polițiștii pe motociclete pentru a dirija traficul înspre parcurile din împrejurimi, care erau deja pline până la refuz. Deși era un tribut emoționant și binemeritat pentru tatăl său, Bellamy se îngrozea gândindu-se la ce avea să însemne asta.

Ea, Olivia, Steven și William fură repede introduși în biserică printr-o înțrare laterală și escortați într-un salon, unde așteptară până când clopotul bisericii bătău ora două, când intrară în sala mare și își ocupară locurile în rândul din față.

În timpul slujbei, Bellamy încercă să se concentreze asupra imnurilor care erau cântate, asupra pasajelor citite din Scriptură și asupra celor spuse despre tatăl ei și viața lui absolut impresionantă, dar totul i se amestecă în minte. Mai mult decât orice, o măcina gândul că tatăl ei murise și ea nu reușise să-i îndeplinească rugămintea.

Și, dacă o ucisese pe Susan, însemna că înfăptuise un păcat capital.

Ei patru fură scoși din biserică înaintea celorlalți. În timp ce urcau în limuzină, Steven observă camerele

de filmat și reporterii adunați în spatele unei bariere, de o înalță parte a străzii.

- Văd că Van Durbin e printre ei.

Bellamy îi văzu pe jurnalistul de scandal și pe loialul său fotograf.

- Atâta timp cât păstrează distanța...

- Îmi imaginez că nici o hoardă de cai sălbatici nu l-ar fi putut ține departe.

La început, Bellamy își imaginea că și Olivia se refera tot la Van Durbin, dar apoi văzu că mama ei vitregă privea înspre intrarea principală în biserică, pe unde mulțimea de oameni începea să iasă și să coboare treptele.

Ar fi ieșit în evidență în orice mulțime, dar arăta deosebit de atrăgător în costumul închis la culoare și în cămașa crem. Desigur, nu s-ar fi supus niciodată pe de-a-ntregul convențiilor. Cravata îi era prinsă într-un nod larg sub gulerul desfăcut, iar părul fusese lăsat în starea lui naturală, adică la fel de rebel ca și proprietarul lui. Avea barbă de-o zi.

Când îl văzu, Bellamy simți cum îi tresare inima.

Gura îi era strânsă într-o linie sumbră în timp ce cobora treptele. Când ajunse la ultima de jos, se opri și rămase acolo, privind intens înspre fereastra neagră a limuzinei, deși Bellamy știa că era absolut imposibil să o vadă.

Întoarse capul și privi pe fereastra opusă. Dar, câteva minute mai târziu, când limuzina se puse în sfârșit în mișcare, nu rezistă să nu privească peste umăr. Dent era încă acolo, privind în urma lor.

Aproape cinci sute de persoane veniră la recepția de la clubul aristocratic ce urmă procesiunii de la cimitir. Howard lăsase instrucțiuni precise că oricine dorea să participe era bine-venit, pentru că nu voia să riște să omită pe cineva alcătuind o listă de invitați.

Nici unul dintre membrii familiei nu fu încântat de acest aspect, dar adoptară toți o expresie stoică și se așezară în șir în foaietul clubului, pentru a întâmpina persoanele care soseau. Steven și William se retraseră la bar de îndată ce eticheta le permise. Bellamy rămase alături

de Olivia încă o vreme, dar, când mama ei vitregă tu acaparată de membrele clubului ei de bridge, Bellamy părăsi și ea poziția.

Se duse la bar și se așeză lângă Steven și William, la o masă din colț. William se ridică atunci când se apropie și îi trase scaunul.

- Nu am mai putut suporta banalitățile, spuse Steven. Dacă mai aud un singur „Dragul meu, îmi pare atât de rău! Săracul de tine!”, jur că mă spânzur.

- Au intenții bune, Steven.

- Ce vrei să bei? o întrebă William.

- Vin alb.

- Nu e destul de tare pentru ocazie, spuse Steven, indicându-și paharul de votcă.

- Probabil că ai dreptate, dar voi rămâne la vin alb.

- Îți aduc un pahar, spuse William și se ridică de la masă, ducându-se să comande băutura.

- Îmi place de el, spuse Bellamy, privind în urma lui William. Este foarte atent și amabil. Simte de ce au nevoie cei din jur. A fost o binecuvântare pentru Olivia.

- Am încercat să-l conving să nu vină. A insistat.

- Este familia ta și mă bucur că e acum lângă tine. Știu că îți este foarte greu să te întorci.

Steven se jucase nervos cu bețișorul de plastic din pahar de când se așezase lângă el, la masă. Întinse mâna și o puse peste brațul lui.

- Dacă poți să mai rezisti încă puțin, o să...

Se opri în clipa în care îi văzu expresia schimbându-i-se dramatic. Când întoarse capul, văzu și motivul îngrijorării fratelui ei.

Dale Moody tocmai intrase în bar, venind de pe terasa exterioară. Privirile li se întâlniră. O salută, ridicând bărbia. Steven, observând gestul, o privi uluit.

- Ce, sunteți prieteni acum?

- Nu prieteni. Dar m-am întâlnit cu el, de când ne-am văzut în Atlanta.

- Doamne, Dumnezeu, Bellamy! mormăi Steven. Zău, pentru ce?

- Caut răspunsuri.

Nu putea face față acum dezaprobării fratelui ei. Moody ieșise pe aceeași ușă pe care intrase și deja dispăruse din câmpul ei vizual.

- Scuză-mă.

Traversă în grabă încăperea și ieși pe terasă. Moody mîtea în picioare, la umbra unei coloane îmbrăcate în iedera, aprinzându-și o țigară în ciuda semnelor cu „Fumatul interzis!” care se vedeau pretutindeni.

- Condoleanțele mele, spuse el, stingând bricheta, pe care o folosi apoi pentru a arăta înspre bar. Se pare că fratele tău vitreg s-a descurcat bine. Emană un aer de prosperitate.

- Are o puternică aversiune față de tine.

- Oh, mi se rupe inima.

- Când l-ai interogat, știai că e homosexual?

Dale ridică din umeri.

- Mi-am imaginat.

- Și l-ai hărțuit în legătură cu asta?

Scutură mukul din capătul țigării.

- Îmi făceam doar datoria.

- Nu e adevărat. Chinuiai un băiat minor.

Privirea lui Moody se îngustă, într-o expresie furioasă.

- Nu mă face să-mi pară rău că am venit să te văd.

Te mai interesează răspunsurile sau nu?

Bellamy făcu un efort să-și stăpânească furia.

- Cu siguranță.

- Atunci, ascultă. I-am lăsat dosarul lui Haymaker.

Du-te la el. O să te lămurească.

Încercă să se răsucescă pe călcăie, dar Bellamy întinse mâna și-l apucă de mâneca hainei.

- Asta e tot?

- E tot ce-ți trebuie. E totul acolo, inclusiv o declarație din partea mea, în care mărturisesc tot ce-am făcut ilegal, împreună cu Rupe.

- O mărturisire semnată?

- Da. Și, ca să elimin orice îndoială sau argument cum că n-ar fi legală, mi-am pus și amprenta alături. Nu o să ai nici o problemă cu Haymaker. I-am spus că o să vii.

Încercă să se îndepărteze, dar, din nou, Bellamy îl opri.

- Două lucruri, spuse ea. Te rog.

- Zi repede.

- Eu și Dent ne-am întors la cabana ta ca să te prevenim în legătură cu Ray Strickland. Îi descrie atacul din hangar, asupra lui Gall. Strickland a vrut să-l omoare.

- S-ar zice că vrea să-i elimine pe toți.

- Așa s-ar părea.

- Am băgat la cap, zise Moody. Care era a doua chestie?

Bellamy își umezi buzele.

- De când am discutat, mi-am mai amintit încă ceva în legătură cu acea zi.

Atenția fostului detectiv se ascuți.

- Ei?

- Am auzit-o pe Susan spunând ceva despre mine. Ceva urât. Înghiți cu dificultate, iar inima îi bătea atât de tare, încât îi făcea urechile să-i zvâcnească. În timpul investigației, ai găsit ceva care să indice posibilitatea ca eu aș fi putut fi persoana care a omorât-o?

- Nu.

- Dar probabil că nu m-ai fi luat în calcul, din cauza vârstei și a staturii mele. Ți-a trecut vreodată prin minte că aș fi putut fi un posibil suspect? Știi acum că am văzut-o moartă, înainte de furtună.

Moody o privi intens preț de o clipă sau două, apoi îi aruncă bricheta. Din reflex, Bellamy o prinse la piept.

- Ce faci?

- Ești stângace. Arată spre mâna în care ținea bricheta. După ce-ai descris scena crimei zilele trecute, am verificat, ca să fiu sigur. E posibil să-ți fi văzut sora moartă, dar nu tu ai omorât-o. Persoana care i-a aplicat lovitura din moalele capului era dreptace.

Apăsarea din pieptul ei începu să se înmoaie. Simțea pur și simplu cum i se taie respirația de ușurare.

- Ești sigur?

Moody aruncă țigara pe terasă și o stinse cu piciorul.

- Tot nu știu cine a ucis-o pe sora ta, dar știu că nu fost tu.

Își luă bricheta, se întoarse brusc și plecă. Bellamy o porni în urma lui, dar nu făcuse decât vreo câțiva pași, când unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei ieși din bar și i se adresă. Nu avea încotro, trebuia să vorbească cu el.

În timp ce bărbatul își exprima condoleanțele, Dale Moody dispăru încă o dată.

Dent nu stătu la coadă, împreună cu cei care doreau să își exprime condoleanțele. Intră în club pe o altă ușă, după care se amestecă în mulțime cât putu mai bine. Nu mănca nimic, nu bău nimic, nu vorbi cu nimeni și se ținu la distanță de familie, deși încercă, pe cât posibil, să nu o piardă din ochi pe Bellamy. Dacă îl observase, nu făcu nimic care să trădeze acest lucru.

Părea obosită, asaltată, sleită de puteri. Și era superbă, cu acea frumusețe a eroinelor tragice. Îi stătea bine în negru. Chiar și umbrele de sub ochi aveau un anumit farmec delicat.

Când, în cele din urmă, membrii familiei plecară de la intrare, Dent o urmă până la intrarea cu uși duble a barului. Nu intră, dar o văzu așezându-se la o masă, lângă Steven. Se învârti prin hol și, când ajunse din nou în dreptul barului, o văzu ieșind prin ușa care dădea spre terasă.

Întrezărind o șansă de a discuta singur cu ea, Dent se îndreptă pe cea mai apropiată ușă, înconjură piscina și trecu pe lângă colțul clădirii, ajungând pe o terasă umbrită, unde Bellamy discuta cu un bărbat în vârstă, care-i strângea mâna în mâinile lui.

Imediat ce bărbatul plecă și înainte ca Bellamy să apuce să se întoarcă în bar, Dent o strigă. Se temea că ar putea să se grăbească să intre odată ce îl vedea. N-o făcu. Îl așteptă să ajungă lângă ea.

De aproape, văzu că ochii ei arătau ca și cum ar fi plâns. Posibil să fi sărit și o masă sau două. Întotdeauna fusese subțire, dar acum părea firavă. După câteva minute în care nu făcu decât să o privească, îi puse întrebarea care îl chinuia de câteva zile.

- De ce nu m-ai sunat?

Tatăl ei, omul pe care spusese că îl iubește cel mai mult pe lume, murise. Dar nici măcar nu îl sunase ca să-i spună. Era surprins să constate cât de mult îl durera acest lucru. Nu răspunsese nici la zecile de mesaje pe care i le lăsase. Ar fi crezut... La dracu', nu știa nici el ce să creadă. După cum nu știa nici ce să creadă acum, pentru că nu îi spusese încă nimic.

- A trebuit să aflu de la Gall, zise el, care auzise la știri. De ce nu m-ai sunat imediat ce ai aflat?

- Nu ne despărțiserăm în cele mai bune condiții.

- Dar a murit tatăl tău!

Spusese asta ca pe replica finală dintr-o dispută, ca și cum nimic altceva nu ar mai fi trebuit spus.

- De ce te-aș fi deranjat cu asta?

- Să mă deranjezi? O privi uluit preț de câteva momente, apoi întoarse capul înspre panorama terenului de golf. Uau! Asta spune multe, nu-i așa? Spune multe despre părerea ta în legătură cu mine. Se pare că ești totuși o Lyston, în mult mai mare măsură decât oricine altcineva din familia ta.

După o vreme, întoarse capul înapoi spre ea și o privi în ochi. Apoi pufni disprețuitor, trecu pe lângă ea și intră în bar pe ușa dinspre terasă. Aruncă o privire înspre masa la care stăteau Steven și William. Erau adânciți într-o conversație.

Olivia stătea în mijlocul unui grup de persoane bine îmbrăcate, din aceeași categorie cu ea. Părea că ascultă ce-i spunea un domn cu părul argintiu, dar ochii ei aveau o expresie absentă.

Dent se gândi să rămână și să-și comande ceva de băut. Prezența lui ar fi stricat atmosfera, iar fi făcut pe toți să se simtă prost, și Dent se simțea suficient de răt nos încât să facă asta. Se uită chiar înspre bar, să vadă dacă erau locuri libere. Și atunci îl văzu.

Jerry.

Stătea așezat la bar, aplecat deasupra unei beri. Dar privirea lui se fixă asupra lui Bellamy în clipa în care aceasta intră pe ușa dinspre fereastră, cu o expresie alctatată, tamponându-și ochii cu un șervețel.

Jerry întinse repede mâna după ceva de sub bar.

Dent înregistrează toate acestea într-o fracțiune de secundă. Evaluează pericolul potențial al situației și reacționează imediat, cu un singur gând în minte: să o apere pe Bellamy.

– Hei! strigă el,

Jerry avu aceeași reacție ca toate celelalte persoane de la bar. Privirea lui surprinsă se întoarse spre Dent și, dându-și seama că el era cel căruia i se adresase bărbatul, încremeni. Dar nu dură mai mult de o clipă. Apoi țâșni cu din pușcă.

Dent se luă după el. Jerry fugea de parcă însuși necuratul ar fi fost pe urmele lui. În graba lui, nu își dădu seama că ușile de sticlă erau închise. Se izbi într-un panou, împrăștiind cioburi în jur și așchii din rama de lemn.

Femeile țipau. Bărbații dădeau buzna.

Jerry, împleticindu-se, încercă să scape, dar Dent îl prinse de guler, îl târî înapoi la bar și îl lipi cu fața de perete. Bărbatul scoase un strigăt de frică și durere în timp ce Dent îi striga în ureche:

– Care-i treaba, Jerry?

– Dă-i drumul!

Dent nu acordă atenție strigătului care se auzi de undeva din încăpere. Voia o explicație din partea bărbatului care o urmărise pe Bellamy din New York până în Texas.

– Ce anume căutai sub bar?

– O c-c-carte, se bâlbâi bărbatul.

– Dent!

Bellamy era lângă cotul lui, încercând să îl dea la o parte.

– Nu e nimic. Chiar avea o carte. Uite-o, e chiar aici. Era sub scaunul de bar.

Dent clipi până când putu vedea clar exemplarul din *Înainte de furtună*. Treptat, slăbi strânsoarea. Jerry se răsuși în spațiul îngust. Se tăiase în câteva locuri în clipa în care se lovise de ușa de sticlă și sângera. Și din nas îi curgea sânge, după ce fusese izbit de perete.

Dent își puse podul palmei pe pieptul lui Jerry, ținându-l încă ținut de perete.

- De ce o urmărești?

Ochii lui Jerry se măriră de spaimă. Buzele i se mișcau, dar nu putea articula nici un cuvânt.

- Dă-i drumul.

Dent recunoscuse vocea care vorbise mai devreme. Întoarse capul în direcția din care se auzise și îl văzu pe Steven. Îi făcu semn lui Dent să-și ia mâna de pe pieptul bărbatului.

- O urmărea pe Bellamy pentru că eu l-am plătit să o facă.

Dent îi aruncă o privire neîncrezătoare. Apoi se întoarse spre Bellamy, care stătea lângă mama ei vitregă, ambele inerte și mute și privindul cu expresii îngrozite.

Își lăsă mâna să-i cadă și Jerry se prăbuși pe podea. Dent făcu un gest de dezgust suprem, incluzându-i pe toți cei din încăpere.

- Sunteți niște oameni de nimic!

Apoi păși peste Jerry și ieși, strivind cioburi de sticlă sub talpa bocancului.

Drumul de zece minute cu limuzina fu dominat de o tăcere totală.

Bellamy intră prima în casă. Helena se apropie de ea, dar Bellamy clătină din cap și menajera se retrase cu tact. Bellamy intră în camera de zi, își aruncă poșeta pe un taburet rotund și se întoarse ca să-i înfrunte pe ceilalți trei, care intraseră în urma ei.

- Numele lui este Simon Dowd, spuse Steven, înainte să apuce să-i ceară o explicație. Este detectiv particular.

- Pentru Dumnezeu, gemu Olivia. Steven, ce te-a apucat...

Bellamy tăie aerul cu mâna, oprind orice alt comentariu din parte mamei ei vitrege. Voia doar să audă ce avea Steven de spus în apărarea lui.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai angajat un detectiv particular să mă urmărească? Am crezut că este un psihopat.

- Întreaga afacere este lipsită de gust, te asigur, spuse Steven. Are biroul la etajul trei, într-o clădire fără litr

Biroul lui e o masă de pocher. În dimineața în care m-am dus la el, un covrig mâncat pe jumătate era...

- Nu mă interesează câtuși de puțin toate astea! De ce l-ai angajat să mă urmărească?

- Pentru protecția ta. Vocea lui Steven era acum nervoasă, la fel ca a ei. Ai scris o carte despre o crimă reală, dar ai lăsat finalul liber pentru interpretări. Apoi ai început să-i faci publicitate, ceea ce te-a transformat într-o țintă pentru oricine ar fi fost implicat și ar fi avut o problemă cu treaba asta.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu Dent Carter. Care a dovedit, cu mai puțin de o oră în urmă, că e un bătăran violent. Nu că m-ar mira câtuși de puțin.

- Ce comportament scandalos! murmură Olivia. Nu o să mai pot intra niciodată în clubul ăla.

- A crezut că mă protejează! strigă Bellamy.

- Normal, îi iei apărarea! zise Steven. S-a ales cu câteva tăieturi și vânătăi de când l-am văzut în Atlanta. Cine l-a bătut?

- Nu încerca să schimbi subiectul. Spune-mi de ce l-ai trimis pe acest... Simon Dowd pe urmele mele.

- În cartea ta, aproape că l-ai acuzat în mod direct pe Dale Moody că era un polițist corupt. Sau, în cel mai bun caz, unul incompetent. Era posibil să vrea să se răzbune. Și el, și chiar și Rupe Collier. În orice caz, mi-am făcut griji pentru siguranța ta. William poate să-ți confirme.

Bellamy se uită spre el. William dădu din cap.

- Motivul lui a fost nobil. Era extrem de îngrijorat pentru tine.

- Așa că l-am angajat pe Dowd, spuse Steven, făcând-o să se uite din nou la el. Prima lui dragoste este teatrul. Își închipuie că e mare actor. M-a asigurat că o să fie perfect, că putea juca rolul admiratorului înflăcărat. În felul ăsta, putea rămâne aproape de tine când apăreai în public. Și, înainte să sari pe mine, dă-mi voie să-ți atrag atenția că motivele pentru care l-am angajat s-au dovedit a fi întemeiate atunci când mi-ai povestit despre

șobolan, despre actele de vandalism făcute în casa ta și la avionul lui Dent.

Olivia se uită de la unul la celălalt, cu o expresie uluită.

- Pentru Dumnezeu, ce tot spui tu acolo?

- Nu mai contează acum.

Obosită, Bellamy se așază pe brațul unui fotoliu și își frecă fruntea. Gândindu-se acum la ultimele zile, înțelegea de ce Steven nu păruse chiar atât de surprins să îi vadă, pe ea și pe Dent, apărând la Maxey's. Jerry Dowd, sau cum l-o mai fi chemat - îi urmărise din parcul Georgetown până la aeroportul din Austin. Il avertizase pe Steven că luaseră avionul spre Atlanta.

- Și ajungem la ziua de azi, spunea acum fratele ei vitreg. Știam că vor fi multe persoane la înmormântare și din cauza asta îmi făceam griji pentru siguranța ta. Pentru siguranța noastră, a tuturor. Așa că i-am cerut lui Dowd să fie acolo, să fie cu ochii în patru și, din nou, am avut motive întemeiate. Înmormântarea i-a scos pe toți la lumină. Pe Moody. Pe Rupe Collier.

- A fost și el? întrebă Bellamy, ridicându-și capul. Nu l-am văzut.

- Cu două bănci în spatele nostru, în biserică.

- Și prezidând în salonul clubului, spuse Olivia. Ca și cum ar fi fost un drag prieten al familiei noastre.

- Și să nu-l uităm pe Dent, spuse Steven. Voi doi păreți de nedezipit zilele astea. Mă mir că nu te-ai dus fuga după el, ca la doisprezece ani, când te topeai toată după prima ta dragoste.

Obrajii lui Bellamy ardeau de parcă ar fi primit o palmă. Se ridică de pe brațul fotoliului și se îndreptă spre Steven.

- De ce spui astfel de lucruri?

- Ce fel?

- Lucruri care dor. Pline de ură.

- Bellamy, spuse Olivia, oftând, te rog, nu începe. Nu azi.

Ignorând rugămintea mamei vitrege, Bellamy rămase cu privirea ațintită asupra lui Steven.

- Ce e cu tine? Când erai mai tânăr, erai mai atent cu sentimentele celorlalți.

- Am crescut.

- Nu, te-ai înrăit. Ai devenit un snob batjocoritor și răutăcios, ca toți cei pe care îi disprețuiai cândva. Clătină din cap, perplexă. Nu te înțeleg. Chiar deloc.

- Nu ți-am cerut să mă înțelegi.

- Dar vreau să te-nțeleg. Se întinse și-i luă mâna. Steven, întotdeauna te-am considerat fratele meu. Te iubesc. Vreau să mă iubești și tu.

- Nu mai suntem copii. Își trase mâna dintr-a ei. E timpul să crești și tu și să-ți dai seama că viața ne oferă prea rar ceea ce ne dorim.

Privi în ochii lui, îi văzu expresia de neclintit și, în aceea clipă, îi fu milă de el. Din punct de vedere fizic, era frumos, dar era schilodit emoțional. Efectele abuzurilor lui Susan avuseseră un impact tragic asupra vieții lui.

Dar, refuzând să uite, se împiedicase singur să se vindece. Își lăsase ura și ranchiuna să dospească, până când se transformase într-un om critic, cinic și care nu mai știa să ierte. Avea o mamă care îl iubea din toată inima. Era adorat de un partener răbdător și devotat, a cărui dragoste era vizibilă în fiecare gest, mare sau mic. Dar Steven păstra o parte din el separată chiar și de ei. Refuza să le accepte în întregime dragostea și să le-o dea în schimb pe-a lui.

Aceasta, realizează Bellamy, era adevărata tragedie.

capitolul 27

Soarele coborâse și era amurg. Farurile Corvette-ului erau aprinse în clipa în care Dent intră printr-un viraj în locul de parcare, dar Bellamy rămase nevăzută până când începu să urce scara de metal. Când o văzu așteptând în capul scărilor, Dent se opri peț de câteva clipe, apoi continuă să pășească pe trepte într-un ritm calculat.

Își prinsese sacoul de degetul arătător și îl ducea acum aruncat peste umăr. Își desfăcuse nodul de la cravată, iar aceasta îi atârna acum pe după gât.

Bellamy se ridică, își scutură hainele și își luă pantofii cu toc, care deveniseră atât de incomozi, încât și-i scosese. Dent nu spuse nimic. Trecu apoi pe lângă ea și-și continuă drumul înspre apartamentul lui cu aparentă indiferență.

Bellamy veni după el.

- Sper că nu te superi că te-am așteptat să te întorci acasă. Nu știam când o să apari. Sau dacă o să vii acasă în seara asta.

Dent deschise ușa și intră în apartament. Bellamy rămase în prag, ezitând.

- Pot să intru?

- Ușa e deschisă.

Își aruncă cheile pe masa de cafea, își puse sacoul pe spătarul unui scaun și cravata peste el. Bellamy intră și închise ușa.

- Nu cred că ai chef de discuții prea complicate, așa că-ți voi spune simplu: îmi pare rău.

Dent se duse în bucătărie și scoase o sticlă de apă din frigider.

- Pentru ce-ți pare rău?

- Pentru că nu te-am sunat să-ți spun despre tata. Sincer, nu știam cum ai fi reacționat dacă te sunam, indiferent de motiv. Ți-am spus niște lucruri destul de urâte. Când Dent nu răspunse, Bellamy continuă: Îmi cer scuze și pentru că nu ți-am luat apărarea la club. Eram... Singura mea scuză e că eram în stare de șoc.

- Nu-ți face probleme. Eu nu-mi fac. Răsuci dopul sticlei de apă și bău. Asta-i tot?

- Tu ești bine?

- De ce n-aș fi?

- Erai foarte nervos când ai plecat de la club.

- N-a durat mult. Mi-am descărcat nervii.

- Cum?

- M-am dus să zbor.

- Înțeleg.

- Mă îndoiesc.

Era un reproș succint, dar bine țintit. Bellamy plecă privirea și se uită la pantofii de designer pe care îi ținea

În mână. Studie panglica groasă din satin negru. Erau pantofi frumoși, dar o rodeau. De ce oare era atrasă de lucruri care nu erau bune pentru ea, care o făceau să sufere?

- A apărut și Moody, zise ea. Am vorbit cu el chiar înainte să te văd. A spus...

- Nu vreau să știu ce-a spus, o întrerupse el. Nu vreau să mai vorbesc nici despre el, nici despre orice altceva legat de subiectul ăsta. O măsură din priviri, din cap până-n picioare. Dacă vrei să-ți scoți hainele și să-mi oferi un dans erotic, poți să stai. Dacă nu, întoarce-te în sânul familiei tale nenorocite și lasă-mă dracului în pace!

Îi acordă aproximativ o jumătate de secundă să se hotărască, și, când nu schiță nici o mișcare, pufni.

- Nici nu credeam. Vezi să nu te lovească ușa, la plecare. Se întoarce în zona ce delimita camera de zi și luă telecomanda. Poate mai prind ultimele faze din meciul de baseball pe care l-am ratat ca să-l conduc pe taică-tău pe ultimul drum.

Respingerea lui, atât de aproape după cea a lui Steven, era zdrobitoare. Un suspin îi sfâșie pieptul în clipa în care se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Dar, înainte să apuce să deschidă, el era acolo, mormăind o înjurătură, întorcând-o cu fața spre el. Își puse mâinile pe ușă, prinzând-o în spațiul dintre brațele lui ca într-o cușcă, și își lipi fruntea de a ei.

- A fost foarte urât ce-am spus.

- Presupun că am meritat-o.

- Nu, a fost o lovitură sub centură. A fost crud. Pentru că știu cât de mult l-ai iubit, cât de mult suferi.

- Când suntem furioși, spunem lucruri pe care nu le credem. Tu ești furios.

- Foarte. Suflă lung aerul din plămâni și își rulă fruntea dintr-o parte în alta peste a ei. Nu știu cum reușești, Bellamy Lyston Price.

- Ce reușesc?

- Să mă enervezi în halul ăsta. Se apropie. Și totuși, să mă faci să te doresc.

- Mă dorești?

- Atât de tare, că mă scoate din minți.

Se retrase câțiva centimetri. Bellamy privi în ochii lui. Cu siguranță, putea să-i citească dorința care o învăluia și pe ea. Dar, după ce fusese respins de atâtea ori, nu avea de gând să mai aibă vreo inițiativă. Ceea ce avea să urmeze ținea numai de ea.

- Mi-e frică, șopti.

- Să nu mă dezamăgești? Dădu încet din cap. N-o să se ntâmples.

Pentru asta venise aici. Da, voia să-și ceară scuze, dar mai mult decât atât voia să fie cu Dent. În clipa în care îl compătimitese pe Steven pentru că refuza dragostea care îi era oferită cu atâta altruism, își dăduse seama că făcuse la rândul ei același lucru. Nu își îngăduise să iubească, nu permisesese să fie iubită.

Siguranța conducea spre o viață cumplit de singură.

Își aruncă pantofii pe podea și își așează cu grijă mâinile pe pieptul lui. Mult timp, rămaseră așa, fără ca vreunul din ei să se miște. Apoi îi desfăcu un nasture de la cămașă. După primul, ceilalți nu o mai intimidară atât de tare.

Când îi desfăcu cămașă, dorința care o cuprinsese era mai mare decât își dăduse seama. Se aplecă spre el. Îi simți părul de pe piept moale pe obrazul ei. Îi gădila nasul. Își lipi buzele de pielea lui, apoi deschise gura. Pielea lui era caldă și avea un gust ușor sărat.

Scoase în sunet gros, îi prinse barba cu mâna și îi ridică fața spre el. Gura lui era posesivă și flămândă și, cu cât se sărutau mai mult, cu atât mai urgente deveneau săruturile. Brațele lui se strânseseră în jurul ei și, când răspunse strânsorii lui lipindu-se și mai tare de el, Dent înjură încet și opri sărutul, pentru a o întoarce cu spatele la el.

După ce-i strânse părul în mâna lui și i-l trecu peste un umăr, îi desfăcu nasturele din partea de sus a rochiiei ei, apoi, încet, îi trase fermoarul în jos până la brâu. Își strecură mâinile înăuntru și i le așează pe coapse, trăgând-o înapoi spre el, așezându-i fundul bine lipit de erecția lui.

Cu respirația întretăiată și simțind că o părăsesc pute-
rile, Bellamy se sprijini de ușă.

Dent o sărută tandru pe gât. Încet, mâinile îi urcară
pe coaste până îi găsiră sutienul. Îl desfăcu, apoi, preț
de câteva secunde chinuitoare, nu făcu nimic altceva.

Se întrebă mai târziu dacă nu cumva îi oferise o șansă
să se oprească acolo. Dacă așa era, irosise câteva secunde
degeaba, pentru că îl voia, voia să facă dragoste cu el mai
mult decât își dorise orice altceva în viață.

Mâinile lui veniră în față, se strecurară pe sub cupele
sutienului, îi cuprinseră sânii. O ridică și o lipi din nou
de pieptul lui. Bellamy oftă și îl lăsă să o țină astfel, în
timp ce-i mângâia sânii, cu gesturi dulci mai întâi, apoi
erotice, până când simți că nu mai rezistă, că vrea mai
mult. Știa și el.

- Vino aici.

Întorcând-o spre el, îi împinse rochia de pe umeri,
lăsând-o să cadă pe jos. Sutienul urmă același drum. Își
dădu jos cămașa, apoi o luă de mână și o trase după el,
în timp ce se îndrepta cu spatele spre pat. Când ajunse-
ră acolo, își desfăcuse deja cureaua și pantalonii. Câteva
clipe mai târziu, nu mai avea nici o haină pe el. Bellamy
se uită la el și rămase cu privirea lipită de sexul lui atât
de mult timp, încât Dent o întrebă, ușor jenat.

- E-n regulă?

Râse ușor, ca și cum ar fi spus: „Nici nu știi cât de în
regulă“.

Îi zâmbi, apoi murmură:

- Uită-te la tine.

Mâinile lui mari îi cuprinseră din nou sânii. Vârful
degetelor lui se jucau ușor cu sfârcurile ei. După ce
le dezmierdă o vreme cu buzele, se trase în spate și îi
zâmbi din nou.

Apoi privirea i se întunecă. Pentru că îl atinsese.
La început, doar câteva atingeri timide, cu degetele, ca
să-și satisfacă curiozitatea, dar, încurajată de respirația
lui neregulată și de privirea lui încețoșată, îl cuprinse în
mână. Ghidată de șoaptele lui răgușite și de propriul in-
stinct, frecă în sus și-n jos, până când deveni incredibil
de tare. Respirația lui fierbinte îi atingea în valuri părul,

în timp ce-i rostea printre gemete numele, cu capul aplecat înspre ea.

O picătură i se scurse din vârf. O prinse pe vârful degetului ei mare, o strecură între buze și își apăsă degetul pe mijlocul buzei de jos, amintindu-și că îi spusese că era sexy. Cu voce răgușită, spuse:

- Auzi, să mă dezamăgești!

Apoi îi acoperi gura într-un sărut pătimaș, care o lăsă fără suflare. Bellamy se trezi întinsă pe spate, pe pat, înainte să-și dea seama cum ajunsese acolo. Dent se aplecă și îi sărută burta, în timp ce-i scotea chiloții. Nu află decât mai târziu ce se întâmplase cu ei. Disparură în timp ce ei doi erau cufundați într-o cascada de sărutări, care aduse gura lui în locul în care și-o dorea cel mai mult. Barba lui îi atingeau coapsele, buzele, limba, degetele, cuvintele lui erau șoapte de adorare și provocări carnale, pe care niciodată până acum nu le găsisese excitante.

Se pierdu în brațele lui Dent.

- Te-ai întors? șopti el.

Ochii i se întredeschiseră.

- Hmm.

- Ești sigură?

Avu nevoie de tot controlul de care era în stare doar să o împungă, fără să penetreză. Dar, pe toți dracii, îi era greu să se abțină.

Ochii ei se deschiseră de tot.

- Da, m-am întors.

Îi zâmbi ștrengărește.

- Te simți bine?

Împunse din nou, dar, de data asta, se împinse în ea până când capul penisului intră confortabil înăuntru.

- Da, șopti ea.

- Mă bucur.

Îi atinse cu buzele pistruii de pe un obraz.

- Mulțumesc, șopti ea.

- Plăcerea e de partea mea.

- Serios?

Lăsând la o parte orice urmă de tachinare, își dădu capul pe spate și privi în ochii ei frumoși, care întotdeauna păreau să fie ușor încercănați. Se întrebă dacă avea să scape vreodată complet de acea expresie bântuită.

- Serios.

Se priviră în ochi preț de câteva clipe lungi. Se afundă în ea puțin mai adânc și gâtul ei se arcui.

- E o senzație fantastică.

- Și pentru mine.

- Dar nu ai...

- Nu încă.

- De ce?

- Pentru că erai într-o stare euforică. Și vreau să-ți amintești asta. Cu perfectă claritate.

Îi atinse obrazul aspru.

- N-aș putea să uit niciodată.

- Nici eu.

- Doar pentru că a trebuit să muncești atât de mult ca să ajungi aici.

- Nu. Pentru că ești atât de frumoasă. Apăsă și mai adânc și scoase un geamăt de adâncă plăcere. Și pentru că mă simt atât de bine. Acum că sunt aici, știu exact cât ești de dulce și vreau să fac momentul să dureze. Dar să mă ia dracu' dacă pot.

O clipă mai târziu, își pierduse orice urmă de control, degetele îi erau prinse în părul ei și îi simțea respirația întretăiată pe gât. Își strecură mâinile sub fundul ei, o ridică și se împinse în ea cât putu mai adânc.

- Dumnezeu, Bellamy!

Spera că acest geamăt gutural o putea face să înțeleagă exact cât o simțea de strămtă, de fierbinte, de incredibilă.

Pentru că, după ce începu să se miște, totul fi pierdut.

- Hei, tu! Scriitoareo, ai adormit?

Bellamy se ghemui lângă el și scoase un oftat mulțumit.

- Nu. Doar mă gândeam.

Îi luase o șuviță de păr și i-o trecea acum peste sâni.

- Felul în care părul îți atinge sâni... N-am văzut niciodată ceva mai sexy. Mă scoate din minți. Dar cred că ți-am mai spus asta.

- Asta mă scoate pe mine din minți, spuse ea, în timp ce Dent își continua joaca.

- Într-un mod plăcut?

- Minunat.

Îi dădu capul pe spate și se sărutară. Când, în cele din urmă, sărutul se sfârși, o întrebă:

- La ce te gândești?

- M-am temut să fac asta, pentru că nu voiam să mă compari cu sora mea. Dar nu cred că te-ai gândit nici măcar o clipă la ea.

Nu spuse nimic preț de câteva clipe. Apoi:

- Ai avut o soră?

Bellamy râse și își lipi fața de pieptul lui. Mâna îi alunecă pe abdomenul lui.

- Nu mai ai bandajul.

- Rănile s-au vindecat. Mă mai ustură uneori.

- Și astea?

Se întinse și-i sătură tăieturile de pe față.

- Vor avea nevoie de tratament extensiv.

- Și unde ți-e pistolul?

- Nu mi s-a părut deloc potrivit să-l car după mine la înmormântare.

- Bine că n-ai făcut-o. Puteai să-l împuști pe Jerry. Deși nu e numele lui adevărat.

- Vorbim mai târziu despre asta. Acum...

O trase deasupra lui și, când fură unul peste altul, îl întrebă unde se dusesese să zboare, după recepție.

- Ai luat avionul senatorului?

Dent clătină din cap.

- Când am ajuns la aerodrom, un prieten de-al lui Gall era acolo. Are un Stearman. Știi ce-i asta?

Când Bellamy clătină din cap, îi descrie un biplan model vechi, folosit inițial pentru instrucție militară, dar foarte popular acum pentru acrobații în spectacolele aeriene.

- De când mi-a povestit Gall despre băiatul ăsta și avionul lui, am vrut să zbor cu el. M-a luat la o tură, apoi a aterizat și am făcut schimb de locuri.

- Te-a lăsat să-l pilotezi?

- Și-nă cum! E rapid și agil ca un pește în apă.

- Nu e periculos?

- Nu mă gândesc la asta. Doar la cât este de distractiv. Îi făcu cu ochiul, răutăcios. Am două moduri preferate de a-mi petrece timpul liber. Ambele la fel de amuzante.

Înțelegând unde bate, zâmbi.

- Dar numai unul este periculos.

- Depinde de partener.

- De ce îți place atât de mult?

- Ce să nu-mi placă? E o senzație plăcută să fii gol lângă cineva, să-i simți pielea pe a ta. Și priveliștea este de excepție. Îi atinse vârful sânelui și zâmbi când îi văzu reacția. Iar jucăriile... Îi puse mâinile pe coapse și o lipi și mai strâns de el. Dar cel mai plăcut e să te simt pe tine.

Bellamy își simți obraji arzându-i.

- Mă refeream la zbor.

- Ohhhh, de ce-mi place să zbor?

Răseră împreună, apoi o strânse cu putere la pieptul lui.

- M-am purtat ca un dobitoc când am ajuns acasă, dar să știi că m-am bucurat să te găsesc aici.

- Eram stresată.

- Credeai că o să te refuz și-o să te dau afară?

- Mă gândeam că ar fi posibil.

- Nici o șansă.

Își lăsă mâinile să-i alunece până pe coapsele ei. Îi desfăcu picioarele, până când fu călare pe el, apoi o ridică și se împinse în ea.

Era plin și tare, dar, cel mai mult, era Dent. Și se lăsă pe el cu un oftat satisfăcut. Se aplecă și-i sărută gura, un sărut lung și încet, apoi cobori și îi atinse sfârscul cu vârful limbii. Scoase un sunet gros și sexy și îi ceru s-o mai facă o dată.

Excitarea lui o excită și pe ea, dar, când începuseră să se legene deasupra lui, îi puse mâinile pe umeri și o ridică în poziție de șezut.

- Vreau să văd.

- Ce?

Își puse mâna cu degetele răsfirate pe partea de jos a abdomenului ei.

- Lasă-te pe spate. Mai mult. Pune-ți mâinile pe coapsele mele.

Ezită, apoi făcu așa cum îi ceruse, lăsându-se pradă privirii lui fierbinți, degetului său mare, pe care îl strecură între corpurile lor. Îi privi buzele sexului închizându-se în jurul lui, apoi o privi în ochi și începu să o mângâie cu mișcări circulare, care-i făcură trupul să tremure și să se arunce necontrolat în degetul lui. Își ridică fața spre tavan și închise ochii, lăsându-se în voia senzațiilor.

Fără inhibiții, se lăsă pradă impulsurilor, își mișcă trupul așa cum i se dicta, își dădu voie să fie condusă numai și numai de senzații. Îi auzi șuieratul de plăcere și simți limba fierbinte și udă pe sâni ei, alăturându-se mângâierilor degetului.

Își arcui spatele și-i strigă numele.

La un moment dat, spre orele dimineții, obosiră suficient cât să se întindă unul în brațele celuilalt.

- Nu mi-ai spus niciodată, zise ea, adormită.

- Ce să-ți spun?

- De ce-ți place atât de mult să zbori. Mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de zbor prima oară când Gall te-a ridicat într-un avion. Mi-a spus că ai fost ca vrăjit.

- Gall a spus asta?

Râse încet și se întoarse cu fața spre el.

- Cuvântul îmi aparține, dar așa te-a descris.

Își trecu o mână pe după talia lui și-și așeză capul pe părul de pe pieptul lui.

- Spune-mi cum te-ai simțit atunci.

În timp ce-și aduna gândurile, se juca cu degetele în părul ei.

- Dintotdeauna, de când puteam să-mi amintesc, încercasem să-mi dau seama de ce nu mă plăcea taică-meu și ce aş fi putut face ca să-l câştig. În ziua aia, când Gall m-a luat să zbor, a fost ca și cum... ca și cum aş fi lăsat toate astea pe pământ. În timpul acelui zbor de cinci minute, a încetat să-mi mai pese dacă tatăl meu mă plăcea sau nu. Inferența lui nu ajungea până la cer. Știam că am găsit ceva mai important pentru viața mea decât avea să fie el vreodată, pentru că era ceva ce iubeam mai mult. Găsisem o casă nouă.

Răse ușor.

- Desigur, când am aterizat, prin mintea mea de adolescent nu a trecut nimic atât de poetic. Am avut ani întregi să mă gândesc la acel prim zbor și la cât de important a fost. Chiar și atunci, am știut că era ceva ce avea să-mi schimbe viața, dar, firește, nimic nu s-a schimbat imediat. Am aterizat și m-am întors la casa aia rece și la omul ăla lipsit de sentimente. Am rămas furios și plin de resentimente, nervos pe toată lumea și gata să explodez din orice, la fel ca întotdeauna. Diferența era că acum aveam ceva spre care să privesc. Tatăl meu nu mă mai putea exclude din viața lui, pentru că nu-mi mai doream să fac parte din ea.

Se opri, ca și cum s-ar fi gândit dacă să spună sau nu mai departe.

- O să sune îngrozitor de răsuflat. Dar - ezită din nou - dar în timpul acelui zbor, a fost un moment, poate de vreo patruzeci și cinci de secunde, când soarele a strălucit printr-o crăpătură între nori. Doar o rază. Știi momentul ăla când, uneori, chiar înainte să apună soarele, sunt nori la orizont? În orice caz, zburam la altitudinea perfectă pentru a fi la același nivel. Raza aia de soare era îndreptată direct spre mine. Mă uitam direct la ea și *era a mea*. A fost ca un fel de semn. Pentru un puști fără mamă și cu un tată care privea prin el, asta a fost... Ei bine, a fost mult. Și mi-am spus: „Despre asta e vorba. Nu va fi niciodată mai bine de atât. Este momentul perfect al vieții mele. Și dacă o să trăiesc până la o sută de ani, îmi voi aminti această zi până am să mor“.

Bellamy nu se mișcă mult timp. În cele din urmă, Dent mormăi:

- Ți-am zis că-i răsuflat.

- Nu, e minunat.

- Ai avut vreodată un moment ca ăsta? Înțelegi despre ce vorbesc?

Își înalță capul și o lacrimă îi alunecă peste pleoapa de jos în timp ce îi zâmbea și îi spunea blând:

- Da, din clipa asta.

Dormiră câteva ore, apoi se treziră și făcură dragoste din nou, împreună la duș. Dent monta filtrul de cafea în clipa în care Bellamy ieși din baie, îmbrăcată doar în cămașa pe care Dent o dezbrăcase cu o seară în urmă și uscându-și părul cu prosopul. Când se întoarse și o văzu, o expresie ciudată îi apăru pe chip.

- Ce e? întrebă ea.

Dent clătină din cap, apoi îi adresă un rânjet viclean.

- Mă gândeam cât de bine te prinde.

- Cămașa ta?

- Destrăbălarea.

Roși până în vârful urechilor.

- La naiba, mă zăpăcește de fiecare dată.

- Ce?

- Felul în care roșești.

- Nu roșesc.

- Pariu că o s-o faci.

- Poftim?

Se așeză pe unul din scaunele de la masă, o prinse de mână și o trase pe genunchii lui. Mai trecu o vreme până ajunseră să-și bea cafeaua.

Peste aburii care ieșeau din căni, îi spuse ce aflase despre bărbatul pe care îl cunoșteau sub numele de Jerry. Dent mormăi câteva cuvinte de dulce.

- La Steven ar fi trebuit să mă reped.

- L-a angajat ca să aibă grijă de mine. A avut intenții bune.

Dent păru pe cale să-i răspundă, dar se abținu.

- Ce voia Moody?

Bellamy îi relatează conversația pe care o avusese cu fostul detectiv și, când termină, spune:

- Recunoaște, Dent, sigur te simți puțin ușurat.

- Să aflu că nu tu ai omorât-o? Când Bellamy dădu solemn din cap, spune: Mă simt ușurat de dragul tău. Din punct de vedere practic, nici nu am crezut vreodată cu adevărat că ai făcut-o.

- Dar ai luat în calcul posibilitatea.

- Să spunem doar că am sperat că, atunci când o să-ți recapeteți memoria, n-o să-ți vină în minte clipa în care o strangulai pe Susan. Mă bucur că nu trebuie să fii bântuită de asta.

- Da. Dar, dacă nu am fost eu și n-a fost nici Strickland, atunci cine? Moody susține că știe doar cine nu a fost. Nu cine-a fost. Trebuie să...

- Să mergem să-l vedem pe Haymaker, spune Dent.

Fostul detectiv avea aceeași figură de elf dintotdeauna.

- Îmi pare rău pentru tatăl dumitale, îi spune el lui Bellamy.

Aceasta îi primi condoleanțele, dar nu insistă asupra subiectului.

- Moody a spus că o să ne aștepți.

Haymaker se dădu la o parte și le făcu semn să intre. Luară loc ca la vizita precedentă, gazda lor în șezlong, Bellamy și Dent împărțind cu câinele spațiul de pe canapea. Haymaker arată înspre dosarul de carton, care trona pe masa de cafea.

- Îl recunoști?

Bellamy dădu din cap.

- Sincer, nu-mi vine să cred că Dale e pregătit să spună cuiva despre asta. Ridică mâinile și dădu sofisticat din umeri. Dar cine poate ști cum lucrează conștiința unui om?

- Mi-a spus că ți-a lăsat dumitale un fel de mărturisire.

Fostul polițist scoase din buzunarul cămăși câteva foi de hârtie împăturite, apoi le întinse.

- Semnată.

- Și însoțită de amprenta degetului mare, spuse Bellamy, uitându-se pe ultima foaie, unde, lângă semnătura lui Moody era urma degetului său mare.

- Și ce anume mărturisește aici? întrebă Dent.

Haymaker se așeză mai confortabil în șezlong.

- Ați auzit de termenul polițist *Bardy*?

Bellamy și Dent clătină din cap.

- A fost un caz la Curtea Supremă, prin anii șaizeci, cred. S-a plecat de la un proces de crimă, *Bardy contra Maryland*. A câștigat *Bardy*. Urmarea a fost că ofițerii de poliție și procurorii au datoriat, obligația, de a comunica avocatului apărării orice informație sau dovadă dezincriminatorie pe care o descoperă, chiar dacă nu li se pare autentică. Chiar dacă sunt absolut siguri că martorul minte de îngheață apele pentru a proteja acuzatul, tot sunt obligați să comunice părții adverse ce li s-a spus. Dacă un investigator descoperă ceva ce este în favoarea suspectului, tot are obligația de a le comunica și celorlalți.

- Ceea ce lasă mult loc pentru jonglerii, spuse Dent.

- Iar noi - polițiștii vreau să zic - știm să jonglăm. Dar cei care mint pe față sau ascund în mod intenționat ceva încalcă sistemul judiciar și legea locală. Țștia se numesc polițiști *Bardy*.

- Asta a făcut Moody? întrebă Bellamy.

- Cu Jim Postlewhite. Moody l-a interogat în prima fază a anchetei, cum a făcut cu toți bărbații de la petrecere.

Aplecându-se în față, Haymaker deschise dosarul și scoase hârtia pe care numele lui Postlewhite era subliniat cu roșu. Își puse o pereche de ochelari de citit.

- Domnul Postlewhite i-a spus lui Moody unde fusese și ce făcuse chiar înainte și imediat după ce tornada devastase parcul. A descris totul în detaliu. I-a spus lui Moody cum a împins niște copii în canal, înainte să se adăpostească, la rândul lui. Dacă reușiți să descifrați mângăliturile lui Moody, o să vedeți că e totul scris aici. Își scoase ochelarii și se uită la ei. Povestea lui Postlewhite îl elimina pe Strickland de pe lista suspectilor.

- De ce?

- Pentru că Allen îl ajutase să-i ducă pe copiii ăia în canal.

- Unde era canalul ăsta? întrebă Bellamy.

- La mare distanță de locul în care a fost găsit cadavrul surorii dumitale. Iar Postlewhite a spus că Allen a venit în fugă la el și la copii dinspre parcare, unde îl căutase pe frate-său.

- Nu putea fi în două locuri în același timp, spuse Dent.

Haymaker dădu din cap.

- Tu aveai un alibi de care Dale și Rupe nu se puteau lua, așa că Rupe s-a hotărât să-l înfunde în schimb pe Allen Strickland. Dar Dale i-a amintit lui Rupe că Postlewhite putea să depună mărturie că Strickland fusese în altă parte în momentul în care avusese loc crima. Rupe i-a spus lui Dale să facă tot ce era necesar ca Postlewhite să uite acest amănunt.

- Oh, nu! spuse Bellamy, cu adâncă tristețe.

Haymaker bătu aerul cu mâna.

- Nu a trebuit să facă nimic. Postlewhite a murit de atac de inimă, la trei zile după tornadă.

- Norocul lui, spuse sec Dent.

- Cu siguranță, Rupe a fost de această părere. Dale știa că băiatul ar fi putut scăpa dacă se afla despre asta.

- Dar nu a spus niciodată nimănui ce aflase de la Postlewhite.

Haymaker se opri și își scărpină gânditor obrazul.

- Dale a fost un polițist bun. Cam dur, poate, adăugă, uitându-se la Dent, dar să ascundă informații disculpatoare însemna să depășească mult limita. Și a mai fost și așa-zisul accident care l-a împiedicat pe fratele lui Strickland să depună mărturie. Până în momentul ăla, Dale ajunsese să se bage atât de adânc în rahat pentru Rupe, că nu mai vedea nici o ieșire.

- Ce se întâmplă cu polițiștii *Bardy* când sunt depistați? întrebă Bellamy.

- Sunt dezonozați, demascați drept mincinoși. De obicei sunt terminați. Unii sunt trecuți pe lista *Bardy*,

un fel de listă neagră transmisă între agențiile de implementare a legii din întreaga țară.

- Moody n-o să se perpelească în somn de grija acestor consecințe, spuse Dent.

- Ai dreptate, spuse Haymaker. Săracul Dale nu mai are prea multe de pierdut. Dar, dacă se află că Rupe a încălcat procedura în timp ce era în funcția de procuror și că a trimis cu bună știință un om nevinovat la închisoare, s-ar putea să fie adus sub acuzare. Mai ales că Strickland a murit în sistem. În cel mai bun caz, reputația lui o să se ducă dracului. N-o să mai poată vinde nici triciclele la mâna a doua.

- Și Moody se așteaptă să-l dăm noi de gol? întrebă Bellamy.

Haymaker împături la loc mărturisirea semnată și i-o întinse.

- Am făcut și eu o copie, dar n-aș folosi-o niciodată împotriva prietenului meu. Dale a lăsat în seama voastră să faceți ce vreți cu originalul. Predați-l la Procuratura din Austin. Presei. Cui vreți.

- De ce nu mi l-a dat ieri?

Fără muștrări de conștiință, Haymaker spuse:

- A avut nevoie de timp ca să se facă dispărut. Și n-o să se întoarcă nici unde a stat până acum. Nu cred că o să-l mai vedem vreodată.

- E un laș nenorocit, zise Dale.

- Mi-a povestit că i-ai spus asta în față. Mi-a mai zis și că nu te înșeli prea tare.

Bellamy se încruntă, gânditoare.

- Chiar dacă duc mărturia asta autorităților, Rupe o să spună că sunt numai minciuni.

- Fără îndoială. Este cuvântul lui Dale împotriva cuvântului lui. Dar notițele lui Dale din dosar susțin povestea cu Postlewhite. Orice polițist știe cât de importante se pot dovedi notițele dintr-o investigație. Și, dacă dosarul ăsta nu ar fi reprezentat un pericol pentru cineva, de ce ar fi dispărut în mod misterios? Dacă punem totul cap la cap, nu-i deloc bine pentru Rupe. Regele Mașinilor va fi detronat. Apoi se aplecă înspre Bellamy și, cu un ton extrem de serios, îi spuse: Încă ceva. Dale

« Insistat în mod deosebit să îți spun că nici el, nici nimeni altcineva nu a găsit vreodată nici cea mai mică dovadă care să te implice pe dumneata.

- Mi-a spus asta. Și mi-a mai spus că știa că Allen Strickland nu a omorât-o pe Susan. Ceea ce înseamnă că tot nu știm cine a fost.

Dinăuntrul genții de umăr a lui Bellamy se auzi un clinchet scurt. Tânăra scoase telefonul.

- Am un mesaj. Când îl deschise, murmură: Este o fotografie.

Atinse săgeata de pe ecran, apoi își acoperi gura cu mâna într-un gest de groază, în clipa în care pe ecran apăru fotografia mărită.

Era Dale Moody. Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la alta.

capitolul 28

Ray zâmbi cu satisfacție, imaginându-și-o pe Bellamy primind fotografia prin SMS. Numărul ei era în telefonul lui Gall, pe care Ray îl găsisese în buzunarul salopetei. Cât de norocos fusese să ia manechinul cu el, atunci când fugise din hangar!

Vezi? Exista un motiv pentru fiecare lucru care se întâmpla. Allen spusese întotdeauna asta. Ar fi trebuit să-l asculte mai mult și să-l creadă.

Bellamy și Dent aveau să vadă fotografia cu Moody și să înțeleagă ce li se pregătea și lor. Gândindu-se cât de speriați trebuie să fi fost, Ray începu să râdă. Nu-i mai rămânea decât să găsească o metodă de a se apropia de ei. Rupe avea să-l ajute. El se pricepea la planuri.

Totuși, prima problemă a lui Ray era să scape de cadavru și să curețe mizeria. Nu știuse că într-un corp de om putea fi atât de mult sânge. Dale Moody sângerase ca un porc înjunghiat, făcând o mizerie înfiorătoare în duplexul lui Ray.

Ultimul lucru la care se așteptase fusese să-l găsească pe detectiv în casa lui, atunci când se întorsese, în zori. Ray încercase să-l găsească pe nenorocit toată noaptea

și, când colo, Moody fusese tot timpul aici, așteptându-l să sară pe el în clipa în care intra pe ușă.

Așa cum se înțeleseseră, Rupe îl sunase pe Ray de la recepție, imediat după înmormântare. Ray voise să se ducă și el, dar Rupe spusese că ar ieși prea mult în evidență în mulțimea de bogătași și că asta ar fi fost un dezastru. Tot Rupe bănuise și că Moody s-ar fi putut să apară în timpul recepției date de familia Lyston și avuse se dreptate. Rupe era deștept la chestii de-astea.

Îl zărise pe Moody învârtindu-se prin club.

- A avut o discuție scurtă cu Bellamy. Se pare că dușmanii tăi sunt în relații foarte apropiate, Ray.

Rupe îi descriesese lui Ray mașina lui Moody, îi dăduse numărul de înmatriculare și îl instruisese să parcheze într-un loc din care să poată vedea poarta clubului astfel încât, atunci când pleca Moody, Ray să se poată lua după el. Se ținuse după Moody în mașina pe care Rupe i-o împrumutase de la compania de parbrize, la care lucra.

Rupe îi spusese să se țină pe urmele lui Moody și să afle unde se ducea, cu cine vorbea și ce făcea. Din probabil că instinctele de polițist ale lui Moody nu erau încă total stinse, pentru că, în mai puțin de trei kilometri jumate, Ray îi pierduse urma.

Rupe îl sunase în repetate rânduri în timpul nopții, dar Ray nu-i răspunsese. Știa că îl sună ca să-l întrebe ce se întâmplase, dar, din punctul de vedere al lui Ray, Rupe n-avea decât să se ducă dracului. Avea propria misiune. Voia să-l găsească și să-l ucidă pe omul care îi trimisese fratele la închisoare.

Își petrecuse restul nopții ducându-se pe la toate localurile la care Rupe îi spusese că Moody obișnuia să piardă timpul, dar fără noroc. Moody nu era de găsit. Fusese un adevărat șoc pentru el când intrase în duplex și fusese numaidecât prins pe la spate, cu brațul pe după gât, de Moody în persoană. Cu cealaltă mână, apăsase țeava unui pistol pe tâmpla lui Ray.

- De ce ai încercat să mă urmărești, Ray? Ha? Am auzit că te ții numai de rele în ultima vreme. L-ai tăiat

pe Dent Carter, ai încercat să omori un bătrân... Eu ar fi trebuit să fiu următorul? Hmm? Ce te-a apucat?

Ray își înfipsese cotul în abdomenul moale al lui Moody și se eliberase din strânsoare. Se răsucise pe călcâie și, în aceeași clipă, scosese cuțitul din teacă și se năpustise asupra adversarului. Moody îl văzuse, dar avu-
nse o expresie parcă plictisită. Își strânsese arma la piept și - Ray nu credea că își imaginase - parcă zâmbise.

Cuțitul lui Ray despicasă aerul. Lama intrase în gâtul lui Moody ca în unt. Sângele țâșnise peste tot, pe pereți, pe mobilă, pe Ray, care sărise în spate, dar nu suficient de departe, ca să nu-l atingă jetul.

Moody scăpă din mână pistolul, dar altfel nu făcu nici o mișcare. Rămase acolo, cu un zâmbet ciudat pe față, uitându-se la Ray. Apoi, în sfârșit, ochii i se dădu-
seră peste cap, genunchii îi cedaseră și se prăbușise ca un sac de ciment.

Ray, înjurând că își pătase de sânge vesta preferată, pășise peste trupul lui Moody, intrase în bucătărie, clătise cuțitul, îl ștersese cu un prosop de vase și îl băgase înapoi în teacă. Își spălase apoi mâinile și se aplecase peste chiuvetă ca să-și arunce câțiva pumni de apă rece în gură.

Să omori un om era mai greu decât părea în filme.

Se gândi că trebuia să-l sune pe Rupe, să-i spună ce făcuse, să nu se mai țină de capul lui. Dar Rupe nu răspunsese. Nenorocitul probabil că își făcea somnul de frumusețe, în vreme ce Ray făcea toată treaba.

Ray îi lăsase un mesaj succint: „Moody e mort. A făcut mare mizerie la mine acasă, așa că probabil va trebui să mă mut“.

Închisese telefonul, își făcuse un sendviș cu friptură, pe care îl dăduse pe gât cu un pahar de lapte.

Când se întorsese în sufragerie, văzuse cât de caraghios arăta Moody, cu capul căzut într-o parte, și avu-
se inspirația de a-i face o fotografie pe care să i-o trimită lui Bellamy, de pe telefonul moșului. În felul ăsta, nu ar fi avut acces la numărul lui Ray - Rupe îi ceruse ca acesta să rămână doar între ei.

Odată terminată și treaba asta, își dădu acum seama că era frânt. Avusese o noapte lungă și o dimineață agitată. Înainte să facă ceva ca să scape de cadavrul lui Moody, se hotărî să se odihnească.

Se duse în dormitor, deschise dulapul și se lăsă într-un genunchi. Pentru un necunoscut, colțul de linoleum arăta la fel ca restul pardoselii, ca și cum ar fi fost încă lipit de podeaua de ciment de dedesubt. Doar Ray știa că putea fi cu ușurință dat la o parte, pentru că el fusese cel care îl dezlipise, în ziua în care se mutase. Săpase în cimentul de dedesubt până când făcuse o mică gaură. Nu avea nevoie să fie adâncă, doar atât cât să încapă acolo o pereche de chiloți, care nu erau nici ei prea mari. Erau ușori ca o pană. Și subțiri de se putea vedea prin material.

Scoțându-i din ascunzătoare, îi admiră așa cum făcuse și prima oară când Allen îi îndesase în palma lui. Ray își amintea ca și cum ar fi fost ieri. Allen era agitat. Speriat. Moody și încă un detectiv parcaseră în fața casei lor și înaintau spre ușă.

Allen vorbea repede. Transpira.

- Trebuie să-i ascunzi, Ray. Ai înțeles?

- Chiloții fetei?

- Haide! Ia-i! Ascunde-i!

Ray îi îndesase sub betelia pantalonilor, în propriii chiloți. Apoi își aranjase la loc hainele. Allen îl privise, dând din cap în semn de aprobare.

- Cât poți mai repede, scapă de ei. Arde-i! Promite-mi.

- Îți promit.

Apoi polițiștii bătuseră tare în ușă. Allen își ștersese sudoarea de deasupra buzei, îl bătuse pe umăr pe Ray și se dusesese să deschidă. Moody îi citise drepturile în timp ce celălalt detectiv îi punea cătușele. Apoi, îl luaseră cu ei.

Tot timpul în care Allen stătuse încarcerat, nu mai vorbiseră niciodată despre perechea de chiloți. Allen nu îl întrebese niciodată dacă-i arsesse, iar Ray nu-i mărturisise că nu-și ținuse promisiunea. Nu avusese inimă să distrugă. Erau averea lui cea mai de preț. Erau ultimul lucru pe care i-l dăduse fratele său.

Nu îi scotea foarte des din ascunzătoare. Nu atât de des pe cât ar fi vrut. Dar, dacă nici uciderea lui Moody nu era o ocazie specială, atunci Ray nu mai știa care era.

Se întinse pe spate în pat și își băgă mâinile în chi-loții de damă, apoi îi ridică înspre fereastră și privi degetele răsfirate care se vedeau prin țesătura subțire. Oftă mulțumit și se răsuci pe o parte, ca să tragă un pui de somn.

Cabina înghesuită a unui avion de luptă nu îl făcuse niciodată pe Dent să se simtă claustrofobic, dar să se afle într-o cameră de interogatoriu la Departamentul de poliție din Austin era o amintire foarte neplăcută a ultimei ocazii cu care se aflase acolo, pistonat de Dale Moody. Conta prea puțin că Moody era mort. Tot îi venea să zgârie pereții cu unghiile.

Lângă el, Bellamy era palidă și părea cutremurată și, adeseori, când cineva i se adresa, trebuia să repete cuvintele, înainte ca ea să le înregistreze. Starea ei de spirit era de înțeles. Să vadă fotografia lui Moody cu gâtul tăiat fusese un șoc pentru ea. Pentru că toți cei din departament o recunoscuseră și știau că era unica fiică supraviețuitoare a recent decedatului Howard Lyston, detectivii se purtau foarte respectuos.

Cu toate acestea, broboane de sudoare începuseră să se formeze pe coastele lui Dent de îndată ce fuseseră conduși în camera de interogatoriu, ca să li se ia declarațiile. O strângea cu putere de mână pe Bellamy, deși, trebuia să recunoască, o făcea în egală măsură pentru confortul lui, cât și pentru al ei.

Haymaker sunase la departament de la el de acasă. Discutase cu un detectiv de la Criminalistică și îi povestise despre mesajul macabru, identificase victima drept fostul agent de poliție Dale Moody și îi dăduse ofițerului numărul de mobil al lui Gall.

- Se crede că un individ pe nume Ray Strickland are telefonul și că el este cel care a trimis mesajul. Este căutat pentru atac armat, așa că aveți deja dosar pe numele

lui. Plecăm toți trei chiar acum și vom ajunge cât de curând.

Când ajunseseră la secția de poliție, fuseseră imediat întâmpinați de ofițerul de la Criminalistică cu care discutase Haymaker, Nagle, și de încă un detectiv pe nume Abbott. Pentru Dent, parcă erau unul și același. Aveau aceeași vârstă. Aceeași înălțime și constituție. Purtau ja chete sport asemănătoare.

Îi luaseră telefonul lui Bellamy, priviseră imaginea care îi fusese trimisă și recunoscuseră că nu aveau încă adresa numitului Ray Strickland, dar că încercau să îl localizeze după semnalul telefonului mobil.

- Am transmis și o înștiințare echipajelor noastre, să fie cu ochii după el.

- Ce motiv ar avea acest Strickland să vrea să îl omoare pe Dale Moody? întrebă Nagle.

Haymaker predase copia făcută după dosarul lui Susan Lyston.

- Totul se leagă de asta.

Acum, după mai mult de o oră, încă mai discutau, răspundeau la întrebări, spuneau, în cele mai mici detalii și pentru a treia oară, întreaga poveste. La un moment dat, un ofițer în uniformă își băgase capul înăuntru și îl chemase pe Abbott pe coridor. Nagle o îndemnase pe Bellamy să continue.

Îi relata încă o dată discuția pe care o avusese cu Moody la recepția de după înmormântare, când, dintr-odată, Abbott se întoarse și anunță:

- Cadavrul lui Moody a fost descoperit în locuința lui Strickland.

- Cum l-au găsit? întrebă Nagle. După telefon?

- Nu, cineva a sunat și ne-a spus unde locuiește.

- Cine? întrebă Nagle.

- Rupe Collier.

- Cum? exclamă într-un glas Bellamy și Dent.

- Da, se pare că domnului Collier i-a fost milă de Strickland după ce fratele lui a fost ucis în închisoare. L-a găsit trăind din subvenții pentru săraci. L-a dat de lucru și l-a instalat într-un duplex unde locuiește și acum. A spus că Strickland nu a supărat niciodată pe nimeni.

È un tip singuratic, dar nu creează neplăceri. Este un mecanic destul de priceput și un muncitor bun. Face parbrize la fabrica lui.

Detectivul privi destul de jenat înspre Bellamy.

- Dar, din câte a spus domnul Collier, de când a apărut cartea dumneavoastră și de când a căpătat atât de multă popularitate, Ray a început să lipsească de la muncă. A fost nervos, s-a certat cu colegii și șefii. Domnul Collier a spus că a discutat de mai multe ori cu el la telefon, încercând să-l convingă să nu se lase controlat de trecut. Dar spune că Strickland a devenit din ce în ce mai agitat și că, recent, a proferat amenințări la adresa dumneavoastră și a lui Dale Moody. Ieri a plecat cu o mașină care îi aparține domnului Collier. Dumnealui a încercat de mai multe ori să ia legătura cu el, să îl convingă să-i aducă înapoi mașina, înainte să fie nevoit să o declare furată. Strickland nu a răspuns la telefon și nici nu l-a sunat. Apoi, cu puțin timp în urmă, domnul Collier a primit un mesaj vocal de la Strickland, lăsat foarte devreme azi-dimineață. Îi spunea că Moody era mort și că s-ar putea să fie nevoit să se mute, din cauza mizeriei pe care o făcuse în apartamentul lui. Domnul Collier a sunat numaidecât la 911 și le-a dat adresa lui Strickland.

- Ce om! murmură Dent, dar detectivii nu îl auziră.

Nagle îl întreba pe Abbott în ce stare de spirit se prezentase Strickland atunci când fusese arestat.

- N-a fost arestat.

- E în libertate?

- Mă tem că da. Avem numărul de înmatriculare al mașinii. Nu cred că va dura prea mult să-l găsim. A fost reclasat la categoria suspectilor înarmați și periculoși.

- Cum a reușit să fugă? întrebă Bellamy.

- În raportul lui, unul dintre primii polițiști ajunși la fața locului spune că l-au găsit în dormitor, adormit. L-au înconjurat. S-a trezit brusc și s-a lansat imediat într-un atac cu cuțitul, care pare să fi fost și arma crimei. Polițiștii spun că se purta ca un nebun. Nu i-a ascultat când l-au avertizat să lase cuțitul. Un ofițer a fost rănit. L-a înfipt cuțitul în umăr. Adânc, dar se pare că o să-și

revină. Asta-i vestea bună. Vestea proastă e că Strickland a reușit să scape.

- Mai e ceva, spuse Abbott, privind în jos, spre Bellamy. Strickland a lăsat asta pe pat.

Din buzunarul jachetei, scoase un plic de plastic sigilat, pe care îl întinse.

- E posibil să fi aparținut surorii dumneavoastră?

Bellamy nu ar fi vrut să atingă săculețul, dar îl lua din mâna detectivului și privi articolul dinăuntru. Un nod imens îi blocă numaidecât gâtul. Dădu prostes-te din cap.

- E genul de lenjerie pe care o purta Susan.

Abbott luă dovada înapoi.

- Îi duc la laborator, să vedem dacă se poate stabili că au fost ai ei.

- Dale a fost întotdeauna convins că individul care are chiloții este cel care a ucis-o pe Susan Lyston, spuse Haymaker. Dacă-mi amintesc bine, Allen era tutorele lui Ray. Poate că a vrut să-și protejeze fratele.

Bellamy lansă o altă teorie:

- Poate că Allen i-a dat lui Ray ca să nu fie găsiți asupra lui.

- Mergem să săpăm în dosarul ăla, spuse Nagle.

Părea nerăbdător să treacă la treabă.

- Dacă tot sunteți acolo, poate că o să vreți să vă uitați și la asta.

Bellamy îi întinse detectivului declarația semnată de lui Dale Moody.

- Cred că o să vi se pară o lectură interesantă. În special în ceea ce îl privește pe Rupe Collier și motivul pentru care el a fost prima persoană pe care a sunat-o Ray, după ce l-a ucis pe Dale Moody.

Steven închise telefonul și se întoarse spre mama lui.

- A spus că o să treacă pe aici și o să ne dea mai multe detalii. Părea obosită și puțin răgușită, după ce a vorbit ore întregi cu polițiștii, dar spune că, în general, e bine. Cu o expresie îngrijorată, adăugă: A mai spus

și că o să treacă mult timp până când o să mai deschidă vreodată un mesaj.

- Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru ea, zise Olivia.

- Oribil, asta e cuvântul pe care l-a folosit.

- Îmi fac griji pentru ea. A trecut prin prea multe în ultimele zile.

- Iar eu sunt parțial responsabil. Asta voiai să spui?

- Cătuși de puțin.

- Ei bine, e adevărat. Oftă și se lăsă să cadă într-un fotoliu. N-o să mi-o iert niciodată că l-am angajat pe Dowd, care n-a făcut decât să-i dea lui Bellamy un motiv în plus de îngrijorare.

- Ai făcut o greșală, spuse William, dar intenția a fost bună. Nu puteai să prevezi ce avea să se întâmple sau cum o să fie interpretat gestul tău. Ți-ai cerut scuze. Gata.

Steven îi zâmbi partenerului său.

- Mulțumesc.

William îi zâmbi la rândul lui, apoi ceru să fie scuzat.

- Trebuie să sun la restaurante, să văd cum merg treburile. Să fim siguri că nu a intervenit vreo criză.

Steven înțelese gestul lui William. Își dădea seama că existau chestiuni de familie pe care Steven trebuia să le discute cu mama lui și le oferea intimitatea pentru a face asta.

De îndată ce ieși pe ușă, Olivia lăsă garda jos. Umerii i se prăbușiră de epuizare. Steven știa că oboseala i se acumulase în timpul zilelor în care veghease lângă patul de moarte al lui Howard. Era în același timp foarte îndurerată și răvășită.

- Când o să-l prindă pe acest Strickland, o să se termine totul, mamă. În sfârșit, o să se termine.

- Dumnezeu, sper!

Steven râse amar.

- O să fie ciudat să mă trezesc fără să mă gândesc cu groază la ce surprize îmi mai rezervă ziua. De când a apărut cartea lui Bellamy, nu m-am mai bucurat de o singură dimineață.

-Știu ce vrei să spui. A fost la fel și pentru mine. Mi-aș dori doar... Ei bine, îmi doresc multe lucruri, care nu se pot îndeplini.

-Cum ar fi?

-Îmi doresc ca Bellamy să nu fi primit mesajul ăla oribil.

-Are umerii largi ai lui Dent pe care se poate sprijini.

-Asta e altă dorință de-a mea. Mi-aș dori să nu fie în viața ei.

-Nu este oficial.

Olivia se uită la el și ridică o sprânceană.

-Încă, adăugă el, pe un ton amar.

-Crezi că este inevitabil?

-Am văzut cum se uită unul la celălalt.

-Cum adică?

-La fel cum te uitai tu la Howard și el la tine atunci când v-ați cunoscut.

Olivia zâmbi trist.

-Așa de rău? Ei, în orice caz, nu pot face nimic în legătură cu asta. La fel cum nu te pot opri pe tine să te întorci mâine în Atlanta. Mi-aș dori să nu fie nevoie să pleci atât de repede.

Ar fi durut-o să știe cât de mult își dorea Steven să fugă din casa aia, să fugă de toate amintirile oribile pe care i le trezea. Stătuse atât de mult doar pentru că nu voia să o lase singură, măcinată de durere. Dar nu avea să respire cu ușurință decât după ce era la kilometru depărtare de acest loc.

-Cel mai mult, spuse ea oftând, îmi doresc ca Howard să fi trăit suficient de mult cât să vadă sfârșitul întregii povești.

-Asta îmi doresc și eu. Dar slavă Domnului că se va termina curând pentru noi, ceilalți. Căutarea lui Bellamy, pentru că nu știu cum altfel să-i spun, a luat sfârșit atunci când chiloții lui Susan au fost găsiți în casa lui Ray Strickland. Caz clasat.

Olivia își puse cotul pe brațul fotoliului, își sprijini capul în palmă și își masă fruntea.

- Povestea asta cu chiloții găsiți o să apară la știri. Pre-sa o să scrie, o să vorbească, o să speculeze. Zile în șir.

- Dar nu la nesfârșit. O altă poveste de scandal va apărea cât de curând.

- Obiceiul ăsta al ei ne-a costat atât de mult pe noi toți!

Steven înlemni. Uită să mai respire și ar fi putut să jure că i se opri se și inima în piept, doar că își simțea sângele alergându-i nebunește prin vene. Își fixă ochii, fără să clipească, asupra mamei lui.

În cele din urmă, aceasta coborî mîna, ridică privirea și se uită la el, zâmbind stins.

- Nu avem de ales, va trebui să îndurăm tot cercul mediatic. Dumnezeu mi-e martor că...

Se opri în mijlocul propoziției și îl privi curioasă.

- Steven? Ce este?

Steven înghiți în sec.

- Ai spus că obiceiul lui Susan ne-a costat mult pe noi toți.

Buzele Oliviei se întredeschiseră, dar nici un sunet nu ieși dintre ele.

- La ce anume te-ai referit, mamă?

În continuare, nu spuse nimic.

- Mamă, te-am întrebat ceva. Ce obicei? Acela de a-și scoate chiloții și de a-i da bărbaților?

- Eu...

Sări în picioare.

- Știi?

- Nu, eu...

- Știi, nu-i așa? Știi că mi-a făcut asta și mie. De multe ori. Știi și restul?

Când se ridică, Olivia se legăna pe picioare și fu nevoită să se sprijine de spătarul fotoliului, ca să nu cadă.

- Steven, ascultă-mă. Te rog!

- Știi... totul? Chiar totul? Și nu ai făcut nimic?

- Steven...

- Nu ai oprit-o. De ce?

- Nu am putut, scânci ea.

Steven tremura de furie.

- Mi-a distrus viața!

Olivia își acoperi gura ca să-și înăbușe suspinele. Întreg trupul i se zgâlțâia, dar Steven nu o cruță.

- De ce n-ai oprit-o?

- Eu...

- De ce? *De ce?*

- Din cauza lui Howard! strigă ea. L-ar fi distrus dacă ar fi știut.

Preț de câteva clipe lungi, Steven rămase nemișcat, privind-i chipul înlăcrimat.

- L-ar fi distrus pe Howard și nu puteai îngădui asta. Dar eu puteam fi distrus.

- Nu! strigă ea, întinzându-se spre el.

Îi dădu mâna la o parte.

- Steven! Steven!

O auzea încă strigându-l în timp ce cobora scările, câte două deodată.

capitolul 29

Dent își opri mașina pe aleea semicirculară din fața casei familiei Lyston.

- Momentul ales de Gall nu putea fi mai prost, dar eu i-am cerut să aranjeze întâlnirea, așa că trebuie să mă duc.

- Sigur că trebuie, spuse Bellamy.

- O s-o scurtez cât pot de mult.

- E ceva important pentru tine. Nu te grăbi din cauza mea. În plus, o să am și eu multă bătaie de cap. Ieri, când am plecat de aici, i-am lăsat pe toți supărați și furioși.

- Și ai venit la mine și ai rămas peste noapte. Numai pentru asta și probabil că te-au scos din testament.

- A meritat, spuse ea încet.

- Da?

Schimbară o privire caldă, apoi, amintindu-și de ce erau acolo, Bellamy spuse:

- Vor vrea să știe tot ce s-a întâmplat azi și sunt multe de spus.

- Încă un motiv pentru care n-aș vrea să plec acum. Nu-mi place să nu te am lângă mine când știu că Strickland e încă în libertate.

- Avem o mașină de poliție parcată la intrare.

- Mă bucur pentru asta. Dacă nu le-ar fi venit ideea polițiștilor, le-aș fi sugerat-o eu. Privi cerul prin parbriz. Și pare că o să plouă. Poate că ar trebui să aștept aici cât intri tu și...

- Să nu faci așa ceva! Ai îndurat secția de poliție pentru mine toată ziua. Apreciez că ai fost acolo, mai ales că știu cât de neplăcut trebuie să fi fost pentru tine. Măcar la puțină ploaie ar trebui să fiu în stare să fac față și singură.

Sărutul cu care se despărțiră îi lăsă pe amândoi cu dorința de a-și termina cât mai repede obligațiile separate, pentru a putea fi împreună. Bellamy îi făcu cu mâna, urcă scările și intră în casă. Nu era nimeni la parter, iar acest lucru o surprinse, mai ales că îl anunțase pe Steven că venea.

Strigă numele lui și al Oliviei, însă Helena, menajera, fu cea care apărură, venind dinspre bucătărie.

- Îmi pare rău, domnișoară Price. Tocmai mă pregăteam să plec și nu v-am auzit când ați intrat.

- Unde e toată lumea?

- Doamna Lyston e la etaj, în camera ei. A cerut să nu fie deranjată o vreme.

- Și fratele meu?

- A plecat.

- A ieșit în oraș?

- Nu, el și domnul Stroud se întorc în Atlanta.

- Credem că pleacă abia mâine.

- Mi-a spus că și-au schimbat planurile pe neașteptate.

Pe neașteptate era prea puțin spus. Probabil că Steven plecase la scurt timp după discuția cu ea. Văzându-i dezamăgirea, menajera spuse:

- V-a lăsat un bilet pe birou, în camera de lucru a domnului Lyston.

Un bilet. Doar atât merita ea? Nu își putuse amâna plecarea măcar atât cât să-și ia rămas-bun?

- Mai aveți nevoie de ceva înainte să plec?

- Nu, mulțumesc frumos, Helena.

- Atunci, vă urez noapte bună.

Bellamy se duse direct în camera de lucru. Rafturile montate în perete erau pline de tot felul de obiecte care înregistrau viața tatălui ei. De la o fotografie alb-negru cu el și părinții lui în ziua în care fusese botezat, până la o fotografie făcută abia cu un an în urmă, care îl înfățișa jucând golf la Pebble Beach cu președintele Statelor Unite.

Dar, cu toată dezordinea confortabilă dinăuntru, biroul părea acum gol. Bellamy și tatăl ei avuseseră conversații lungi în această cameră. Simți cum i se ridică un nod în gât în clipa în care îi trecu pragul. De obicei, îi creea senzația de căldură și siguranță. Astăzi era un loc întunecat și apăsător, iar draperiile trase nu reușeau să înlăture această impresie. Afară, cerul se înnorase și mai mult.

Aprinse lampa de pe birou în clipa în care se așeză pe scaunul tatălui ei. Scârțâitul pielii îi era familiar și, din nou, simți cum dorul și durerea o copleșesc. O întristă și mai mult picul cu numele ei, așezat pe birou.

Îl deschise și citi biletul scurt al lui Steven.

Dragă Bellamy,

Dacă circumstanțele vieții noastre ar fi fost altele, poate că aș fi fost fratele pe care ți l-ai dorit și care mi-aș fi dorit să fiu. Așa cum stau lucrurile însă, sunt blestemat să te dezamăgesc și să te fac să suferi. Îmi cer încă o dată scuze pentru Dowd. Intențiile au fost onorabile, dar ideea a fost proastă. Am vrut să te apăr pentru că, într-adevăr, te iubesc. Dar, dacă ai puțină dragoste pentru mine în inima ta, de dragul amănăturora, te rog, lasă ca acesta să fie ultimul nostru rămas-bun.

Steven

Mesajul îi străpunse inima, umplând-o de durere, atât pentru ea, cât și pentru el. Își lipi biletul de buze și făcu un efort să-și stăpânească lacrimile. Erau din inimă, dar

plânsul nu folosea la nimic. Nu putea schimba trecutul care lăsase urme atât de adânci în sufletul fratelui ei.

Privirea îi alunecă înspre fotografia înrămată din colțul biroului tatălui ei. Se întrebă dacă Steven o observase atunci când scrisese biletul. Dacă da, probabil că îi crease aceeași senzație de disconfort pe care i-o crea și ei.

Odată, îl întrebase pe tatăl ei de ce ținea tocmai fotografia asta într-un loc unde să o vadă în fiecare zi. Îi spusese că era ultima fotografie care îi fusese făcută lui Susan și că voia să și-o amintească așa cum arăta acolo: zâmbitoare și fericită, plină de viață și vibrantă.

Fusese făcută de Ziua Comemorării, chiar înainte să plece spre parc. Erau cu toții îmbrăcați în roșu, alb și albastru, în haine pe care Olivia le comandase special pentru acea ocazie. Se strânseseră pe treptele din fața casei și menajera pe care o aveau atunci făcuse fotografia.

Semăna cu portretul de familie făcut de Crăciun, care spunea atât de multe despre personalitatea fiecăruia. Steven era îmbufnat. Susan radia. Bellamy părea stânjenită. Olivia și Howard, braț la braț, păreau întruchiparea visului american, ca și cum nimic rău nu i-ar fi putut atinge.

Un bubuit prelung de tunet o făcu pe Bellamy să se întoarcă și să privească neliniștită spre fereastră. Ploaia lovea geamurile. Își frecă brațele înghețate și se ridică să tragă draperiile. Un impuls masochist o forță să ridice privirea spre cer.

Norii erau verzui la culoare și nu păreau să prevestească nimic de bine.

Închise ochii preț de câteva clipe și, când îi deschise din nou, văzu că norii nu erau câtuși de puțin verzi. Erau cenușii. Nori grei, încărcăți de picături de apă. Nimic mai mult.

Nimic care să semene cu cerul apocaliptic din acea după-amiază, cu optsprezece ani în urmă.

Se întoarse la birou și luă o fotografie de familie înrămată. O ținu direct sub abajurul lămpii ca să profite la maximum de lumină, înclinând-o într-o parte și-n alta ca să o poată vedea din unghiuri diferite.

Ce anume căuta?

Nu știa. Dar ceva îi scăpa. Ceva important și neliniștitor. Ce era? Ce nu vedea? De ce i se părea esențial să găsească acest element?

Un trăsnet lovi în apropiere, urmat de un bubuit asurzitor de tunet.

Bellamy scăpă rama din mână. Sticla se sparge în bucăți.

Dent intră în Starbucksul de lângă clădirea congresului, unde senatorul de stat îi sugerase să se întâlnească. Aproape toți cei prezenți erau aplecați asupra unui laptop sau discutau la telefonul mobil, cu excepția celor doi bărbați care îl așteptau pe Dent. Gall se dichisise pentru ocazie, asta însemnând că își schimbase salopeta murdară cu una curată. Molfăia nervos dintr-un trabuc.

Bărbatul care se ridică împreună cu el atunci când Dent se apropie de masa lor avea aproximativ șaiszeci de ani și început de chelie. Purta o cămașă în carouri, cu capse perlate, băgată într-o pereche de blugi Wrangler, călcați la dungă și prinși cu o curea de piele lată, cu o cataramă de argint de mărimea unei farfurioare de ceai. Chipul lui lat și ars de soare era deschis și prietenos, și mâna care i-o strânse pe a lui Dent în momentul în care Gall făcu prezentările, era dură ca pielea de cizme.

Îi scutură de câteva ori mâna lui Dent.

- Dent, îți mulțumesc că ai venit. Îmi doream foarte mult să te cunosc. Ia loc.

Îi făcu semn înspre scaunul din fața lui.

Chiar atunci, un tunet puternic făcu geamurile să zdrăngăne. Dent privi afară și văzu că începuse să plouă. Când se întoarse spre cei doi bărbați, spuse:

- Nu pot să stau mult.

Lipsa lui de politețe îi câștigă o privire încruntată din partea lui Gall, dar senatorul zâmbi agreabil.

- Atunci voi spune cât mai repede ce am de spus. Gall mi-a prezentat deja condițiile tale și, sincer, nu mi se par cinstite. Făcu o pauză, apoi râse. Pot să-ți fac o ofertă mai bună.

Dent ascultă în timp ce senatorul îi propunea o înțelegere foarte profitabilă, pe care numai un mare gogoman ar fi ignorat-o. Dar cea mai parte a atenției lui era concentrată pe furtuna de afară. Vântul făcea să se îndoaie sicomorii plantați de-a lungul aleii. Stropii se transformaseră în ploaie torențială. Fulgerele și tunele deveniseră mai frecvente și mai violente.

Cu siguranță, Bellamy era speriată.

- Dent?

Își dădu seama că senatorul se opri din vorbit și că ceea ce spusese necesita un răspuns, pentru că atât el, cât și Gall îl priveau, așteptându-l să zică ceva.

- Âm, da, spuse el, sperând că era suficient.

Gall scoase trabucul din gură.

- E tot ce-ai de spus?

Dent se ridică și i se adresă senatorului:

- Avionul dumneavoastră este un vis. Iar eu pot să-l pilotez mai bine decât oricine. Dar, în momentul ăsta, trebuie să plec.

În timp ce își croia drum printre mese înspre ușă, îl auzi pe senator râzând înfundat.

- Mereu e atât de grăbit?

- Da, în ultima vreme, zise Gall. E îndrăgostit.

Dent împinse ușa pe care vântul o prinse și i-o smulse din mână. Nu se opri să o închidă, ci își lăsă capul în jos, ca să se ferească pe cât putea de ploaie, și o luă la fugă.

Cu mâinile tremurându-i, Bellamy scutură cioburile ramei sparte, apoi își trecu degetele peste fotografie. Se uită cu atenție la fiecare membru al familiei în parte, încercând să-și dea seama ce anume o deranja.

Un fulger. Se înfioră. Și, în acea clipă, fu din nou un copil de doisprezece ani, în zona de pădure a parcului de stat, împietrită de frică în timp ce privea ghemuită dintr-un tufiș. Trebuia să fugă, să se adăpostească, dar era prea speriată ca să se poată mișca.

Amintirea era atât de intensă, încât respirația i se transformă în șuierături puternice. Luând fotografia cu ea, se ridică împiedicându-se de la birou, se duse

în dreptul bibliotecii de lângă ea și căzu în genunchi în fața dulăpioarelor de sub rafturi. Înăuntru erau toate materialele pe care le adunase când făcuse cercetările pentru *Înainte de furtună*. Îl rugase pe Dexter să-i trimită toate dosarele, pe care le lăsase în New York atunci când fugise din oraș. Când ajunseseră, îl întrebaseră pe tatăl ei dacă le putea lăsa aici, într-un spațiu pe care nu îl folosea.

Cu mișcări pripite, puse dosarele unul peste altul pe podea, în fața ei, și începu să le sorteze rapid, până când îl găsi pe cel care conținea fotografii făcute în timpul tornadei și imediat după aceea. Le decupase din articole de ziare și reviste, le printase de pe internet, până când avusese zeci de imagini făcute în acea fatidică Zi a Comemorării, în Austin.

Dar Bellamy căuta una anume și era atât de agitată în căutarea ei, încât fu nevoită să le ia de două ori la mână până când o găsi. Fusese intitulată: *Familie de vară îi caută pe cei dragi printre dărâmături*.

Un angajat de la Lyston Electronics care venise cu aparatul foto la petrecere făcuse fotografia la doar câteva minute după tornadă. În fundal, devastarea părea ireală. Instantaneul surprinsese oameni înlăcrimați, în zdrențe, cuprinși încă de panică.

În fața erau Howard, Olivia și Steven.

Howard îi strângea mâna Oliviei și avea chipul scăldat în lacrimi. Steven avea brațul ridicat și fața îngropată în îndoitura cotului. Expresia Oliviei era dezolată, izbitor de diferită de cea pe care o avea în fotografia făcută în dimineața aceleiași zile, pe treptele casei sale.

Bellamy puse fotografiile una lângă cealaltă.

Da, contrastul dintre cele două expresii ale Oliviei era pronunțat.

Totuși, nu atât de evidentă era diferența în îmbrăcămintea ei. În fotografia făcută mai devreme, bluza pe care o purta era legată cu fundă la gât. În a doua...

Bellamy scăpă fotografiile din mână și își acoperi fața cu mâinile în clipa în care amintirea îi reveni izbitor în minte. Ca și cum ar fi fost aruncată printr-o buclă a timpului, se trezi dintr-odată înapoi acolo, încercând

să găsească drumul printre copaci, căutând-o pe Susan, care plecase din pavilion împreună cu Allen Strickland.

Bellamy voia să îi găsească împreună, ca să o poată face de râs pe Susan așa cum o făcuse Susan pe ea, când spusese ce spusese despre ea și Dent.

Dar, când dăduse peste sora ei, aceasta zăcea cu fața în pământ, cu fusta rochiei de vară ridicată, cu fundul gol, expus. Strângea în mână poșeta micuță. Nu se mișca. Bellamy știa că era moartă.

Cu un șoc, o văzu pe Olivia în picioare, peste ea, privind în jos. În mână avea panglica de la bluză. Capătul îi atârna pe pământ.

Bellamy ar fi vrut să strige, dar era împietrită de groază și șoc. Rămase absolut nemișcată și își ținu respirația. Oricum, ar fi fost greu să respire, pentru că aerul devenise atât de dens. Pădurea devenise nefiresc de tăcută. Nimic nu mișca. Nici o pasăre, nici o insectă, nici o veveriță, nici măcar o singură frunză. Parcă întreaga natură s-ar fi oprit să o vadă pe Olivia sugrumându-și fiica vitregă, lăsând-o fără suflare.

Apoi, brusc, nemișcarea fu întreruptă de o rafală puternică de vânt și tăcerea fu sfâșiată de un răcnet care o trânti pe Bellamy la pământ. Schimbarea păru să o electrizeze pe Olivia, care se întoarse și dispăru printre copaci și tufișuri, alergând în direcția pavilionului.

Bellamy se ridică în picioare clătinându-se și o luă la fugă, împiedicându-se printre copaci, în timp ce vântul o lovea, lăsând-o fără suflare, iar încărcătura electrică din atmosferă îi ridica părul în cap. Zgomotul nu semăna cu nimic din ce auzise vreodată. Parcă ar fi fost răgetul unui dragon care se apropia de ea.

Dar nu fugise de furtuna înfricoșătoare. Fugise departe de ceea ce văzuse. Căuta orbește nu un adăpost din calea furtunii și a elementelor care zburau în jurul ei, ci mai degrabă un refugiu din fața a ceva de neconceput.

Când în cele din urmă ajunsese la debarcader, simțind că-i pocnesc plămânii și că-i sare inima din piept, se prăvălise înăuntru și căutase instinctiv un colț în care

să se ghemuiască, chiar în timp ce o porțiune a acoperișului de tablă era smulșă de vânt și încă una tăia prin clădirea șubredă asemenea unei ghilotine, secționând o barcă în două. Plângând necontrolat, își acoperise capul cu brațele și se făcuse cât mai mică și mai invizibilă cu putință.

Ploaia izbea acum fereastra biroului. Furca unui fulger lovi undeva în apropiere. După un pocnet puternic și exploziv, lampa de birou pâlpâi, apoi se stinse.

Bellamy voia să caute adăpost și să se ascundă, așa cum se ascunsese în debarcader, dar nu mai era un copil și, dacă ceda acum în fața fricii, era posibil să nu afle niciodată acele lucruri pe care nici măcar memoria ei eliberată nu i le putea spune.

Întinse mâna și se prinse de un colț al biroului, de care se trase ca să se ridice. Închise ochii și se forță să ignore furia dezlănțuită a furtunii, trase de câteva ori adânc aer în piept, apoi își dezlipi mâna de pe birou și ieși din încăpere.

Toate luminile din casă se stinseseră, dar Bellamy reuși să găsească drumul până la scara principală. Se prinse de stâlpul de la bază și se opri acolo. Scara curbată părea o adevărată amenințare. Era atât de întuneric, încât nu putea vedea nici măcar capătul de sus, dar se concentră să își înfigă piciorul pe treapta de jos, apoi să urce.

Era orbită de fulgere ce se repetau cu regularitate, care o făceau să se prindă cu putere de balustradă și să aștepte până când începea să distingă din nou ce era în jurul ei. Când ajunse la etaj, privi în lungul coridorului. Era întunecat. Dar o lumină difuză strălucea de sub ușa dormitorului pe care îl împărțiseră Howard și Olivia. Bellamy păși înspre ea și nici măcar nu se opri să bată înainte să apese clanța și să intre în încăpere.

O candelă pâlpâi pe noptieră. Olivia stătea întinsă pe pat, cu pătura trasă peste piept.

– Olivia?

Capul femeii se ridică de pe pernă.

– Bellamy. Apoi, mai slab: Steven a plecat.

Bellamy traversă încăperea și se opri la picioarele patului. Olivia se uită la mâna ei, în care strângea cele

două fotografii grăitoare. Când întoarse din nou capul spre Bellamy, privi adânc în ochii ei timp de câteva momente lungi și încărcate. În cele din urmă, spuse:

- Știi.

Bellamy dădu din cap și se așeză încet pe marginea patului. O vreme se uitară una la cealaltă, fără să spună nimic. Olivia fu cea care rupse tăcerea.

- Cum ai făcut legătura?

- Nu am făcut-o. Cu ajutorul acestor fotografii, în sfârșit mi-am amintit.

Olivia o privi întrebător. Bellamy îi povesti despre pierderea ei de memorie.

- Nici măcar atunci când m-am concentrat asupra acelei zile și am scris cartea nu mi-am putut aminti anumite porțiuni de timp. Abia acum mi-a revenit totul în minte.

- M-ai văzut când am omorât-o? întrebă încet Olivia.

- Te-am văzut aplecată peste cadavrul ei, cu panglica de la bluză în mână.

- Era detașabilă. După tornadă, nimeni nu a mai observat că lipsea. Mulți oameni pierduseră obiecte de vestimentație. Un copil a fost găsit complet dezbrăcat. Tornada îi smulsese pur și simplu hainele de pe el.

- Ai aruncat panglica pe undeva la întâmplare. Arma crimei a dispărut în clipa în care s-a făcut curățenie după furtună.

- Și în tot acest timp s-a presupus că a fost sugrumată cu propriii chiloți.

- Așadar, perechea pe care au găsit-o azi acasă la Strickland...

- Sunt convinsă că sunt ai ei. E posibil ca Allen să-i fi dat fratelui său înainte de a fi arestat, ca să nu fie găsiți asupra lui.

- Știi că sunt la el?

- Oh, da. Firește, nu puteam să spun nimic, pentru că nu puteam spune de unde știam. Eram sigură că poliția o să-i găsească, iar asta l-ar fi făcut să pară cu atât mai vinovat. Dar nu au fost găsiți. Nu-mi pot explica de ce Ray i-a păstrat în toți acești ani.

Pe Bellamy o uluiau calmul și detașarea cu care Olivia povestea toate acestea.

- Olivia, ce s-a întâmplat acolo, în pădure?

Pieptul i se ridică își îi căzu într-un oftat adânc.

- Am văzut-o plecând din pavilion cu băiatul ăla și nându-se după ea de parcă ar fi fost în călduri. Și chiar era, să știi. În permanență. Emană un fel de... miros animalic. Ceva. Nu știu. Dar era inconfundabil pentru bărbați. În orice caz, m-am luat după ei. Nu voiam să o las să ne strice evenimentul cu toanele ei. I-am auzit înainte să îi văd. Niște sunete dezgustătoare. Ca niște animale care se împerechează. Gâfâielile lui, gemetele ei. Susan era cu spatele lipit de un copac. Partea de sus a rochiei îi era coborâtă de pe umeri. El era călare peste ea. Cu mâinile. Cu gura. Părea complet absorbit, dar Susan părea plictisită. Avea privirea pironită pe cer. A remarcat că arăta ciudat, ca și cum s-ar fi apropiat o furtună. Dar el fie nu a auzit-o, fie a ignorat-o. I-a rostit numele și l-a împins ușor, îndepărtându-l de ea. „Nu vreau să mă plouă”, a zis. El a râs și i-a răspuns: „Atunci, să ne grăbim!” Și-a desfăcut pantalonii și i-a coborât peste solduri. Susan s-a uitat la el și a chicotit. „Bagă chestia aia la loc”, i-a spus. Iar el a zis: „Fii sigură c-o s-o bag, dar în nici un caz la loc”. Olivia se cutremură. Eram atât de dezgustată, încât, la un moment dat, chiar m-am gândit să fac cale întoarsă și să-i las în plata Domnului. Nu voiam să-i privesc. Apoi însă Susan l-a plesnit peste mână cu care o pipăia. „Vorbesc serios!” i-a zis. „Nu vreau să rămân aici și să-mi distrug rochia.” A încercat să o convingă, mai întâi în joacă, apoi mai nervos. În cele din urmă, a început să o facă în fel și chip, și-a ridicat furios pantalonii și a început să se îndepărteze. Susan a râs și a strigat după el să nu plece supărat. Apoi am văzut-o cum și-a scos chiloții și i-a aruncat în el. Așa, ca pe un elastic. I-a spus să-i folosească în timp ce se satisfăcea singur și să se gândească la ea în acest timp.

Olivia închise ochii preț de câteva clipe.

- Evident, cuvintele ei au fost mult mai directe. Se opri un moment și trase adânc aer în piept. Și-a îndreptat hainele și și-a umflat părul. Oricât ar fi fost

de frumoasă, simțeam că mi se face rău să mă uit la ea. Probabil că expresia mea trăda acest lucru pentru că, atunci când m-a văzut, mi-a strigat: „Și tu ce vrei?” Cred că știi tonul pe care îl folosea. Nu era jenată, nici măcar curioasă să afle de cât timp stăteam acolo și cât de mult văzusem. Mi-a pus doar această întrebare, pe un ton încărcat de ură. I-am spus exact ce gândeam, că era o nerușinată, că era inimaginabil de perfidă și de imorală. A scos un oftat teatral, s-a dezlipit de copac și mi-a zis: „Mai scutește-mă!” Când a trecut pe lângă mine, și-a tras fusta, ca să nu mă atingă. A fost ultima picătură. Înainte să-mi dau seama, mâna mi se ridicase și o prinsesem de braț. Mi-a spus să-i dau drumul, dar m-am apropiat și mai mult. Și atunci... atunci... i-am spus să-l lase în pace pe Steven.

Bellamy exclamă:

- Știi ce-i făcea lui Steven?

- Și tu la fel, se pare.

- Am aflat abia săptămâna asta. Mi-a spus el, când ne-am văzut în Atlanta. Tu știai atunci, când se întâmpla?

Își întoarse capul, în așa fel încât obrazul să-i fie lipit de pernă.

- Dumnezeu să mă ajute!

Bellamy era mai uluită de această ultimă descoperire decât fusese să afle că Olivia o omorâse pe Susan.

- De ce nu ai făcut nimic ca s-o oprești?

- Susan știa de ce, zise ea, cu o voce abia șoptită. Am amenințat-o că, dacă se mai apropia o singură dată de Steven, o să-i spun lui Howard. Mi-a râs în față. „Pe cine crezi tu că păcălești, Olivia?” Știa că nu i-aș fi putut spune pentru că l-ar fi distrus, ne-ar fi distrus familia. Era fiica lui Howard. S-ar fi simțit obligat să o susțină. Loialitatea mea ar fi fost de partea lui Steven. Ne-ar fi rupt în două. Căsătoria noastră. Totul. Nu puteam s-o las pe parașuta aia să ne distrugă.

- Dar...

- Știu, Bellamy, știu. Ne-a distrus familia chiar și așa. Dar, în ziua aia, am încercat să-mi fac amenințarea să sune credibil. I-am spus încă o dată să-l lase în pace

pe Steven. M-a privit fix în ochi și mi-a spus: „Nu atâta timp cât micuțului tău poponar o să i se scoale!”

Olivia privi în gol, cu ochii fixați în peretele opus, preț de câteva momente lungi, apoi, încet, reveni în prezent și întoarse capul spre Bellamy.

– S-a îndepărtat legănându-se, foindu-și poalele fustei. Nu m-am gândit. Am reacționat doar sub impulsul furiei. M-am aplecat și am luat de pe jos o creangă de copac ruptă și am lovit-o în moalele capului cu toată forța de care eram în stare. A căzut cu fața în jos. Mi-am desfăcut panglica de la gât și am scos-o. Ridică ușor din umeri. Era ca și cum m-aș fi uitat la altcineva. Incredibil de ușor. Când mi-am dat seama că era moartă, am insultat-o ridicându-i fusta.

Nici una din ele nu spuse nimic o vreme. Bellamy privi mută chipul calm al Oliviei. Olivia era cu ochii în tavan. Bellamy se foi.

– Trebuie să te întreb. Tata știa? Avea măcar vreo bănuială?

Fața Oliviei se schimonosi.

– Nu, nu. Apoi, cu vocea încărcată de durere, adăugă: Uneori, îl surprindeam privind-mă. Gânditor. Încrunțat. Și atunci mă întrebam...

– Nu te-a întrebat niciodată?

– Nu.

Bellamy se gândi că poate nu o întrebase pentru că nu voia să știe. Poate, că îi ceruse ei să afle adevărul ca să-l disculpe nu pe Allen Strickland, ci pe Olivia. Nu voia să moară având măcar cea mai mică bănuială că mult iubita lui soție curmase viața propriei lui fiice.

Nu aveau să afle niciodată ce fusese în mintea lui, și Bellamy se simțea recunoscătoare pentru asta.

– Steven știe? Întrebă ea încet. Mi-a spus chiar el că s-a bucurat când a murit Susan.

– Nu. Dar m-am dat de gol azi că știam ce se petrecea cu ei doi. De-asta a plecat.

Bellamy simți cum i se strânge inima când Olivia îi descrie scena.

– L-am implorat să mă ierte, dar a refuzat să mă asculte. S-a închis în camera lor și, când a deschis, bagajele

erau făcute și un taxi îi aștepta la poartă, ca să-i ducă la aeroport. L-am implorat să mai rămână ca să discutăm, dar nici măcar nu s-a uitat la mine. Iar asta este cea mai cumplită pedeapsă cu putință pentru ceea ce am făcut. Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi adunat gândurile, apoi spuse: M-am mințit singură și am ales să cred că condamnarea lui Allen Strickland a fost un semn. Că Dumnezeu îmi acorda o a doua șansă. Steven a suferit, și tu la fel, într-o oarecare măsură, dar eu și Howard am avut douăzeci de ani de fericire. M-am convins singură că uciderea lui Susan fusese justificată și că de aceea reușisem să scap nepedepsită. Oftă. Dar nu așa merg lucrurile, nu?

-Nu, zise încet Bellamy. Trebuie să le spui autorităților, Olivia. Allen Strickland merită să fie exonerat. La fel și Dent, Steven, toți cei care au fost bănuți. Trebuie să le dovedești nevinovăția.

Olivia dădu din cap.

-Nu-mi mai este frică. L-am pierdut pe Howard. Acum și pe Steven. Nu mi se poate întâmpla nimic mai rău.

Bellamy își dădu dintr-odată seama că, în afara capului, trupul Oliviei nu se mișcase. Fața îi era udă de lacrimi, dar nu întinsese mâna să ia un șervețel din cutia de pe noptieră.

-Olivia?

Ochii i se închiseseră și nu-i răspunse.

-Olivia!

Bellamy dădu la o parte pătura și, deși nu-i stătuse niciodată în fire, țipă. Olivia zăcea într-o baltă de sânge. Încheieturile mâinilor îi erau tăiate.

Bellamy o lovi frenetic peste obraji, dar singurele răspunsuri ale Oliviei fură niște murmure de protest.

Bellamy smulse telefonul fără fir din încărcătorul de pe noptieră, tastă 911 și începu să bolborosească imediat ce îi răspunse centralista. Îi strigă adresa.

-Sângerează, o să moară! Trimiteți o ambulanță! Repede!

Centralista se lansă într-o serie de întrebări, dar, când Bellamy văzu luminile unor faruri formând un arc

pe tavan, aruncă telefonul, alergă la fereastră și dădu la o parte draperiile.

În ciuda ploii care cădea torențial, recunoscuseră forma Corvette-ului intrând în viteză pe poarta deschisă. Scoase un strigăt de ușurare. Se întoarse lângă pat, atinse obrazul Oliviei și fu alarmată să constate cât era de rece.

- Să nu mori! șopti cu dinții încleștați, apoi ieși alergând din cameră.

Coridorul era mai întunecat decât mai devreme, dar Bellamy nu încetini, nici măcar atunci când ajunse la trepte. Le coborî aproape în zbor, împiedicându-se de ultima și abia reușind să se prindă de stâlp ca să nu cadă.

Ajunse la ușa din față tocmai în clipa în care Corvette-ul se oprea.

- Dent! Ajută-mă!

Fără să țină cont de ploaia torențială și de fulgerele care brăzdau cerul în lumini albe-albastrii, traversă în goană veranda și coborî scările. Ajunse lângă mașină exact în clipa în care el cobora.

Se aruncă înspre el.

- Dent, slavă cerului! Olivia! A...

Niște brațe puternice o cuprinseseră, dar nu erau ale lui Dent.

- Era și cazul să ne întâlnim.

Ridică privirea în ploaie și văzu râșnetul întipărit pe fața lui Ray Strickland.

capitolul 30

Când Dent ajunse la locul de parcare în care își lăsase Corvette-ul și îl găsi gol, se răsuci trei sute șazeci de grade pe călcâie, gândindu-se că ploaia îl zăpăcise și se dusese într-un loc greșit. Apoi, preț de încă vreo câteva secunde, rămase nemișcat, confuz, cu ploaia udându-l până la piele.

Posibilitatea ca mașina să-i fi fost furată din parcare îl făcea să scrâșnească din dinți. Apoi însă inima i se opri

în loc în clipa în care îi trecu prin minte cine ar fi putut să i-o fure. Să fi fost o simplă coincidență că mașina îi fusese furată în timp ce Ray Strickland era în libertate, cu poliția pe urmele lui? Strickland era mecanic. Cu siguranță știa cum să spargă o mașină, cum să o pornească fără chei și să facă orice altceva mai trebuia pentru a fura un vehicul.

Toate acestea trecură prin mintea lui Dent într-o fracțiune de secundă și acționă numai decît, mînat de frică. Se adăposti sub streășina îngustă a clădirii și își scoase telefonul, ca s-o avertizeze pe Bellamy. Tastă numărul înainte să-și aducă aminte că Nagle și Abbott îi reținuseră mobilul, considerîndu-l probă în cazul lui Moody. Nu răspunse nimeni.

Dent năvăli în localul Starbucks cu atitudinea și înfățișarea unui om nebun, sperînd clienții și personalul. Fără să țină cont de faptul că era ud până la piele, că părul îi stătea lipit de cap și că ochii mai aveau puțin și-i ieșeau din orbite, strigă:

- Gall! Camioneta ta! Unde ai parcat-o?

Gall, care încă mai discuta cu senatorul, se uită la Dent cu gura căscată.

- Dar mașina ta unde e?

- Nu acolo unde-am lăsat-o. Dă-mi cheile tale. Sună la Urgențe și spune-le să trimită o mașină de poliție la casa familiei Lyston. Polițiștii de la poartă trebuie anunțați că Ray Strickland s-ar putea să încerce să intre folosind mașina mea. Bellamy nu are telefonul, așa că nu pot s-o sun direct și nu știu numărul de fix. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, aruncă-mi cheile.

Gall făcu așa cum îi ceruse, și Dent prinse cheile din aer.

- Pe partea de vest a clădirii, strigă Gall în urma lui Dent, în timp ce acesta alerga înapoi în furtună.

Străbătu în fugă parcare și văzu bătrîna camionetă a lui Gall. Urcă la volan și porni motorul, apoi, forțînd-o la maximum, sări peste bordură direct în stradă.

În timp ce ținea volanul cu o mînă, tastă cu cealaltă 911. Cu siguranță Gall sunase deja și el la Urgențe, dar un al doilea apel n-avea cum să strice.

Îi dădu centralistei care răspunse numele lui și adresa familiei Lyston.

- Viața domnișoarei Bellamy Lyston Price este în pericol.

- Care este natura problemei, domnule?

- N-am timp să vă povestesc. Dar sunt doi polițiști în față, la poartă. Trebuie anunțați să fie atenți la o mașină Corvette, roșie. Să nu deschidă, pentru că la volan este Ray Strickland. Și sunați-i pe Nagle și Abbot. Sunt detectivi la Criminalistică. Vor ști despre ce e vorba.

Când termină, aproape că rămăsese fără aer.

- Cum ați spus că vă cheamă, domnule?

- Poftim?

- Numele dumneavoastră?

- Pe toți dracii, îți bați joc de mine?

Cu un calm care-l scotea din minți, reluă întrebările, începând cu numele lui. Înjurând, Dent aruncă telefonul pe scaunul din dreapta, ca să-și poată folosi ambele mâini în timp ce ghida camioneta ruginită prin trafic. Traversă ca săgeata o intersecție pe roșu, apăsând cu disperare claxonul.

Norocul lui Ray se schimbase, și asta de când îl omorâse pe Moody.

Cu siguranță exista o legătură, pentru că din clipa aceea lucrurile începuseră să se miște bine pentru el.

Mai întâi, scăpase de cei doi polițiști care apăruseră la ușa lui. Sângele unuia dintre ei era încă pe hainele lui, lângă petele care-i rămăseseră de la Moody. Nu credea că-l omorâse pe polițist, dar nu stătuse suficient de mult cât să se lămurească.

Scăpând la un milimetru de glonțul celui de-al doilea polițist - alt noroc chior -, ieșise cu pistolul în mână pe ușa din spate a blocului, chiar în timp ce alte mașini de poliție parcau în față.

Locuia de mult timp în cartier și cunoștea bine străzile întortocheate, știa care dintre ele se înfundau și care ofereau o ieșire rapidă din labirint, chiar și pentru cineva care era fără mașină.

Da, categoric! Norocul fusese cu siguranță de partea lui. Alergând printre case și sărind garduri, ajunsese în spatele unui complex, unde era o clinică.

Știind că personalul acestor clinici de urgențe minore lucra de obicei ture lungi și calculând că la ora aceea matinală era, probabil, început de tură, ajunsese la concluzia că furtul unei mașini ar fi trecut neobservat preț de câteva ore. Așteptase în spatele lăzii de gunoi până când o tânără îmbrăcată în uniformă medicală parcă pe locurile rezervate personalului și intră pe ușa din spate. Fusese o nimica toată să-i spargă mașina.

Era sau nu un ticălos norocos? La câteva minute după ce ieșise din duplex, era deja la kilometri distanță. Ca pe arcuri. Cu adrenalina la maximum. Dornic să verse mai mult sânge. Sângele lui Bellamy Price.

De când murise taică-său, stătea cu mama ei vitregă în casa familiei. Ray o apucă într-acolo, gândindu-se că târfa avea să-și facă apariția, mai devreme sau mai târziu. Când trecuse pe acolo în timpul zilei, avusese ocazia să-și facă un plan ca să treacă de poartă.

Avea să fie de două ori mai greu acum, cu un echipaj de poliție parcat în față.

Dar, încă o dată, norocul îi surăsese.

Tocmai se întâmpla să facă tura de recunoaștere, când văzuse Corvette-ul lui Dent Carter ieșind pe poartă. Era singur, ceea ce însemna că Bellamy era înăuntru și, pentru moment, inaccesibilă.

Ray se hotărâse să se ia după Dent. Și, când acesta parcase și intrase la Starbucks, Ray își dăduse seama că nu era doar norocos, ci că era de-a dreptul genial, pentru că găsisese metoda de a trece de nenorocita aia de poartă.

Lăsase mașina pe care o furase mai devreme pe locul de parcare adiacent și luase în schimb Corvette-ul lui Dent Carter. Și, ca și cum soarta nu ar fi fost deja de partea lui, începu să toarne cu găleata, ceea ce însemna că polițiștilor de la poartă le-ar fi fost greu să vadă cine era la volan. Ca să le fie și mai greu să vadă prin parbriz, Ray dădu luminile mașinii pe fază lungă.

Fusese atât de ușor că îi venea să rădă. Cei doi polițiști care-i făcuseră cu mâna lui Dent atunci când plecase îi făcură acum cu mâna lui Ray în timp ce deschideau porțile, chiar înainte ca mașina să se oprească de tot. Abracadabra. Probabil că polițiștilor li se dăduse o telecomandă, ca să poată controla cine intră și cine iese.

Să intre în casă fusese chiar prea ușor. Bellamy în persoană îi ieșise în întâmpinare. O prinsese deja în strânsoare, înainte să apuce să-și dea seama că nu era Dent.

Păruse prea șocată ca să țipe măcar, ceea ce era bine. Nu mai fusese nevoit să o lovească. Nu o voia lipsită de cunoștință. O voia trează și îngrozită.

Dar, când o ridicase de pe picioare și începuse să se îndrepte cu ea înspre scările de la intrare, începuse să se zbată.

- Nu, te rog, mama mea e sus.

- Ajung și la ea. Două la preț de una. Dar tu o să fii prima.

Atunci, femeia își dublase eforturile de a se smulge din strânsoarea lui și îl lovisе zdravăn cu tocul în tibia. Îl duruse atât de rău încât, de îndată ce trecuseră pragul și Ray închisese ușa în urma lui, o aruncase cu atâta forță, încât se dusesе răsucindu-se și se prăbușise pe podeaua cu dale de piatră.

O durere ascuțită se întindea din umărul până în șodul lui Bellamy, zona pe care aterizase în momentul impactului. Dar nu avea timp să se gândească la durere, pentru că Ray își scotea cuțitul din teacă.

Îl flutură înspre ea, și Bellamy văzu că lama era deja pătată de sânge. Sângele lui Moody? Gura i se umplu de un gust amar, amintindu-și imaginea omului cu gâtul retezat. Asta avea să i se întâmple și ei, dacă nu îl oprea pe Ray.

O privi rânjind, apoi făcu doi pași apăsați înspre ea. Bellamy ridică o mână.

- Ascultă-mă, Ray, nu vrei să faci asta.

- Pe dracu' nu vreau. Ai omorât-o pe Susan și l-ai lăsat...

- Nu. N-am omorât-o eu.

- Te-am auzit. Eram ascuns în dulapul tău atunci când ai mărturisit. Ar fi trebuit să te omor atunci.

Ascuns în dulapul ei? Nu pierdu vremea să se gândească ce însemna asta. Bâlbâindu-se, spuse:

- Nu eu mi-am omorât sora, dar știu că nici fratele tău n-a făcut-o. Era nevinovat. O să spun tuturor că era nevinovat.

- E prea târziu acum.

- Știu, spuse ea, umezindu-și buzele. Nu se mai poate face nimic acum în legătură cu ce i s-a întâmplat. Dar vreau ca lumea să știe că a fost pe nedrept trimis la închisoare. Și ție ți s-a făcut o nedreptate. Vreau să vorbesc și despre asta. Dar nu voi mai putea spune nimic dacă mă omori.

- O să te omor.

Se aplecă, o prinse de păr și o trase spre el. Bellamy scoase un strigăt de durere și făcu singurul lucru pe care știa să îl facă. Îl lovi cu genunchiul între picioare. Nu fusese o lovitură directă, dar strânsoarea se relaxă o idee, suficient cât să-i permită să se smulgă din mâna lui.

Fugi înspre scări. Dacă se putea închide în camera Oliviei, doar până când sosea ambulanța pe care o solicitase la 911, exista șansa ca amândouă să supraviețuiască.

Dar mai avea încă mult până la etaj în clipa în care simți mâna lui Ray prinzând-o de după talie. O împinse cu fața în trepte și se prăbuși peste ea, lăsând-o fără suflare. O apucă cu o mână de frunte și-i lipi capul de umărul lui. Îi simți lama cuțitului apăsându-i pe zona moale de sub maxilar.

- Ți-am spus c-o să-ți pară rău.

Când Dent intră derapând pe strada familiei Lyston, văzu două siluete înăuntrul mașinii de poliție. Ce mama dracului făceau acolo? De ce nu erau în clădire?

Apăsă cu furie frâna, sări afară din camionetă, alergă până la mașina de poliție și lovi geamul cu ambele mâini, sperându-i pe polițiști. Le strigă:

- Mi-ați văzut Corvette-ul?

Unul dintre polițiști coborî fereastra.

- Sigur. Acum câteva minute, când ați intrat. Dar cum ați...

- Nu eram eu. Era Strickland.

- Strickland? În mașina dumneavoastră?

- Unde-i telecomanda pe care v-a dat-o Bellamy?

- Aici e, dar...

- Deschideți poarta! O luă la goană, strigând peste umăr: Și chemați întăriri!

Cel de-al doilea polițist se ridică de pe locul de lângă șofer și strigă prin ploaie:

- Tocmai ne-a fost raportat un apel la 911 la adresa asta. Zice că o femeie ar fi pe moarte, din cauza pierderii de sânge.

Dent, simțind cum frica îl prinde ca într-o gheară, apucă una din barele de metal și o zgâlțâi.

- Deschideți dracului poarta!

Polițistul scoase telecomanda din mașină, dar, în timp ce o răsucea în mână, îi strigă lui Dent:

- Rămâneți pe loc. Este o chestiune de competența poliției.

Dent își amintea codul de la poartă de când îl folosisese ceva mai devreme, în cursul zilei. Dar mașina de poliție era între el și stâlpușul pe care era montată tastatura. Se strâmbă și începu să escaladeze zidul proprietății, folosindu-se de iedera udă pentru suport.

- Hei! Oprește-te!

- Va trebui să mă împuști!

Urcă un genunchi pe vârful zidului și, fără să se uite măcar să vadă ce era de partea cealaltă, se aruncă peste el. Ateriză într-un gard de tuia, rupând ramurile în timp ce se elibera, apoi o luă la goană înspre casa care, în întuneric, părea la kilometri depărtare.

Pieptul îi ardea de epuizare și de teamă pentru Bellamy în timp ce urcă scările câte două deodată, alunecă pe veranda udă de ploaie și se propti cu umărul în ușă, împingându-se înăuntru.

Nu putu vedea nimic până în clipa în care fulgeră, apoi înregistră întreaga scenă într-o clipă. Strickland o imobilizase pe Bellamy cu fața în jos, cam pe la jumătatea

scărilor. Genunchiul lui Strickland era înfipt în spatele ei și o ținea cu gâtul arcuit, expus.

- Nu! urlă Dent, năpustindu-se pe scări.

Ray întoarce capul și, văzându-l pe Dent, îi dădu drumul lui Bellamy, își depărtă brațele de trup asemenea unor aripi și se lansă în jos pe treptele rămase, prinzându-l pe Dent pe cea de-a patra.

Se rostogoliră împreună în foaier, într-un amestec de brațe și picioare. Dent fu primul care se eliberă și sări în picioare, dar Ray se ridică repede într-o poziție ghemuită, cu cuțitul îndreptat spre burta lui Dent. Dent se aplecă și-și trase abdomenul, suficient cât să evite lovitură fatală.

Între timp, ochii i se adaptaseră ceva mai bine la întuneric. Când Strickland se lansă din nou asupra lui, Dent se întinse după cuțit, riscând să-și taie mâinile în încercarea de a căpăta controlul armei. Degetele i se încheștară în jurul încheieturii lui Strickland și, propulsat de furie, reuși să îl izbească cu spatele de perete. Lipi cuțitul lui Strickland de lambriuri.

Dar Strickland avea suficientă flexibilitate în încheietură încât să întoarcă lama înspre fața lui Dent. Vârful îi era acum în dreptul colțului ochiului său stâng. O singură împunsătură și ar fi fost îndeajuns ca să-l orbească.

- Să vezi acum ce frumos o să te aranjez, băiețică! După care, o să-i tai ei gâtul.

Dent își dezgoli dinții.

- Te omor mai întâi.

- Lasă arma!

Ordinul trebuie să fi venit de la unul dintre polițiști. Dent nu întoarce capul, însă Strickland privi în acea direcție și Dent se folosi de această clipă de neatenție ca să dea la o parte cuțitul și, cu mâna liberă, să lovească cu putere în mărunul lui Adam de pe gâtul adversarului.

- Asta-i pentru avionul meu, nenorocitul dracului!

Strickland, uluit și dintr-odată fără suflare, încercă să tragă aer în piept. Dent îi strânse atât de tare încheietura, încât scăpă din mână cuțitul, care căzu cu zgomot

pe dalele de piatră. Apoi patru polițiști năvăliră grămadă peste ei.

Dar, chiar și așa, lipsit de suflare, Strickland nu cedă de bunăvoie. Continua să se agite și să se zbată. Dent reuși să se elibereze din strânsoarea polițiștilor care încercau să-l rețină și urcă într-un suflet scările, ajungând până la Bellamy, care zăcea întinsă.

Cuprins de panică, se aplecă deasupra ei.

- Ești rănită? Te-a tăiat?

- Nu. Olivia...

Trăgându-se cu mâinile de hainele lui ude, reuși să se ridice în picioare.

- E sus. Ajută-mă.

O cuprinse cu brațul pe după talie și practic o cără pe treptele care mai rămăseseră până la holul întunecat, apoi până la dormitor.

În clipa în care o văzu pe Olivia Lyston pe pat, albă ca varul, întinsă într-o baltă de sânge, știu că era moartă.

Câteva minute mai târziu, medicii de pe ambulanță confirmau acest lucru.

Strigătele de insultă ale lui Ray Strickland la adresa lui Bellamy și a lui Dent răsunau în întreaga casă. Fu nevoie de mai mulți polițiști ca să-l imobilizeze și, în tot acest timp, el urla că i se face o mare nedreptate. Dar începu să plângă ca un copil în clipa în care mâinile îi fură prinse la spate și fu condus la mașina de poliție.

- Trebuie să-i omor, pentru că din cauza lor a murit Allen, bolborosea el.

Bellamy îl auzi întrebându-l pe unul dintre polițiști dacă îi puteau da chiloții lui Susan înapoi.

- Fratele meu mi-a spus să-i păstrez.

Ea și Dent fură interogați separat, iar ofițerii de investigație, Nagle și Abbott printre ei, începură să pună cap la cap bizarul șir de evenimente. Corvette-ul lui Dent fu reținut drept probă.

- Îmi pare rău, îi spuse ea, în timp ce priveau cum se îndepărtează mașina de remorcare. Mai întâi avionul, acum mașina.

Dent ridică din umeri.

- Ele nu sângerează. Îi întoarse fața spre el. Când am ajuns aici, polițiștii mi-au spus că o femeie din casă era pe moarte, din cauza pierderii de sânge.

- Sunasem eu la Urgențe, pentru Olivia.

- Da, dar eu nu știam asta.

Îi cuprinse capul cu mâna și îi lipi fața de pieptul lui, apoi îi sărută creștetul capului.

- Nu pot să cred că ea a omorât-o pe Susan, șopti Bellamy. În toți acești ani...

- Da, spuse el încet. Apoi, și mai încet, adăugă: Steven e aici.

Poliția din Austin îi găsisese pe Steven și pe William la aeroport, așteptând zborul care fusese amânat din cauza condițiilor meteo. Unul dintre polițiști îl sunase pe Nagle, care îi întinsese telefonul lui Bellamy, căreia îi revenise neplăcuta sarcină de a-i spune lui Steven că mama lui se sinucisese.

Vreme îndelungată, acesta nu spusese nimic, apoi:

- Ajungem curând.

Acum, când Steven și William intrară pe ușa din față, se duse să îl îmbrățișeze. Era evident că plânsese. Ținând cont de felul în care se despărțiseră el și Olivia, Bellamy știa că se simțea responsabil pentru gestul pe care îl comisese mama lui.

O lăsă să-l țină strâns preț de câteva clipe, înainte să se îndepărteze.

- Am aflat de Strickland de la polițistul care ne-a adus. Tu ești bine?

- Am câteva vânătăi, dar nimic mai mult. Dent a ajuns la timp.

Steven se uită la Dent.

- Îți mulțumesc. Sincer.

Dent răspunse înclinând din cap. Întorcându-se la Bellamy, Steven întrebă:

- Unde este?

- În dormitorul ei, dar nu urca. Medicul legist este acolo acum. În orice caz, nu și-ar dori să o vezi așa.

- Nu înțelegi. Trebuie să mă duc la ea. Când am plecat...

- Mi-a povestit. Dar nu te învinovăți. Eu cred că s-a gândit la cum va fi viața ei fără tata și pur și simplu nu a putut suporta ideea.

- Howard era viața ei.

- Da. Ar fi făcut orice pentru el. Ezită, apoi spuse: Chiar a făcut. A ucis pentru el.

Steven, care privea în sus, pe scări, întoarse capul spre ea.

- Susan, spuse el încet.

Se uită la William, care nici măcar nu tresări la auzul acestei dezvăluiri. Uitându-se din nou la Steven, rosti cu voce tare ceea ce părea să fie evident:

- Știi?

- Nu, îți jur. Dar bănuiam.

- De când?

- De la bun început, cred. Tu când ai aflat?

- Mi-am amintit totul în seara asta. Îi povesti tot ce se întâmplase de când o lăsase Dent acolo. Deja murea. Cred că a fost o ușurare imensă pentru ea să poată povesti cuiva toate astea. Se opri, în clipa în care înțelese, dintr-odată. Îmi dau seama acum de ce te-a supărat atât de mult cartea mea. Nu voiai să afle nimeni - nu voiai să află eu.

- De dragul tău și al lui Howard, în aceeași măsură ca și de dragul mamei. Cel puțin a murit fără să fie nevoită să o recunoască în fața lui. Asta ar fi ucis-o cu siguranță. Eu, poate mai mult decât oricine, știu cât de mult l-a iubit. Mai mult decât orice. Mai mult decât pe oricine.

Vocea îi cedă. William îi puse brațul pe după umăr, iar Steven îi zâmbi, recunoscător.

- Steven? Bellamy îi rosti numele încet și, când el se uită din nou la ea, continuă: Am spus poliției. Când îi văzu expresia îndurerată, adăugă: Au redeschis cazul. Trebuia să le spun. Așa era corect. Lucrurile trebuiau clarificate.

Nu o contrazise, dar părea foarte nefericit. Bellamy îi puse o mână pe braț.

- Odată ce finalul va fi dezvăluit, repercusiunile nu vor fi ușoare sau plăcute nici pentru mine. Dar am fost

încătușată de această minciună timp de optsprezece ani. Refuz să rămân așa tot restul vieții mele.

Puțin timp mai târziu, trupul Oliviei fu scos și așezat într-o ambulanță, pentru a fi dus la morgă. În timp ce priveau mașina îndepărtându-se, Steven îi spuse lui Bellamy:

- Eu și William vom sta la Four Seasons. Nu va fi mare tevdură, cum a fost pentru Howard. O s-o îngropăm lângă el. Într-o ceremonie privată.

- Înțeleg și sunt de acord.

- Cât despre cealaltă chestiune... Privi preț de câteva secunde în altă direcție, apoi întoarse din nou capul spre ea. Ai făcut ceea ce ai simțit că trebuie să faci. Într-un fel, e o ușurare, nu?

Bellamy îl strânse cu putere în brațe și șopti:

- Și pentru tine, sper.

Cu ochii plini de lacrimi, îl urmări coborând treptele și urcând împreună cu William în taxiul care îi aștepta. Relația ei cu Steven n-avea să mai fie niciodată așa cum fusese la începutul adolescenței lor. Ar fi fost naivă să creadă că așa ceva era cu puțință. Personalitățile lor, destinele lor, fuseseră schimbate de ceea ce se întâmplase în acea Zi a Comemorării.

Dar avea să continue să spere într-o relație cu el.

Detectivul Abbott îi ceru să fie disponibilă să răspundă la întrebările ce, fără îndoială, aveau să apară.

- Ray Strickland va fi pus sub acuzație și lista de învinuiri este lungă cât un pomelnic. Veți fi chemată ca martor.

Se aștepta la asta, dar nu îi făcea nici cea mai mică plăcere.

Chiar în timp ce plecau, Nagle îi întinse o carte de vizită pe care scria: *Servicii de curățenie specializate.*

Ținând cont de asta și de toate celelalte responsabilități neplăcute care o așteptau, s-ar fi simțit absolut devastată dacă Dent nu ar fi fost acolo, să încuie casa și să meargă împreună cu ea înspre poarta de la intrare. Ploaia se oprise, furtuna se mutase undeva spre est.

Câteva mașini de poliție mai erau încă în stradă. Ofițerii aveau sarcina să disperseze mulțimea de gură-cască, atrași de întreaga scenă. Imediat ce reușiră să treacă de grosul mulțimii, Dent mârâi:

- Mama ta de hoitar nenorocit!

Așezat pe capota camionetei lui Gall, era Rocky Van Durbin.

- Nu, stai! spuse Bellamy, întinzând un braț ca să-l oprească pe Dent. Continuă să meargă până când fu la numai un pas de Van Durbin, apoi spuse pe cel mai categoric ton cu putință: Dă-te jos de pe mașină!

Cu nelipsitul rânjet perfid, Van Durbin se lasă să alunece de pe capotă.

- N-am vrut să vă supăr.

- Sigur că nu, spuse Bellamy, gândind exact opusul.

- Pe bune, zise el. Așteptam doar să-ți pun câteva întrebări în legătură cu sinuciderea doamnei Lyston. A fost copleșită de durerea morții tatălui dumitale?

Bellamy trase adânc aer în piept.

- Van Durbin, ești un vulpoi bătrân, viclean și fără scrupule, care se hrănește cu nefericirea celor din jur. Ești o secătură, cea mai mârșavă specie de viață pe care mi-o pot imagina. Dar, de data asta... Făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate cuvintelor. De data asta, chiar mă bucur să te văd.

Simți reacția mirată a lui Dent.

Cât despre Van Durbin, zâmbetul lui de dihor se retrase, ca și cum n-ar fi fost sigur că auzise bine.

- Unde ți-e fotografia? întrebă ea.

Ziaristul ezită, apoi arată înspre un gard viu, care despărțea proprietatea familiei Lyston de cea a vecinilor.

- Dacă face o singură fotografie, conversația noastră a luat sfârșit, zise Bellamy. Spune-i.

Van Durbin o privi lung preț de câteva clipe, apoi se întoarse spre gard și trase o linie cu degetul la baza gâtului, gest care îi dădu fiori lui Bellamy. Nu avusese nici timpul, nici ocazia să se gândească la atacul aproape fatal pe care Strickland îl lansase asupra ei, știind că, atunci când avea să o facă, aproape sigur ar fi avut

o cădere nervoasă. Amâna momentul pentru atunci când avea să fie singură.

Îi spuse lui Van Durbin să-și scoată agenda.

Jurnalistul scoase caietul cu spirală din buzunar, împreună cu un creion cu guma mestecată.

- Am o propunere pentru dumneata, spuse Bellamy, și acestea sunt condițiile mele. O să le notezi, cuvânt cu cuvânt, fără prescurtări, fără simboluri, apoi o să semnezi. De acord?

- Nu, nu sunt de acord. Ce fel de condiții și ce primesc la schimb?

Bellamy îl privi pur și simplu, fără să spună nimic. După o vreme, ziaristul mârâi:

- Care sunt condițiile?

- Nu mă vei dezvălui niciodată drept sursă a ceea ce urmează să-ți spun.

- Asta se înțelege de la sine.

- Scrie. Îl așteptă să scrie, înainte să continue: Nu vei scrie nimic, nici măcar o aluzie, nici măcar un cuvânt despre moartea mamei mele vitrege.

Van Durbin o privi cu gura căscată.

- Asta-i o glumă?

- Să sun la *National Inquirer*?

Van Durbin trase guma creionului în gură și o ronțăi în timp ce-și făcea calculele, apoi scrise un rând în caiet.

- La fel, nu vei face nici o referire la fratele meu, Steven, continuă Bellamy. Numele lui nu va fi menționat în nici un articol pe care îl vei scrie în legătură cu asta.

- Care asta? Până acum, nu mi-ai spus nimic.

- În locul tău, mi-aș ține gura și aș face ce-mi spune doamna.

Van Durbin înclină capul spre Dent.

- Presupun că nici măcar numele lui n-am voie să-l menționez.

- Oh, ba sigur că da! spuse blând Bellamy. Va trebui să fie aclamat drept eroul care mi-a salvat viața. Va fi complet exonerat de orice bănuială legată de moartea surorii mele. Dar nu vei scrie nimic în legătură cu viața noastră personală. Nici a lui, nici a mea. Nici separat,

nici împreună. Niciodată. Și n-o să ne mai faci nici o fotografie.

Van Durbin părea gata să bată în retragere.

- Sper să merite chestia asta.

- Merită. Îi luă caietul din mână, citi ce scrisese, apoi îl dădu înapoi. Semnează. Odată ce foaia semnată fu în posesia ei, făcu un semn înspre bucățița de creion. O să ai nevoie de unul mai mare.

- Imaginați-vă șocul meu ieri, când am aflat că unul dintre angajații mei, un om căruia chiar eu i-am întins o mână de ajutor, a luat viața altui om într-un mod atât de oribil.

Rupe se hotărâse să țină conferința de presă în sala de prezentare a companiei sale. Echipa lui de vânzări juca rolul publicului captivat. Clienții care veniseră în acea dimineață să-și cumpere o mașină aveau parte de un spectacol gratuit.

Rupe improvizase un podium micuț, cu un sistem de microfon încorporat. Nu care cumva să piardă cineva vreunul dintre cuvintele rostite din adâncul inimii. Toate televiziunile locale erau prezente. Ținând cont de popularitatea romanului *Înainte de furtună*, tevatura cu Ray Strickland și Dale Moody - finalul electrizant al unei povești ce se întinse pe optsprezece ani - avea fără îndoială să ajungă știre de senzație. Era foarte posibil ca Regele Mașinilor să ajungă chiar în acea seară pe postul național.

Nici măcar nu-i părea rău că avea chipul desfigurat. Adăuga un efect dramatic. Se simțea atât de bine, încât îi era greu să-și păstreze atitudinea solemnă pe care o cerea situația.

Lucrurile nu s-ar fi putut aranja mai bine. Strickland îl scăpase de Moody, iar poliția îl scăpase de Strickland. Era acum închis după gratii, bolborosind și bodogănind ca un descreierat. Judecând după citatele din ziare - cum ar fi cel în care cerea să i se dea înapoi chiloții lui Susan -, ai fi crezut că era complet dus cu pluta.

Continua în același timp să amenințe că se va răzbu-
na pe Bellamy Price, pe Dent Carter și cam pe întreaga

planetă. Nimeni n-avea să dea crezare acuzațiilor unui nebun împotriva unui fost procuror, care susținuse și apăraseră cu brio legea și justiția.

Gândind repede, Rupe preîntâmpinase orice întrebare s-ar fi putut ridica în legătură cu telefoanele dintre el și Ray Strickland, care nu ar fi putut trece neobservate. Recunoscuse că îl ajutase pe Ray, ceea ce apărea acum ca un gest de milă creștinească și nu ca un mijloc de control al unei potențiale amenințări.

Și bazaconiile alea despre o copie a dosarului? Moody nu murise cu această copie asupra lui și nu fusese găsită nici în mașina lui. Rupe ajunsese la concluzia că Bellamy Price jucase la cacialma atunci când îl amenințase cu existența lui.

Rupe nu și-ar fi putut dori o situație mai avantajoasă. Moody nu mai era. Strickland nu mai era nici el. Bellamy Price și cartea ei își pierduseră orice urmă de veridicitate după ce Olivia Lyston își mărturisise crima pe patul de moarte.

Și, ca să profite la maximum de știrea de senzație, convocase chiar el o conferință de presă pentru a clarifica orice nelămuriri în legătură cu relația lui cu Ray Strickland, pentru a-și exprima regretul față de moartea cumplită a lui Dale Moody, un ofițer de poliție de care îl legau amintiri dintre cele mai calde și pentru care avea cel mai adânc respect, și pentru a transmite încă o dată condoleanțe familiei Lyston, cu care soarta fusese atât de nedreaptă.

Făcuse din toată tevatura un adevărat spectacol, pe care reporterii îl mâncau pe pâine.

Era pe punctul de a închide, când Van Durbin și fotografii lui intrară în sală.

„Expunere națională”, își zise.

Ziaristul flutură nonșalant mâna în direcția lui. În timp ce Rupe răspundea la ultima întrebare care-i fusese pusă, cei doi își croiră loc dând din coate, până când fură exact în fața lui Rupe. Când Rupe se opri din vorbit, Van Durbin ridică mâna.

- Ah, văd că ni s-a alăturat și prietenul nostru de la EyeSpy. Domnule Van Durbin, aveți o întrebare pentru mine?

Zâmbi către cameraman, care și începuse să-l fotografieze.

- Nici o întrebare. Am deja toate răspunsurile. Într-o mărturie semnată, pe care Dale Moody i-a lăsat-o lui Bellamy Price.

Rupe simți că-l taie la stomac. Dar făcu un efort să se stăpânească și reuși chiar să zâmbească din nou.

- Moody era un alcoolic cu prea multă imaginație. Așa că, orice ar fi spus...

- A spus că tu, împreună cu el, l-ai trimis la închisoare pe Allen Strickland pentru uciderea lui Susan Lynton, deși știați foarte bine că nu el comisese crima. Ești responsabil pentru moartea lui, în aceeași măsură ca și Moody. Ai făcut o boacănă, Rupe.

- Dacă scrii asta-n ziar, îți jur că...

Dar Van Durbin privea într-un punct dincolo de el. Se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu doi bărbați cu expresii foarte sumbre.

- Voi cine sunteți? întrebă el.

- Eu sunt detectiv Abbott. Am discutat la telefon ieri, când ați raportat uciderea lui Dale Moody. Acesta este partenerul meu, detectiv Nagle. Îmi pare bine de cunoștință, domnule Collier. Apoi, după o pauză: Ai dreptul să nu spui nimic.

Nagle se duse în spatele lui Rupe și îi puse o pereche de cătușe la mâini. Fotograful lui Van Durbin obținuse niște cadre de senzație.

epilog

O săptămână mai târziu.

- Am nevoie de un pilot.
 - Da? Întâmplător, eu sunt pilot.
 - Am auzit că ești bun.
 - Ai auzit bine. Unde vrei să mergi?
 - Oriunde.
 - Ei, asta ne limitează posibilitățile.
 - Putem discuta?
 - Sigur. La ce te gândești?
 - Putem discuta față în față?
 - Presupun... Adică, sigur.
 - Sunt încă la Four Seasons. Te-ar deranja să ne vedem aici?
 - Nici o problemă. Când?
 - Cât de repede poți să ajungi?
- O oră mai târziu, Dent bătu la ușa apartamentului ei. Se uită la el prin vizor și, chiar și așa, cu forma distorsionată, arăta magnific. Era îmbrăcat la fel cum îl văzuse în acea dimineață, când aranjase un zbor cu avionul lui. În blugi și ghete, cămașă albă, cravată neagră, prinsă într-un nod larg sub gulerul deschis.
- În mod evident, o considera o întâlnire de afaceri.
- Trase adânc aer în piept și deschise ușa.
- Bună.
 - Bună.
- Intră în apartament și, oprindu-se în mijlocul salonului, își băgă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor, apoi privi în jur. În cele din urmă, privirea i se opri asupra ei.
- Îți mulțumesc că ai venit atât de repede, spuse ea.
 - Încă mai am nevoie de curse.

- Nu ai acceptat oferta senatorului?

- Ba da.

- Și cum merge?

- Bine. L-am dus și l-am întors la și de la ferma lui. Nimica toată. Mai puțin de o oră cu vânt din spate. Sâmbătă, l-am dus împreună cu soția la Galveston, ca să ia cina cu niște prieteni. Eram acasă la ora unu.

- Așadar, merge bine.

- A fost doar o săptămână, dar, până acum, totu-i în regulă.

- Mă bucur. Între timp, cum merg reparațiile la avionul tău?

- Pentru asta îmi trebuie cursele. Mă costă mult. Chiar dacă-l am pe Gall care face toată treaba, piesele de schimb sunt scumpe.

Era o conversație de umplutură, amândoi evitau să aducă în discuție subiectul despre care trebuia într-adevăr să vorbească. Și erau amândoi conștienți de acest lucru. Bellamy simțea că inima mai avea puțin și-i sărea din piept. Făcu semn înspre un fotoliu.

- la loc. Vrei ceva de băut de la minibar?

- Nu, mulțumesc.

Se așază. Bellamy luă loc pe canapea. Dent privi în jur, observând încăperea evident locuită.

- Ai stat aici toată săptămână?

- Da, de când m-ai adus tu.

Conversația lungă pe care o avusese cu Van Durbin se mutase din strada din fața casei Lyston într-un restaurant deschis toată noaptea. Când în sfârșit terminaseră, spre orele dimineții, îl rugase pe Dent să o ducă la hotel. O dusesse, fără să protesteze, fără să comenteze. Dent o îmbrățișase la despărțire, dar nu se oferise să stea cu ea.

Nu mai auzise nici un cuvânt de la el până când își făcuse ea curaj să îl sune, cu o oră în urmă.

- După ce Olivia... N-am vrut să rămân în casa părinților mei.

- E de înțeles.

- A fost destul de greu să iau la rând cameră cu cameră, împreună cu Steven, ca să ne hotărâm ce vrem să păstrăm și ce nu. A luat câteva dintre lucrurile Oliviei. Eu am păstrat câteva dintr-ale tatei, de care mă legau amintiri speciale. Tot restul, chiar și bijuteriile Oliviei, a fost predat unei case de lichidări. Am căzut de acord cu Steven să donăm toți banii obținuți unui centru pentru oamenii fără adăpost. Vindem proprietatea.

- Ești sigură că vrei să faci asta? A aparținut întotdeauna familiei tale.

- Pentru noi, numărul amintirilor dureroase este egal cu cel al amintirilor plăcute.

- Dar casa din Georgetown?

Își strânse brațele în jurul trupului.

- De când știu că Ray Strickland a fost acolo, că m-a pândit, ascuns în dulap, că a umblat cu lucrurile mele - nu aș mai putea petrece vreodată o noapte acolo, așa că am anulat contractul. Îl închiriasem mobilat. Este bine că n-am apucat să-mi despachetez toate lucrurile.

- Atunci, rămâne New Yorkul. Când o să te întorci?

Indiferența cu care o întrebase îi zdrobea inima, dar reuși să păstreze un ton normal al vocii:

- Sincer, nu m-am hotărât încă unde vreau să stau. Apartamentul pe care-l am acolo nu este *casa* mea. Este doar o investiție bună. O să-l păstrez ca *pied-à-terre*, dar...

- Ca ce *pied*?

Bellamy zâmbi.

- Un loc în care să pot sta, când ajung cu treburi prin New York.

- Ai de gând să mai scrii?

- Pură ficțiune data viitoare, spuse ea cu amărăciune. Dar pot să scriu oriunde.

- De-asta m-ai sunat? Vrei să te duc pe ici și pe colo până găsești un loc care să-ți placă?

- Nu, spuse ea încet. Te-am sunat pentru că începusem să am impresia că *tu* nu o să mai suni niciodată.

M-am gândit că, dacă voiam să te mai văd vreodată, trebuia să inventez un motiv.

Dent se foi pe fotoliu. Își puse un picior pe genunchiul opus, apoi îl puse numaidecât înapoi pe podea. Își trecu mâna peste cravată, ca și cum ar fi netezit-o, deși nu era nevoie. Văzându-l că nu se simte în largul lui, îl întrebă:

- A sosit momentul în care o să-mi spui lucrurile pe care le spun bărbații, fără să le creadă?

- Nu.

- Ai fost foarte insistent până m-ai văzut în patul tău, Dent. Ai dărmat bariere pe care nici un alt bărbat n-a reușit să le dărâme. Asta e tot ce te-a interesat? Să câștigi marele premiu?

- Dumnezeule mare, zise el, scuturând din cap. Nu.

Continuă să se uite la el, apoi ridică din umeri, întrebând tăcut: „Atunci ce?”

Se mai foi o vreme, apoi, în cele din urmă spuse:

- Nu știu cum să fac asta?

- Cum să faci ce, mai exact?

- Să fiu... o jumătate din ceva. Partener, sau iubit, sau persoana importantă din viața cuiva... în fine, cum vrei să-i spui. Și oricum, merg mult prea departe când presupun asta, pentru că e foarte posibil să nu ai câtuși de puțin aceste gânduri în legătură cu mine. Cu noi. Dar, dacă da, îți spun verde în față că nu mă pricep deloc. Și nu mi-ar plăcea deloc. Pentru că nu aș vrea să fiu un dobitoc și să te fac să suferi. Din nou. Mai mult decât ai suferit deja. Meriți să fii fericită.

- Tu ai fi fericit?

- Cu ce?

- Dacă ai fi jumătate din ceva, partener, iubit, persoană importantă sau cum vrei să-i spui?

- Cu tine?

Încuviință din cap.

- Nu știu cum să-ți răspund pentru că n-am făcut-o niciodată. Tot ce știu este că, atunci când te-am lăsat aici săptămâna trecută și părea că totul o să se rezolve,

m-am gândit că cel mai bun lucru pe care l-aș putea face pentru tine ar fi să mă dau la o parte și să te las să-ți vezi de viața ta. Îți jur, a fost un sacrificiu, pentru că încă îmi mai doream să fiu lângă tine în fiecare clipă. Și aș fi putut fi. Și o știam. Dar nu am crezut că asta ar fi cel mai bine pentru tine. Așa că am plecat spunându-mi: „Ei bine, jos pălăria, Dent. În sfârșit ai făcut și tu ceva bun!“ Nu m-am simțit niciodată atât de mândru de o hotărâre luată. Sau atât de nefericit.

Se ridică și se duse lângă fereastra care dădea înspre grădinile hotelului și înspre râul din spatele acestora.

- M-am gândit la tine în fiecare minut. Apartamentul meu era o văgăună și înainte, dar acum chiar că nu îl mai suport pentru că, oriunde mă uit, te văd pe tine. La un moment dat, n-am mai putut rezista, așa că mi-am petrecut ultimele două nopți în hangar. Gall nu vorbește cu mine.

- Pentru că ai dormit în hangar?

- Pentru că sunt prea prost ca să trăiesc.

- A spus el asta?

- Da. A, hm... Trecură câteva momente înainte să se întoarcă, încet, cu fața spre ea. A spus că orice om se prosteste atunci când se îndrăgostește. Dar eu, fiind un caz special, am dus prostia pe noi culmi și te-am lăsat să pleci.

Privirea i se încetosea.

- Nu vrei să-l superi pe Gall.

Mai târziu, se certară în legătură cu cine făcuse prima mișcare. Dar, important era că se treziseră îmbrățișați, cu trupurile și buzele lipite. Mâini flămânde dăduseră jos hainele, dar, când o lipise de fereastră, Bellamy încercase să fie rațională și îi atrăsese atenția asupra faptului că oricine din hotel îi putea vedea, la care el o întrebase: „Cui îi pasă?“ și, când îi spusese că îi păsa ei, o trăsese pe podea, unde ultimele inhibiții care-i mai rămăseseră fură urgent date la o parte, la fel de repede ca și hainele care mai rămăseseră pe ea.

În cele din urmă, se mutaseră în dormitor, unde profitaseră la maximum de patul enorm, apoi rămăseseră întinși într-o plăcută tăcere, mângâindu-se unul pe celălalt.

- În dimineața aia, spuse el, când ai ieșit din baie, după ce tocmai făcuseși duș, îmbrăcată cu cămașa mea...

- Hmm. Te-ai uitat ciudat la mine.

- Mă simțeam ciudat.

- De ce?

Își frecă buzele de tâmpla ei, începu să vorbească, apoi făcu o pauză înainte să spună:

- Mă pregăteam să spun că era prima oară când mă bucuram să văd o femeie a doua zi dimineața. Dar a fost mai mult decât atât. Mi-am dat seama cât de mult avea să-mi lipsească să mă trezesc lângă tine, atunci când n-o să mai fii acolo.

Bellamy închise ochii, încercând să-și stăpânească emoția care o copleșea.

- Nu știu unde o să ducă, Dent, sau ce o să se întâmple, șopti ea, cu gura lipită de gâtul lui. Știu doar că vreau să fiu așa, cu tine, cât de des o să pot, atâta timp cât o să pot.

- Pot să trăiesc cu asta. De fapt, *vreau* să trăiesc cu asta. Își dădu capul pe spate ca să-i poată vedea fața. Nu te deranjează că eu sunt sărac și tu ești bogată, nu?

- Pe tine te deranjează?

- Pe toți dracii, nu. Orice-ar spune Gall, nu sunt așa de prost.

Îi trase un fir de păr de pe piept.

- Te interesează banii mei?

- Categoric. Dar, mai întâi de toate...

O sărută cald și tandru, cu dragoste. Lăsând apoi gluma la o parte, îi cuprinse fața în mâinile lui, îi sărută pleoapele închise și, când deschise ochii, spuse:

- Nu mai sunt triști.

- Pentru că sunt inimaginabil de fericită.

- Amândoi suntem.

- Așadar, îți păsa dacă te sunam sau nu?

Privind adânc în ochii ei, îi luă mâinile, i le așeză pe lângă cap și, punându-și palmele peste ale ei, își împreună strâns degetele cu degetele ei. Apăsându-și fruntea pe a ei, spuse cu voce răgușită:

- Îmi păsa. Îmi păsa al dracului de tare. Slavă Domnului că nu ți-a luat decât o săptămână.

Încet, îl sărută pe gură.

- O săptămână și optsprezece ani.

gianninajollys